

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE LADY SHERLOCK SERIES

A TEMPEST AT SEA

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF *MISS MORIARTY, I PRESUME?*

SHERRY THOMAS

"I AM RIVETED. The Lady Sherlock series is so smart and clever and witty."—Julia Quinn, *New York Times* bestselling author of the *Bridgerton* series

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİN ÖVGÜ

Bayan Moriarty, sanırım?

"Özellikle Cornwall bölümlerinde gerilimli ve atmosferik açıdan zengin olan roman, Charlotte ve Ingram'ın yeni yakınlıklarına dair kısa sahneler ve kıkırdamalara neden olan bazı mektuplarla süslenmiş. . . . Holmes geleneğinde, gotik heyecan ve bir tutam romantizm içeren keyifli bir yapboz."

-Kirkus Reviews (yıldızlı eleştiri)

"Okurlar, Charlotte ve en yakın arkadaşlarını bu olaylı ve önemli seride en iyi halleriyle görmekten büyük keyif alacaklar."

-BookPage

"*Bayan Moriarty, Sanırım?*" karmaşık bir hikâye, ters köşeler ve beklenmedik dönemeçlerle dolu. Kırmızı dolambaçlar ve unutulmaz set parçalarıyla dolu keyifli bir okumaya hazır olun ve her şeyden önemlisi, yetenekli Sherry Thomas'ın her fırsatta edebi el çabukluğu yaparken gözlerinizi kamaştırmasına izin verin. Bravo!"

-Criminal Element

İÇİN ÖVGÜ

Leydi Sherlock Serisi

"Sherlock Holmes'ü Charlotte Holmes olarak yeniden canlandıran bu kitaplar, katmanlı hikâyelere bayılanlar için mükemmel. Karmaşık gizemlerin ve yavaş yavaş alevlenen bir romantizmin altında toplumsal cinsiyet, beklentiler ve ayrıcalıklarla ilgili akıl almaz sorular yatıyor."

-The Washington Post

"Gerilim yüklü ... sürükleyici ve sürükleyici bir okuma ... güzel yazılmış bir roman; gizemin çözülmesinin ve kahramanının zekasının tadını çıkaracaksınız."

-NPR

"Sherry Thomas imkansızı başarmış ve Sherlock Holmes'un taze, heyecan verici yeni bir versiyonunu yaratmış."

-Deanna Raybourn, *New York Times*'in çok satan yazarı

Tehlikeli Bir Girişim

"Sherry Thomas işinin ustası ve *A Study in Scarlet Women* benzersiz bir başarı: zekice uygulanmış, güzel yazılmış ve muhteşem bir şekilde orijinal - bir sonraki cildi hemen istiyorum!"

-Tasha Alexander, *New York Times* çoksatan yazarı

"Okurlar, Thomas'ın Sherlock kanonunun her bir yönünü nasıl ustalıkla dokuyacağını keşfetmek için nefeslerini tutarak bekleyecek ve gizemin nasıl ortaya çıktığını öğrenmek için sayfaları yutacaklar."

-Anna Lee Huber, Lady Darby Gizemleri'nin ulusal çok satan yazarı

"Zeki tarihi detaylar ve üst düzey bir gizem, Lady Sherlock serisinin bu ilk cildinin cazibesini artırıyor. Tarihi gizem hayranları için mutlaka okunması gereken bir kitap."

-Library Journal (starred review)

"İkonik dedektifin tamamen yeni ve zekice tasarlanmış bir yorumu. A Sir Arthur Conan Doyle'un en iyi eserlerine layık bir olay örgüsü."

-Booklist

"Hızlı hikaye anlatımı ve esprili düzyazı, tarihi gizemlerini eğlenceli sevenler için daha da cazip hale getiriyor."

The Art of Theft hakkında -Publishers Weekly

"Thomas'ın romanı kıvrak zekâsı ve atraksiyonuyla feminist bir Viktoryen zevk. Deanna Raybourn, Elizabeth Peters veya C. S. Harris hayranları için mükemmel olan *Hırsızlık Sanatı*, harika bir tarihi seriye mükemmel bir giriş. Ustaca ilerleyen temposu, ilginç kahramanı ve ilgi çekici karakterleriyle gizemli bir güç gösterisi."

Hırsızlık Sanatı üzerine -Shelf Awareness

"Giderek daha çok sevilen bir dedektif ekibiyle, bu Viktorya dönemi gizemi heyecan ve insan davranışlarına dair keskin içgörüler sunuyor."

-Kirkus Reviews (yıldızlı eleştiri) Soğuk Sokakta Cinayet üzerine

Sherry Thomas tarafından yazılan başlıklar

Leydi Sherlock Serisi

KIZIL KADINLAR ÜZERİNE BİR
ÇALIŞMA BELGRAVIA'DA BİR
KOMPLO KORKU ÇUKURU
HIRSIZLIK SANATI
SOĞUK SOKAKTA CİNAYET
BAYAN MORİARTY, SANIRIM?
DENİZDE BİR FIRTINA

Diğer Çalışmalar

BENİM GÜZEL DÜŞMANIM
LONDRA'NIN EN ŞANSLI HANIMI GELİNİ
BAŞTAN ÇIKARIYOR
MİRASÇIYI BAŞTAN
ÇIKARAN GÜZELLİĞİ
GECELERİ
TAM OLARAK LEZZETLİ BİR
KOCA DEĞİL
ÖZEL DÜZENLEMELER

A

TzMPEST

AT 'iEA

SH ERRv THOMAS

BERKLEY

BERKLEY

An imprint of Penguin Random House LLC

penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2023 Sherry Thomas tarafından

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığımız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Thomas, Sherry (Sherry M.) yazar.

Başlık: Denizde bir fırtına / Sherry Thomas.

Açıklama: Birinci Baskı. | New York: Berkley, 2023. | Seri: Leydi Sherlock serisi

Tanımlayıcılar: LCCN 2022031846 (basılı) | LCCN 2022031847 (e-kitap) | ISBN 9780593200605 (ticari cilt) | ISBN 9780593200612 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3620.H6426 T46 2023 (baskı) | LCC PS3620.H6426 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20220711

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2022031846> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2022031847> adresinde

mevcuttur Birinci Baskı: Mart 2023

Kapak görselleri: kadın © Susan Fox / Trevillion Images; gemi güvertesi NAPA / Alamy Stock Photo

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_142841689_c0_r0

İçindekiler

[Kapak](#)

[Sherry Thomas'a Övgüler](#)

[Sherry Thomas'ın](#)

[Başlıkları Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Adanmışlık](#)

[Haritası](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm Onaltı](#)

[Bölüm Onyedinci](#)

[Bölüm Onsekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm](#)

Yirmi Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Bölüm Yirmi Üç

Bölüm Yirmi Dört

Bölüm Yirmi Beş

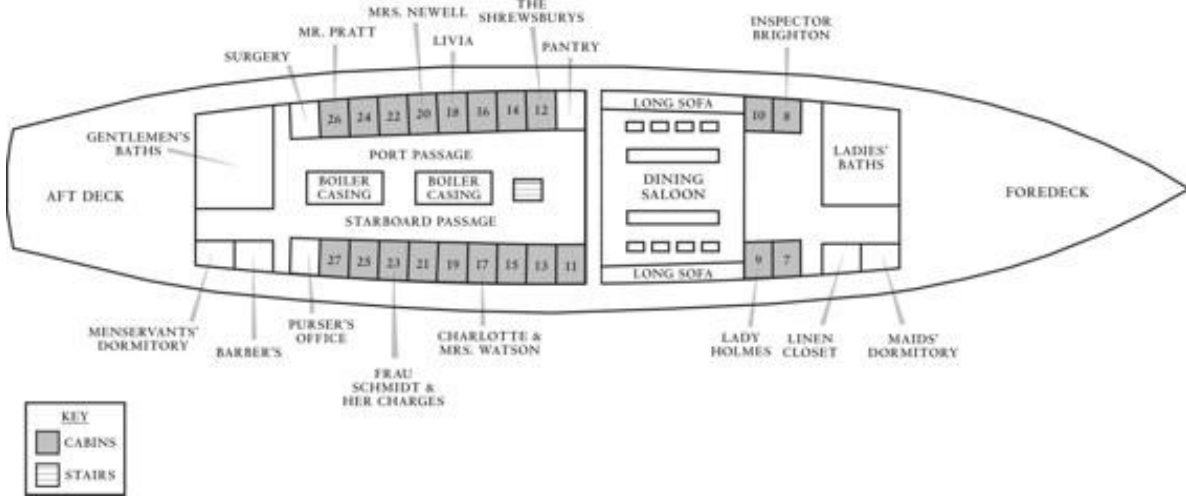
Bölüm Yirmi Altı

Bölüm Yirmi Yedi

Bölüm

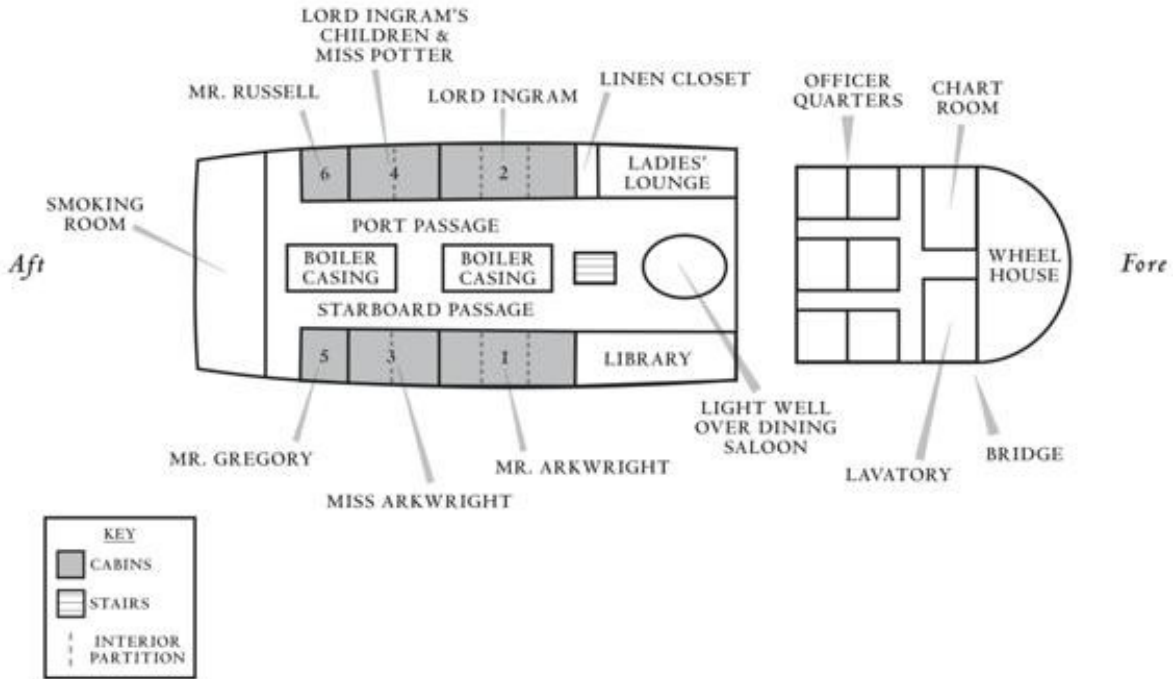
Yazar Hakkında

*Birlikte okyanus yolculuklarına çıkmayı
sevdiğim harika, nazik ve güzel anneme*

Salon Güvertesi (ana güverte)

*Ölçeğe göre çizilmemiştir. Bazı yapılar çıkarılmıştır.

Üst Güverte

*Ölçeğe göre çizilmemiştir. Bazı yapılar çıkarılmıştır.

Bir

NİSAN 1887

Bana söylemediğin bir şey var Ash," dedi Charlotte Holmes.

Gece yıldızsızdı, gökyüzü alçak ve ağırdı. Ama bahar, havada belli bir dolgunluk, çiçeklenmenin eşiğindeki karaçalı tomurcuklarının kabarması olarak kendini hissettirmeye başlamıştı.

Charlotte sıcacık bir Inverness pelerinine sarınmış, başında geyik saplı bir şapka vardı. Onu şu anda erkeksi kıyafetleri içinde gören hiç kimse - eğer zifiri karanlıkta görebilen biri varsa- akşamın erken saatlerinde Lord Ingram Ashburton'ı başarıyla pusuya düşüren pembe ipek giysili cadalozla karıştırmazdı.

Cornwall'da, cesedinin bir perklorik asit fiçisinde eritildiği söylenen son derece uğursuz "ölümünden" bu yana ilk kez bir araya gelmişlerdi. En yakın dostları, kederlerini açıkça itiraf edemeyenlere yakışır bir şekilde "yas tutmuşlardı". Ancak haftalar geçip de kendisinden haber alınamayınca gerçek anlamda endişelenmişlerdi.

Charlotte, Cornish sahilindeki o gösterinin ardından her zamanki uğrak yerlerinden uzak durması tavsiye edilmeden önce bile güvenli bir sığınak bulmaya karar vermişti: Lord Ingram'ın en büyük kardeşi Wycliffe Dükü'nün kır evi Eastleigh Park'tan başkası değildi. Malikânenin av köşkü onun için huzurlu bir mesken ve elbette Lord Ingram'ın yıllık Paskalya ziyareti için gelmesini beklemek için mükemmel bir yer olduğunu kanıtlamıştı.

Ve şimdi, ana konuttaki yatak odasında yeniden tanıştığı son derece zevkli birkaç saatin ardından, sabah olduğunda kadın ya da erkek olarak odasında görülemeyeceği için ona av kulübesine kadar eşlik ediyordu. Gece bir duvar gibi kalındı. Neredeyse körlemesine yürüyordu,

Ama bu arazide büyümüşü ve ara sıra dirseğine ya da sırtının küçük bir kısmına dokunarak ona rehberlik ediyordu.

"İçeri girdiğimizde sana söylerim," dedi, daha önceki yorumuna yanıt olarak, sesi kasıtlı olarak hafifti.

Ancak av kulübesine girip birkaç aplik yaktıklarında, ondan sakladığı şeyi açıklamadı. Bunun yerine, atalarının evinden daha büyük olan yapının gizli davetsiz misafirlerden arınmış olduğundan emin olmak için elinde bir mumla ayrıldı. Charlotte pelerinli ceketini ve protez göbeğini çıkardı, salona girdi ve altın brokar döşemeleri gözle görülür bir şekilde yıpranmış olan bir kanepeye uzandı - yüz elli yıl önce malikâneye zengin bir eklenti olan av köşkü en az iki nesildir iyileştirilmemişti.

Geri döndü, kadına bir bisküvi kutusu uzattı, odayı geçip aynı yıpranmış brokarla döşenmiş yastıklı bir sandalyeye oturdu ve bir bacağı düz, diğeri yarı eğik, yuvarlak kolçağına yaslandı. Duruşu nadiren bu kadar gayri resmi olurdu. Ama yine de omuzları açık, ağırlığı eşit dağılmıştı. Başını kaldırdı ve konuşacakmış gibi göründü ama konuşmadı.

Tek bir lamba kapının üzerindeki boynuzları bronzlaştırıyor ve yanaklarının çukurundaki gölgeleri belirginleştiriyordu. Charlotte kutuyu açtı, bir bademli acıbadem kurabiyesi kemirdi ve adamın ona ne söyleyeceğini çoktan tahmin etmiş olmasına rağmen bekledi.

Konu Moriarty değildi, sevgilisinin dikkati dağılmıştı ama henüz telaşlanmamıştı. Yine de bu mesele onun güvenliği için endişelenmesine neden olmuştu. Eastleigh Park'tan ayrılmasını gerektiren bir görev, Sherlock Holmes için bir görev miydi? Ve kim böyle bir istekte bulunabilir ve Holmes'un bunu ona ileteceğinden emin olabilirdi ki? Biraz fazla tatlı olan acıbadem kurabiyesini bitirdiğinde ve adam hâlâ konuşmadığında, parmak uçlarındaki kırıntıları silkeledi ve, "Lord Remington tam olarak ne istiyor? Ve Yukarı Baker Sokağı 18 numaradaki saygıdeğer danışman dedektifin şu anda 'kendi' dedektifliğini sunmadığının farkında değil mi? halka hizmet?"

Lord Ingram'ın kardeşi Lord Remington, imparatorluğun en ücra köşelerindeki istihbarat toplama işlerinin çoğundan sorumluydu. Ancak son aylarda işlerin iç tarafıyla daha fazla ilgilenmeye başlamıştı.

Lord Ingram bir nefes verdi. "Oh, Remington Londra'da olmadığının fazlasıyla farkında. Sanırım o, sizin de rustikleşmek yerine ona yardım eli uzatabileceğiniz görüşünde."

Moriarty'nin düşman olarak ilgisini çeken hiç kimse sadece paslanmayı göze alamazdı. Charlotte meşguldü. "Lord Remington, Moriarty'nin güvenliğini bir yem olarak mı kullanıyor?"

Daha düşük bir ödül için başkasının adına yurtdışına çıkma planı yoktu.

Sevgilisi huysuz, neredeyse öfkeli görünüyordu. "Şu anda, bırakın Remington'ı, kraliyetin hizmetkârı olan kraliyetin gücünün bile kimseyi Moriarty'den koruyabileceğinden emin değilim."

"Bu çok karamsar bir bakış açısı değil mi?"

"Elbette haklısınız hanımefendi. Yine de, sizin için risk içeren herhangi bir konuda memnun olmakta zorlanıyorum."

Kendi kendine gülümsedi, bisküvi kutusunu tekrar açtı ve bir reçelli tart çıkardı. "Lord Remington bana tam olarak ne teklif ediyor?"

"Aşağı yukarı Moriarty'nin düşündüğü gibi: Dünyaya yeniden gelmeye karar verdiğinizde, Remington size zarar vermenin kendisine zarar vermek anlamına geleceğini bilecek."

Büyülü bir tılsım değildi ama küçümsenecek bir şey de değildi. "Ve karşılığında," diye devam etti Lord Ingram, "senden bir kaybolan dosya-Remington bir şeyleri bulma konusunda çok iyi olduğunuza karar verdi."

"Bu konuda yanılmıyor." Charlotte küçüklüğünden beri sadece evdeki her şeyin yerini değil, herhangi bir eşyanın kaybolup kaybolmadığını da bilirdi. "Ancak, bulmasını istediği şeyin Bayan Watson'ın okuma gözlüğü kadar kolay bulunamayacağını tahmin ediyorum."

"Hayır. Remington nerede olduğunu bilmemekle kalmıyor, kimde olduğundan bile emin olamıyor."

Görünüşe göre, Lord Remington'un adamları gizlice bir Prusya elçilik ataşesi yetiştiriyorlardı. Ancak belki de gizlilik uygulamaları arzulanan bir şey değildi, çünkü ataşe Herr Klein aniden anavatana geri çağırıldı. Ancak Lord Remington'ın adamları, Herr Klein'ın aceleyle ayrılmadan önce kendilerine bir şey bıraktığına ikna olmuşlardı.

Ancak Herr Klein, götürülmesinden hemen önceki günlerde kiraladığı evden dışarı adım atmamıştı. Üstelik evi hem İngiliz hem de Prusyalı ekipler tarafından izleniyordu. Peki, bu dosyayı kime emanet etmişti?

Klein'lar -koca, eş ve iki küçük çocuk- artık Britanya'da değillerdi ve Herr

Klein görev yerinde kalmıştı. Yiyecek maddeleri ve yıkanmış giysiler için teslimata bel bağlayan hizmetkârları da en çok ilgi çektikleri dönem boyunca mekânı terk etmemişlerdi.

Charlotte resmi olarak görevi üstlendiğinde, ev ve hizmetçiler Alman İmparatorluğu'nun ajanları tarafından defalarca aranmış olacaktı.

Dahası, kendisine konsolosluk asistanının evine en kritik zaman aralığında giren ve çıkan kişilerin isim listesi verilecek olsa da, listedeki hiç kimseyi Klein'larla bağlantıları ya da Klein'ların evini ziyaret etme nedenleri konusunda sorgulamasına izin verilmeyecekti. Sadece gözlemleyecek ve araştıracaktı - bu arada doğal olarak kendi dahlini mutlak bir sır olarak saklayacaktı.

Görevin parametrelerini sıralamayı bitirdiğinde Lord Ingram'ın dudakları inceldi.

"Eh," dedi Charlotte kuru bir sesle, "Lord Remington'ın koruyucu himayesi gibi Olimposlu bir ödül için görevin zorlu olması gerektiği anlaşılıyor."

Sevgilisi homurdandı. "Alacak mısınız?"

"Daha fazla ayrıntı duyana ve Lord Remington'ın temsilcisiyle bizzat konuşana kadar bu konuda karar veremem."

"Size bu görevi vererek, sizin karşılaşacağınız risklerden kendi ajanlarını koruduğunu aklınızdan çıkarmayın."

"Ve hiçbir zaman eksik bir güvenlik güvencesini tüm ödemem olarak kabul edeceğimi söylemedim. Endişelenmeyin, uygun bir fiyat belirleyeceğim."

Bu konuda Bayan Watson onu iyi eğitmişti.

"Şimdi bana diğer haberlerini anlat," dedi elindeki reçelli tartı tartarak. Küçüktü ama tam da sevdiği reçelli turtalar gibi büyük hissettiriyordu. "Kısa bir süreliğine de olsa yedek bir cevap olarak düşündüğünüz."

Bunun üzerine sevgilisi hafif bir şaşkınlık geçirdi, ama sadece bir anlığına. Yıllardır birbirlerini gözlemlemişlerdi. Onun konuşmak üzere olduğunu fark etmesini ve daha iyi düşünmesini beklerdi.

İçini çekti. "Diğer haber ise Bayan Newell, Bayan Olivia, çocuklarım ve benim birlikte bir yolculuğa çıkacak olmamız."

Charlotte'un göğsü daraldı. Kendini hüznü hissediyordu.

Benim düşünmem gereken kız kardeşlerim var, sizin de çocuklarınız. Ama eğer bir gün koşullar elverişli olursa, hep birlikte uzaklara gitmek ister misiniz? İspanya, Mayorka, Mısır, Levant? Hindistan'a ulaştığımızda

Ovalar muhtemelen dayanılmaz derecede sıcak olacak, ancak tepe istasyonları yine de hoş olacaktır.

Bir yıl önce bu sözleri söylediğinde, bu bir güzergah önerisinden çok, daha güzel, daha pastoral bir gelecekte belki de pek çok şeyin mümkün olabileceğine dair bir umut ifadesiydi. O zamandan bu yana pek çok şey daha iyi yönde değişmişti, en önemlisi de artık sevgiliydiler, ama aynı zamanda kendilerini sadece altı ay önce tahmin edebileceğinden çok daha tehlikeli koşullar içinde buldular.

Kalbindeki sızı, gezideki herkese katılamadığı için duyduğu pişmanlık kadar, dünyanın daha güvenli ve basit bir yer olduğuna inandığı zamanlara duyduğu nostaljiden de kaynaklanıyordu.

Nefes verdi. "Livia her zaman seyahat etmeyi arzulamıştır."

"Manzara değişikliği hepimiz için iyi bir fikir gibi göründü," dedi sessizce.

Kanepeden ayrıldı. Ama onun karşısında durduğunda tam olarak ne söyleyeceğini bilemedi. Bu yüzden elindeki reçelli tartı ona uzattı ve geri çevirmesini bekledi. Bunun yerine adam onu bileğinden tutarak kendine çekti ve bir ısırık aldı. Ve sonra reçelli tartı ondan alıp tekrar ona uzattı.

Hamur işi kısa ve ufalanmıştı, reçel yapışkan ve tatlıydı.

"Yolculuğun bir bölümünde -ya da güvenlik izin verirse birkaç bölümünde- bize katılabileceğinizi umuyorduk," diye mırıldandı.

Reçelli tartı tekrar kendi dudaklarına götürdü ama bu sefer sadece Charlotte'un ısırıldığı yeri öptü. Charlotte düşündüğünden daha güçlü bir tepki verdi ve sadece onun nefis benliğine yönelik olmayan bir açlıkla.

Bir dakika sonra, "Belki -belki hâlâ bulabilirim," dedi. "Ne de olsa Remington'ın bu şeyini bulmak ne kadar sürebilir ki?"

İki

ÜÇ HAFTA SONRA

Livia Holmes otel odasından çıktığında kendini bir rüyadaymış gibi hissediyordu.

Hayatı boyunca seyahat etmeyi arzulamıştı. Sadece Londra'ya, Cowes'a ya da iki haftalığına birinin kır evine değil, çok çok uzaklara, bilinen dünyanın yüksekliğini ve genişliğini kavramaktan başka bir nedeni olmayan bir yolculuğa.

Ve şimdi o an gelip çattığına, merdivenlerden inip otelden çıkmasına ve Southampton Limanı'na doğru yola koyulmasına az kaldığına göre, uyandığında her şeyin bir rüyadan ibaret olduğunu görebileceğinden ölesiye korkuyordu.

Çocukken gördüğü tüm o rüyalar gibi, evden kaçmak, sadece Charlotte ve o. Ve son zamanlarda gördüğü, Bay Marbleton'un elinden tutup bir arabaya, bir trene, bir gemiye ve hatta bir keresinde, gökyüzünde süzülme için sadece balastının çıkarılması gereken bir sıcak hava balonuna doğru koştuğu tüm o rüyalar.

Parmaklarını çantasının sapında sıkıca kavradı. Belki de zaten çok güzel bir yolculuk olduğu için daha da endişeliydi.

İlk gelen Lord Ingram'a göre, kendisi ve çocukları liman kentinde birkaç ıslak ve soğuk gün geçirmişlerdi. Ancak Livia ve Bayan Newell Southampton'a ulaşır ulaşmaz hava güneşli ve ılıman olmuştu. Hep birlikte yakındaki New Forest'a gitmişler ve on üçüncü yüzyıldan kalma bir manastırın kalıntılarını ziyaret etmişlerdi. Southampton'ın Ortaçağ'dan kalma şehir surlarında bir tur atmışlardı. Ve dün öğleden sonra kıvrımlı Itchen Nehri boyunca gezinmişler, ardından yakındaki bir parkta uçurtma uçurmuşlardı. Livia,

Sadece seyretmeye niyetlenmişti ama kendini elinde bir makarayla, parlak yeni çimlerin üzerinde koşarken, kelebek uçurtması akıntıyı yakalayıp yukarı fırlarken gülerken bulmuştu.

Otellerine dönerken, Lord Ingram'ın oğlu genç Efendi Carlisle arabada babasına yaslanmış, Lord Ingram da çocuğu kendine doğru çekmişti. Livia da kendini neredeyse aynı derecede sıcak ve güvende hissetmişti.

"Hazır mısın canım?" diye sordu Bayan Newell, Livia'nın ardından geçide adım atarken. Livia'nın hem ikinci kuzeniydi hem de bu yolculuk için resmi sponsoruydu.

Livia Bayan Newell'in koluna girdi ve kendini daha güvende hissetti. Sevgili yaşlı kadını seviyordu ve onu her zaman kollayan biriyle yola çıkmak onun için büyük bir şanstı. "Evet, hanımefendi. Ben hazırım."

Bayan Newell gülümseyerek Livia'nın elini okşadı. Geçitten aşağı, merdivenlere doğru yürüdüler. *Hayatımın yolculuğuna daha da yaklaşayım, diye sessizce evrene yalvardı Livia. Tamamen yeni bir hayata başlayabilir miyim?*

Merdiven sahanlığına ulaştılar. Yukarıdan bir adam ve bir kadın indi, kadın Livia'nın o güne kadar gördüğü en güzel seyahat kostümünü giymişti.

Elbisenin kesimi kusursuz, yapısı hassas, malzemesi abartısız ama lükstü. Bir sürahidenden dökülen kremanın yumuşaklığıyla hareket ediyordu ama daha da görkemliydi; sade görünen gri eteği birkaç kat ince allık pembe ipek şifonla astarlanmıştı. Pembe ve gri birlikte narin ve çağrışımlıydı, bahar sisinde görünen çiçek açmış bir kiraz dalını anımsatıyordu.

Livia'nın üzülererek fark ettiği tek kusur, bu kıyafet büyüsunü giyen kişiydi.

Livia'nın yaşlarındaydı, yirmi sekiz falan. Vücudu elbiseye iyi uyuyordu ama yüz hatları güzel olmaktan çok belirgindi. Biraz canlılık ya da çelik gibi bir karaktere sahip olsaydı, alışılmadık bir güzelliğe sahip olabilirdi. Ama o sadece ... *oradaydı*. Elbisenin onu boğduğunu söylemek fazla cömertlik olurdu. Elbise, tüm ihtişamıyla, ondan bağımsız olarak varlığını sürdürüyordu.

Arkadaşı uzun boylu, iri yarı bir adamdı ve günlük paltosunun omuzları ve kollarının üst kısmı neredeyse dikiş yerlerinden patlayacaktı. Yüz hatları, tıpkı onunki gibi, büyüktü. Bazı erkeklerde bu, düşünceli bir ifadeye dönüşürdü.

yakışıklılık. Ama bu adamın yüzü sadece vahşi görünüyordu ve sanki Tanrı onu yaratırken acele etmiş gibi belli belirsiz bir şekilde yanlış hizalanmıştı.

Livia ve Bayan Newell merdiven sahanlığına çıktıklarında, adam ve kadın merdiven basamaklarının en altına ulaşmışlardı. Herkes tereddüt etti. Sonra adam bir sonraki basamağı işaret ederek Livia ve Bayan Newell'in ilerlemesi gerektiğini söyledi. Nazik bir hareketti ama bu tür konularda son derece hassas olan Livia'ya biraz sabırsızlık kokan bir hareket gibi geldi.

Başını salladı ve Bayan Newell'in yanına doğru yürüdü; merdivenlerin dibinde durmuş yukarı bakan adamı görünce neredeyse tökezliyordu.

Roger Shrewsbury.

Livia'ya göre Charlotte hayatı boyunca sadece iki akılsızca karar vermişti: Babaları Sör Henry'ye güvenerek eğitim almasını sağlamak ve o vazgeçtikten sonra da bu eğitim için gerekli para için ona şantaj yapmak amacıyla kızlığından kurtulmak. Deliliğinin aracı, amaçları için neredeyse mükemmel olacak kadar evli ve uysal bir çocukluk arkadaşı olan Roger Shrewsbury'den başkası değildi.

Ancak Charlotte, Shrewsbury'nin muazzam işe yaramazlığını açıklamakta başarısız olmuştu. Basit bir kızlık zarı ihlalinin son yılların en büyük toplum skandallarından birine dönüştürmek için bir adamın ne kadar beceriksiz olması gerekirdi?

Livia çantasını iki santim yukarı kaldırarak ağırlığını ölçtü. Vapur bagajı trenden iner inmez rıhtıma gitmişti. Küçük kabin bagajı bile bu sabah toplanmıştı. Ve tüm eşyalarının gemiye ulaşacağına tam olarak güvenemediği için çantasını gereğinden fazla doldurmuştu.

Ağırdı. Çok ağırdı. Roger Shrewsbury'nin kafasına vurmak için mükemmeldi.

"Ben olsam yapmazdım, canım," diye fısıldadı Bayan Newell.

Livia dişlerini sıktı. O zaman onu gözleriyle yaralayacak ve not aldığında ona doğrudan kesici verecekti.

Ama adam onu hiç fark etmedi; aval aval onun üstünde ve arkasında bir yerlere baktı. O da arkasına baktı.

Francis Bacon, *orantısında bir tuhaflık olmayan mükemmel bir güzellik yoktur*, demişti. Ve Livia'nın deneyimine göre, ilk bakışta insana düzensizmiş gibi gelen bazı yüzler, daha büyük

aşinalık, büyüleyici hale gelir. Ancak ikinci bir bakışta bile, güzel seyahat kıyafeti içindeki kadın yine de büyülemeyi başaramadı.

Shrewsbury mest olmuş gibi görünmüyordu, sadece kuşkulu, dehşete düşmüş ve şaşkındı.

Adam bu yabancıнын arkadaşını gizlemeden incelediğini fark etti. Shrewsbury'ye öyle tehditkâr bir bakış fırlattı ki, bakışların yörüngesinin yakınında bile olmayan Livia irkildi.

Roger Shrewsbury ise adamın hoşnutsuzluğunu fark etmemişti. Kadın şaşkın görünüyor ve adama sarılıyordu.

Livia, Shrewsbury'nin yanından geçerken ona bir kez daha dik dik baktı. O ise kayıtsız kaldı.

Livia ve Bayan Newell otelin karanlık panellerle kaplı fuayesine vardıklarında, Lord Ingram girişten içeri girdi. "Hanımlar, günaydın. Çocukları Bayan Potter'la gönderdim. Biz de iskeleye gidelim mi?"

Livia sesini alçalttı. "Lordum, az önce Roger Shrewsbury'yi gördüm. Onun da *Provence*'ta seyahat ettiğini düşünmüyorsunuz değil mi?"

Lord Ingram Livia'nın hissettiği kadar şaşırmış görünmüyordu. Bakışları fuayeyi taradı ve Livia'ya döndü. "Son zamanlarda Bay Shrewsbury'nin yaptıklarına pek dikkat **e t m e d i m**."

Livia saçma bir şekilde memnun olmuştu. Elbette o da onun gibi düşünüyordu, Shrewsbury uygar bir toplumda yüzünü göstermeyi hak etmeyen bir budalaydı.

"Aman Tanrım," diye tısladı Bayan Newell, "ama bu çocuk *ne* yapıyor?"

Livia sırtını fuayenin geri kalanına dönmüş, Roger Shrewsbury'ye bilse de bilmesede soğuk davranmaya kararlı bir şekilde duruyordu. Ama Bayan Newell'in ses tonundaki telaşla dönüp baktı.

Gerçekten de Roger Shrewsbury ne yapıyordu?

Merdiven sahanlığında karşılaştıkları iri yarı adamın resepsiyonda halletmesi gereken bir işi vardı; arkadaşı ise yüzünü yere eğmiş, uysalca bekliyordu. Ve Roger Shrewsbury, aptalın teki, kendini ancak üç adım yana atmış ve sanki hayatında gördüğü ilk canlı, nefes alan kadınmış gibi kadına bakıyordu.

Ya da belki de bu sıradan kadına sanki iki kafası ve üç kolu varmış gibi baktığını söylemek daha doğru olur.

Lord Ingram nefesini içine çekti. "Sanırım en iyisi-"

Çok geç kalmıştı.

Adam etrafında döndü. Shrewsbury'nin üzerinde yükseliyordu. "Efendim, bunun anlamı nedir? Neden kız kardeşime bakmakta ısrar ediyorsunuz?"

Zorlukla dizginlenmiş bir öfkeyle konuşuyordu, Karaciğer aksanının üzerine geniş sesli harfler eklenmişti. Avustralya mı?

Roger Shrewsbury gözlerini kırptırdı. Karşısındaki adamın büyüklüğünü kavrarken adem elması bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. "Ne demek istediğinizi anlamadığımı eminim."

"Belki de bilmiyorsundur. Merdivenlerden inerken yol boyunca sana kaşlarımı çattım ama sen ona öyle bir baktın ki fark etmedin bile."

"Bunun çok iyi bir açıklaması var efendim, sizi temin ederim. Ve kız kardeşinize yaklaşacağımdan endişelenmenize gerek yok. Yaklaşmam. Gerçekten yaklaşmam."

"O zaman bunun nasıl bir açıklaması olabilir?"

Adam bir adım öne çıktı. Shrewsbury'yle neredeyse burun burunaydı - daha doğrusu Shrewsbury'nin burnu adamın gömleğinin ikinci düğmesiyle aynı hizadaydı.

Kız kardeşi onu kolundan yakaladı. "Jacob, lütfen, lütfen olay çıkarma. Hadi gidelim."

"Hayır, bu adam en ufak bir pişmanlık ifade etmedi."

"Önemli değil Jacob. I-"

"Bu önemli, Willa. Böyle bir saygısızlığa asla müsamaha göstermemelisin."

"Ama bu saygısızlık değil," diye mırıldandı Roger Shrewsbury. "Sadece başım dönmüştü, hepsi bu. Anlıyorsunuz, değil mi bayan?"

Ağabeyinin Roger Shrewsbury'nin suratına yumruğunu indirmesi için yanıp tutuşan Livia, şimdi Shrewsbury'nin kafasına bir tekme atma arzusuyla -neden sadece özür dileyip bu meseleye bir son vermiyordu- vahşi bir merak arasında kalmıştı.

Shrewsbury, elini yalvaran bir hareketle uzatırken bile yarım adım geri çekildi. "Beni tanıdınız mı bilmiyorum hanımefendi ama sizi son gördüğümde üzerinizde sadece ordövr ve bir salkım üzüm vardı."

Kardeşler donup kaldı. Livia da duyduklarına inanamıyordu. Etrafına bakındı. Fuayenin ne kadar kalabalık olduğunu, Shrewsbury ile en azından ahlaksızlıkla suçladığı kadın arasında ne kadar çok şaşkın ve skandala uğramış yüzün döndüğünü daha önce fark etmemişti.

"Bu ne cüret!" diye kükredi kardeşi. "Kız kardeşime iftira atmaya nasıl cüret edersin!"

Etli eli Shrewsbury'yi boynundan kavradı.

"Yemin ederim doğruyu söylüyorum," diye bağırdı Shrewsbury. "Lütfen bayan, lütfen beni öldürmesine izin vermeyin. Geçen sonbahardan önceydi, Kentish kırsalındaki o ev partisinde. Eminim hatırlıyorsunuzdur? Masalardan birinin en önemli parçasıydınız. Susadığınızı söylediğinizde size bir bardak su vermiştim!"

Livia'nın nefesi kesildi. En kötüsü de Shrewsbury'nin umutsuz samimiyetiydi. *Kamuya* açık bir ahlaksızlık eyleminin ayrıntılarını anlatarak kendisine yardım ettiğine gerçekten inanıyordu.

Erkek kardeşin bakışları kız kardeşine kaydı. Elleri titreyerek dudaklarının önünde durdu. Sonra döndü, eteklerini topladı ve topukları gürültüyle yere vurarak koşmaya başladı.

Livia onun ayağının takılıp kendini yaralayacağından emindi. Ama Willa adındaki kadın, tökezlemesine ve neredeyse bir hamalı biçmesine rağmen, etkileyici bir hızla fuayeden dışarı fırladı.

Erkek kardeşi de Livia gibi kız kardeşinin kaybolduğu kapıya bakıyordu.

Arkasını döndü ve yumruğunu Shrewsbury'nin suratına indirdi. Kadınlar çığlık attı. Hamallar çığlık attı. Boğazından herhangi bir ses çıkabilseydi Livia da çığlık atardı.

Roger Shrewsbury geriye doğru sendeledi, birinin bavulunun üzerine düştü ve yere çakıldı. Hamallar koşarak geldi ve adamı daha fazla saldırıdan uzak tutmaya çalıştı.

"Hayır, Bay Arkwright, yapmamalısınız! Lütfen! Yeter artık!"

Ama Bay Arkwright onları silkeledi, Roger Shrewsbury'yi yakasından tutup kaldırdı ve kulağa korkunç gelen bir yumruk daha attı. Shrewsbury dönerek yüzüstü resepsiyona düştü ve çanın üzerine büyük bir gürültüyle indi.

Bay Arkwright bir başka çığlık furçasının ortasında otelden dışarı çıktı.

Rıhtıma yanaşmış olan RMS *Provence* güneşin altında parlıyordu; çelik gövdesi pırıl pırıl siyah, üst katları ise bembeyazdı. Her biri üç set kirişe sahip dört direk, hava güvertesinden elli fit yükseliyordu. Armaları tam olmasına rağmen, rüzgârda dalgalanacak yelkenler açılmamıştı. Bir martı müfrezesi kirişlerin üzerine çömelmiş, bir tanesi de geçit törenindeymiş gibi kasıla kasıla ilerliyordu.

Direkler sadece yardımcı unsurlardı. *Provence*'in itici gücü, tek bir vidalı pervaneyi tahrik eden üç genleşmeli bir buhar makinesine bağlıydı. Direkler arasında yükselen iki güdük ve oldukça uyumsuz görünümlü huni, aşağıdaki büyük kazanlardan çıkan egzozu yukarı ve gemiden uzağa iletliyordu.

"Oradakinin *o* olmadığından emin misiniz?" diye sordu Bayan Watson, sesi alçak ve endişeliydi.

Charlotte sırtını sipere dayamış, yüzünü *Provence*'i seyretmek için - yolcularla fazla ilgileniyormuş gibi görünmemek için- yukarı kaldırmış, Bayan Watson'ın bahsettiği "şuradaki"ye doğru bakıyordu; otuz yaşlarında bir kadın elini genç bir kızın omzuna atmıştı; kızın boyu kömür dumanı, yağ ve biraz da çöp kokan hareketli rıhtıma bakmaya yetiyordu.

"Hayır," diye mırıldandı ve Bayan Watson'a zaten bildiği bir şeyi söyledi. "Aradığımız kişi bir oğlanla seyahat ediyor olmalı. Aslında iki çocukla."

Charlotte ile Lord Remington'ın elçisinin anlaşmaya varmalarının üzerinden üç hafta geçmişti. O zamandan beri yaptığı araştırmalar eksiksiz, sistematik ve sonuçsuzdu. Kaderin cilvesine bakın ki, son olasılığı olan Alman mürebbiye de Livia, Bayan Newell ve Lord Ingram'ın bindiği *Provence* gemisine binecekti.

Geminin en fazla yetmiş yolcu kapasitesi vardı ve sadece birinci sınıf bilet satılıyordu, bu yüzden herkes aynı iskeleden gemiye biniyordu. Charlotte kimseyi kaçırmadığından emindi ama öğle vakti yaklaşıyordu ve Frau Schmidt ile adamları hâlâ ortaya çıkmamıştı.

Arkasını döndü. *Provence*'in uzunluğu 440 fit, eni ise 44 fitti ama hunileri gölgede bırakan yüksek direkleri dışında çok da uzun bir gemi sayılmazdı. Kömür ve yük dolu gövdesi ve sudan bir metre yükseklikteki rıhtımıyla Charlotte rıhtımın üzerinde, ofisinin baş penceresinde durup aşağıdaki Yukarı Baker Sokağı'na bakıyor olsaydı olacağından çok daha fazla görünmüyordu.

İri yarı hamallar bagaj ve erzak vagonlarının etrafını sarmıştı. Saman hasırlarla kaplı devasa buz levhaları, erzakları taze tutmak için vinçle ambara taşınıyordu. Daha uzakta, içindekileri imparatorluğun uzak karakollarına giden bir Kraliyet Posta gemisine emanet etmeye hevesli bir posta vagonu onlara doğru itişip kakışıyordu.

Durun, iskeleye çıkan adam, orta yaşın başlarında, uzun boylu, hafif şişman, derin yüzlü ve samimi bir ifadeye sahipti, o muydu ...

Evet, öyleydi. Scotland Yard'dan Müfettiş Brighton.

Charlotte suya baktı; haliçte sular çekilmişti ve rıhtımın kenarına yeşil bir bitki şeridi yapışmıştı. Müfettiş Brighton'a bir daha bakmadı, içeride kaybolmuş olsa bile. Yolcu listesinde Brighton diye biri vardı ama o ve Lord Ingram bunun eski düşmanları olabileceğini düşünmemişlerdi.

Onun burada ne işi vardı?

Ah, işte Shrewsbury's geldi.

Yolcu listesini gördüğü için, daha önce Livia gemiye sorunlu bir şekilde bindiğinde endişelenmemişti. Livia'nın hayattaki en büyük pişmanlıklarından biri Roger Shrewsbury'yi her gün sopalayamamaktı. Onunla birlikte gemide kapalı kalmak ona iğrenç ve dayanılmaz geliyor olmalıydı.

Shrewsbury şapkasının kenarını neredeyse gözlerinin önüne kadar indirmişti ama geminin tepesindeki çıplak direklerden oluşan küçük ormana baktığında Charlotte siyah bir gözün başlangıcını ve parlak ve mor bir şekilde şişen kesik bir yanağı fark etti.

Bu garipti. *Provence*'a yelken açtığını bilmek için Livia'nın onu görmüş olması gerekirdi. Ama onu bu şekilde gördüyse, rahatsız olmak yerine sevinmiş görünmesi gerekirdi.

Bir düşününce, sevgili Ash'i de gemiye geldiğinde kasvetli görünmüştü. Bunu onun güvenliği için duyduğu endişeye bağlamıştı ama ruh halinin ağırlığının birden fazla nedeni olabilirdi.

Shrewsbury'ler gemiye tek başlarına binmemiş, bastonunu sallayarak iskele iskelesinde ilerleyen otuzlu yaşlarının başındaki bir adamın peşinden gitmişlerdi. Yine de tüm o gösterişli üstünlük havasına rağmen ceketini yeni değildi ama modanın en güncel kurallarına uyacak şekilde yeniden yapılmıştı. Yakasının daha keskin kesilmesi büyük bir zorluk yaratmamıştı, ama etek ucunun uzatılması ... İskelenin tepesine yakın bir yerde duran Charlotte ve Bayan Watson'ın yanından geçerken, güçlü bir esinti

Ceketin orta ön kısmını açtı ve iç astarın bir inçin dörtte üçü kadar kısa olduğunu ortaya çıkardı.

Görünüşe göre bir adam.

Roger Shrewsbury, *Provence*'a ayak bastığında rahatlama ile ıstırap arasında bir inilti çıkardı. Sanki bir süre daha güvertede kalıp etrafına bakmak istiyormuş gibi arkasını döndü.

Yüzü taş kesilmiş olan karısı kolunu çekti. "Gel."

Onlar geçip gittikten sonra Bayan Watson Charlotte'a doğru eğildi. "Karısı onda ne buldu?"

Bir başka bagaj vagonu daha rıhtıma yanaştı; nakliyeciler kamara sandıklarını omuzlarına aldılar ve daha hantal vapur sandıkları için el arabaları yerleştirdiler.

Charlotte, Bayan Watson'ın kulağına, "Ağabeyi baron, on yıllık evlilikten sonra çocuksuz kaldı," diye fısıldadı. "Küçük bir mirasçı, biraz serveti var ama bir unvan sahibini cezbedecek kadar değil. Ailesi genç bir oğulla şanslarını denemeleri gerektiğini düşündü ve Bay Shrewsbury'de karar kıldılar, çünkü bir unvana sahip olmak için iyi bir şansı var gibi görünüyordu. Ancak evlendikten sonra barones iki buçuk yıl içinde iki erkek çocuk doğurdu."

"Ah . . ." dedi Bayan Watson. Sonra, bir duraksamadan sonra. "Çocuklar barona benziyor mu?"

Charlotte, Bayan Watson'ın dünyevi ve muzip ruh halinden her zaman hoşlanmıştı. Ondan bu ayrılık -Bayan Watson Cornwall'daki olaylardan beri Fransa'daydı- gerçekten de uzun sürmüştü. "Livia ve ben ilk kez sahneye çıkmadan önce Bayan Newell bize, *benzerlik konusunda asla yorum yapmamamızı* söyledi. Ama burada, dostlar arasında, evet, çocukların babalarına çok benzediklerini söylemeye cesaret edeceğim."

Aşağıda, üç araba neredeyse aynı anda rıhtıma yanaştı. İlkinden iri yarı bir adam indi ve güzel giyimli bir kadın uzattı - adam da güzel giyinmişti ama fiziği teorik olarak iyi oturan giysilerin en ufak bir hareketle toparlanıp gerilmesine neden olacak şekildeydi.

Bir sonraki arabadan otuz yaşlarında orta boylu bir adam indi. Akraba oldukları belli olan ilk vagondan gelen adam ve kadına baktı ve yaklaşmak istercesine bir hamle yaptı. Ama sonunda, çift iskeleye doğru ilerlerken onları yedi sekiz adım geriden takip etmekle yetindi.

Üçüncü vagonun yolcuları daha yavaş ortaya çıktı. Charlotte nefesini tuttu. *Bayan Schmidt ve adamları olsun. Onlar olsun.*

Bu yolculukta arkadaşlarına ve kız kardeşine katılmayı böyle hayal etmemiştir. En yakın arkadaşlarının yanında bu kadar çok zaman geçirmek Moriarty'nin onu bulmasını kolaylaştıracaktı; ayrıca henüz görevini tamamlamadığı için Lord Remington'ı bu artan tehlikeye karşı bir kalkan olarak da kullanamazdı. Ama şimdi burada, büyük bir buluşmanın eşiğinde olduğuna göre, avının ortaya çıkmaması durumunda buradan ayrılmaya hiç niyeti yoktu.

Ayrıca, Frau Schmidt'i burada değilse başka nerede bulabilirdi ki?

Üçüncü vagonun bir kadın indi. Bayan Schmidt olamayacak kadar genç ve şıktı. Daha yaşlı, iri yapılı, mor pardösülü bir kadın başını uzattı ve şüpheli bir bakışla gemiyi inceledi.

Charlotte kaşlarını kaldıracak kadar şaşırmıştı. Bayan Watson'ın nefesi kesildi. "Ama bu- bu-"

Bu Leydi Holmes'tan başkası değildi, Charlotte ve Livia'nın pek de sevilmeyen annesiydi. Ve adı yolcu listesinde *yoktu*.

Leydi Holmes ileri atıldı; yeni hizmetçisi olması gereken diğer kadın da peşinden koştu.

Güzel giyimli kadın iskelenin yarısında durdu ve eteğini çekiştirirdi; eteği halat korkuluğun liflerine takılmıştı. Önde yürümekte olan erkek kardeşi geri döndü ve kadının yanına çömeldi.

Kadın konuştu. Parçacıklar Charlotte'a doğru süzüldü. ". . . gevşemeyecek."

". . . bu yırtılacak."

". . . çok pahalıya mal oluyor."

Sesinin tonu sadece bir paça söküğü için fazla perişandı.

İkinci arabadaki adam birkaç adım ötede durdu. Yardım etmeye hevesli görünüyordu ama aynı zamanda yaklaşmaya da korkuyordu.

Yolu tıkanan Leydi Holmes, dudaklarının kenarlarını aşağı doğru çevirdi. Adamın omzuna vurdu ve yol vermesi için eliyle işaret etti. İskele iskelesi dardı ve Leydi Holmes dar değildi. Adam yana doğru döndü. Lady Holmes yanından geçerken arkasındaki halatlar dışa doğru eğildi.

"O kadar pahalı değildi Willa," dedi ağabeyi, sesi bıkkın çıkıyordu. "Gerçekten, yemin ederim pahalı değildi."

"Artık bazı şeylerin ne kadara mal olduğunu hatırladığını sanmıyorum Jacob."

Kadın hâlâ eteğini çözmeye çalışıyordu ama eldivenli parmakları yardımcı olmuyordu.

"Bana bırak," dedi adam.

"Yırtacaksın," diye cevap verdi kadın öyle bir umutsuzlukla ki Charlotte ve Bayan Watson birbirlerine baktılar.

"Her an demir alabilirler ve bazılarımızın acelesi var," dedi Leydi Holmes, sesi yüksek ve huysuzdu. "Kenara çekilir misin?"

Kız kardeşin başı döndü. Kardeşi hiç hareket etmedi. "Nazıkçe sorulduğunda yapacağım."

Leydi Holmes sanki biri ağzına sinek sokmuş gibi bakıyordu. Onun kaba kökenini aksanından anlamıştı ve *ondan* asla kibarca bir şey istemezdi.

Parmağını uzattı. "Dinle, seni adi alçak, bir hanımefendi sana kenara çekilmeni söylediğinde, kenara çekilirsin."

Adam hiç oralı olmadı. "Peki bu bayan nerede? Tek duyduğum yaşlı bir balıkçının sebepsiz yere havlaması."

Leydi Holmes ağzı açık kalmıştı. Kocasını yıllar boyunca ona pek çok kaba şey söylemişti ama Charlotte daha önce bir yabancı tarafından bu kadar saygısızca konuşulduğuna inanmıyordu.

Eteğine zarar vermemek için çok uğraşan adamın kız kardeşi, şimdi sert bir çekişle eteğini kurtardı. Doğruldu. "Gidelim Jacob. Hadi *gidelim*."

Sesi umutsuzca bitkin geliyordu ama yine de şiddetli bir güçle kardeşini çekiyordu.

Gemiye binene kadar Leydi Holmes yarı boğuk bir sesle "Bu ne cüret!" demeyi başaramadı.

Hizmetçisi yatıştırıcı sözler mırıldanarak onu ilerlemeye devam etmeye ikna etti.

Ama Charlotte'un dikkati artık onun üzerinde değildi. Aşağıda, bir kadın iki genç oğlan tarafından ters yönlerde doğru çekiştiriliyordu. Çocuklardan biri zıplayıp iskeleye doğru koşmaya çalışıyordu; kadın onu güçlükle zaptedebiliyordu. İleriye doğru yönlendirmeye çalıştığı diğeri ise sanki uyuyormuş gibi aşağıya sarkmıştı; kadın onu pek de temiz olmayan rıhtım boyunca sürüklemekten tek bir adım bile atamıyordu.

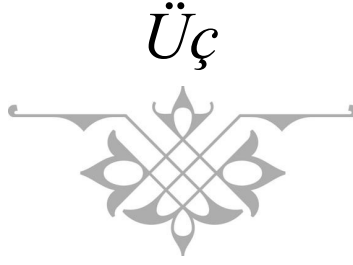
Nihayet. Bayan Schmidt, kanlı canlı.

Frau Schmidt büyük bir çabayla aşırı heyecanlı çocuğu dizginledi ve onu azarladı. Çocuk başını eğdi ve tövbe edercesine kenara çekildi.

Daha sonra kalçalarına doğru eğildi, ellerini diğer çocuğun kollarına koydu ve onunla yumuşak bir sesle ve görünüşe göre İngilizce konuşmadı.

Mürebbiyenin Pennington'ların evinde tek bir sorumlusu vardı, o da birkaç kelimeyle terbiye edebildiği çocuktur. Listede G. Bittner olarak geçen diğer ocuk ise geçici bir görevli olmalı - refakatçisi olmayan çocukların ebeveynlerinin yolculuk süresince başka birinin mürebbiyesini tutması alışılmadık bir uygulama değildi.

Charlotte, bakışları bir dakika önceki kavgacıları takip eden Bayan Watson'a dokundu ve dudaklarını iskeleye doğru iterek bir işaret yaptı. "Hanımefendi, yapacak işlerimiz var."

Sana hiç söyledim mi canım, rahmetli Bay Newell bir keresinde *Büyük Doğu* mu?" dedi Bayan Newell gözleri parlayarak.

Livia ile birlikte geminin üst katındaki halka açık odalarda küçük bir tura çıkmışlar, kütüphaneden bayanlar salonuna kadar olan kısa mesafeyi geçmişlerdi.

"Bugüne kadar yapılmış en büyük gemi mi?" Livia, Bayan Newell'a salonun kapısını açarken hayretle baktı.

Eğer *Great Eastern* on dokuz elli bir Shire atı olsaydı, *Provence* onun yanında ancak bir Shetland midillisi olurdu. Ama tabii ki *Büyük Doğu*'nun pek çok sorunundan biri de çok büyük olması ve Süveyş Kanalı'ndan asla geçemeyecek olmasıydı.

"Şimdiye kadar yapılmış en büyük gemiyle en az bir kez denize açılmaya kararlıydı. Ve nasıl bir yelken seçti." Bayan Newell kıkırdadı. "Liverpool'dan iki gün sonra bir kasırgaya yakalanmış ve küreklerini koparmış, yelkenlerini parçalamış ve dümenini iki yüz derece bükmüş. Queenstown'a zar zor girebildi ve yerel yönetim limana zarar vermesinden korktuğu için onu uzunca bir süre dışarıda tuttu."

"Bay Newell korkmadı mı?" Livia onun çektiği çileyi hayal bile edemiyordu.

Bayanlar salonu *Provence*'in üst katının iskele tarafındaydı, duvar kâğıtları neşeli deniz kabuklarıyla kaplıydı, birkaç büyük camlı pencere mevsimsiz sıcak güne açıktı.

Bayan Newell kuru bir sesle, "Dehşete düşmüş," diye cevap verdi. "Üç gün boyunca kasırgaya yakalandılar ve ölümün yaklaştığından hiç bu kadar emin olmadığını söyledi. Ama tekrar karaya çıktığında, hayatının en büyük ve en sevdiği maceralarından biri haline gelmiş. Ve eğer bu hikayeyi, biraz içtikten sonra anlatırsa

birkaç içki içse, gemiyi limana geri getiren pervaneyi bizzat kendisinin kurduğunu düşünürsünüz."

Livia güldü. Hafif bir esinti içeri dolanıyor, beraberinde su ve çimen kokusunu getiriyordu. Otelde şahit olduklarından sonra kendini asık suratlı hissediyordu ve hâlâ denize, maceraya doğru yol aldığını unutmuştu.

Bir pencere pervazına yaslandı. Dışarıda güneş ışığı tek bir bulut tarafından bile engellenmeden yağıyordu. *Provence*, Southampton'ın altındaki gelgit halici boyunca güneydoğuya doğru sürükleniyordu. Yeşil kıyılar süzülerek geçiyor; su kuşları okyanusa açılan vapurun pruvasının önünde uçuşuyordu.

Hayatının en büyük macerası için ne güzel bir başlangıç.

Provence'ın yemek salonundaki, her birinde iki elektrik ampulü bulunan üç sıra yaldızlı sarkıt lamba yanmıyordu; öğleden sonra saat birdi ve salon, pencerelerden ve tepedeki ışık kuyusundan dolayı aydınlıktı. Yine de hem Livia hem de Bayan Newell bakmak için boyunlarını büktüler.

Birkaç yıl önce, *Provence*'ın kardeş gemisi olan *Toskana*, ilk seferinden önce bir süreliğine Londra'da demirlemişti. Orada parlak elektrik ışıkları her gece sergilenmiş, denizcilik teknolojisindeki en son gelişmelerin gösterişli bir gösterisi yapılmıştı: elektrik ışıklarının kendi başına mevcudiyeti değil, tek bir gemide bu kadar çok olması.

"Ah, modernlik," diye mırıldandı Bayan Newell. "Küçük bir kızken Bay Franklin'in uçurtma deneyini okuduğumu hatırlıyorum. O uzak günlerde, bir gün şişelenmiş şimşeklerin ışıltısı altında yemek yiyeceğimi düşünmemiştim."

Mavi kadife kanepeler salonun iskele ve sancak taraflarına, boylu boyunca uzanacak şekilde yerleştirilmişti. Kanepeler boyunca, her iki tarafa dörder tane olmak üzere sekiz masa yerleştirilmişti. Ayrıca iki uzun masa da salonun ortasını kaplıyordu.

Kıç taraftaki girişe en yakın olan iskele tarafındaki kanepeye oturdular. Livia eldivenlerini çıkardı ve parmak uçlarını püsküllü döşemenin üzerinde hafifçe gezdirdi.

Çok yumuşak, çok pürüzsüz, çok yeni.

Ailesinin evi iki yüz yıldan daha uzun bir süre önce inşa edilmişti ve en azından son yıllarda bakımı pek de iyi yapılmamıştı. Her şey sarkıyor ve gıcırıyordu. Her şey zamanla kararmıştı. Ve hatta her şey

Odalar iyice temizlenmiş olsa da, duvarlarda görünmeyen bir çürüme ve belki de temelin kendisinin çürüyüp gittiğine dair bir yaşlılık kokusu vardı.

Provence ise daha bir yıl önce hizmete girmişti ve hoş bir şekilde de olsa şaşırtıcı derecede parlak ve ışıltılıydı. Livia uzun kanepeye uzanıp yay gibi yeniliğinin içinde yuvarlanma arzusuna içten içe güldü.

Bir hostes su kadehlerini doldurdu ve konsome mi yoksa mulligatawny çorbası mı istediklerini sordu. O ayrılırken, yemek salonuna kırmızı günlük elbiseli yaşlı bir kadın girdi. Bastonuna dayanarak küçük adımlarla ilerliyordu. Yüzünde vadiler -hayır, boğazlar ve kanyonlar- oyulmuştu. Tüm bu kırıksıklara rağmen mavi camlı gözlükleri, Stonehenge'deki bir monolitın yanına park edilmiş bir bisiklet gibi uyumsuz görünüyordu.

Yaşlı kadının bakışları Bayan Newell'in üzerinde durdu. Gözlerini kırptırdı ve öncekinden biraz daha hızlı hareket ederek masalarına doğru ilerledi.

"Bağışlayın hanımefendi," dedi, sesi alçak ve cızırtılıydı. "Kaba olmak istemem ama çok eski bir arkadaşşıma büyük benzerlik gösteriyorsunuz. Adı Adelia Reeve."

Livia, Bayan Newell'in kızlık soyadını tanıdı. Bayan Newell'in da Livia kadar şaşırmış olduğu belliydi.

Kadının tepkisi kadını memnun etti. "Evet, gerçekten sensin, değil mi?"

Bayan Newell'in keskin bir zekâsı vardı. Livia onun kadını hemen teşhis edeceğini umuyordu. Ama Bayan Newell ona boş boş baktı, sonra Livia'ya doğru baktı - tam olarak itiraz eder gibi değil, ama sanki kendisini yeterince iyi tanıdığı belli olan bu yabancıyı hatırlamadığına kendisi de inanamıyormuş gibi.

"Oh, sanırım bir süredir on sekiz yaşında değilim," dedi kadın, sesi çökmüş gibiydi. Yüzündeki çizgiler daha da derinleşti. "Ama en azından adımları hatırlıyor olmalısınız. Bayan Ridgewood'un okulunda birlikteyken adım Sybelle Henderson'dı. Sen şanslıydın, orada sadece altı ay kaldın. Ben oraya dört yıl boyunca katlanmak zorunda kaldım."

Ses tonu canlandı. "Sen ayrılırken küçük bir şenlik yaptık. Lizzie Lumley, ruhu şad olsun, kek ve sosis getirmişti. Pauline Archibald battaniyenin altında cep kemanını çaldı. Ve hayatında büyük bir talihle karşılaşacağını tahmin ettim."

Karanlık bir odanın duvarlarında dönen sihirli bir fenerin görüntüleri gibi, Bayan Newell'in yüz hatlarında şaşkınlık ve inançsızlık dolaşıyordu. Açıkça görülüyordu,

Eski Sybelle Henderson'ın anlattığı detayları hatırladı, ancak yine de eski Sybelle Henderson'ın yaşlı yüzünü o geçmiş döneme ait kendi anılarıyla bağdaştıramadı.

Eski Sybelle Henderson renkli gözlüklerini kendinden emin bir şekilde düzeltti. "Son zamanlarda iyi uyuyamadım ve yorgunluk beni biraz daha yaşlı gösteriyor. Ama kemik yapımı hâlâ görebiliyorsunuzdur herhalde?"

Livia denedi, ama kadının kırışıklıklarının derinliği ve çokluğu göz önüne alındığında, vahşi bir şekilde tırtıklı Hindu Kush'un altındaki orijinal manzaranın şeklini tahmin ediyormuş gibi hissetti.

Bayan Newell küçük bir kahkaha attı. "Eminim değişmemişsinizdir ama benim gözlerim eskisi gibi değil ve tabii ki toplum içinde gözlük takamayacak kadar kibirliyim."

"Oh ho ho!" Eski okul arkadaşı kahkahalarla güldü. "Bu *hiç* sana göre *değil*. Ben her zaman kibirli biriydim, kendime zengin bir koca bulmaya kararlıyım. Sen ise bağımsız bir kız kurusu olmayı planlamakla meşguldün."

Bayan Newell kıkırdadı - bu sefer o kadar garip bir şekilde değil. "Ne yazık ki, bu övgüye değer hedefe ulaşamadım. Ama rahmetli kocam iyi bir adamdı. Bu arada hayatımın büyük bir bölümünde Bayan Newell olarak yaşadım. Bu da benim sevgili genç kuzenim Bayan Holmes."

Kadın kendini Bayan Ramsay olarak tanıttı. Livia'nın elini şaşırtıcı bir güçle sıktı ve Bayan Newell onu öğle yemeğinde kendilerine katılmaya davet ettiğinde hemen kabul etti. Yabancılar karşısında genellikle tedirgin olan Livia bu kez rahatsız olmaktan çok meraklanmıştı.

Bayan Newell da onu hayal kırıklığına uğratmadı. Bayan Ramsay'e çorba servisi yapılır yapılmaz, "Demek zengin bir adamla evlendiniz?" diye sordu.

Bayan Ramsay gururla, "Evet," diye cevap verdi.

Bayan Newell'in karşısına oturmuştu. Renkli camlarının ardında gözleri koyu, gizemli bir kobalt renginde parlıyordu. "Sadece hem erdemli hem de varlıklı bir dulun evinde çalışacağım konusunda ısrar ettim - bu yüzden neredeyse teyzemle kavga edecektim çünkü benden kurtulmak için çok sabırsızdı ve beklemek istemiyordu. Ama birkaç ay sonra böyle bir görev çıktı ve üç yıl sonra Bayan Archer oldum."

Bayan Ramsay sayar gibi bir parmağını kaldırdı. "Bay Archer ebedi istirahatine çekildikten sonra, sevgili kuzenim Bay Henderson bana hep uzaktan gizlice hayranlık duyduğunu itiraf etti. Ve şimdi başarılı bir matbaacı olduğuna göre, benim elime talip olup olamayacağını sordu."

İkinci bir parmağını kaldırdı. "Bay Henderson ve ben sekiz güzel yıl geçirdik. O vefat ettiğinde, Bay Archer'ın eski dostu Bay Ramsay geldi, o da bir süre önce karısını kaybetmişti."

Bayan Ramsay son sayımı göstermek için üç parmağını salladı. "Sevgili Bay Ramsay ile mutlu bir on iki yıl geçirdim. Şimdi nihayet dul kalmaya karar verdim. Ama Tanrı yoluma başka bir mükemmel adam çıkarmayı uygun görürse, ben kimim ki hayır diyeyim?"

Neşeyle göz kırptı; Livia kendi dudaklarının kenarlarının kalktığını hissetti.

Hayattan bu kadar zevk aldığı belli olan biriyle her gün karşılaşmıyordu.

Sevgili Bay Marbleton biliyordu. Ve tek yapabildiği, esaret altındayken de günlerini katlanılabilir kılacak kadar küçük zevkler bulabilmesi için dua etmekte.

Bayan Newell kadehini kaldırdı. "Her zaman elinizi tutanın şanslı bir adam olacağını düşünmüşümdür. Böyle bir değil üç adamı kutsamanız ne büyük incelik."

Sybelle Henderson Archer Henderson Ramsay güldü ve Bayan Newell'in bardağını kendi bardağıyla tokuşturdu.

Yemek salonu şimdi üçte ikisi doluydu ve sohbetle uğulduyordu. Kamarotlar ve hostesler göze batmayan bir çabuklukla mekânı boydan boya kat ediyorlardı. Yakındaki bir masadan yayılan ızgara kuzu pirzolası kokusu Livia'nın iştahını kabartıyordu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımlar, ama siz misiniz Bayan Newell?" Livia'nın görüş alanı gümüş saçlı bir adamı görünce aydınlandı.

Hanımlar "ölüm bizi ayırana kadar" diye yemin ettiklerinde, muhtemelen başka düşüncelerle meşgul olduklarından, neşeli damatlarını gerçek yaşlı erkekler olarak hayal edememişlerdir. Ama eğer hayal ettilerse, muhtemelen yeni kocalarının birkaç on yıl sonra *böyle* görüneceğini umuyorlardı.

Geçen zamana aldırış etmiyordu. Alnında oluklar ve gözlerinin köşelerinde çizgiler vardı ama yüz hatları belirgin ve keskin, çehresi uyanık, bakışları keskin kalmıştı.

Duruşu düzgündü ama sert değildi. Frakı, sıradan bir gemi yemeği için biraz resmi ve eski moda olsa da kaliteliydi ve bakımlı bir fiziğe sahip olduğunu kanıtlıyordu. Ve tüm kişiliği güven uyandıran bir yetkinlik ve dürüstlük yayıyordu.

"Aman Tanrım, Bay Gregory, **n a s ı l s ı n ı z ?**" diye geveledi Bayan Newell.

Bu kez tanıma çabuk oldu ve Bayan Newell gerçek bir zevkle olmasa bile en azından büyük bir eğlenceyle gülümsedi.

"Mükemmel bir hafıza, sevgili bayan!" diye haykırdı yeni gelen. "Sizi burada bulmak ne hoş bir sürpriz."

Her yerde tanışma merasimleri yapılyordu. Bayan Ramsay, "Bayan Newell ve ben Karanlık Çağlar'da bir zamanlar aynı okuldaydık," dedi, gözleri merakla parlıyordu. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Bay Gregory sırttı. "Bay Newell hevesli bir filatelistti, ben de öyle. Koleksiyonumdaki nadir bir yanlış basılmış pul hakkında bana yazdı ve tanışmamız böyle başladı."

Livia, Bay Newell'in kıtanın dört bir yanında nadir bulunan bir pulun peşine düştüğüne dair hikâyeler duymuştu; bu tür hikâyeler Bay Newell'in aklına, canı ne isterse onu yapan, coşkulu ve yaramaz bir figür olarak yerleşmişti.

Bayan Ramsay pulun basıldığı yılı ve hatanın bir üst baskı mı yoksa bir delinme vakası mı olduğunu bilmek istiyordu. Bayan Newell ve Bay Gregory birlikte pulun otuz yıl kadar önce Hindistan'da basıldığını ve kraliçenin yüzünün ters basıldığını açıkladılar.

Livia rahatladı. Bay Gregory'nin de oturmaya davet edileceğini ummaya başlamıştı.

"Neden, sevgili kuzenim! Burada olacağını düşünmüştüm!"

Livia'nın kalbi durdu. Zihni de durdu. Bir dolu fırtınasına yakalanmıştı, buz mermileri her yere çarpıyordu.

O sesi tanıdı. Nasıl tanımasın ki? Annesinin sesi.

Şansa güvenmiyordu, en azından kendi şansına: Tanıdığı evren, elbisesini bir kapiya sıkıştırmadığı sürece asla memnun olmazdı.

Oteldeki fiyaskonun ardından Shrewsbury'lerin de bu yolculuk için bilet ayırtmış olduklarını öğrenmesi bir bakıma kıyamet duygusunu yatıştırmıştı: Evet, karıncalar pikniğe gelmişti. Ama Leydi Holmes çok fazlaydı. Leydi Holmes'un *Provence*'ta ortaya çıkması, vebanın öncüleri olan enfekte farelerin ziyareti demekti.

Giderek yaklaşıyor, bir eliyle el sallıyor, diğer eliyle de daha hızlı yürümek için eteklerini topluyordu.

"Sevgili Bayan N-ah!"

Kendi ayağına takıldı. Hâlâ masanın yanında duran Bay Gregory uzanıp onu yakaladı.

"Teşekkür ederim!" dedi Leydi Holmes, kendini toparlayarak. Kurtarıcısına iyice baktıktan sonra, "Benim parlak zırhlı şövalyem, teşekkür ederim."

Siz, gerçekten, Bay "

Bir an için Livia'nın şaşkınlığı dehşetinin önüne geçti.

Eğer annesini tanımlamak için tek bir kelime kullanacak olsaydı, bu *asık suratlı* olurdu. Birkaç kelime daha kullanacak olsa, *asık suratlı*, *kendini beğenmiş* ve *öfkeye eğilimli* olurdu. Leydi Holmes'un irili ufaklı sayısız öfke patlaması yaşadığını görmüştü. Onun herkese tepeden baktığını görmüştü. Ve onu sandalyesine gömülmüş, acı ve pişmanlık saçan, gözleri niyetli ama görmeyen, farklı seçimler yapmış olsaydı yaşayabileceği hayali hayatta kaybolmuş bir halde görmüştü.

Ama Livia annesini bir kez bile flört ederken görmemişti.

Bay Gregory, Leydi Holmes'un ani cilve girişimi karşısında şaşkına dönmüştü ve aceleyle onu bıraktı.

Bayan Newell sakin bir sesle, "Leydi Holmes, size merhum Bay Newell'in arkadaşı Bay Gregory'yi takdim etmeme izin verin. Bay Gregory, Leydi Holmes."

Bayan Newell, Leydi Holmes'un cevap vermesine fırsat vermeden Bayan Ramsay'i tanıtmaya başladı.

Leydi Holmes, Bayan Ramsay'e zar zor başını salladı. "Öğle yemeğinde bize katılacaksınız, değil mi Bay Gregory?"

Bay Gregory, Bayan Newell'a baktı. "Rahatsız etmek istemem"

Bayan Newell özür dilercesine gülümseyerek, "Ama tabii ki rahatsız etmeyeceksiniz," dedi. "Lütfen oturun. Siz de Leydi Holmes."

Leydi Holmes, Bay Gregory onu Livia'nın yanındaki kanepeye oturturken, ona bol bol teşekkür etti ve Livia'nın mırıldanarak "Anne" diye selamlamasına hiç tepki vermedi. Livia, Leydi Holmes'un *kendisiyle* uğraşamayacak kadar meşgul olmasından dolayı rahatlamış olmasaydı, onun bu yaltaklanma davranışından utanırdı.

Bay Gregory, Bayan Ramsay'nin yanına, Livia'nın tam karşısına, Leydi Holmes'un ise ancak dolaylı olarak karşısına oturdu. Ama bu Leydi Holmes için yeterince iyiydi. Hemen onun hayatıyla ilgili gerçekleri öğrenmeye koyuldu. Surrey'de yaşıyor, köy korosunda şarkı söylüyor ve filatelinin yanı sıra antika kitap koleksiyonu yapmaktan hoşlanıyordu. Ve hayır, karısı onunla birlikte bu yolculuğa çıkmamıştı; uzun aylar önce dünyadan ayrılmıştı.

Leydi Holmes'un isteği üzerine eski bir kitabın cildini onardığını anlatıyordu ki, Leydi Holmes ayağa fırlayıp masadakileri itip kakmaya başladı. Tabaklar tıkırdadı. Livia su kadehini korumak için elini uzattı.

"O kadının bu vapurda ne işi var?" Leydi Holmes Livia'ya tısladı.

O kadın Bayan Shrewsbury'ydi ve yemek salonuna kocası olmayan bir adamın yanında giriyordu.

Livia dişlerini sıkarak, "Ben de senin kadar şaşkınım anne," diye cevap verdi.

Roger Shrewsbury işe yaramazdı ama Charlotte'un utancına tanıklık etmeleri için diğer kadınlardan bir tabur toplayan kişi karısıydı. *Olayın* örtbas edilemeyeceğinden, Charlotte'un sosyeteden atılacağından emin olmuştu.

"Gözlerimin önünde saygınlığıyla hava atmaya nasıl cüret eder," diye öfkelenildi Leydi Holmes. "Yaptığı şey için onu asla affetmeyeceğim-"

Kendini hatırlayarak, en küçük kızının skandalını herkesin önünde ima etmekten kaçındı. Yerine oturdu ve Bay Gregory'ye gülümsedi, çenesi sıkıca kenetlenmişti. "Lütfen bana aldırmayın efendim. Hoş olmayan eski bir tanıdığımı gördüm, hepsi bu."

Masadaki diğerleri akıllıca davranarak başka bir konuya geçtiler. Livia bir süre, Bayan Ramsay'in Bay Gregory'nin dikkatini çekmek için Leydi Holmes ile rekabet edebileceğinden endişelendi. Ama Bayan Ramsay, dördüncü bir kocaya açık olmasına rağmen, Bay Gregory'yle Leydi Holmes'tan daha az ilgileniyordu. Leydi Holmes'un ağırbaşlı cilvesi, alabora olmak üzere olan bir gemi gibi dehşet verici bir şekilde büyüleyiciydi, ama Bayan Ramsay'nin kırıksıklarla çevrili, mavi lensli gözlerinde alay yoktu, sadece saf bir merak vardı.

Yemeğin sonuna doğru bir hostes masaya deniz kabuğu ve deniz anası şeklinde kalıplanmış Nesselrode pudingi koydu. Bu güzel diziye şöyle bir göz atan Bayan Ramsay, "Doğru anladıysam, Leydi Holmes, siz ve Bayan Holmes akraba mısınız?" diye sordu.

"Bu doğru. O benim kızım," diye cevap verdi Leydi Holmes burnunu çekerek. Bayan Ramsay'i hayattaki konumu kendisinininkinin altında olan biri olarak değerlendirmişti. Bayan Ramsay'in kıyafetleri maddi durumunun iyi olduğunu gösteriyor olabilirdi ama Leydi Holmes Londra'daki herhangi bir yemek salonuna ondan önce girebilirdi ve kendini üstün hissetmemesi ve öyle davranmaması için hiçbir neden göremiyordu.

"Ama yanılmıyorsam, Leydi Holmes, Bayan Holmes sizi gördüğüne şaşırı. Öyle değil mi, Bayan Holmes?" diye sordu Bayan Ramsay neşeyle.

Livia nefes verdi. Neyse ki birisi Leydi Holmes'un aniden ortaya çıkışını sorgulama görevini üstlenmişti. Eğer Livia sormuş olsaydı, ister özel olarak ister başkalarının önünde olsun, sorusu bir kenara itilirdi.

"Seni gördüğüme gerçekten çok şaşırdım anne. Bayan Newell sizi daha önce bizimle gelmeye davet ettiğinde hayır demiştiniz."

Leydi Holmes güçlü göğsünü kabarttı. "Doğru, Bayan Newell bu gezide ona katılmam için bana defalarca yalvardı. Ama ben hiçbir zaman tuhaf yerleri seven biri olmadım."

Livia tatlı kaşığını sıkıca kavradı. Bayan Newell, Leydi Holmes'a kibarca bir davetiye göndermiş ama yolculuk için ödeme yapmayı teklif etmemişti. Ve Leydi Holmes, yabancı ülkelere ve geleneklere karşı duyduğu hoşnutsuzluğa ve cüzdanının tamamen boş olmasına sadık kalarak daveti reddetmişti.

Ve yine de buradaydı.

"Olivia'mı Bayan Newell'a emanet ettim ve Londra'da kendimi eğlendireceğimi düşündüm," diye devam etti Leydi Holmes. "Ama Londra'da yine *Provence*'ı ve gemideki arkadaşlarımı düşündüm. Sonunda kendime engel olamadım."

Küçülen Bay Gregory'ye gülümsedi. "Ve seçimimden kesinlikle memnun olduğumu söylemeliyim."

Bay Gregory'ye bu yolculukta huzur bulamayacağını teyit etmek dışında, Leydi Holmes'un cevabı hiçbir işe yaramamıştı; Livia bile fikrini değiştirdiğini anlayabiliyordu. Ama buna ne sebep olmuştu?

Evde Sör Henry'nin kesenin ağzını kontrol ettiğinden bahsetmiyorum bile. Leydi Holmes daha önce Charlotte'tan bir miktar para almıştı ama onu çoktan çarçur etmişti. *Provence*'ta bir gemi yolculuğunu nasıl karşılayabilmişti? Hayır, iki yolculuk. Yanında hizmetçisi olmadan hiçbir yere gitmezdi.

Livia'nın Bayan Ramsay'ın daha fazla soru sormasına ihtiyacı vardı, bu meraklı bir davranış olsa bile. Ne yazık ki Bayan Ramsay sadece kadehini kaldırdı. "Aramızda olduğunuz için çok mutluyuz leydim."

Leydi Holmes kirpiklerini Bay Gregory'ye doğru kırıştırdı. "Ve bu yolculuk şimdiden ne büyük bir zevk oldu."

Dört

Lord Ingram merdivenlerden yemek salonuna doğru aceleyle indi.

Kamarasının kapısının altından çıkan notta *Leydi Holmes ve hizmetçi gemide* yazıyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Provence kalan son kamaralarını günler önce Charlotte Holmes ve şirketine satmıştı. Holmes'a verdiği yolcu listesini, dün gece gemi sessiz ve boş bir şekilde rıhtımda sallanırken, karanlıkta gizlice gemiye bindiğinde görev odasından kopyalamıştı. Ve Leydi Holmes'un adı listede yoktu.

O halde biletlerini nasıl almıştı? Bunu kim ve neden mümkün kılmıştı?

Yemek salonuna adımını attı. Karşı yönden gelen iyi giyimli bir kadın ondan önce Bayan Newell'in masasına ulaştı.

"Leydim, işte daha önce istediğiniz şal." Leydi

Holmes'un hizmetçisi mi?

Hizmetçi, Leydi Holmes'un görüşünü engelledi ama Leydi Holmes'un sesi pek memnun görünmüyordu. "Ne zaman bir şal istemiştiniz?"

"Trendeyken, leydim," dedi hizmetçi, başını saygıyla eğerek. "Öğle yemeğinde yanınıza bir şal almak istediğinizi, böylece yemekten sonra güvertede gezebileceğinizi söylemiştiniz. Ama almayı unutmuşsunuz."

Leydi Holmes'un kaşları dikkatle çatıldı. Bayan Olivia ise, sanki annesinin bir şey yapmaması normalmiş gibi, boyun eğmiş görünüyordu. Daha birkaç saat önce kendisinin ne söylediğini hatırladı.

"Peki, tamam, şalı bırak ve git," dedi huysuz Leydi Holmes. Ama hemen ardından gülümsemeye başladı. "Peki, Bay Gregory, sizi bir gezinti için bana katılmaya ikna edebilir miyim?"

"Ah, çok isterdim ama henüz eşyalarımı yerleştirmedim," dedi sırtı Lord Ingram'a dönük oturan bir adam, abartılı bir pişmanlıkla başını sallayarak.

Leydi Holmes'un dudakları hoşnutsuzlukla kıpırdamadan Lord Ingram öne çıktı. "Leydim, size eşlik etmekten onur duyarım."

Masanın etrafından Türk hamamındaki buhar gibi yoğun bir rahatlama yükseldi. Bayan Newell gözle görülür bir şekilde gevşedi. Bayan Olivia *teşekkür ederim, teşekkür ederim diye* mırıldandı. Bay Gregory, Lord Ingram'ın elini sanki onlarca yıl sonra yeniden bir araya gelmiş eski dostlar gibi sıktı.

Ve sanki Lord Ingram'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi.

Onu görmekten mutlu olmaktan çok meraklı olan tek kişi, Bayan Ramsay olarak tanıtılan, mavi gözlükleri ve elbisesine uygun kırmızı bir türbanı olan son derece yaşlı bir hanımdı. Masadakilerden başka kimsenin gezintiye katılmak isteyip istemediğini sorduğunda, Bayan Newell ve Bayan Olivia onu memnuniyetle geri çevirdi ama Bayan Ramsay tereddüt etti.

Boynundaki gümüş zincire takılı bir yüzükle oynadı. Bazen dul kadınlar, ölen kocalarını anmak için evlilik yüzüklerini bu şekilde taşırlardı. Ama bu yüzüğün çevresi, onu herhangi bir insan eli için fazlasıyla gevşek kılıyordu. Gerçekten de, büyük sosis büyüklüğünde parmaklara ihtiyaç vardı-

Alyans değil, bir erkeğin şaftının tabanını çevreleyen bir yüzüktü. Holmes, Cornwall'daki Hermopolis Bahçesi'nden buna benzer bir tanesini, belki de tam olarak bunu kurtarmasını sağlayarak ona şaka yapmıştı. Ve o şeytani aleti tutarken inandırıcı bir keder tasviri yapmak zorunda kalmıştı.

Boğulmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

Oyun oynamanın sırası olmadığını ve Holmes'un ona kimliğiyle ilgili bir ipucu bırakacağını anlaması gerekirdi. Ama bu ipucu... kahkahayı patlatmamak için yanağının içini ısırdı.

Holmes yaşlı bir kadının pürüzlü sesiyle, "Ah, faydası yok," dedi. "Yürüyüş fikri cazip geliyor ama bugünlerde öğle yemeğinden sonra iyi bir uykuya ihtiyacım var."

Yüzü biraz sertçe hareket ediyordu, ama biri dikkatle bakmadıkça -ki çoğu insan nezaketen bakmazdı- bu hafif doğallık dışı durum fark edilmeyecek ve kişi yaşlılık ve mavi gözlük izleniminden başka bir şey edinmeyecekti.

Bu mükemmel kılık değiştirmenin onu güvende tutması için dua etti. Onun ve Bayan Olivia'nın nerede oldukları sır değildi. Eğer Moriarty, Bayan Olivia'nın

Provence'dan biri ...

"Size iyi dinlenmeler dilerim, madam." Annesine döndü. "Leydi Holmes, gidelim mi?"

Leydi Holmes, sanki ayağının altındaki tahtalar onu rahatsız ediyormuş gibi tepindi. Bu kadının Holmes'u doğurmuş olması Lord Ingram'ı bir kez daha hayrete düşürmüştü.

Kanı Holmes'un damarlarında akıyordu. Burnu ve yanakları Holmes'un yüzüne neredeyse tıpatıp benziyordu. Sarı saçları -kendi saçları griye dönmüş olsa da- eskiden Holmes'un kafasının üzerinde halka halka dalgalanırdı, Holmes daha kolay peruk takabilmek için kendi saçlarını kısacık kestirmeden önce.

Ancak fiziksel benzerliklerine rağmen, iki kadın daha farklı olamazdı: Tanrı akrabalık kurmak yerine, Holmes'un dünyaya gelmesi için rastgele bir rahim seçmişti.

"Ah, ama hava serinlemeye başladı," diye inledi Leydi Holmes, yürüyüşlerine üç dakika kalmıştı ki.

En küçük kızı daha sıcak bir ortam aramak isteyip istemediğini açıkça söyleyebilirdi. Leydi Holmes ise Lord Ingram'a baktı ve aklından geçenleri okumayı ona bıraktı.

Kurnazlıktan yoksun olduğu düşünülürse, en azından bunu yorumlamak kolaydı. Onu hemen üst güvertedeki kütüphaneye yönlendirdi ve bir kadeh şarap ısmarladı.

Şarabın etkisiyle canlanan Leydi Holmes, bu kez de himayesinin kendilerine bahsettiği onuru yeterince takdir etmeyen Londralı terzilere karşı yeni bir şikâyetle girişti. "Bu nedenle, rahmetli kuzenimin mirası bana bıraktığı parayı telgrafla gönderdiğinde, hiçbirini o züppe modacılar harcamamaya karar verdim - ama bu şal için bir istisna yaptım."

Parmaklarını, hizmetçisinin daha önce kendisine getirdiği, taraklı kenarları İspanyol grandes dames'lerinin mantillalarını hatırlatan siyah şalın üzerinde sevgiyle gezdirdi.

Lord Ingram onun neden gemiye geldiğini sormak için fırsat kolluyordu. "Saygıdeğer kuzeniniz için bir yas şalı mı?"

Bu sözde kuzen hakkında şüpheleri vardı. Böyle bir kuzen var olsa bile, Leydi Holmes'un yazdıklarında göz ardı edilmiş olurdu.

Vasiyet: Biri ona sevgiden dolayı bir şey vasiyet etmedi, çünkü o sevgi uyandırmıyordu; ve biri ona acımak için bir hediye bırakmaya ihtiyaç duymadı, çünkü o gerçek bir yoksulluk içinde değildi.

Leydi Holmes elini salladı. "Hayır, bir süre önce öldü ama her şey daha yeni halledildi ve paralar dağıtıldı. Onun şerefine kadeh kaldıralım mı?"

Eğer doğruyu söylüyorsa, o zaman zamanlama şüpheliydi. Ve eğer söylemiyorsa ... Kadehini kaldırdı. "Kuzenimize."

Uzun bir yudum aldı ve takdirle içini çekti. "Bu çok iyi bir bordo şarabı. Çok iyi."

"*Provence*'ı zamanında yakalamaya karar verdiğiniz için de çok şanslıyız. Merakımı mazur görün leydim-"

Kütüphanenin kapısı açılarak Bayan Shrewsbury ve tanıdık gelen bir adam içeri alındı. Yumruklama olayından sonra Lord Ingram sırtüstü yatan Roger Shrewsbury'nin yanağına vurup sersemlemiş otel görevlisine bir doktor ve biraz viski getirmesini söylerken Bayan Shrewsbury koşarak gelmişti ve bu adam da onun arkasında bir yerdeydi. Ve daha sonra, doktor Roger Shrewsbury'yi muayene ederken ve herkes nefesini tutarken, adam sahnede dikkati dağılmış Bayan Shrewsbury'ye "o canavar Arkwright hakkında fısıldamıştı - bunun yarısını bile bilmiyorsun."

Leydi Holmes'un ifadesi sertleşti. Bayan Shrewsbury'ye sanki öfkesinin gücünden başka bir şeyle onu derisini yüzebilecekmiş gibi baktı.

Bayan Shrewsbury alt dudağını ısırdı ve adama bir şeyler mırıldandı. Hemen kapıyı onun için tekrar açtı.

Onlar gittikten sonra Leydi Holmes, "Umarım o kadınla konuşmak niyetinde değildiniz, lordum," diye homurdandı.

"Hayır, kesinlikle. O ve kocasının Bayan Charlotte'a yaptıklarından sonra, onları bir daha hiç görmesem de benim için fark etmez."

Leydi Holmes'un gözleri nadir görülen bir kıvılcımla parladı. Daha yakına eğildi ve sesini alçalttı. "Lordum, en küçük kızıma olan sevginizin zamanla ve olaylarla azalmamış olması beni çok mutlu etti."

Zaman ve olaylar Holmes'a olan sevgisini bir kat daha artırmıştı. "Umarım sadece güzel havalarda arkadaşın olmuyorumdur."

"Kimsenin size böyle inanması mümkün değil," dedi Leydi Holmes hararetle. "Ama zavallı çocuğumun bizden uzakta nasıl acı çektiğini düşündüğümde

koruma ve bir hanımefendinin itibarının kalkanı olmadan . . . Bu bir annenin kalbini kırar."

Leydi Holmes canavar bir ebeveyn değildi, sadece çocuklarının değerini ona kazandırabilecekleriyle ölçen bencil bir ebeveyndi. Holmes'un sürgününden sonra çektiği acı samimi olabilirdi, ama bu kızının kaderinden çok kendi prestij kaybından kaynaklanıyordu.

Holmes herhangi bir teklife evet demiş olsaydı sahip olabileceği o kazançlı müstakbel damattan mahrum kalmasından bahsetmiyorum bile.

"Gerçekten de çok kötü bir durumdu," diye mırıldandı. "Tüm sempatiyi kazandınız."

Leydi Holmes ağıt yakarcasına elini yüzüne götürdü. "Keşke Shrewsbury özgür bir adam olsaydı, doğru şeyi yaptığından emin olurduk. Ama o aşâğılık herif zaten evliydi ve biz ne yapabilirdik ki?"

"Hayır, kimsenin yapabileceği bir şey yoktu."

Biliyordu. Denemişti.

"Ama artık her şey farklı, en azından sizin için, lordum," dedi Leydi Holmes hevesle, ellerini göğsünün üzerinde birleştirerek. "Artık yükünüz yok. Ve eminim Charlotte'um sizin sevginizin sürekliliğini öğrense çok duygulanırdı."

"Tüm arkadaşları gibi ben de onun güvenliği ve esenliği için her gün dua ediyorum" dedi.

Ancak bu onun ifadesini daha az doğru yapmadı.

"Belki de duadan daha fazlasının zamanı gelmiştir. Biz, ailesi, onu vahşi doğadan geri getiremeyiz. Ama yanında bir damat olursa, kaybettiği saygınlığının bir kısmını yeniden kazanabilir."

Leydi Holmes'un kendisini potansiyel damat olarak göstermeme konusundaki itidalini takdir etmek zorundaydı.

"Geçen yıl, Bay Shrewsbury ile ilgili olaylardan sonra kardeşim evlenme teklif ettiğinde bunu yapabilirdi. Ama o Lord Bancroft'u reddetti."

Emin olmak için, Bancroft'u tam olarak geri çevirmemişti ama onu köşeye sıkıştırmış ve teklifini geri çekmeye zorlamıştı. Ancak Lord Ingram, Leydi Holmes'un ayrıntılarla ilgileneneğine inanmıyordu.

"Ah, şu düşüncesiz kız," diye inledi Leydi Holmes. "O benim umutsuzluğum!"

Ama iyi bir bordo şarabından bir yudum daha aldıktan sonra umutsuzluğu, "O geçen yazdı," diyebileceği kadar azaldı. Şimdiye kadar Charlotte'un bu uzun süreli sürgünden bıkmış olması gerekirdi."

"Ama Bayan Olivia ile konuşmamdan anladığım kadarıyla Bayan Charlotte geçen yılın Aralık ayından bu yana eve birkaç çek göndermiş. Ailenin geçimi için para ayırabiliyorsa, durumu iyi olmalı."

Leydi Holmes garip bir şekilde kıkırdadı. "Çok azdı, çok azdı. Ve eğer söylememde bir sakınca yoksa, lordum, gönderdiği miktarın ona sunduğunuz yardımdan kaynaklandığını düşünmüştüm."

Ah, kızını başından beri metresi olarak tutuyor olması gerektiğini söylemeye çok az kaldı.

"Leydim, korkarım yanıyorsunuz. Bayan Charlotte benden hiçbir zaman yardım istemedi ve ben de ona bir sou teklif etmedim."

Boynunu idam ipinden kurtardığı için gönderdiği üç yüz poundluk faturayı ödemişti ama bu farklıydı.

Leydi Holmes gözlerini hızla kırıştırdı, yüz ifadesi şaşkınlıktan dehşete, sonra da düpedüz korkuya dönüştü.

En küçük kızının sıra dışı yeteneklerini hiçbir zaman anlayamamıştı. Bu nedenle, Sherlock Holmes'un Charlotte Holmes'tan başkası olmadığını kendi kendine tahmin eden Bayan Newell'in aksine, Leydi Holmes çocuğunun bir erkeğe bağımlı olmak dışında herhangi bir geçim kaynağı olduğunu düşünmüyordu.

Ve şimdi, Lord Ingram'ın böyle bir himayeyi asla vermediğini açıkça belirtmesiyle, başka biriyle yatıyor olması gereken bir kızla evlenmesini az ya da çok istemiş olduğu için utanıyordu.

Şarabının geri kalanını da içtikten sonra hızla uzaklaştı. Lord Ingram kendi kadehinden yavaşça bir yudum aldı.

Bir yıl önceki polis sorgusunda Charlotte Holmes'a evlenme teklif etmeye hiç niyeti olmadığını söylemişti. Birincisi, evlilik kurumundan bir bütün olarak hoşnutsuzdu ve ikincisi, dizlerinin üzerine çöküp elini öpmesi için yalvarsa bile onunla evlenecek kadar cüretkâr değildi.

Yalan söylememişti. Holmes için evlilik her zaman düşünülemezdi ve bunun tek nedeni zaten evli olması değildi. O zamanki haline göre bu, yanan birkaç meşaleyle hokkabazlık yaparken yüksek bir telin üzerinde Niagara'yı geçmeye benziyordu: girişimin felakete sürüklenmesi için binlerce yol ve diğer tarafa zarar görmeden ulaşmak için sadece çok küçük bir şans.

O değişmişti. Bugün olduğu adam Holmes'la evlenmeyi hâlâ düşünülemez buluyordu ama bunun çok farklı nedenleri vardı.

Adının korunması ve gelecekteki servetinin beklentisi, genç bir adam olarak ona sunabileceği en büyük armağanlar gibi görünmüştü. Ama Holmes'un böyle hediyelere hiçbir zaman ihtiyacı olmamıştı ve Holmes onun en belirgin varlıklarını açıkça görmezden gelmesini sinir bozucu bulmuştu.

Şimdi nihayet Holmes'un en başından beri kavradığı şeyi anlıyordu: tüm gücüyle sarıldığı, saygınlığı ve erkekliği için temel olduğuna inandığı şeylerin çoğunun sonunda çok az önemi olduğunu.

Sevdiği kadının kocası olmaya ihtiyacı yoktu, hele ki karısı olmak onun özgürlüğünü ve seçimlerini azaltacaksa. Dahası, yirmi yaşında bir delikanlıyken, sahip olduğu her şeyi o zamanki sevgilisinin ayaklarına serdiğinde, gerçekten özlemini çektiği şey kendisi için sevmekti.

Evliliği göz ardı ederek, onunla sadece arkadaşlığından hoşlandığı için vakit geçirerek, Holmes ona tam da her zaman istediği şeyi vermiş olmuyor muydu?

Provence, üst güverte ve ana güverte ya da salon olmak üzere iki yolcu katına sahipti. Hizmetçilerin yatakhane salon güvertesinin en önündeki konutlardan biriydi ve kadınlar hamamının hemen yanındaydı.

Livia'nın kapısını otuzlu yaşlarının ortasında bir kadın açtı. "Evet, bayan?" diye sordu çekingen bir tavırla.

Livia omuzlarını dikleştirdi. "Norbert burada mı?"

Lord Ingram Leydi Holmes'un gemiye nasıl ve neden geldiğini öğrenmeye çalışacaktı. Ancak Leydi Holmes doğruyu söylemekten pek hoşlanmadığı için Livia, Leydi Holmes'un yeni hizmetçisi Norbert ile konuşmaya karar vermişti.

"Bayan Holmes?" Norbert diğer kadının arkasından çıktı. Altı üstü iki ranzanın sıkıştırıldığı yatakhane, içeridekilerin ancak dönebilecekleri kadar yer vardı. Norbert hiç vakit kaybetmeden koridora çıktı.

Otuzlu yaşlarının başındaydı, yumurta kabuğu rengine, üzerinde açık gri renkte küçük stilize kuşlar olan bir elbise giymişti. Elbise birkaç yıl önce modanın doruğundaydı -hanımların hizmetçileri genellikle ilk seçimlerini yaparlardı

ve Norbert'in önceki işverenin Leydi Holmes'tan hem daha zengin hem de daha zevkli bir kadın olduğunun bir başka kanıtı olarak hizmet etti.

"Her şey yolunda mı hanımefendi?" diye sordu Norbert, ağırbaşlı ve tarafsız bir saygıyla.

Leydi Holmes'a yedi yıl boyunca hizmet etmiş olan çekingen, emekli Abbotts'tan daha farklı olamazdı; bu, hizmetkârların mevsimler kadar sık gelip gittiği Holmes evinde bir sonsuzluktu. Ama Abbotts gibi bir kurum bile sonsuza dek ayakta kalamazdı. Bu yılın başlarında emekli olmuş ve yerine Norbert geçmişti.

Gemi kusursuz bir şekilde yol alıyordu ama Livia sanki bir buzdağına çarpmış gibi hissediyor, çarpmanın etkisiyle tüm vücudu sarsılıyordu.

Abbotts'un bir noktada istifa etmesi doğal görünüyordu; en cefakâr hizmetkârlar bile ancak bu kadar düşüncesizliğe ve cömertliğe katlanabilirlerdi. Abbotts gittikten sonra Livia annesinin tuvalet işlerine yardım etmekten vazgeçti; Abbotts'un yerine tatmin edici birini bulmak kolay olmayacaktı.

Ama Norbert sadece bir hafta sonra gelmişti ve Leydi Holmes'un ihtiyaçlarına mükemmel bir şekilde uyuyordu. Çalışkan ve düzenliydi, etek ucundaki her lekeyi çıkarabilirdi ve saç süsleme konusunda büyük bir yeteneğe sahipti. Ayrıca prezentabl biriydi ama Sir Henry'nin sürekli gezinen gözlerine yakalanma riskini göze alacak kadar güzel ya da canlı değildi. Leydi Holmes ilk kez seçiminden memnun kalmıştı.

Abbotts'ın ayrılışını ve Norbert'in gelişini farklı bir açıdan ele alırsak, bu olaylar Charlotte'un Cornwall'daki sahte ölümüyle çok iyi örtüşmüyor muydu? Eğer Moriarty, Charlotte'tan haber alma ihtimaline karşı Livia'yı yakından izleyecek bir yordakçı isteseydi, Holmes'un evinden daha iyi bir yer bulamazdı.

"Bayan Holmes?" Norbert ona baktı.

Livia başladı. "Her şey yolunda," diye ağzından kaçırdı. "Seni bulmaya geldim çünkü anneme kabin numarasını sormayı unutmuşum."

"Hanımefendinin kamarası tam şurada, hanımefendi. 9 numara."

Norbert işaret etti. Yemek salonunun biri önde, diğeri arkada olmak üzere iki girişi vardı. Öndeki girişin iki yanında, yemek salonundaki kanepeleri kaplayan koyu mavi kadifeye benzer bir kumaşla kaplı, yaklaşık üç ayak genişliğinde ve altı ayak yüksekliğinde bir bölme vardı. Leydi Holmes'un kamarası bu bölmelerden birinin arkasındaydı.

Livia'nın kalbi göğüs kafesine çarptı. Hemen gitmeli miydi? Yoksa Norbert'in pusuda bekleyen bir Moriarty ajanı olduğundan hiç şüphesi yokmuş gibi Norbert'i sorgulamalı mıydı?

Ya Charlotte yeterince güvende olduğunu düşünerek onlarla bir limanda buluşmaya karar verdiyse ve pusuya düşürüldüyse?

"9 Numara." Livia kelimeleri aniden kuruyan boğazından geçirdi. "Bunu unutmuyacağım. Teşekkür ederim. Benimle gelir misin Norbert? Sana sormak istediğim birkaç soru daha var."

Asıl planına devam etmek zorundaydı. Leydi Holmes kimseye tek kelime etmeden ortaya çıktıktan sonra bazı cevaplar almak için Norbert'i köşeye sıkıştırmazsa garip görünecekti. Norbert, Livia'nın isteğine pek şaşırmadığını ifade etti ve bir düzine kadar yolcunun limonata bardakları eşliğinde kâğıt oynamak için iki uzun orta masada toplandığı yemek salonuna götürülmesine izin verdi.

Livia diğer yolcuların duyamayacağı şekilde yan masalardan birine yöneldi. Oturdu ve Norbert'e de aynısını yapmasını işaret etti ama Norbert başını salladı ve ayakta kaldı.

"Norbert, annemin bu yolculuk için gerekli parayı nereden bulduğunu söyleyebilir misin?" Livia açık açık sordu. Hizmetçilerin yatakhanesinin kapısını çalmadan önce, bu konuya nasıl ince ve dolambaçlı bir şekilde yaklaşabileceğini kafasında evirip çevirmişti. Ama şimdi tek istediği bir an önce bu işi bitirmektir. "Onun hakkında kötü konuşmak istemem ama saf ve basiretsiz olabiliyor. Umarım fonları elde ederken bir şekilde kötü karakterlere borçlu hale gelmemiştir."

Norbert, Livia'nın Leydi Holmes'un *Provence*'ta bulunmasında sahtekârlık ve kötülüğün rol oynadığını söylemesi üzerine gözlerini kırptırdı. "Eminim böyle bir şey olamaz."

O zaman ne olabilirdi? "Gitmesi gerektiğine nasıl karar verdiğini bana anlatır mısın?"

Daha önceki şaşkınlığı içinde Livia annesine gideceği yeri sormayı akıl edememişti bile.

"Bombay, bayan. Ve emin olun bana da büyük bir sürpriz oldu. Londra'da Harrod's ve bazı modacıları ziyaret ediyorduk. Sonra dün akşam, birdenbire, hanımefendi bana her şeyi toplamam gerektiğini, böylece sabah tren istasyonuna gidip Southampton'dan kalkan bir gemiye yetişebileceğimizi söyledi."

"Ve bunun garip olduğunu düşünmediniz mi?"

Her şeyi sen ayarladığın için mi?

Norbert ciddiyetle, "Şaşırdım elbette, ama aynı zamanda çok da sevindim," dedi. "Yıllardır yurtdışına çıkmadım ve her zaman yeniden büyük bir yolculuğa çıkmayı arzulamışımdır. Bu yüzden hemen toparlandım ve hanımefendinin kararını sorgulamadım, hatta fikrini değiştirir diye bir şey sormaya bile korktum."

Düşünsenize, Livia bir keresinde evde Norbert'in bir hizmetçiyle önceki metresinin yanında uzaklara yelken açtığından bahsettiğini duymuştu. *Bir gemiye bindiniz ve bir de baktınız ki Wellington'dasınız. Çok geçmeden Hong Kong ve Yokohama'yı da ziyaret ettiniz. Sonra bir de bakmışsınız ki Pasifik Okyanusu'nu aşır San Francisco'ya kadar gelmişsiniz.*

Tecrübeli bir gezgin olması konusunda Norbert en azından anlattıklarında tutarlıydı.

Livia şakağını ovuşturdu. "Yani *Provence*'a yelken açacağınızı ilk kez bavulunuzu toplamanız söylendiğinde mi öğrendiniz?"

"Evet, bayan."

"Annem sizi bilet acentesini ziyarete götürmedi mi?" "Hayır, hanımefendi."

Eğer doğruysa, bu olağanüstü bir şeydi: Leydi Holmes kendisi için başkaları tarafından yapılabilecek şeyleri kendisi yapmaktan hoşlanmazdı.

Livia parmaklarını kanepenin koltuğuna vurdu. "Biletleri otel aracılığıyla mı ayarladı?"

"Belki de öyledir hanımefendi, ama benim bundan haberim yoktu."

"Ve Southampton'a vardığınızda biletleri getirdi," diye mırıldandı Livia.

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdi Norbert. Gözleri açıktı, bakışları samimiydi, duruşu dikti ama sert değildi.

Leydi Holmes ne zaman bir şey yapsa, sürekli ne kadar zor zamanlar geçirdiğinden yakınıyordu. Sessiz ve verimli olması için mi? Livia böyle bir şeyi hayal bile edemezdi.

Yine de Norbert'e göre olan tam olarak buydu. Yoksa öyle miydi?

Abbotts çok terbiyeliydi, ama Norbert harika bir saç toniği hazırladı ve eski dantellerin neredeyse yeniden yeni görünmesini sağladı. Sör Henry'nin botlarına öyle bir parlaklık verdi ki, iki gün boyunca bundan bahsetti.

Holmes'un mali durumu, özellikle de Sir Henry'nin kişisel bakımına adanmış bir hizmetkârı karşılayamayacak kadar zayıftı. Leydi Holmes'un

Sözde kendi leydisinin hizmetçisi olan hizmetçi, aslında herkesin gardırobuna bakmak zorundaydı.

Norbert, üstün yetenekleri ve dengeli mizacıyla, daha iyi bir hanım, daha fazla ücret ve daha az görevle gelen bir iş bulabilirdi. Livia bir keresinde Leydi Holmes'a Norbert'in neden kendileri için çalışmaya geldiğini sormuştu. Sorunun alt metnini algılayamayan Leydi Holmes, tabii ki iş bulma kurumu onu gönderdiği için, yıllar önce Abbotts'u gönderen iş bulma kurumunun aynısı olduğu için diye cevap vermişti.

Livia'nın içinden Norbert'ten doğrudan cevap istemek geldi. *Neden bize geldin? Sizi kim gönderdi? Ve ne istiyorlar?*

Ama bir dakika sonra sadece, "Teşekkür ederim Norbert. Görevlerinize dönebilirsiniz."

Beş

Bayan Ramsay yorulmak bilmezdi.

Kız koşuştururken Lord Ingram neşesini zorlukla kontrol altında tuttu. Evet, koşuşturuyordu. Kamburdu ve sık sık yaşından ve ağrıyan uzuvlarından şikâyet ediyordu; yine de bir topaç kadar meşguldü, çocuklarıyla ve Frau Schmidt'in öğrencileriyle oynuyor, parlak ambalajlı Paris şekerleri dağıtıyor ve gelen tüm yolcuları selamlıyordu.

Wright Adası'nın kireçli kayalıkları uzaklara doğru çekiliyordu. *Provence*'in üzerinden süzülen hava çıplak bir tuz kokusu taşıyordu. Başka yerlerde, sıcak koyu sarıya boyanmış tik tahtaların üzerine beyaz güverte sandalyeleri dizilmişti ama burada, kış güvertede, güverte quoit ve güverte bilardosu oyunlarına izin vermek için alan açık bırakılmıştı.

Katlanmış şemsiyesine yaslanan Bayan Ramsay, bir ip halkasını eşmerkezli dairelerin tam ortasına fırlattı. Yuhaladı. Hayal kırıklığına uğramış bir grup çocuk yenilgiyle inledi - bu yaşlı kadın onların tartışmasız kazanmasına izin verecek türden biri değildi.

Bayan Ramsay o kadar sevinçle kıkırdadı ki gözleri kırılganlıklarının ardında kayboldu. "Pekâlâ, pekâlâ. Artık oynamayacağım. Bir sonraki oyunu siz gençlerden biri kazanacak."

Şemsiyesinin ucu şakırdayarak, iskele siperinin yanında, Frau Schmidt'in yanında durdu. Rupert Pennington ve Georg Bittner'e bonbon dağıtmadan önce mürebbiyelerinden izin istemişti. İki kadın dostça bir sohbe dalmışlardı; şimdi yine birlikte konuşuyor ve gülüyorlardı.

Holmes, Lord Ingram'ın onu en iyi hatırladığı haliyle, durgun ve sessizdi. Bayan Ramsay olarak oynadığı enerjik ve girişken rol onu eğlendiriyordu ama bunun onu tüketmeyeceğini umuyordu.

"Merhaba Bay Gregory, sizi tekrar görmek ne güzel." Hırıltılı sesini yükseltti ve el salladı. "Buraya gelin ve biz duvar çiçeklerine bir dakika eşlik edin."

O sırada kış güverteye varmış olan Bay Gregory hanımlara saygılarını sunmaya gitti.

Remington'ın temsilcisi Dannell, Holmes'a arama sorumluluğunu üstlenmesi için güvenmemişti. Anlattığına göre, daha çok bir insan kamerası olarak görevlendirilmiş, filanca yere gitmesi ve kapsamlı bir arama yapması, sonra da her bir eşyanın etiketlendiği tüm iç düzenlemeyi hafızasından çıkarması söylenmişti.

Londra'dan uzakta, Dannell'in belirlediği evlere gizlice girerken, Frau Schmidt'in Londra'dan planlanandan çok önce ayrıldığı ve *Provence*'a binmeden önce onu yakalayamayacakları anlaşıldı. Holmes'un meseleyi tek başına halledebileceğine hâlâ güvenmeyen Dannell, Alman mürebbiyeyi cezbetmesi için, her iki cins üzerindeki baştan çıkarıcı gücü yıllar boyunca kraliyete büyük yarar sağlamış olan, çoğunlukla emekli olmuş Bay Gregory'yi getirmişti.

Lord Ingram bu plana kuşkuyla bakmıştı. Ama Bay Gregory'nin yaklaşmasıyla birlikte Frau Schmidt'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Ve bazı çevrelerce efsaneleştirilmiş bu sevgilinin takdimiyle birlikte gülümsemesi baharın ilk çiçekleri gibi açtı.

Belki de klişeleşmiş eski taktik her şeye rağmen işe yarayabilir.

Onu yanına çağırdıktan birkaç dakika sonra Bayan Ramsay, Bay Gregory ve Frau Schmidt'in yanından ayrılıp kış küpeştede duran bir adamla sohbet etmeye başladı ama adam kısa bir süre sonra selam verip gitti.

Lord Ingram nihayet ona ulaştığında, "Arkadaşlığınızı istemeyen aptal kimdi?" diye sordu. Çocuklarına tatlı vermeden önce ondan izin istemiş, sonra da tek kelime etmemişti. Diğer herkesle olan samimiyeti göz önüne alındığında, eğer daha fazla uzak durursa, sanki kasıtlı olarak ondan kaçıyormuş gibi görünecekti.

Ama elbette tüm bu sosyalleşme, dikkat çekmek için kimseyi seçmediğinden emin olmak içindi.

"Bu aptal Bay Pratt, Sydney'e gidiyor. Orada ne yapmayı planladığından emin değilim, yolculuğa aceleyle karar vermiş gibi görünüyor. Ama evet, arkadaş istemediği doğru." Sırıttı. "Bu yüzden onunla konuştum, gitmesi için."

Ve sonunda yanlarında kimse olmadan konuşabildiler.

"İyi misin?" diye sordu. "Çok yorgun değil misin?" "Yorgunum. Yaşlanıyorum."

Dün gece *Provence*'a elektrik tesisatçılığındaki paslı becerilerini geliştirmek için kaçak binmişti ve öğle yemeğinden sonra biraz kestirmeyi çok isterdi ama Leydi Holmes'un açıklanamaz varlığı onu sarsarak uyandırmıştı. Şimdi bile sinirleri gergindi. "Bu arada Bayan Ramsay kim? Leydi Holmes onun Bayan Newell'in eski bir tanıdığı olduğunu söyledi?"

"Öyle. Bay Dannell beni Norfolk'a kadar gönderdi. Londra'ya dönerken Bayan Ramsay ve arkadaşı tren kompartımanına geldiler ve sohbete daldık. Bir süre sonra onun Bayan Newell'in anılarındaki Sybelle Henderson olduğunu anladım. Üzerinde iyi bir izlenim bırakmış olmalıyım ki bana ilk başta söylediği gibi Mısır'a değil, bazı işlemler yaptırmak üzere Londra'ya gideceğini itiraf etti."

"Hangi prosedürler?"

"Güzelleştirici cerrahi prosedürler, biri çenesinin altındaki deriyi kaldırmak ve diğeri göğsünü daha dik oturtmak için."

Lord Ingram yüzünü buruşturdu. Bu tür ameliyatları duymuştu ama büyük bir acı ve rahatsızlığa katlandıktan sonra, insan eskisinden daha iyi ya da daha kötü görünmeyebilirdi.

"Hayat dolu bir hanımefendi, çok cana yakın ama yaşın getirdiği çürümeden dolayı oldukça üzgün." Holmes onun yüzüne dokundu. "Bu elbette abartılı, bu yüzden yüz hatlarımdan gerçek hatları seçilemiyor, ama çok fazla kırıklığı var ve bana göstermediği, gıdı dediği şeyi gizlemek için boynuna birkaç eşarp takıyordu. Ve mavi gözlükleri bile ilk düşündüğüm gibi ışığa karşı hassasiyeti yüzünden değil, sadece yüzünün geri kalanının dikkatini dağıtmak için."

"Trenden iner inmez onun kimliğini kullanabileceğimi düşündüm. İyileşmek için Ilfracombe yakınlarında bir yer kiralamıştı ve herkese uzun bir yurtdışı seyahatine çıktığını söylerken, altı ay olmasa bile en az birkaç ay ortalıkta görünmemeyi planlıyordu. Böylece daha sonra biri benim kılık değiştirmemden kuşkulansa bile, sadece Bayan Ramsay'in o sırada gerçekten de ülke dışında olduğunu öğrenecekti. Bayan Newell'la tanışmış olması da bana size ve Livia'ya yaklaşmak için bir bahane verecekti."

Başını iki yana salladı. Tüm bu tür şeylerde olduğu gibi, çok iyi olan bile mükemmelden daha azdı.

"Çok fazla endişelenme," dedi. "Annemin varlığı hakkında ne öğrendiğini anlat bana."

O ve Bayan Olivia bulgularını -ya da bulgularının eksikliğini- tartışmak için bir araya gelmişlerdi. Holmes'a öğrendiklerini tekrarladı ve ekledi: "9 numaralı kamarada Bayan Emery diye biri varmış. Bayan Olivia'nın görüşüne göre, Leydi Holmes olmaktan olağanüstü gurur duyan *Leydi* Holmes, kendisini asla sıradan bir bayan olarak göstermezdi. Onun biletini başka biri almış ve o bilet bir şekilde onun kucağına düşmüş."

Arka güvertenin ortasından bir "İyi atış!" çığlığı yükseldi. Bayan Schmidt'in geçici olarak görevlendirdiği Georg Bittner bir ip halkasını tam hedefin üzerine indirmiş ve Lord Ingram'ın kızı Lucinda övgüyle haykırmıştı.

Frau Schmidt, Bay Bittner'i izlemek için konuşmayı kesmişti, şimdi Bay Gregory'ye bir şeyler söylüyordu, belki de suçlamalarıyla ilgili. Bay Gregory dikkatini tamamen ona vermiş bir şekilde dinliyordu, ama karşısındakini rahatsız edecek kadar da sabitlenmiş değildi.

Lord Ingram'ın yanında Holmes şemsiyesinin kayışını gevşetip yeniden düğmeledi. "Annemin, rahmetli cömert kuzeniyle ilgili kısmı uydurduğuna katılıyorum. Norbert'in Moriarty'nin uşağı olmasına gelince, bu zarif bir hipotez. Bu pek çok şeyi açıklar, değil mi? Burada olması gerekiyordu, bu yüzden annemi de buraya sürüklemeyi başardı ve onu bunun kendi fikri olduğuna inandırdı."

"Ama sen öyle düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu bir umut sıçramasıyla.

Moriarty'nin Holmes evinin derinliklerine saldıracağını düşünmek dehşet vericiydi. Durumun böyle olmaması için dua etti.

"Norbert hakkında kesin bir yargıya varacak kadar bilgim yok. Söyleyebileceğim tek şey, muhtemelen tecrübeli bir gezgin olduğu." Elbisesinin üzerindeki inci bir düğmeye dokundu. "Öğle yemeğinde masaya geldiğinde, fildişi andıran ama damarlı olan düğmelerini fark ettim. Tagua fistiğinden yapılmışlardı, yani sebze fildişinden.

"İngiltere'ye özgü olmayan ve genellikle düğme yapımında kullanılan bitkisel fildişi, bunları yurtdışından, muhtemelen Okyanusya ya da Güney Amerika'daki kaynaklarına yakın bir yerden temin ettiğini düşündürmektedir.

"Norbert içine kapanık bir yaşam sürdüğünü iddia etseydi, annemin yanında çalışmaya başlayana kadar Londra ya da Shropshire dışına hiç çıkmadığını söyleseydi, bu onu şüpheli yapardı. Ama şimdi tam tersi oldu. O düğmelerde uyumsuz bir şey yok. Bu onu şüpheden kurtarmaz ama bekleyip görmekte fayda var."

Bir kakhaha tufanı koptu -Frau Schmidt o kadar çok gülüyordu ki, sipere yaslanmıştı. Bay Gregory de daha az gürültülü olsa da aynı derecede sevinmiş görünüyordu.

Gemi toplumu, gerçek toplumun kurallarından oldukça farklı kurallarla işliyordu. Bu darlık onların avantajına çalışıyordu. Frau Schmidt karadayken, fazla ileri görüşlü olarak algılanmaktan korktuğu için bir beyefendiye asla böyle davranmazdı. Burada açıkça daha rahattı.

Yine de Frau Schmidt'i karada soymak çok daha iyi olurdu. Ama Dannell, işverenin yeni bir görev aldığı Madras'a ulaşana kadar beklemeyi reddetti, bu yüzden Holmes'un girişimlerini *Provence*'ta yapması gerekiyordu.

Çocukların güvertede oynadıkları quoit oyununun şampiyonu Lucinda'ydı. Kız el salladı, gülümsemesi coşkuluydu. "Baba, kazandığımı gördün mü? Ve Bayan Ramsay, kazanana söz verdiğiniz ekstra bonbonu alabilir miyim? Söz veriyorum bugün yemeyeceğim."

"Hansel ve Gretel'in hikâyesi, ona şeker taşıyan yaşlı kadınlara karşı aynı ölçüde temkinli olmayı aşılayamamış gibi görünüyor," dedi Lord Ingram alçak sesle, sadece Bayan Ramsay'in duyması için.

Kıkırdadı ve yola çıktı, bu yolculuktaki en popüler yaşlı kadın olma yolunda ilerliyordu. Sonra geri döndü. "Sana söylemeyi unuttum, Müfettiş Brighton'a rastlamayı umarak dışarı çıktım - evet, yolcu listesindeki Brighton o. Neden bu gemide olduğunu merak ediyorum."

Güneş hâlâ parlıyordu ama Lord Ingram'ın ensesinden bir ürperti yayılıyordu. Arka güvertede oynayan çocuklar ve mutlu bir şekilde sohbet eden yetişkinler de sanki bir pus içindeymiş gibi görünüyordu.

Cold Street vakasının ardından, o da Holmes da Müfettiş Brighton'ın bir değil iki cinayeti arkadaşları Müfettiş Treadles'ın üzerine yıkma arzusunda fazla hararetli olup olmadığını merak etmişlerdi. Moriarty tarafından bu özel sonucu görmesi için görevlendirilmiş miydi?

O sırada endişelenmeleri gereken daha acil meseleler olduğuna ve gelecekte onunla karşılaşmalarının pek olası olmadığına karar vermişlerdi. Yine de buradaydı, Sherlock Holmes'un bilinen birkaç ortağıyla birlikte bir gemide.

Ne istiyormuş?

Lord Ingram'ın Müfettiş Brighton ile konuşma şansı birkaç saat içinde geldi.

Tereyağıyla haşlanmış ıstakozların kokusunun yayıldığı yemek salonuna girdiğinde ilk olarak Bayan Ramsay'i gördü. Öğle yemeğinde oturduğu masaya arsız bir heybetle başkanlık ediyordu, ama bu kez Bayan Newell'in oturduğu yerde, kanepede oturuyordu ve tüm salon onun gözetimi altındaydı. Bir çift genç subay onun masasını paylaşıyordu ve üçü de hararetli bir sohbele dalmışlardı.

Holmes onlarca yıllık bir hanımefendi olduğunda bile, eğer isterse erkeksi bir arkadaşlıktan yoksun kalmayacağını hep biliyordu.

Öğle yemeğindeki yemek arkadaşlarından Bayan Newell, Bayan Olivia ve Bay Gregory yoktu; üçü de sancak tarafındaki masada tek başına oturan ve asık suratlı bir kararlılıkla biftek kesen Leydi Holmes'u görmezden geliyordu belki de. Onun varlığının Bay Gregory'nin Bayan Schmidt'e kur yapmasına engel olabileceği aklına ilk kez gelmiyordu. Ama yolculuk uzundu ve Bay Gregory, dikkatini çekmek için yarışan kadınlarla başa çıkmakta usta olduğunu kanıtlayabilirdi.

Lord Ingram'ın nabızı hızlandı; Müfettiş Brighton ön girişe yakın bir iskele masasında oturuyordu. Masada ayrıca, iki sıra altın düğmesi parıltıyan lacivert üniformalı, elli yaşlarında iriyarı bir adam vardı. Bu, Lord Ingram'ı yemeğe davet eden Kaptan Pritchard olmalıydı.

Onun yaklaşmasıyla kaptan ayağa kalktı, yüzü gülüyordu. "Lordum, hoş geldiniz

Provence, sizi gemide ağırlamak bir zevk!"

"Ama elbette," diye yanıtladı Lord Ingram, "bu muhteşem gemide seyahat etmek benim için bir ayrıcalık. Sorumlu kişiyle tanışmak da benim için bir zevk."

Gemisine yapılan iltifattan memnun olan Kaptan Pritchard, Lord Ingram'ın elini içtenlikle sıktı ve "Sanırım, efendim, Scotland Yard'dan Müfettiş Brighton'ı zaten tanıyorsunuz?" dedi.

Müfettiş Brighton'ın elini sıktı. "Gerçekten tanıştık."

Polisin güvenilir görünen yüzü, onun acımasızlığını hayal etmeyi zorlaştırıyordu. Ama Lord Ingram ve Holmes daha iyisini biliyorlardı ve önceden uyarmak, önceden tedbir almak demekti.

Müfettiş Brighton'ın yanına oturdu. "Başkomiserim, suçlarla ilgili polislik faaliyetlerine ilgi duyuyor musunuz?"

Kaptanın masasına davet edilmesine şaşırmıştı. Yolculuğunu lord olarak satın almamıştı, sadece Bay I. Ashburton. Ve çoğu

Bildiği kadarıyla buharlı gemi kaptanları boş zamanlarında *Debrett'in Peerage'ını* incelemeye önem vermiyorlardı. Ama Müfettiş Brighton'ın da davet edilmesiyle bunun nedenini anlamaya başlamıştı. Kaptan cinayetlerden etkileniyor muydu?

Müfettiş Brighton alaycı bir tavırla, "Sadece dörtte bir oranında haklısınız, lordum," dedi. "Yüzbaşı Pritchard arkadaşınız danışman dedektif Sherlock Holmes'a büyük ilgi duyuyor."

Lord Ingram başladı. Bayan Moriarty'nin aranması dışında, Holmes geçen yılın Aralık ayından beri önemli bir dava almamıştı. Büyük danışman dedektifin ünü çoktan yaygınlaşmış ve halkın zihnine yerleşmiş miydi?

Sadece birkaç masa ötede duran Holmes'a bakmamayı başardı. "Arkadaşımın burada olamaması ne yazık, eminim yöntemlerini sizinle tartışmaktan çok memnun olurdu, Kaptan."

"Evet, Bay Holmes'un Londra'dan uzun bir süre izin aldığını duydum. Daha da acısı," dedi kaptan ve yakındaki bir kâhyaya şarap getirmesini işaret etti. "Lütfen kendisine en içten sağlık ve esenlik dileklerimi iletin."

Lord Ingram, "Bir dahaki sefere ona yazdığım yazacağım," diye söz verdi. "Ne yazık ki sadece biz varız, Yüzbaşı. Hiçbir şey Sherlock Holmes'un huzurunda oturmakla kıyaslanamaz."

Kaptanın gözleri beklentiyle parlıyordu. "Öyle olabilir ama yine de ölüm kalım soruşturmalarında onunla birlikte çalışmış olan siz beylerle tanışmaktan büyük mutluluk duyuyorum."

Lord Ingram, Holmes'un zamanında müdahalesi olmasaydı, Müfettiş Brighton'ın meslektaşı Müfettiş Treadles'ı işlemediği iki cinayetle suçlayacağını belirtmeyi çok istiyordu. Ama şimdi Müfettiş Brighton'ın, Yüzbaşı Pritchard kendinden geçmiş bir halde havalara uçarken Holmes'un dehası hakkında şiirsel sözler söylemesini dinlemesi gerekiyordu-

Bir kadeh şarabı kabul etti ve zevkle, düzinelerce Sherlock anekdotu anlattı. Elbette, Moriarty ile bağlantısı olan ya da müşterileri kabul eden ve soruşturmaların ayak işlerinin çoğunu yapan kız kardeşi Bayan Holmes'un dikkatini çok fazla çekecek hiçbir şeyden bahsetmedi.

Kaptan Pritchard, zengin ve baş döndürücü aroması masayı saran kahve servis edilinceye kadar, biraz isteksizce konuyu değiştirdi ve konuklarının seyahat amaçlarını sordu.

Lord Ingram, "Atina'daki Fransız Okulu'ndan bir arkadaşım, devam eden kazılar için beni Kiklad Adaları'ndaki Delos Adası'na davet etti," diye cevap verdi. "Teklifini kabul edip etmemeye henüz karar vermedim ama klasik antik çağın doğduğu yerlerden birini görmek hem kendim hem de çocuklarım için ilginç bir gezi olacak."

Yemek arkadaşlarına uzun süredir terk edilmiş olan adadan ve hâlâ zengin olan ama büyük ölçüde yağmalanmış arkeolojik hazinelerinden biraz daha bahsetti - antik alanların çoğunda koruma konusunda ciddi bir eksiklik vardı. Sonra polise döndü. "Ya siz, Müfettiş, sizi *Provence*'a getiren nedir?"

"Ah, keşke Yunan adalarına bir gezi olsaydı," diye başladı Müfettiş Brighton,

Yemek boyunca pek konuşmamıştı. "Ama ne yazık ki, sadece bu-"

"Yüzbaşı Pritchard, nasılsınız?"

Lord Ingram arkasını döndü ve ilk olarak Bayan Shrewsbury'yi gördü. Yanında kaptana hitap eden adam duruyordu - daha önce kütüphaneye ve bu sabah otelin fuayesine kadar ona eşlik eden adam.

Kaptan bir an için adama boş boş baktı. "Ah, Bay Russell, nasılsınız?"

"Harika bir hafızanız var Kaptan, herkesi nasıl hatırlıyorsunuz bilmiyorum," dedi Bay Russell.

Sesi iddia ettiği kadar etkilenmiş gibi gelmiyordu - belki de kaptanın onu geri çağırmak için çaba harcaması gerektiğinden?

"Anne," diye devam etti, "size en mükemmel Kaptan Pritchard'ı takdim edebilir miyim? Geçen yıl onun yetenekli idaresi altında *Provence*'ta seyahat etme zevkini tattım ve bu deneyimi tekrarlamaktan mutluluk duyuyorum. Kaptan, kuzenim Bayan Shrewsbury."

Yüzbaşı Pritchard ayağa kalkarak Lord Ingram ve Müfettiş Brighton gibi hanımefendiye saygılarını sundu. Tanıştırma faslı daha yeni bitmişti ki Bay Russell, "Bu sabah Bay Arkwright'ın alçakça saldırısından sonra kocasının yardımına koştuğunuz için hem kendi adıma hem de sevgili kuzenim adına size teşekkür etmeme izin vermelisiniz, Lordum," dedi.

"Bay Arkwright mı?" diye haykırdı Kaptan Pritchard. "Yolcumuz Bay Arkwright'ı kastetmiyorsunuz herhalde."

"Tanrım, Bay Arkwright da *Provence*'a mı biniyor?" dedi Bay Russell büyük bir masumiyetle.

"Evet. Aslında onu bu akşam yemeğe davet ettim - şirketin yöneticileriyle tanışıyor. Ama ne yazık ki deniz tuttu ve gelemedi."

"Ah," dedi Bay Russell, heceyi derin bir ima sesine dönüştürerek. "Bay Arkwright'ın sağlığı hakkında özel bir bilgim olmasa da, bu geceki yokluğunun bugün yapılan bazı açıklamalardan kaynaklandığına dair büyük bir bahse girmeye hazırım."

"Ah?" diye mırıldandı kaptan, kaşları birbirine çatılmıştı.

"Korkarım bundan daha fazlasını açıklayamam, en azından karışık bir ortamda. Bay Arkwright Sydney'e ulaştığında, hatta belki de daha önce, bu meselenin onun için can sıkıcı bir hal alacağını söyleyebilirim," dedi Bay Russell, gözlerindeki keskin ışık, eğer kendi kendine bir sorun haline gelmezse, bu meseleyi Bay Arkwright için bir sorun haline *getirmeyi* planlayan bir adamın ışığıydı.

Bay Russell ve Bayan Shrewsbury gittikten sonra masadaki üç adam tekrar oturdu. Kaptan Pritchard başını sallayarak ilk konuşan oldu. "Umarım bu düşmanlık yelkenlinin kırılmasına yol açmaz."

Müfettiş Brighton ciddiyetle, "Duruma tamamen yabancıyım ve fikir beyan etmemeliyim," dedi. "Yine de Bay Russell'ın şu anda centilmence davranmadığını düşünmeden edemiyorum. Uyumsuzluk tohumları ekmeye niyetli görünüyor. Ve eğer mesele bir hanımefendiyle ilgiliyse, bu onun çabasını çok daha alçakça kılıyor."

Bu açıklama Lord Ingram'ı şaşırtmıştı. Müfettiş Brighton, Müfettiş Treadles hakkındaki soruşturması sırasında ona ne nazik ne de centilmen biri gibi görünmüştü. Ama belki de sadece soruşturmaları sırasında acımasızdı ve başka yerlerde daha bağışlayıcıydı.

Yüzbaşı Pritchard konuyu bir yanlış anlaşılma olarak göstermeye çalışan birkaç cümleyi bir araya getirdi. "Peki sözümüz kesilmeden önce ne konuşuyorduk? Ah, Müfettiş, ne diyordunuz?"

"Sadece Malta polis teşkilatını modern dedektiflik yöntemleri konusunda eğitmek için gönderildim."

Lord Ingram bu eğitim programını duymuştu. Ancak kısa bir süre önce Müfettiş Treadles bundan bahsettiğinde, bu iş için görevlendirilen kişi Müfettiş Brighton değil, Başmüfettiş Fowler'dı.

"İmparatorluk için yeni nesil polis memurları yetiştirmek takdire şayan bir görev," diye mırıldandı.

"Yolculuktan sağ çıkarsam tabii." Müfettiş Brighton açık bir endişeyle nefesini verdi. "Trenlerde hiçbir zaman başarılı olamadım. Bazen günlerce baş dönmesinden muzdarip olurum. *Provence*'taki bu ilk gün şaşırtıcı derecede keyifli geçti ama daha sert denizlerle karşılaştığımızda nasıl tepki vereceğimi ancak Tanrı bilir."

"Sizi olabildiğince rahat ettirmeye çalışacağız, Müfettiş," diye söz verdi kaptan cesurca. "Malta'ya kadar tüm yol boyunca rüzgâr esebilir."

Lord Ingram bundan pek emin değildi. Gemiye bindiğinde ve akşam yemeğinden önce köprünün dışındaki barometreyi kontrol etmişti. Basınç hissedilir derecede düşmüştü.

Ufkun ötesinde bir yerde bir fırtına koptu.

Altı

Bayan Watson ve Bayan Charlotte'un paylaştığı kamara, beyaz duvarları ve çift kişilik ranzalarıyla, çıplak olsa da düzgündü, fena halde sıkışık değildi ama aynı zamanda ferah olmaktan da uzaktı - salon güvertesinde kalan son kamaraydı ve idare etmek zorundaydı.

Kapı açıldı ve Bayan Charlotte içeri girdi. Hâlâ Bayan Ramsay gibi makyajlı olan yüzü tuhaf bir şekilde nemliydi. Bayan Watson oturduğu askılı tabureden kalktı. "Banyon nasıldı, canım?"

Bayan Charlotte türbanını çıkarıp Bayan Ramsay'in yaşına uygun olarak griye boyanmış, hâlâ nemli kısa bukleli saçlarını gösterdi. "Mermer küvetler, yaldızlı armatürler, sabun tabletleri çoktan temin edildi, onaylıyorum."

Bayan Watson kıkırdadı. Kızı askılı tabureye oturttu ve bir havluyla saçlarını ovdu. Bayan Charlotte kızın "yüzünü" soymakla meşguldü; düzensiz şeritler halinde çıkan yüzün alt tarafı beyazımsı topaklarla doluydu.

Bayan Watson bu iğrenç görünümlü döküntü parçalarıyla gurur duyuyordu. Bir önceki sonbaharda, çeşitli yaşlandırma yöntemleri denerken, buruşturulmuş küçük kağıt mendil parçalarının ten rengine boyandığında kırışıklıklara dikkate değer bir benzerlik gösterdiğini fark etmişti. Ancak bu yılın başına kadar Bayan Charlotte, bir araştırma sırasında tanıştıkları iyi eğitilmiş ve yaratıcı bir kimyager olan Bayan Longstead ile temasa geçmeyi düşünmedi. Bayan Longstead, Bayan Charlotte'un isteği üzerine, kurudukça yüze sıkıca yapışan, cildin iyi bir kopyası gibi görünen ve konuşma veya gülme sırasında yüz kaslarının hareketiyle pul pul dökülmeyen veya parçalanmayan bir formülasyon bulmuştu.

Bayan Watson eğildi. "Bir bakayım."

Formülasyon, tüm özelliklerine rağmen cildi tahriş ediyordu ve her gün kullanılamazdı. Beklendiği gibi, Bayan Holmes'un yüzü kızarmış ve benek benek olmuştu. Yine de Bayan Watson derin bir nefes aldı. Havluyu bir kenara bıraktı ve kıza cadı findığı suyuna batırılmış bir parça pamuk getirdi.

Bayan Charlotte pamuğu aldı ve yüzüne sildi. "Ben iyiyim. Dışarıda Bay Gregory'yi gördüm. Bayan Schmidt'in penceresinin önünde duruyordu ve konuşuyorlardı."

Bayan Watson mesleki ilgisinin arttığını hissetti. Şanslıydı; gençliğinde koruyucusu olmasını istediği erkekler, zaten yatağına girmesine izin vereceği kişilerdi. Ama Bay Gregory'nin böyle bir lüksü yoktu: Baştan çıkarması gerekenleri kendisi tayin ediyordu. Peki bunu nasıl yapıyordu?

"Ne hakkında konuşuyorlardı?"

"Büyüdüğünüz vadide üzüm bağları olduğundan bahsetmişsiniz?" diye sordu. Aslında ben orada dururken sorduğu tek soru buydu. O da ona üzüm bağlarından, ürettikleri şaraplardan, yerel peynirlerden, yazın dağlarda otlakçılık yaptıklarından ve annesinin kuzenlerinden birinin Alpler'in yükseklerinde bir kulübede yaşamak için avukatlığı nasıl bıraktığından bahsetti," dedi Bayan Holmes her zamanki soğukkanlı ses tonuyla. "Sonunda, onu baştan çıkaran o değil, anılarıyla kendini baştan çıkaran o olacaktı."

Bayan Watson güldü, sonra içini çekti. "İşte size gerçek bir baştan çıkarma... Kadının istediği şeyin dikkatli bir dinleyici kitlesi olduğunu hissetti ve bunu ona verdi."

Başkalarının anlayışına ihtiyacı olmayan Bayan Charlotte sapan taburesinden kalktı. "Sanırım hostes üniformamı giyeceğim. Gece bir çağrı gelirse diye."

Bayan Watson'ın düşünceleri gerçek ve sahte romantizmleri bırakıp elindeki işe döndü. Remington'ı her zaman sevmişti ama onun temsilcisi Dannell aşırı ihtiyatlı ve müdahaleciydi. Bayan Charlotte için Bayan Schmidt'in kulübesini aramanın bir yolunu bulmak zor olmamalıydı. Ancak Dannell, çocukların tüm bu süre boyunca deniz tutacağına ve kamaralarından hiç çıkmayacaklarına, aksi halde bile gündüz vakti kilidi açmaya çalıştıklarının mutlaka görüleceğine ikna olmuştu. Sonuç olarak, şimdi tüm çabaları Baştan Çıkarma etrafında şekillenmek zorundaydı.

Provence'in her kamarasında bir elektrikli çağrı düğmesi bulunuyordu. Bay Gregory, Frau Schmidt'i akşamları bir hostes çağırmaya ikna edecek, böylece kendisi de uyuyan yolcularına göz kulak olabilecekti.

Bay Gregory ile kamerasında buluşmak için kaçıyor, banyo yapması gerektiğini ya da kendini biraz iyi hissetmediğini ve güvertede biraz hava alması gerektiğini söylüyordu. Bu çağrılara cevap verip Bayan Schmidt'in kamerasına gidenin Bayan Charlotte olduğundan emin olmak için, *Provence* yola çıkmadan bir gece önce Lord Ingram gemiye çıkmış ve görev odasındaki çağrı panelinin arkasındaki kabloları yeniden düzenlemişti; böylece Bayan Schmidt'in çağrı düğmesine basıldığında, bunun yerine Bayan Charlotte ve Bayan Watson'ın kamerasının göstergesi ışığı yanacak ve kısa süre sonra bir hostes kapılarını açacaktı.

Bundan sonra.

Bu hantal bir çözümdü: Frau Schmidt'in baştan çıkarma olayı, yardım isteyeceği tek olay olmayabilirdi. Bayan Ramsay'in refakatçisi Bayan Fenwick'in çoğu zaman kamarada kalmasına karar verildi, böylece Bayan Schmidt'ten gelen herhangi bir çağrıyı yanıtsız bırakmayacak ve Schmidt'in elektrik düğmesinde bir sorun olabileceğinden şüphelenmesine yol açmayacaktı.

Bugün Bayan Watson, Bayan Fenwick'ti ve tek bir çağrı bile almamıştı. Yarın Bayan Charlotte bütün gün bu kulübede mahsur kalacaktı.

Kız üst ranzaya tırmandı ve yastığı dolgunlaştırdı. Yüzündeki kızarıklık az önce biraz azalmıştı ama hâlâ yaralar ve lekeler halinde görünüyordu. "Bakalım," dedi örtünün altına girerek. "Bayan Ramsay bugün birkaç kişiyle tanıştı."

Bayan Watson dikkatle dinledi. Yolcu listesini çoktan incelemişti ve isimlere aşinaydı. Yarın Bayan Ramsay olarak yola çıkarsa, en azından Bayan Ramsay'in akşam yemeğini birlikte yediği genç teğmenleri tanıması gerekecekti; diğer herkesten, ilerlemiş yaşını bahane ederek kendilerini yeniden tanıtmalarını isteyebilirdi.

"Bu gece banyoya gitmeden önce Lord Ingram'ı da güvertede gördüm ve sonunda Roger Shrewsbury'nin gözünün nasıl morardığını öğrendim," diye devam etti Bayan Charlotte.

Bayan Arkwright'ın toplum önündeki rezaletinin hikâyesini anlatırken Bayan Watson bir anda hem sıcak hem de soğuk hissetti, kendi utancı ve farklı bir çağdan kalma korkusu tarafından saldırıya uğradı. Bayan Charlotte'un boşalttığı askılı tabureye çöktü. "Tanrım, şu zavallı kadın."

Bayan Charlotte tek yanağını yastığına dayamış yatıyordu. Boyalı gri saçlarına karşın, iri gözleri ve yumuşak yanaklarıyla yüzü neredeyse çocuksu görünüyordu. "Görünüşe göre Bay Arkwright Avustralya'ya servetini kazanmak için gitmiş."

Henüz çocukken Sydney'de kimse bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordu. Onu ancak bu yolculukta bulmuş olabilir."

Bu kavuşma ne kadar acı tatlı, ne kadar mucizevi olmalı. Bayan Arkwright, hayatta kalmak için artık kendini küçük düşürmesine gerek kalmamasından duyduğu büyük rahatlama. Ve sonra . . .

"Size bir keresinde Dr. Watson ve Penelope ile seyahat ederken eski bir koruyucumun huysuz bir akrabasını gördüğümü söylemiş miydim Bayan Charlotte? Adam bana bakıp ona iyi davranmam gerektiğini söylüyordu, çünkü kuzeninin himayesine daha ne kadar sahip olacağımı kim bilebilirdi ki? Geçmişimin bu iğrenç adam tarafından ailemin önünde gündeme getirildiğini hayal ettiğimde neredeyse apoplektik bir kriz geçiriyordum - Dr. Watson bunun tam olarak farkında değildi, ama yine de bu tür bir iğneleyici vitriol'e maruz kalma düşüncesi ..."

"Ama siz Bayan Arkwright kadar talihsiz değildiniz," dedi Bayan Charlotte yumuşak bir sesle.

Bayan Watson katlanabilir lavaboya gitti ve yüzüne su çarptı, serin sıvı cildine çarptığında biraz daha sakinleştiğini hissetti. "Acelesi olan bir yabancı olduğu ortaya çıktı ve bana doğru zar zor baktı. Ama o mutlak panik duygusu beynime kazındı ve haftalarca neler olabileceğine dair kâbuslar gördüm."

İç çekti ve arkasını döndü. "Artık hayatımın farklı bir noktasındayım. Penelope büyüdü. Benim teyzesi değil annesi olduğumu biliyor ve bunu ve beraberinde getirdiği her şeyi neşeyle kabul etti. Diğer yandan Bayan Arkwright. Korkarım onun için bu damga asla silinmeyecek."

Livia köprüünün dışında durmuş, derin bir soğuğa karşı büzülmüştü. Yine sıcak ve güneşli bir gün umuduyla uyanmıştı ama sanki hava da annesinin ölümcül varlığını hissetmiş ve ona göre kötülemişti.

Uzakta, güneş ışığının denizi parlak kobalt rengine boyamak için döküldüğü mavi gökyüzü parçalarını görebiliyordu. Ama gemiye yaklaştıkça her şey sıkıcı, moral bozucu bir griye bürünüyordu; çok gerilerde bıraktığını düşündüğü İngiliz kışının tonu.

Köprünün dışında, üzerinde dünya haritası bulunan büyük siyah bir pano asılıydı. Bu panoda geminin ilerleyişi her gün öğle vakti kaydedilir, en son ölçülen konumu işaretlenirdi. Şimdilik pano hâlâ boştu ama Livia'nın sorusu üzerine yakındaki bir subay, Manş Denizi'nin sığ sularından çıkıp Biscay Körfezi'nin Atlantik'le buluştuğu yerde buharlaşmaya başladıklarını söyledi.

Deniz dalgalı bir hal almıştı; güvertede ilerlerken Livia kendini yarı sarhoş gibi hissediyordu, kendini zorla düz bir yola sokmazsa zikzaklar çizebilirdi. Dün RMS *Provence* ona büyük ve kudretli olan her şey gibi görünmüştü. Ama denizin sonsuz gücü karşısında, daha çok Thames Nehri'nde yüzen kâğıttan bir tekneyi andırıyordu; akıntı yönünde onu bekleyen vıcık vıcık kaderden habersizdi.

Pek de güzel olmayan, pek de ilham verici olmayan koşullarda pek fazla yolcu dışarıda değildi. Ön güvertede bir grup beyefendi güvertede bilardo oynuyor, birbirlerine takılıyorlardı. Anne-kız oldukları anlaşılan bir çift bayan iskele kordonunda durmuş ufka doğru bakıyorlardı.

Livia sancak tarafındaki boş kordonu henüz dönmüştü ki Leydi Holmes'un sesi gürlledi. "Olivia Augusta Holmes, işte buradasınız!"

Livia, annesinin sesinin her zamanki gibi sinirli çıkmadığını fark etmeden önce alışkanlıkla geri çekildi. Aslında sesi neredeyse cıvıl cıvıldı.

"Oldukça erken kalkmışsın anne," diye cüret etti Livia. "Sana bakmadan önce biraz daha uyumana izin vereyim dedim."

Leydi Holmes'un afyon sakızı alışkanlığı onu genellikle kuşluk vaktine kadar uyuturdu.

Sonra, sersemlemiş bir halde, genellikle bir saat daha uyurdu.

"Hayır, ben zaten Bay Gregory ile biraz dolaştım."

Bu onun iyi ruh halini açıklıyor. Zavallı Bay Gregory.

Arka güverteden kahkaha sesleri geliyordu - Lord Ingram'ın çocukları mı? "Gidip lord hazretlerine günaydın diyelim mi?" Livia hemen önerdi.

Daha iyi bir ruh halinde olan Leydi Holmes yine de Leydi Holmes'tu. Livia onunla gereğinden fazla yalnız kalmak istemiyordu. Ama Leydi Holmes Livia'yı kolundan tutup ileriye, ters yöne doğru sürükledi.

"Sorun ne anne?"

"Hayır, hayır, hiçbir şey." Leydi Holmes durdu. Nefes nefese kalmıştı, yanaklarında iki renk lekesi vardı. "Sanırım siz de biliyorsunuz. Ona Charlotte'la evlenmesini teklif ettim ve o da Charlotte'u maddi olarak desteklemediğini söyledi."

Yani annesi Lord Ingram'ın cevabını Charlotte'un artık başka bir adamın oyuncağı olduğu şeklinde mi yorumlamıştı? Livia öksürdü ve Leydi Holmes bunu toplumsal bir utanç işareti olarak algıladı. "Şu senin kız kardeşin. Bir gün pişman olacak, eğer şimdiden günlük pişmanlıklar içinde yıkanmıyorsa."

Livia hayal kırıklığını bastırdı. Annesi neden Charlotte'un iyiliğini istemiyordu? Charlotte'un başarılı olmak için başka hiç kimsenin iyi fikrine ihtiyacı olmadığını neden göremiyordu?

Sonra merak etti, ya Leydi Holmes *yapabilseydi*? Ya bunun yerine en küçük çocuğunun kendi şartlarına göre mutlu bir hayat sürmesi ihtimalinden *korksaydı*?

"Her neyse, zamanınızı Lord Ingram'la harcamayın, o Charlotte için."

Bunun bir faydası olsaydı Livia'nın ağzı açık kalırdı. Elbette Charlotte içindi. İkisinin de Charlotte'u sevmesi dostluklarının temeliydi.

"Gemide hiç beyefendiyle tanıştınız mı?" diye devam etti Leydi Holmes aynı nefeste.

Bay Gregory ile tanışmıştı ama Leydi Holmes'un duymak istediği şeyin bu olduğunu sanmıyordu. "Henüz değil, anne."

"Hiç aceleci davranmıyorsun, değil mi?" Leydi Holmes kibirli bir üstünlükle kendi saçını okşadı, hızlı davranıp Sör Henry ile evlendiğinde bu seçiminden acı bir pişmanlık duyduğunu unutmuştu. "Ama boş ver, aklıma parlak bir fikir geldi."

"Ah?" Livia'nın midesi sıkıştı.

"O serseriye ve sokakta gezen kız kardeşini biliyorsun, değil mi?"

Livia neredeyse bir eliyle annesinin ağzını kapatacaktı. Ani bir terlemeyle etrafına bakındı. Neyse ki en yakın pencerelerin hepsi kapalıydı ve çevrelerinde kimse yoktu. "Anne, lütfen, bu kadar yüksek sesle konuşma. Ark Wright'ları nereden duydun?"

"Norbert, o sabah otelde olan Bayan Shrewsbury'nin hizmetçisiyle yatıyor. Senin de orada olduğunu söyledi ve sen bana hiçbir şey söylemedin."

Leydi Holmes suçlayıcı bir ifadeyle Livia'ya baktı ve sonra, "Neyse, boş ver, genç bir hanımın böyle şeylerden bahsetmesi bir yana, bunlara tanık olması bile uygun değil. Gemiye bindiğimde o hödüğün bana kaba davrandığını söylemiş miydin? Geç kalıyordum ve kız kardeşine yolumdan çekilmesini söyledim. Sanırsınız ki

Bir hanımefendiye boyun eğmek, kenar mahallede doğmuş biri için bir onurdur, ama hayır, küstahça bir tavır takındı. Şimdi bu size ne anlatıyor?"

Leydi Holmes'un yeryüzünde gelmiş geçmiş en az nazik insanlardan biri olduğunu mu?

Livia'nın sessizliği koluna sert bir tokat yemesine neden oldu. "Aptal kız. Bu sana o hödüğün senin olabileceğini söylüyor."

Leydi Holmes'un mantık sıçraması -hayır, mantıksızlık sıçraması- karşısındaivia'nın dudakları kıpırdadı. Kendini suyun altında konuşmaya çalışan bir balık gibi hissetti. "Anne, düşünüyor olamazsın-"

"Oh, hayır. Tabii ki seni o serseriye kur yapman için ayarlamazdım; bunun için ne yeteneğin ne de görünüşün var. Ama kız kardeşi, işte bir dışlanmış. Ve sen de aptalca yumuşak kalpli birisin. Erkekleri doğru yoldan saptıran kadınların katranla kaplanıp tüylerinin yolunması gerektiğini söylüyorum ama eminim o yaratık için üzülüyorsundur. O zaman neden o lanet sempatini alıp bir şeyler yapmıyorsun?"

Gemi sallandı. Gövdeye doğru büyük bir serpinti yükseldi. Livia tökezledi. Annesi ters yöne doğru sendeledi, küpeşteyi kavradı ve sesini yükseltti. "Saygınlık hayali paramparça oldu. Ve böyle bir gemide yapayalnız. Hiçbir kadın onunla konuşmaz ve konuşan her erkeğin de bir planı olmalı. İşte sana bir şans Olivia. Git kamarasının kapısını çal. Onunla arkadaş ol. Ağlayabileceği bir omuz ol. Başka söze gerek var mı?"

Livia ağzını birkaç kez daha açıp kapattı.

Böyle bir planı başarıyla uygulayabilecek türden bir kadın olsaydı, Bayan Arkwright'ın kötü durumundan yararlanmak için hatırlatıcılara ihtiyaç duymazdı. Bay Arkwright'ın peşine düşmekle en ufak bir ilgisi olmadığından bahsetmiyorum bile.

"Anne, senin fikrin, eminim, olağanüstüdür. Ama yabancılara yaklaşma konusunda pek iyi değilim. Bayan Arkwright minnettar olabilir ama Bay Arkwright bana şöyle bir bakar ve gerçek amacımı tahmin eder."

"Ya yaparsa?" Leydi Holmes her zamanki küçümseyici el hareketini yaptı. "Sizin gibi bir hanımefendinin onun için çaba göstermeye tenezzül etmesinden son derece memnun olmalı."

"Ama eğer öyle değilse, o zaman benim de Bayan Arkwright ile hiçbir ilişkim kalmayacak. Sizce de bu onun için zalimce olmaz mı, birinin dostluk elini uzatması, ama bunun sahte ve art niyetli olduğunu öğrenmesi?"

Leydi Holmes gözlerini devirdi. "O kaltağı neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü o iyi bir insan, senin için söyleyebileceğimden çok daha fazlası," diye sert bir ses yükseldi üstlerinden.

Bay Arkwright, üst güvertedeki kamarasının açık penceresinin önünde belirmiş, doğrudan Livia'ya bakıyordu. "Sizinle evlenemeyeceğim için özür dilerim hanımefendi. Annenizle akraba olmaktansa kendimi vurmayı tercih ederim. Ama eğer hâlâ mümkünse, kız kardeşimin nazik arkadaşılığınızdan memnun kalacağına eminim."

Gün doğumunda dalgalı olan deniz, öğleden sonra saat birde daha da çalkantılı hale gelmişti. Henüz yemek ve çatal bıçak takımlarını yerinde tutmak için yemek masalarına özel çerçeveler yerleştirilmesini gerektirecek kadar korkunç değildi ama Lord Ingram'ın camındaki su titriyor, dalgalanıyor ve hatta zaman zaman sırıyordu, dışarıdaki huzursuzluğu yansıtan mikrokosmik bir fırtına.

"Barometrik basınç sabahtan bu yana çeyrek inç daha düştü," dedi. "Zor bir gece bizi bekliyor olabilir."

Bay Gregory yanında oturan altı yaşlarındaki çocuğa döndü. "Fırtınaları sever misiniz, Herr Bittner?"

Kızıl kahverengi saçları, gagalı bir burnu ve ince dudakları olan Georg Bittner bir an düşündü ve başını salladı.

Yemek salonundaki tek çocuk oydu. *Provence*'ta çok fazla çocuk bulunmuyordu ve diğerlerinin hepsi kendi kamaralarında besleniyordu, tıpkı evde çocukların -her halükarda birinci sınıf yolculukları karşılayabilecek ebeveynlerin çocukları- ebeveynleriyle birlikte yemek masasında değil, çocuk odasında yemek yemesi gibi.

Bayan Schmidt suçlamalarını salona taşımış olsaydı, skandala uğrayan yolculardan azar işitebilirdi. Ama kim yakışıklı bir iyiliksever beyefendiye belki de tüm kurallara uymadığını söyleyebilirdi ki?

"Sence-" Georg Bittner, sanki cümleyi kafasında yeniden düzenlemesi gerekiyormuş gibi durakladı. İngilizcesi doğrudu ama akıcılığı biraz eksikti. "Bay Gregory, Bayan Ramsay'ın fırtınadan sonra bizim için bonbonları olacağını mı sanıyorsunuz?"

Bayan Ramsay öğle yemeğinin kamarasına gönderilmesini tercih etmişti. Eğer iki kadının aynı sahte kimliği paylaşması gerekiyorsa, Bayan Ramsay'ninki hiç de fena bir aday değildi. Ama yine de, Bayan Watson'ın Bayan Ramsay'i

Holmes'un Bayan Ramsay'i her ayrıntıda aynı değildi ve Bayan Watson'ın Bayan Ramsay'i yurtdışına ne kadar çok çıkarsa, o kadar çok farklılık fark edilebilirdi.

Bay Gregory nazikçe gülümsedi. "Eminim Bayan Ramsay'in elinde bonbon kaldıysa, onları genç yolcularla paylaşmaktan mutluluk duyacaktır." Ayağa kalktı. "Şimdi gelin Bay Bittner, yemeğimizi bitirdiğimize göre, pencereden Frau Schmidt ve Rupert Pennington'a bir göz atalım, sonra da belki güvertede bilardo oynarız."

Doğuştan denizci olan genç Herr Bittner yemek salonundan çıkarken güçlkle sallanıyordu. Frau Schmidt'in diğer sorumlusu sabahtan beri deniz tuttuğu için mürebbiyesini kamaraya hapsedmişti. Ancak Bay Gregory bu durumu kendi lehine çevirmiş, Georg Bittner'in elinden tutmuş ve zaman zaman pencereden Frau Schmidt'e eşlik etmişti.

Leydi Holmes çok fazla yurtdışına çıkmadığı için şanslıydılar; Bay Gregory'nin başka birine kur yaptığını görse pek memnun olmazdı. Lord Ingram, Leydi Holmes'un yokluğuna aldırımıyordu ama bir gün önceki öğle yemeğinden beri Bayan Olivia'yı çok az gördüğü için endişeleniyordu. Eve kapatılmaktan hoşlanmıyordu ve annesinin yanında olmasının onu kendi isteği dışında bir münzeviye dönüştürmeyeceğini umuyordu.

Bay Arkwright yemek salonuna girdiğinde o da çıkmak üzereydi, yürüyüşü yavaştı, bakışları yemek yiyenlerin üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Kuşatılmış bir kalenin önüne gelen bir savaş gemisi gibi güçlü bir kişiliğe sahipti, oldukça seyrek olan yemek yiyenler onun yaklaşmasıyla sessizliğe büründü.

Bayan Shrewsbury ve Bay Russell'ın masasının önünden geçerken, Bayan Shrewsbury aniden ve yüksek sesle, "Orta süslerden bahsetmişken . . ."

Bayan Shrewsbury çatalını düşürdü. Tabağına çarpan çatalın keskin darbesi duvarlarda yankılandı.

Arkwright durdu.

Russell arkasını döndü ve dişlerini göstererek sırtıttı. "Merhaba Arkwright. Seni burada görmek ne güzel."

Arkwright, "Russell" diyerek onu onayladı.

Russell Bayan Shrewsbury'ye döndü ve çok daha normal bir ses tonuyla, "Orta süslerden bahsetmişken, sevgili kuzenim, Bayan Broadbent'in kır evindeki yemek masasının üzerinde büyüyen asmayı hatırlıyor musun?" dedi.

Jacob Arkwright, Russell'ın başının arkasına baktı ve sonra yoluna devam etti.

Lord Ingram öğleden sonrasının çoğunu güvertede çocuklarıyla geçirdi. Lucinda kararan gökyüzü ve büyüyen dalgalar karşısında heyecanlandı. Bunun yerine iyi inşa edilmiş blok kulelerden ve özenle düzenlenmiş kitap raflarından heyecan duyan Carlisle, yine de *Provence*'ın dalgaları yararak ilerlediğini görmeyi, kamarasında gözleri kapalı, geminin her yalpalayışında batmasının yakın olduğunu hayal etmekten daha az korktuğunu fark etti.

Lord Ingram geminin dengesini sağlayabilmesi için gövdesinin derinliklerinde nasıl balastlandığını anlattı. Çocuklar bir cankurtaran filikasının yan tarafındaki tutunma halatlarına asıldılar ve filikanın taşıdığı eşyaları öğrendiler - kürekler, bir deniz çapası, kurtarıcılar, çekme halatları, tekne kancaları, bir pusula ve bir fener, bunların çoğu filikaların içinde değil, güverte boyunca kilitli kutularda istiflenmişti.

İçeri geri döndüklerinde yağmur başlamıştı, üst güverteye doğru ilerlediler ve tüm tırmanış boyunca merdiven korkuluklarına tutundular.

Çocukların mürebbiyeleriyle paylaştıkları salon kamarası, Lord Ingram'ın süitinin hemen bitişiğindeydi. Hatta özel bir banyoyu da paylaşıyorlardı. Ancak kendi lojmanına sahip olma fikrine bayılan Lucinda, babasının uygun bir ziyaretçi gibi ön kapıdan gelip gitmesini tercih ediyordu.

Bu amaçla her iki çocukla da tokalaştı ve tüm ihtişamıyla dışarı çıkarıldı.

Elini kapılarına koyarak bir an durdu ve annelerinin gidişinden bu yana yüzüncü kez hiç büyümemelerini diledi. Bu kadar az şeyle her zaman çok mutlu olmalarını diledi. *Provence* tökezledi. Geçit boyunca kaydı ve bir kazan gövdesine çarpmaktan son anda kurtuldu. İleride bir yerde, merdivenlerde, belki de biri bir şeye çarptı. Bir hırıltı duyuldu, ardından küfürler yağdırdı.

Jacob Arkwright.

Arkwright'ın üst güvertede sancak tarafında bir kamarası vardı. İskele ve sancak kamaraları arasındaki boşluk, geminin bacalarının kaideleri olan iki büyük kazan muhafazası tarafından uzunlamasına ikiye bölünmüştü ve bu da güverte planında iskele geçidi olarak işaretlenen yerde duran Lord Ingram'ın karşı tarafı ve hatta merdiven boşluğunu görmesini engelliyordu.

Ancak Arkwright'ın sesi bu kez sancak tarafındaki geçitten, muhtemelen kendi ön kapısının yakınından tekrar geldiğinde, kazan muhafazaları arasındaki boşluk sayesinde dalgalı denize ve yağan yağmura rağmen yeterince duyulabiliyordu.

Ses tonu sertti. "Burada ne işin var, Pratt?"

Bir önceki öğleden sonra Bayan Ramsay'le konuşmak istemeyen bir Pratt vardı, ama Arkwright'la mı konuşmak istiyordu?

"İyi akşamlar Bay Arkwright," diye yanıtladı Pratt büyük bir saygıyla ve büyük bir aceleyle. "Sydney'de ikamet eden Bay Russell adında birinin herkese Bayan Arkwright'la ilgili dedikodular yaydığının farkında mısınız?"

"Peki ya Russell'ın kız kardeşimle ilgili yakışsız konuşması?" Arkwright'ın sesi şaşırmış gibi çıkmadı.

"Bu, Bayan Arkwright'ın geçmişini sır olarak saklama umudunuzun kalmadığı anlamına geliyor."

"Avustralya farklı," dedi Arkwright. Lord Ingram neredeyse onun omuz silktiğini görebiliyordu. "Daha az telaşlı. Tanrı aşkına, orada yüz binlerce eski hükümlü var."

Pratt, "Ama azmettirme taşınabilir bir suç değildi," diye belirtti.

Gergin bir sessizlik.

"Elbette Bayan Arkwright'ın böyle bir şey yapmış olabileceğini ima etmek istemedim. Söylemek istediğim şey, eski mahkumlar arasında yaşamayacağı - ya da en azından ben öyle umuyorum. Arkadaşlarınız ona nasıl davranacak? Daha da önemlisi, arkadaşlarınızın eşleri ve kız kardeşleri ona nasıl davranacak? Hiçbir fikriniz yok mu?"

Arkwright cevap vermedi.

"Sizin gibi biri için tamamen işe yaramaz olduğumu biliyorum, efendim," diye devam etti Pratt, sesi cesaretlenmiş gibiydi. "Ama belki de Bayan Arkwright'ın tam da ihtiyacı olan şey benim.

-Şimdi her zamankinden daha fazla. Sana iyilik yapmak için onu kullanmayacağım. Ve onu korktuğu türden bir şirketin içine itecek kadar hırslı değilim. Benimleyken Avustralya'ya ayak basmasına bile gerek yok, orada üzü çoktan yayılmış olurdu. Amerika'ya gidebiliriz ya da İngiltere'ye dönüp sessizce yaşayabiliriz."

"Kız kardeşimi benden uzakta yaşaması için bir yabancıya emanet edeceğimi mi sanıyorsun? Hepsini gördüm, Pratt, ve sen beni kandıramazsın. Sen bir servet avcısısın. Onu istemenin tek nedeni kız kardeşim olması ve benim de çok zengin bir adam olmam."

"Ben öyle bir şey değilim!" Pratt'in sesi yükseldi. "O zaman insan sevgisinin senin için hiçbir değeri yok mu? Yoksa geçmişî yüzünden hiçbir erkeğın onu sevemeyeceğini mi düşünüyorsun?" "Ben öyle demedim," diye homurdandı Arkwright. "Onu kimsenin sevemeyeceğini söylemedim; *sana* güvenmediğimi söyledim. Ve o da sana güvenmiyor, ya da seni istediğini bana bildirirdi."

"Nasıl bu kadar kalın kafalı olabiliyorsun?" diye bağırdı Pratt. "Daha önce kimseye kalbini veremedi çünkü gerçeğı bilseler bile kalmaları için kimseye güvenemezdi. Ama ben gerçeğı biliyorum ve hâlâ buradayım. Neden en azından bana kendimi kanıtlamam için bir şans vermiyorsunuz?"

"Sana söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Yoksa gerçekten benimle hiçbir ilgisi olmayan bir şey mi?"

Pratt sesini alçalttı ama heceler hâlâ kazan kovanlarının arasındaki boşluğın hemen yanında duran Lord Ingram'a doğru kayıyordu. "... sen farkına varmadan önce yanlışlıkla ... ile yattım ..."

Bir sonraki ses bir yumruğın kemik kıran etkisiydi ve Pratt'in acı çığlığıydı.

"Kapa çenenî. Ve eğer bir daha böyle bir şeyden bahsettiğini duyarsam-"

Parmak eklemlerinin kafatasında yarattığı bir başka mide bulandırıcı çıtırtı ve ardından Pratt'ten gelen bir başka acı çığlığı.

"Kız kardeşimden uzak dur, seni zavallı küçük adam." Arkwright tükürdü. "Ve bu sana son uyarım."

Yedi

Canım, geleceği düşündün mü?" diye sordu Bayan Watson.

Bazı açılardan, Paris'te geçirdiği son haftalar ve aylar onun için hoş bir ara olmuştu. Işıklar Şehri'ndeki bahara bayılmıştı. Muhteşem Penelope'sini bol bol görmüştü. Ve Bayan Bernadine Holmes -Bayan Charlotte'un bakıma ihtiyacı olan ablası- onun bakımı altında daha sağlıklı ve mutlu olmuştu.

Yine de Bayan Charlotte'tan haber alamayınca, kızın güvende olduğunu bilmesine rağmen, onun, herkesin güvenliği ve ortak gelecekleri için endişelenmişti.

"Evet," dedi Bayan Charlotte.

Hâlâ kabin hostesi üniformasını giyyordu; siyah eteğinin üzerine beyaz bir bluz giymiş, kucağında bir sandviç tabağı vardı. Başında, gerçek hayattaki Bayan Ramsay'in taktığının aynısı olan esmer bir peruk vardı. Üzerinde oturduğu, pek de sağlam bir mobilya sayılmayan askılı tabure, ağırlığı zeminin eğimiyle birlikte yer değiştirdikçe sürtünüyor, dışarıda yağın yağmurun gürültüsünden zar zor duyuluyordu.

Cevabı o kadar hızlı geldi ki, sorusunu yüksek sesle söylemeden önce uzun süre tereddüt eden Bayan Watson'ın tepki vermesi bir an aldı. "Öyle mi? Yani, elbette geleceği düşünmüşsünüzdür. O halde bir planınız var mı?"

Bayan Charlotte sandviçinin kalanını ısıtırken, "Çok," dedi. "Çok mu?" diye yineledi Bayan Watson.

Birden gerildi.

Elektrik lambası Bayan Charlotte'un arkasındaki duvarda keskin kenarlı bir silüet oluşturdu. Tabağını bir kenara bırakıp, eline bir tabak alana kadar bir daha konuşmadı.

bir yudum su. "Evet, pek çoğu yol boyunca reddedilecek. Geri kalanların bir kısmı da şüphesiz başarısız olacak."

Bayan Watson yutkundu. "Görüyorum ki inzivada meşgulmüßsünüz."

"Evet," dedi kız. Yüzü, dinginliği ve soğukkanlılığıyla Titian'ın *Madonna*'sı için bir model olabilirdi. "İnzivaya çekilmek, bir daha inzivaya çekilmeye zorlanmak istemediğimi fark etmemi sağladı."

Bayan Watson neredeyse Moriarty'ye acıyacaktı ki, onların Davut, onun da Golyat olduğunu hatırladı.

Yine de Davut sonunda Golyat'ı yenmişti.

Kalbi küt küt atıyordu. "Harekete geçirilen bir şey var mı?"

"Evet, bazı şeyler harekete geçirildi. Ve hareket etme özgürlüğümü yeniden kazandığımda daha fazla şey harekete geçecek."

"Ve M-Moriarty?"

"Eğer her şey yolunda giderse, önemsiz hale geleceğiz. Ama yine de her şey bizim için kötü de gidebilir."

Bayan Watson'ın parmak uçları titredi. Hayal gücü çok çekingen davranmıştı. Moriarty'nin tamamen yok edilmesini zihninde bile düzenlemeye cesaret edememişti.

"Merak etmeyin, Bay Marbleton'ı unutmadım." Hayır, elbette unutmazdı.

Bayan Watson zorlukla nefes aldı. "Ne yapmalıyım?"

"Her zaman yaptığınız şeyi, hanımefendi. Sherlock Holmes'un girişimindeki en büyük ortak sizsiniz."

Bayan Charlotte'un ses tonu alışılmadıktı, Bayan Watson'a her zamanki kahvaltısına sadık kalmasını tavsiye etmek için kullanacağı bir ses tonuydu. Yine de Bayan Watson oturmakta olduğu alt ranzadan fırladı ve başını üst ranzanın kenarına çarpmaktan zorlukla kurtuldu. İçinde garip bir enerji kabarmıştı ve bir an daha hareketsiz kalamadı.

"Biraz yürüyebilirim."

Geçitte, *Provence* sanki engelli koşu yapan bir atmış gibi, yani at bir engelin üzerinden atladıktan sonra tam böğründeki bir hendeğe düşmüş gibi hissediyordu.

Geminin sallanması ilerlemeyi tehlikeli hale getiriyordu ama aynı zamanda yolcuları kamaralarında tutuyordu ve üst kata çıkarken kimseyi görmedi. Ancak, kadınlar salonunda iki kadın gözleri kapalı bir şekilde dua ediyordu.

Onun yerine boş kütüphaneye girdi ve sandalyeleri, ön tarafları dar yatay parmaklıklarla donatılmış kitap raflarına doğru itti. Gemi yükselip alçaldıkça kitaplar kayıyor ve parmaklıklara çarpıyor ama düşmüyordu.

Sendeledi, yalpaladı ve sendeledi ama yine de açtığı patika boyunca ilerlemeyi başardı. Bayan Charlotte'la ilk tanışmasının üzerinden o kadar da uzun zaman geçmemişti. Ne güzel bir andı, hiçbir tehlike yoktu ve sadece daha önce hiç yapılmamış bir şeyi denemenin mutluluğu vardı.

Ama Bayan Charlotte'a danışman dedektif Sherlock Holmes olarak kiremit asma fikrini ilk ortaya atan kişi, insanlara yardım etme ve gerçeği bulma gibi basit bir eylemin asla bu kadar basit olamayacağını bilmeliydi. Yardım edilen bir kişi, diğerinin yolunun tıkanması demekti. Ve toplum gerçeklerle değil, görünüşlerle yönetiliyordu. Ortaya çıkarılan gerçekler, kendileriyle birlikte gömülmüş olan her şeyi, görünüşü korumak, kâr etmek ve güç biriktirmek isteyenlerin kir, kan ve her şeyin ortaya döküldüğünü görmek istemedikleri her şeyi ortaya çıkardı.

Bu her zaman tehlikeli bir kariyer olacaktı.

Ve şimdi Bayan Charlotte tehlikeye karşı koymak istiyordu.

Bayan Watson korkuyordu, o kadar korkuyordu ki fırtınanın daha yakın tehdidinin farkında bile değildi. Yine de ateşi de vardı. Gemi iskeleye yanaşıp onu sandalyelere fırlattı ve o da biraz daha yürümek için sıçradı.

Lambalar söndü.

Kıpırdamadan durdu ve sürgülü bir kanepenin tepesine tutundu. Karanlıkta rüzgâr çığlık atıyor, yağmur yağıyor, dalgalar tekneyi dövüyordu. Hayır, ortalık tamamen zifiri karanlık değildi. Geminin tepesindeki direk ışıklarının parıltısı, patlayıcı bir spreyl bulutunun üzerinde parlıyordu. Su camları kırbaçlıyordu. İki adım ötede duran Bayan Watson irkildi.

Elektrik ışığı gözlerini kısmasına neden olan ani bir parlaklıkla geri döndü. Aynı anda kütüphanenin kapısı pat diye açıldı. Bayan Watson arkasını döndü. Sert yüzlü ve boğa omuzlu, uzun boylu bir adam kapının girişinde duruyordu.

Bay Arkwright. Onu ve kız kardeşini bir gün önce iskeleye çıkarken görmüştü ama o zaman kim olduklarını ya da Bayan Arkwright'a ne olduğunu bilmiyordu.

Şaşkınlık ve dehşet içinde ona baktı. Bayan Watson gecikmeli olarak güzellik maskesini hatırladı.

Bayan Charlotte ile konuştuğu sırada Bayan Ramsay yüzünü çoktan çıkarmıştı. Vücudunun her tarafını sıcak ve soğuk bir şekilde saran huzursuzluğa rağmen, hemen kulübeden dışarı fırlamamış, önce takma bir burun yapıştırmış, sonra bir güzellik maskesi takmış ve maskenin mümkün olduğunca az dikkat çekmesi için bir şal atarak bitirmişti.

Tebeşir beyazı Hindistan kauçuğundan yapılmış güzellik maskesi, gözler, burun delikleri ve ağız için açılmış delikler dışında tüm yüzü kaplıyordu. Siyah elbisesi ve başının etrafına sardığı siyah şalıyla ikinci sınıf bir gotik romandan fırlamış bir hayalete benziyordu.

Ama Bay Arkwright hiçbir şey söylemedi. Aslında onunla bir saniye bile vakit kaybetmedi. Kış duvarına yakın bir yerde bulunan kapıdan kütüphaneye doğru iki adım attı ve sancak tarafına doğru eğilerek kitap raflarının en ucundaki boşluğa baktı.

Kütüphane, oransal olarak dar olsa da sıradan bir misafir odası büyüklüğündeydi. Bay Arkwright bir bakışla tatmin oldu ve geldiği gibi aniden gitti.

Bayan Watson bir kez daha kapanan kapıya baktı. Birini mi arıyordu? Kız kardeşini mi?

Ya kız kaybolsaydı? Ya dünyanın acımasızlığı çok fazla gelseydi? Fırtınalı bir gecede geminin bordasına bir su sıçrasaydı kim fark ederdi?

Kanepeye gömüldü. Gemi büküldü ve savruldu. Kapı yeniden açıldı, bu kez koyu mavi elbiseli, omuzlarına krem rengi bir şal sarmış genç bir kadın içeri girdi.

Bayan Arkwright ve o iyiydi! Bayan Watson ayağa fırladı. Bayan Arkwright geriye doğru tökezledi ve sanki kötü bir ruhu uzaklaştırmak istercesine elini uzattı.

Yine şu lanet maske!

"Özür dilerim!" Bayan Watson şalını bir kenara attı ve güzellik maskesinin başının etrafına bağlanmış elastik kayışlarını çekti. "Bu maskeyi diğer yolcuları alarma geçirebileceğim bir yerde takmakla çok düşüncesiz davrandım."

Bayan Arkwright yerinde kıpırdanarak, "Hayır, hayır, sorun değil," dedi.

Ancak Bayan Watson kayışları çözdükten sonra nihayet maskeyi eline aldığı anda ona daha da sert bir şekilde baktı.

"Tekrar özür dilerim," diye eklemek için acele etti Bayan Watson, akşam aynadaki yüzünü hatırladı, kılık değiştirdiği bir günün ardından kıpırmızı ve öfkeliydi. "I

korkunç görünmeli ve hepsi bu zararlı maske yüzünden. Bana, bir dizi yumuşatıcı sürmem, gece boyunca takmam ve yüzümün terlemesine izin vermem halinde sayısız fayda sağlayacağı söylendi.

"Ancak bu egzersiz bana her zaman çelişkili gelmiştir. Terlemek kadar övgüye değer bir şeyi kusurlu bulmak bana düşmez ama bütün gece boyunca geçirimsiz bir tabakanın altında terlemek, hele de önceden her türlü bitkisel ve hayvansal yağı sürmüşseniz, gözenekleri rahatlatmaktan çok tıkayarak öldürmek değil midir?"

Bayan Arkwright biraz kıkırdadı -belki de her şeyden çok şaşkınlıktan.

"Gördüğünüz gibi, cildim bu özel tedavi altında iyileşmedi, ancak kabinimi bu şekilde bırakamayacak kadar kibirliydim ..."

Bayan Watson, kendisine kolay bir günah keçisi verdiği için maskenin mucidine teşekkür etti. O ve Bayan Charlotte gemiye bu türden birkaç maske getirmişlerdi; amaçlandığı gibi kullanmak için değil, gecenin bir yarısı üzerlerinde kılık kıyafet yokken kapıyı çalanlara cevap vermek ya da Frau Schmidt'in ateşli bir çocuk için doktor çağırması ihtimaline karşı.

"Bir şeyiniz yok hanımefendi," dedi Bayan Arkwright yumuşak bir sesle. "Mahremiyetinizi ihlal ettiğim için özür dilemesi gereken kişi benim. İyi geceler."

Gitmek için döndü.

"Neden bana katılmıyorsunuz, Bayan Arkwright?" Bayan Watson kendi söylediğini duydu. "Yanımda başka biri olursa fırtına daha az tehditkâr görünür."

Bayan Arkwright geri döndü, yüz ifadesi kuşku ile kuşkulu bir umut arasında gidip geliyordu. "Benim kim olduğumu biliyor musunuz, hanımefendi?"

"Bu gemide bazı söylentiler duyup duymadığımı merak ediyorsanız, evet duydum."

"Ve bu sizi rahatsız etmiyor, ah ..."

"Bayan Fenwick," dedi **B a y a n** Watson. "Bayan Ramsay'e eşlik ediyorum ve hayır, söylentiler beni rahatsız etmiyor."

"Peki ya Bayan Ramsay?"

"Merak edebilir, ama aldıracağını sanmıyorum."

Bayan Arkwright kaskatı kesildi ve Bayan Watson kendini tokatlayabilirdi. "Lütfen, Bayan Arkwright, sizden bana katılmanızı, herhangi birinin adı ya da iyi niyetli merakını tatmin etmek için istediğimi düşünmeyin. Sadece aptal ve sorumsuz bir adamın söylememesi gereken bir şey yüzünden herkesin size sırtını dönmeyeceğini bilmenizi isterim."

Gemi sanki Alp disiplini kayağı yapıyormuş gibi alçaldı. Bayan Watson yeniden kanepenin tepesine tutundu. Bayan Arkwright kapıya asıldı.

"O halde içeri gelir misiniz?" Bayan Watson kendini toparladıktan sonra daveti tekrar uzattı.

Bayan Arkwright'in eli kapı kolunun etrafında birkaç kez açılıp kapandı. "Evet. Evet, öyle yapacağım. Teşekkür ederim, Bayan Fenwick."

Bayan Watson'ın içini bir ferahlık kapladı; muhtemelen yine her şeye burnunu sokan yaşlı bir kadın oluyordu ama Bayan Arkwright'in iyi olduğundan emin olmayı çok istiyordu. "Oturur musunuz?"

Birbirlerinden birkaç metre uzakta, uzun kanepeye oturdular. Ama Bayan Arkwright'ı kalmaya ikna ettiğine göre, Bayan Watson bundan sonra ne yapacağından emin değildi. "Bir şey için zili çalayım mı?" diye sordu, sözleri hem çok yüksek hem de çok şamatalı geliyordu.

"Oh, hayır, lütfen zahmet etmeyin."

Ancak bir bardak çay ya da bir kadeh şarap sadece misafirin susuzluğunu gidermek için orada değildi. İçecek, hem ev sahibine hem de misafire, yabancıların bir araya geldiği bir toplantının en zor kısımlarını daha iyi müzakere etmek için yapacak bir şey verirdi.

Bayan Arkwright alt dudağını ısırdı. Bayan Watson'ın arkadaşlık teklifini kabul ettiğine pişman olduğunu ve bir sonraki konuşmasında artık gideceğini aniden hissetti.

"Oh, aslında, birkaç bisküvim var."

Kamaralarından ayrılmadan önce Bayan Charlotte acıkırsa diye ona temiz bir mendile sarılı bir avuç bisküvi vermişti. Bayan Watson aceleyle bisküvileri çantasından çıkarıp kanepenin üzerine koydu ve mendili bir tabak gibi açtı. Bir tane aldı ve Bayan Arkwright'a aynısını yapmasını işaret etti.

Bayan Arkwright bir süre onu izledikten sonra bir bisküvi aldı ve ısırdı. "Oh, tereyağlı bisküvi."

Bayan Watson bu fırsatı kaçırmadı. "Yıllar önce bir süre büyükbabamla yaşadım ve bana tereyağlı bisküvi alırdı. Açıkçası aldığı bisküvilerde fazla tereyağı yoktu. Ama onları çok severdim, o zamanlar daha genç ve daha açtım."

Bayan Arkwright utangaç bir şekilde gülümsedi - gülümsediğinde yüzü dikkat çekici bir şekilde yumuşuyordu - ve bisküvisinden bir ısırık daha aldı. "Kardeşim altı ay boyunca fırıncı çırağı olarak çalıştı. Bazen ona birkaç bisküvi verilirdi -ya da o öyle derdi- ve onları hep bana verirdi."

Erkek kardeşinin aksanı daha konuşur konuşmaz kökenini ve sınıfını belli ediyordu; onunki öyle değildi. Yüz hatları ortak bir aileden geldiklerini kanıtlıyordu, ama konuşmaları hayatlarında çok farklı yollara işaret ediyordu.

Bayan Arkwright'ın kucağına küçük bir kırıntı düştü. Yumuşak bir sesle bağırdı, kırıntıyı aldı ve elinin tersiyle eteğini düzeltti, sanki elbise kutsal bir emanetmiş gibi hafif ve saygılı dokunuşlar yaptı. Bayan Watson daha önce elbiseye pek dikkat etmemişti. Şimdi, koyu maviden ibaret olduğunu sandığı şeyin, aslında ancak büyük bir öngörü ve daha da fazla parayla ulaşılabilecek türden abartısız bir zarafet olduğunu gördü.

Eteğin ana yapısı, tavus kuşu tüyü deseninde karmaşık bir şekilde işlenmiş ve bol miktarda boncuk ve tohum incisi serpiştirilmiş daha az yoğun bir mavi brokardı; ardından gece mavisi İran ipeğinden neredeyse şeffaf bir üst katmanla kaplandı, böylece yalnızca elbiseye yaklaşma ve çevresinde bir süre kalma ayrıcalığına sahip olanlar, yapımında kullanılan işçiliği ve sanatsal yeteneği fark edebilirdi.

"Tanrım, ne harika bir elbise."

"Evet, artık ağabeyim bana bisküvi dışında şeyler de verebilir..." Gülümsedi ama dudaklarının kenarları yukarı kalkmadı. "Bu elbisenin ne kadara mal olduğunu hatırlamaya cesaret edemiyorum ve gardırobumdaki gerçekten abartılı parçalardan bazıları kadar harap edici derecede pahalı değil. Pantolonumdaki danteller -kimsenin göremeyeceği şekilde- çoğu kadının gelinlik için alabileceğinden daha ince."

Serbest elini yumruk yaptı. Sesi daha alçak, daha karanlık bir perdeye düştü. "Benim yüzümden insanların ona nasıl güldüğünü düşündükçe kalbim yanıyor."

Sıra dışı görünümlü bir kadındı Bayan Arkwright. Güzel olmasa bile dikkat çekici olmalıydı. Ancak şimdi, sesindeki yoğun ve öfkeli mutsuzlukla birlikte biraz daha az unutulabilir hale gelmişti.

"Uzun süren yokluğunu telafi etmeye çalışan birini görüyorum," dedi Bayan Watson sessizce. "Şu anda sana verebileceği tek şey satın alabilecekleridir, çünkü sevgisini kanıtlaması çok daha uzun sürecektir. Ve sen de sadece ona verdiği rahatsızlıkları düşünmemelisin, tam tersi daha doğru. Sizi kendi tanıdık çevrenizden çıkararak, o aptal Bay Shrewsbury'nin yörüngesine sokan oydu ve Bay Shrewsbury'yle karşı karşıya gelen de oydu."

sizin için, bu olaya karışanlardan herhangi biri için olabileceğinden çok daha önemli."

Bayan Arkwright elini bisküvisinin üzerine kapattı. Tekrar açtığında avucunda sadece kırık parçalar vardı. Kırıntılar elbisesine damlıyordu ve bu sefer hiç fark etmemiş gibiydi. "Vefasızlık etmekten nefret ediyorum ama zaman zaman düşüncelerimin benzer bir yöne gittiğini itiraf etmeliyim. Jacob'ın o adamı rahat bırakmış olmasını çok isterdim. Ama sonuçta hata benim."

Peki Bayan Watson ona ne söyleyebilirdi? Dünya değişmedikçe ve değişene kadar, Bayan Arkwright hatalı sayılacaktı.

Sesi uzaklaştı, neredeyse bedensizleşti. "Bunu beklemeli miydim? Evren benim gibi bir kadının gelişmesine izin verir miydi? Belki de bana babasız ve erkek kardeşsiz kalan kızların kaderine daha uysalca boyun eğmem gerektiğini söylüyor. Belki de bu kadar uğraşmamalıydım."

Sanki sözlerinin altını çizmek istercesine bir şimşek ağı tutuştu. Ardından gelen gök gürültüsü o kadar sağır ediciydi ki, Bayan Watson'ın kalp atışları kaburgalarına vuran bir tokmak gibi sert bir staccatoya hızlandı.

O cevap veremeden kütüphanenin kapısı bir kez **d a h a** açıldı. Bay Arkwright belirdi, yüzü sertti, cüssesi kapı aralığını dolduruyordu. "Ben de seni arıyordum, Willa," dedi. "Gel."

Charlotte dizlerinin üzerine çökmüş Lord Ingram'ı düşünürken kapı çalındı.

Daha doğrusu, pencerenin yanındaki küçük kanepeye diz çöktü ve karanlıkta fırtınayı izlerken, kafasının içinde sevgilisinin düşünceleri dolanıyordu.

Evliliği boyunca onun üzerinde mümkün olduğunca az durmuştu. Leydi Ingram'ın ayrılmasından sonra durum karmaşıklığını korudu ve onun ne yapıyor olabileceğini ya da birbirlerini tekrar ne zaman göreceklerini merak ederek çok fazla zaman harcamadan günlük işlerine devam etti.

Ama şimdi . . .

Çocuklarının başında nöbet tutuyor, gece boyunca güvende olacaklarına dair onlara güvence veriyor muydu, yoksa çocuklar çoktan uyumuştı ve o da

kendi süiti mi? Ziyaret için üst kata çıkabilir miydi? Emin olmak için, onunla sadece bir gün önce vakit geçirmişti, birlikte olmaktan çok ayrı kalmaya alışmış iki insan için son derece yeni bir durumdu bu.

Ama dün öğleden sonra kalaylı gri takım elbisesinin içinde nasıl görüldüğünü de unutmamalıydı. Ciddi ve saygılı tavrı, az tanıdığı yaşlı bir hanımla etkileşime girmek için son derece uygundu. Ve sonra, tatlı taşıyan yaşlı kadınlara karşı temkinli olmaktan bahsederken, ona doğru yönelttiği bakış, bakışları çok hafifçe kukuletalıydı, gerçek eğilimi bir saniyeliğine görülebiliyordu ...

Buna gelecek zevklerin vaadi diyebilirdi ama o asla söz vermezdi. O sadece teslim etti.

Kapının çalınması onu şimdiki zamana geri çekti. Kanepeden fırladı, lambayı yaktı ve Bayan Ramsay'in sesiyle cevap verdi. "Evet?"

"Hostes hanımefendi. Servis mi çağırdınız?"

O çağırmamıştı ama Frau Schmidt çağırmış olmalıydı.

Charlotte çoktan bir güzellik maskesi hazırlamıştı; onu taktı. "Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkür ederim canım," dedi kapıdan, elastik kayışlarının sıkıca tuttuğundan emin olmak için maskeyi çekerek. "Seni uyarayım, gece maskemi taktım, o yüzden endişelenme."

Hostes üniformasının üzerine çadır gibi bir sabahlık geçirdi, kapıyı açtı ve hostese gülümsedi. Maskenin kesik deliklerinden gülümsemesinin nasıl görüldüğünü Tanrı bilirdi. Hostes, uyarısına rağmen yarım adım geri çekildi.

"Çıkarırdım canım," diye nazikçe açıkladı Charlotte, "ama altındaki zerdeçal kremi daha da kötü görünüyor, korkarım."

"Hiç de değil hanımefendi, hiç de değil," diye yanıtladı hostes oyunbazca. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Frau Schmidt her servis çağırdığında, Charlotte ve Bayan Watson yardıma ihtiyaç duymak için bir neden bulmak zorundaydı. Neyse ki bu geceki görev hazırdı.

"Arkadaşım Bayan Fenwick'i bulma nezaketini göstermez misiniz? Halka açık odalardan birinde ya da etrafta dolaşıyor olabilir. Belki benimki gibi bir maskesi vardır, belki de yoktur ama siyah bir elbise giyiyordur."

Hostes, etrafta dolaşan başka bir maskeli kadın olabileceğinin söylenmesi karşısında metanetini korudu. "Elbette hanımefendi. Bayan Fenwick'e onu aradığınızı söyleyeyim mi?"

"Evet, bu sizin için çok iyi olur." Charlotte hostesin eline bir bozuk para sıkıştırdı.

Hostes gülümsedi ve reverans yaptı. "Onu size göndereceğim hanımefendi. İyi geceler hanımefendi."

Charlotte hiç vakit kaybetmeden hem güzellik maskesini hem de sabahlığını bir kenara fırlattı. Tel çerçeveli gözlüklerini taktı ve kılık değiştirmenin en sevmediği yanlarından biri olan ortodontik bir aygıt takarak yüzünün şeklini ince ama önemli ölçüde değiştirdi.

Kamarası salon güvertesinin sancak tarafındaydı. Frau Schmidt'in kamarası ise aynı bölümde, sadece üç kapı ilerideydi.

Frau Schmidt kapıyı açtığında Charlotte'un yüzü gülüyordu. "İyi akşamlar, Frau. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Oh, yine sen."

Charlotte bugün üç kez kapısına gelmişti bile; bir kez zavallı Rupert Pennington için bir kova getirmiş, bir kez yatak takımını değiştirmiş ve üçüncü kez de çocuk için et suyu ve sade tost getirmişti. Neyse ki bu ihtiyaçları tahmin etmek o kadar da zor olmamıştı; gemideki ilk günlerinde Charlotte iki kova ve iki takım ekstra yatak takımı istemişti. Bugün çay saatinden biraz önce bir hostes Charlotte'un kamarasına geldiğinde, Charlotte, Bayan Schmidt'in Rupert Pennington'ın deniz tutmuş olsa bile bir şeyler yemesini isteyeceğini düşünerek et suyu ve kızarmış ekmek istemişti ve doğru tahmin etmişti.

Charlotte gülümsemeye devam etti. "Evet, hâlâ benim hanımefendi. Hasta olan bir arkadaşım için fazladan vardiya alıyorum."

"Çok nazıksınız. Bugün sizi bu kadar rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Charlotte içten içe kaşlarını kaldırdı. Daha önce Bayan Schmidt, deniz tutmuş adamıyla ilgilenmekten yorgun düşmüş ve çene çalmaya tenezzül etmemişti. Ayrıca şimdiki kadar şık da görünmüyordu: Charlotte onu son gördüğünden beri elbisesini değiştirmiş ve saçlarını yeniden taramıştı.

Bu mümkün müydü?

"Hizmet etmek bir ayrıcalıktır, hanımefendi," dedi Charlotte. "Bu gece size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Gerçekten çok nazıksınız. Sakıncası yoksa bir süre çocuklarla kalırmısınız? Böyle bir günün ardından, umutsuzca bir banyoya ihtiyacım var. Zavallı oğlum hemen uyudu. Biraz afyon aldı.

Gece boyunca uyuyabilirsin. Genç Bay Bittner hâlâ uyanık ama size hiç sorun çıkarmayacaktır."

Frau Schmidt'in tüm ciddiyetiyle konuşmaya çalıştığına şüphe yoktu ama elleri elbisesinin kenarına sürtünüyordu, kulakları kıpkırmızıydı ve konuşmasının çoğunu Charlotte'a değil, suçlamalarına bakarak yapıyordu.

"Elbette, Bayan Schmidt," dedi Charlotte elinden geldiğince güven verici bir şekilde. "Çalışma arkadaşına bir süre burada olacağımı bildirmek için görev odasına dönmeme izin verir misiniz?"

Charlotte, Frau Schmidt'in kapısının arkasından kapandığından emin olduktan sonra kendi kamarasına döndü. Bayan Watson topuklarının üzerinde hem gergin hem de heyecanlı görünüyordu. "Evet, hayatım?"

"Bayan Schmidt banyo yapmak istediğini söylüyor." Bay Gregory de onu tam olarak bunu söylemeye ikna etmişti. Ama Charlotte onun bu kadar erken kalkışacağını düşünmemiştir. "Bayan Watson, gerçekten oraya gitme ihtimaline karşı kadınlar hamamına gider misiniz? Eğer çeyrek saat içinde orada olmazsa ..."

Bayan Watson nefes verdi. İki kadın el ele tutuştu. O anın önemi hakkında daha fazla konuşmalarına gerek yoktu. Lord Remington'ın aradığı şeyi bulurlarsa, Moriarty'yi alt etmek için çok daha iyi bir konumda olacaklardı.

Görev odasına gidip gelmek için yeterince zaman geçmişti. Charlotte, Bayan Schmidt'in kapısını tekrar çalmak için ayrıldı.

Kısa süre içinde kendisinininki gibi beyaz panelli ve yaklaşık aynı boyutlarda bir kamaraya alındı.

"Yakında döneceğim," diye söz verdi Bayan Schmidt.

Charlotte başını eğdi. "Hamamlara düzensiz bir yolculuk olacak, Frau Schmidt. Lütfen dikkatli olun."

Elinde çantası olan ve Mısır mezar resimlerindeki figürler gibi kaskatı duran Bayan Schmidt yutkundtu. "*Evet*, kayma ve düşme tehlikesine karşı çok dikkatli olacağım. Ama bunun dünyadaki son gecem olması ihtimaline karşı doğduğum günkü kadar temiz olmaya da kararlıyım."

Charlotte ona iyi bir banyo diledi ve kapıyı kapattı.

Provence'taki birçok kamarada yatak yerine demir karyola bulunduğunu biliyordu. Son dakikada ayırttığı kamarasında üst üste iki ranza vardı. Frau Schmidt'in kamarası bu özellikleri bir araya getiriyordu: Bu kamarada

İki kişinin sığabileceği genişlikte bir karyola ve üzerinde de aşağı çekilebilen sallanan bir yatak vardı.

Charlotte'un çağrıldığı ilk üç seferde kaçınılmaz olan kusmuk kokusu büyük ölçüde dağılmıştı. Bayan Schmidt yağmur başlayana kadar pencereyi açık tutmuş ve kabine esans damlaları serpmiş olmalıydı: Havadaki en güçlü nota tuzlu su ya da mide asidi değil, naneydi.

Elektrikli fenerin etrafına bir susturucu sarılmış ve ışığı azaltılmıştı. Bu sönük ışık, karyolanın üzerinde mışıl mışıl uyuyan ve biraz da salyası akan Rupert Pennington'ı aydınlatıyordu. Açılır ranzada Georg Bittner bir battaniye yığınının altında neredeyse gizlenmişti.

"Hâlâ uyanık mısınız Bay Bittner?" diye sordu Charlotte usulca.

Çocuklar başlarını Charlotte'un durduğu kapıya doğru çevirmiş yatıyorlardı. Georg Bittner, Charlotte'un sorusu üzerine boynunu bükerek yüzünü neredeyse açılır ranzanın kısa kenarına paralel hale getirdi. "Uyanık olduğumu nereden bildin?"

"Biraz hareket ediyordun."

"Öyle miydin?" Çocuk içini çekti. "Bilmiyordum."

Charlotte usulca güldü. "Uyuduğunu düşünmemi mi istedin?"

Genç Bay Bittner cevap vermedi. Güzel bir çocuk değildi, burnu solgun, çilli yüzüne göre çok büyüktü ama hafif kırmızımsı kirpiklerle kalın saçaklı güzel gözleri vardı.

Bir süre sonra, sessizliğinin cevabı olduğu anlaşılınca Charlotte sordu: "Nasıl oldu da uyumak için biraz afyon almadın? Tadını sevmiyor musun?"

Saf afyon, yani alkolde eritilmiş afyon acıydı. Ama Leydi Holmes'un şurup ve meyan kökü ile yüklü favori preparatının tadı daha çok aşırı hevesli bir liköre benziyordu.

"Tadı iyi ama uyandıgımda kim olduğumu hatırlamakta güçlük çekiyorum."

"Bu afyondan uzak durmak için iyi bir neden olabilir. Ama böyle bir gecede uyanık kalmaktan korkmuyor musunuz?"

Eğer çocuk uyumazsa, geceyi boşa geçirmiş olacaktı. Charlotte bluzunun koluna iliştilmiş cep saatine baktı. Saat neredeyse dokuzdu. Bayan Schmidt'in "banyosu" ne kadar sürecekti? Bir saatin dörtte üçü mü? Çocuk, kocaman açılmış gözleri ve uyanık

Kabindeki nane yağı buharının uyarıcı etkisinden bahsetmiyorum bile, bu süre içinde uykuya dalmak pek mümkün görünmüyordu.

O bakarken kulübeyi aramak için meşru bir bahane bulabilir miydi? "Madem uyanıksın, oyun oynamak ister misin?"

Georg Bittner bir kolunu yastığına doladı. "Gemi batarsa boğulacak mıyız?"

Her şeye rağmen korkuyordu; iyi bir fırtınaya bayılırdı ve o bile bu fırtınanın dinmesini bekleyemezdi.

"Geminin batma ihtimali yok," diye cevap verdi. "Batarsa da filikalar var. Mürettebat yolcuları, özellikle de çocukları filikalara bindirmeye çalışacaktır."

"Ama çocukları neden filikalara bindirelim ki?" diye sordu çocuk ciddi bir şekilde, mükemmel bir mantıkla. "Çocuklar filikaları nasıl kullanacaklarını bilirler mi?"

"Sanırım yetişkinler, çocuklar dünyada çok uzun süredir bulunmadıkları için, çocukların yaşamasına izin vermenin adil olduğunu düşünüyorlar."

Genç Herr Bittner bir an düşündü. "Belki de henüz çocukların ölmesini istemiyorlar çünkü gerçekten kötü olmaya vakitleri olmadığı için cennetteki tüm yerleri çocuklar kaplayacak."

Charlotte kaşlarını kaldırdı. "Gördüğüm kadarıyla teolojik bir eğilimi var."

Bu kez bekleyen çocuktu. Charlotte'un çocukların neden daha uzun yaşamayı hak ettikleri konusunda ekleyecek bir şeyi olmadığı anlaşılnca, bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Gecenin bu saatinde gerçekten oyun oynayabilir miyiz?"

"Denizdeyken fırtına çıktığında ve mürebbiyeniz bir sebepten dolayı ayrılmak zorunda kaldığında."

Bunun üzerine Georg Bittner biraz gülümsedi ve iki eksik ön dişi ortaya çıktı. "Sanırım izninizle etrafa bir göz atabilirim. oynayabileceğimiz bir şey var mı?"

Charlotte sözlerini sıradan tuttu; çocuğun kendisinde olağandışı bir heyecan sezmesini istemiyordu.

Georg Bittner, "Ama burada hiç oyuncak yok," diye yanıtladı, onun yaşındaki bir çocuk için oldukça büyük bir teslimiyetle. "Rupert, ailesinin Frau Schmidt'e oyuncaklar için çok yaşlı olduğunu, çünkü gelecek yıl hazırlık okuluna gideceğini söylediğini anlattı."

"Peki ya kitaplar? Hiç kitabınız var mı?"

"Sadece Bayan Schmidt'in İncil'i."

Charlotte kime daha çok acıması gerektiğini bilmiyordu; uzun bir yolculuğa çıkan, kitapsız ve oyuncaksız iki çocuğa mı, yoksa varacakları yere ulaşana kadar onları zapt etmek ve uslu durmalarını sağlamak zorunda olan mürebbiyeye mi?

"Elinizde hiç 'oyuncak' yokken nelerden oyun yapabileceğinize şaşıracaksınız. Sopalar, çakıl taşları ve bir avuç toprakla oynanabilecek bir dizi oyun tasarlayan bir arkadaşım var."

Çocuğun yüzünde kısa bir an için umut parladı. "Ama toprağı nerede bulacağız?"

"Çok keskin bir soru." Charlotte bir an düşünür gibi yaptı. "Bayan Schmidt kayrak bir tahta ve biraz tebeşir getirdi mi? Bu yolculuk sırasında Efendi Rupert'e ders veriyor olmalı. Kayrak tahtada oynayabileceğimiz oyunlar biliyorum."

Georg Bittner ayağa fırladı; kafasını tavana çarpmaktan korkmasına gerek kalmayacak kadar küçüktü. "Evet, bir tane var. Sekreterde tutuyor."

Bayan Schmidt'in seyahat sekreteri, yazı yazmak için hafifçe eğilen menteşeli bir kapağı olan kucak büyüklüğünde ahşap bir çanta, yatağın ayak ucuna yerleştirilmişti. Kapağı kaldırırken Charlotte vücuduna bir açı verdi: Tebeşiri -ve diğer yazı gereçlerini- saklayacak ve onun yokluğunu kabinde başka bir yeri aramak için kullanacaktı.

"Hmm, küçük bir sorunumuz var gibi görünüyor. Arduvaz tahtayı buldum ama tebeşir yok. Kalem bile yok."

Georg Bittner aşağıya doğru çekilen ranzadan atladı. Ancak oraya vardığında, sekreterde arduvazın yanı sıra sadece düzgünce düzenlenmiş defterler ve alıştırma kitapları vardı. "Olamaz! Belki de Rupert kalemleri gerçekten denize atmıştır. Eğer kalem bulamazsa, ona derslerini yaptıramayacağını söyledi."

"Ama muhtemelen onu böyle bir şey yapabileceğini bilecek kadar iyi tanıyordur. Sence tebeşir ve kalemleri onun şüphelenmeyeceği bir yere saklamış olabilir mi?"

Çocuk, birinin bu kadar ileriye düşünebilmesine şaşırmış görünüyordu. "Belki kamarasındaki sandığa bakabilirsin? Yatağın altında."

Charlotte gülümsedi. Bu beklediği davetiyeydi.

Lord Ingram, Carlisle'ın uykuya dalmakta güçlük çekeceğinden endişelenmişti. Ama çocuğun göz kapakları birkaç dakika içinde düşmüştü. Lucinda her zamanki gibi gevezeliğe devam ediyor, fırtına dindikten sonra yakın gelecekte geminin içini gezecek olmanın heyecanını yaşıyordu.

Bazen Lord Ingram onu dinlerken annesini, boşandığı kadını düşünüyordu. Eski Leydi Ingram küçük bir kızken hiç bu kadar canlı, hayata ve onun maceralarına bu kadar ilgi dolu olmuş muydu? Ve eğer öyleyse, onun içindeki ateşi kim ve ne söndürmüştü ve onu o gizli ama her şeyi tüketen öfke alevine indirgemişti?

Lucinda da uykuya daldığında, Bayan Potter'la bir dakika konuştu, sonra ona teşekkür edip iyi geceler diledi.

"İyi geceler lordum," dedi çocukken ona bakan Bayan Potter. "Ve canım, bana bu kadar sık teşekkür etmene gerek yok."

"Belki de hayır," dedi ona gülümseyerek. "Ama istiyorum."

Karısının ve kardeşlerinden birinin ihaneti onu daha da insan düşmanı yapmamış, sadece güvenine değer veren ve onu koruyanlara karşı minnettarlığını artırmıştı.

Sendeleyerek kendi kamarasına döndü, kapının hemen içinde yerde onu bir not bekliyordu, Holmes'un kendi stenografisiyle yazılmıştı, ama onun tarafından değil.

C, Frau S'in kamarasında. Frau S sözde banyoya gitmiş ama orada da izine rastlanmamış.

Yavaşça nefes verdi. Av başlamıştı.

Daha önce akşamı salonunda ya da belki de uyku kabininde geçirmeyi planlamıştı - Holmes'un hostes üniformasıyla kapısını çaldığını ve küstahça onu çağırıp çağırmadığını ve lorda nasıl hizmet edebileceğini sorduğunu görebiliyordu. Ama şimdi başka bir işle meşguldü.

Kendini sigara içme odasına götürdü; burada özel bir sandalyeye oturduğunda Bay Gregory'nin sancak kamarasını görebiliyordu. Bayan Schmidt çok erken ayrılırsa, belki onu biraz daha alıkoymanın bir yolunu bulabilirdi, böylece Holmes'un araştırmasını tamamlamak için daha fazla zamanı olurdu.

Ancak istediği sandalye, bir gece önce Bayan Ramsay'le yemek yemiş olan genç teğmenlerden biri tarafından işgal edilmişti. O da

ve asker arkadaşı, her biri bir elinde bir kadeh Porto şarabı ve diğerinde bir puro ile yerlerine yerleşmiş görünüyordular.

Lord Ingram başıyla selam verdi, pencerelere gitti ve birini açtı. Soğuk hava içeri doldu ama çok az yağmur vardı, sadece yüzünde bir nem hissi vardı: Gemi yan yatmıştı ve üst katta en kıçta bulunan sigara içme odasının en arkasındaki bu pencere sırası geçici olarak hava koşullarından korunuyordu.

Sonra gemi alçaldı ve o da aceleyle pencereyi kapattı. Yine de yağmur elinin arkasına indi ve kolunun bir bölümünü ıslattı.

Arkasını döndü. Gemi yaklaşık kırk beş derece yatmadan önce sancak tarafına doğru on fit kadar savruldu. Tam o sırada sigara odasına giren adam tökezledi. Kapının kolunu kavradı ve gemi tekrar dalıp onu kapıya yapıştırmadan önce kendini zorlukla toparladı.

Roger Shrewsbury.

Lord Ingram'a sırtıttı. Ancak Lord Ingram cevap vermeyince yüzündeki ışık söndü. "Um, lordum. Nasılsınız lordum?"

Bir zamanlar birbirlerine çok daha az resmi terimlerle hitap etmişlerdi. Ama Shrewsbury'nin beceriksizliği Holmes'un itibarına mal olduktan sonra, Lord Ingram ona umutsuz da olsa bir çocukluk arkadaşına gösterilen hoşgörölü şefkatle davranmayı bırakmıştı. Lord Ingram duvara yaslandı, sigara tabakasını ve bir kutu kibrit çıkardı.

Shrewsbury ayaklarına bakarak, "Lordum, sizinle biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu. "Lütfen."

Lord Ingram nefesini dışarı verdi. "Geçitte konuşalım."

Elbette *iskele* geçidinde, Bay Gregory'nin sancak kamarasının görüşünü tamamen engelleyen bir kazan muhafazasının hemen yanında -Tanrı Shrewsbury'nin Frau Schmidt'in bir erkeğin kapısından çıktığını görmesini ve onun da hayatını mahvetmesini yasakladı.

Ama şimdi yalnız oldukları için Shrewsbury sadece topuklarını sürüyordu - yoksa yere daha iyi basmaya mı çalışıyordu? Gök gürledi. Dalgalar çarptı. Kazan mahfazasına bu kadar yaklaşmışken Lord Ingram geminin güçlü motorlarının titreşimini hissetti, gemiyi cesurca ileri itiyordu.

Aşağıdaki katta Holmes bir şey bulmuş muydu? Daha ne kadar zamanı vardı? Lambalar daha önce birkaç saniyeliğine sönmüştü. Ya o sırada tekrar sönerlerse-

Shrewsbury sonunda, "Lordum, dün sabah yardımınıza geldiğiniz için size teşekkür etmedim," diye söze girdi.

"Lütfen bundan bahsetmeyin. Ben daha çok oteldeki kargaşanın benim zamanında ayrılmamı engellemesinden endişe ediyordum."

Shrewsbury irkildi. "Lordum, siz de benim kötü davrandığımı mı düşünüyorsunuz?"

Lord Ingram kaşlarını kaldırdı. "Sizce öyle *değil* mi Bay Shrewsbury?"

Eski okul arkadaşı kızardı. "Ama ben yanlış bir şey yapmadım. Son gördüğünüzde ordövlere bulanmış bir kadın, pahalı bir elbiseyle, zengin olduğu belli bir adamın kolunda belirirse, ikinci ya da üçüncü kez bakmaz mısınız? Onu rahatsız etmeyi planlamıyordum. Artık toplum içinde bir kadına bakamayacak mıyım? Ve eğer bir erkek bir kadının onurunu savunacaksa, ortada savunulacak bir onur olduğundan emin olması gerekmez mi?"

Lord Ingram elindeki sigara tabakasını ters çevirdi, oysa sivri köşeli nesneyi birinin kalın kafatasına fırlatmayı tercih ederdi. "Sizin aksinize Bay Shrewsbury, sırf merakımı gidermek için bir kadını otelin bir ucundan diğer ucuna kadar takip edebileceğime kendimi o kadar kolay inandıramam.

"Yanlış bir şey mi yaptınız? Göründüğünüz gibi, bir zamanlar sadece ordövr giymiş bir kadının toplum içinde kendisine bakılmasından şikayet etmeye hakkı olmadığına inanıyorsanız, sizi başka türlü ikna edemem. Ama belki de farklı bir soru sormalısınız.

"Doğru bir şey yaptınız mı? Kendinizi herkesin alkışlayacağı ya da en azından savunmaya geçeceği bir şekilde mi davrandınız yoksa 'Sizce kötü mü davrandım? "

Shrewsbury alt dudağını ısırды. "Bay Russell beni alkışladı."

"Ve hiç şüphe yok ki o sizin için sadece en iyisini isteyen harika bir arkadaşınız. Ona aynı ölçüde güvendiğinizden ve hayranlık duyduğunuzdan da şüphe yok."

"Ama böyle şeyleri başka kime sorabilirim ki? Siz artık bana tavsiyede bulunmuyorsunuz." "Bayan Newell oradaydı. Akli başında biri olarak bilinir.

omuzlar. Eğer tavsiye isteyecek kadar alçakgönüllü olsaydınız size tavsiyelerde bulunurdu."

Shrewsbury bir süre konuşmadı. Boğazı düğümlendi. "Bayan Charlotte Holmes yüzünden bana hâlâ kızgın mısınız?"

Lord Ingram sigara tabakasını açıp bir sigara çıkardı ve tabakayı tekrar cebine koydu. "Evet, öyle. Peki yine yanlış bir şey yapmadığınızı söyleyerek kendinizi savunacak mısınız?"

Shrewsbury ağzını açtı ve tekrar kapattı.

Lord Ingram ona uzun uzun baktı. "Belki *de* yanlış bir şey yapmadınız. Ama hayatınızdaki diğer pek çok kararda olduğu gibi, Bay Shrewsbury, daha iyi bilmeniz gerekirdi."

Hiçbir şey.

Georg Bittner'in ısrarıyla Charlotte, tebeşirin yatağın altındaki derin bir girintiye yuvarlandığını ve aman Tanrım, kalemlerin aslında başından beri sekreterde ama defterlerin altında olduğunu ve bu yüzden daha önce gözden kaçtığını açıklamadan önce kamaranın her santimetrekaresini ve herkesin kamara sandıklarını iki kez aradı.

Bir süre birdir birdir oynadılar, sessiz sinemaya geçtiler ve sonra "zor kazanılmış" tebeşir parçasının etrafına iki mendil sararak küçük bir bohça yaptılar ve çocuk Charlotte'a ziyaret ettiği uzak yerleri sorarken onu ileri geri savurdular.

Southampton'da bir iki hostesle konuşmuş olan Charlotte, yabancı limanlarda nadiren karaya çıkma fırsatı bulduğunu söyledi. Ancak daha sonra, okuduğu pek çok seyahatnameyi hatırlayarak, hatırladığı çeşitli ayrıntıları, örneğin Kraliyet Donanması Tersanesi'ne beşiklik eden Cebelitarık limanında inşa edilen ve köstebek adı verilen yapay dalgakıranlar gibi, meraklı bir hostesin gemiden görebileceği ayrıntıları anlattı.

Georg Bittner, Frau Schmidt gittikten yaklaşık kırk dakika sonra uykuya daldı. Charlotte kulübenin ortasında durup etrafını taradı ama sandıkları çıkarıp tekrar karıştırmadı; Frau Schmidt her an dönebilirdi.

Hiçbir şey bulamadı. Bir kez daha hiçbir şey bulamamıştı.

Elbette resmi görevi, ziyaret etmekle görevlendirildiği her yerdeki her şeyi listelemekti ve bunu burada da yapacaktı. Ama *bu* ona Lord Remington'dan istediği şeyi kazandırmayacaktı.

Lord Remington'ın elçisi Dannell, aradıkları bilginin, elçilik tarafından İngiliz halkına ücretsiz olarak dağıtılmak üzere ısmarlanan ve basılan, Alman dili ve kültürü üzerine avuç içi büyüklüğünde bir kitapçıkta yer alması gerektiğine ikna olmuştu. Sebebi neydi? Prusya ataşesi Herr Klein, elçilikten bir kutu kitapçıkla ayrılmıştı.

Bu türden yirmi kitapçık vardı, ancak ayrıldıktan sonra evinde sadece on dokuz tanesi bulunmuştu.

Ayrıca, Herr Klein konumunun açığa çıktığını ve İngilizlere ait bilgileri rastgele bir yabancıya emanet etmesi gerektiğini zaten bildiğinden, sadece küçük değil aynı zamanda güzel bir şey seçerdi. Bu rastgele yabancının, eşyaları arasında bulduğunda atmayıp saklamaya devam edeceği bir şey.

Charlotte öne doğru tökezledi ve kendini sabitlemek için karyolayı kavradı - *Provence* sanki çok yüksekten düşmüş gibiydi. Çocuklara bir göz attı. Rupert Pennington uyumaya devam ediyordu. Georg Bittner sarsıldı ama o da huzursuzca uyumaya devam etti.

Kamarada sallanarak ilerledi ve iç çekerek pencerenin altındaki küçük kanepeye oturdu.

Dannell, Klein'ların evine uğrayan gezgin bir satıcıya kitapçığın kayıp nüshasının verildiğine de aynı derecede ikna olmuştu. O kadar ikna olmuştu ki, Charlotte bu adamın Norfolk'taki annesi ve kız kardeşinin evlerine gönderilmişti, çünkü o günden sonraki günlerde onları ziyaret etmişti.

Öte yandan Charlotte, sadece on dokuz kitapçıkta bulunan ortodoksluktan her zaman şüphe duymuştu. Bu bilgiyi İngilizlere kim aktarmıştı? Elçilikte başka biri daha mı vardı? Eğer öyleyse, İngilizlerin araştırmasını belirli bir yöne çekmek için şüphe ve güvensizlik ortamında büyük bir risk almak yerine, söylendiği gibi, bu kişinin dikkat çekmemesi gerekmez miydi?

Provence sert bir şekilde yan yattı. Sis düdükları uzun ve tiz seslerle çalmaya başladı. Charlotte koltukta dizlerinin üzerine çöktü, perdeyi kenara çekti ve pencereden dışarı baktı.

Neredeyse *Provence* kadar büyük bir gemi, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda zar zor görülebilen direk ışıkları, karanlık ve hayalet gibi silüetiyle sadece elli metre öteden geçti.

Provence diğer geminin yarattığı dümen suyuyla karşılaşınca ürperdi. Charlotte bir nefes verdi. Kıl payı kurtulmuştu. Çok yakın bir ıskı. Biraz daha yaklaşıp hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı.

Tekrar kanepeye uzandı.

Dannell ayrıca istedikleri dosyanın mikro fotoğrafının çekildiği ve Bay Klein'ın minyatürleştirilmiş sonucun bir kopyasını çaldığı izlenimine kapılmıştı. Charlotte *bunun* daha olası olduğunu düşündü -son zamanlarda mikro fotoğrafla karşılaşmıştı ve gerçekten de mükemmel bir şeydi.

Alıcının ne aradığını bilmesi koşuluyla, çok sayıda bilgiyi gizlice aktarma yöntemi.

Ama-

Kulübe karanlığa gömüldü.

Akşamın erken saatlerinde elektrikler kesilmişti ve neredeyse hemen geri gelmişti. Charlotte lambanın tekrar yanmasını bekledi. Ama bu gerçekleşmedi.

Ramak kala olayının ramak kala *olmamış* olması mümkün müydü? Ya bunun yerine iki gemi geçerken birbirlerine sürtündüyse ve *Provence* şu anda su alıyorsa, dinamolarının çalışması çoktan terk edilmişse, geminin tamamı çok yakında terk edilecekse?

Hayır, pek olası değil. Eğer *Provence*'in bir yerinde sızıntı varsa, bu başka bir şeydi. Ama bir çarpışmanın fark edilmeden atlatılabileceğinden şüpheliydi.

Geçitten konuşma sesleri geliyordu. Kapıya gitti ve bir aralık açtı.

". . . kesinti geçici olacaktır. Sizi temin ederim ki, bayanlar ve baylar, lambalarınız yaklaşık bir çeyrek saat içinde yeniden ıslıl ıslıl parlamaya başlayacak," diye anons etti bir adam - tahminine göre kıdemsiz bir subay - avazı çıktığı kadar bağırarak.

Eski moda bir fener getirmiş olmalıydı, çünkü kapının aralığından da biraz ışık geliyordu. Charlotte koridora çıkmaya cesaret edemedi ama diğer yolcular çıktı.

"Arızaya ne sebep oldu?" diye sordu bir kadın, sesi ağlamaklıydı.

Daha sonra konuşan adamın sesi de aynı derecede endişeliydi. "İyi olacağımıza emin misin? Bu korkunç bir fırtına."

"Bundan daha kötü fırtınalarda yelken açtım ve kaptan benden çok daha tecrübeli. Şimdi, bayanlar ve baylar, sakıncası yoksa, üst güvertedeki yolculara bilgi vermeli ve ardından köprü üstündeki görevlerime dönmeliyim. Hepinize iyi geceler dilerim."

Astsubayın güvenceleri, sanki daha fazla sorudan kaçıyormuş gibi konuşmasaydı daha ikna edici olabilirdi.

Charlotte onun aceleyle ayrılmasına en azından biraz sevinen tek kişi olabilirdi: Geçit yeniden karanlıktı ve başını kamaradan dışarı uzatabildi. Yukarıdan aşağıya, mesajı duymuş olan yolcular, kapılarını çok geç açmış olanlara iletiyorlardı.

Kısa süreliğine, sıkıntılı seslerin kakofonisi fırtınayı bastırdı. Bazıları korku dolu varsayımlarda bulundu. Bazıları diğerlerini sakinleştirmeye çalıştı. Ve sonra bir

Bayan Newell'in otoriter kadın sesi herkese karanlıkta düşüp kendilerine zarar vermemeleri için kamaralarına dönmeleri gerektiğini hatırlattı.

Çeyrek saat geçtikten sonra, Frau Schmidt'in kamarasındaki elektrik lambası gerçekten de yeniden yanmaya başladı. Frau Schmidt'in kendisi de bundan birkaç dakika sonra, banyoda geçirdiği süre için özür dileyerek geldi. Saçları türban benzeri bir sargının altına sokulmuştu - yani "banyo" sonrası görünümüne dikkat etmişti ve bariz bir şekilde kuru saçlarla gelmemişti - ve sıcak, buharlı bir ortamda bulunmuş birine yakışır şekilde kızarmış görünüyordu.

Charlotte, Frau Schmidt'e aslında çok fazla zaman geçmediğini söyledi, bir bozuk para kabul etti ve oradan ayrıldı.

Frau Schmidt, Bay Gregory'nin kamarasında Lord Ingram'ın umduğundan daha uzun bir süre kaldı.

Shrewsbury'yi kovup sigara odasına döndükten yirmi dakika sonra genç teğmenler ayrıldı ve sonunda istediği sandalyeyi, Bay Gregory'nin kapısını rahatça görebileceği bir sandalyeyi aldı. Bay Arkwright bir sigara yakmak için içeri girdiğinde Lord Ingram sinirlenmeye başlamıştı. Çok fazla zaman mı geçmişti? Bayan Schmidt çoktan sıvışıp kendi kamarasına dönmüştü de Lord onu görmemiş miydi?

Ama o yerinde kaldı, izledi. Bay Arkwright düşünceli bir sessizlik içinde sigara içti ve oradan ayrıldı. Gemi neredeyse başka bir gemiyle çarpışıyor ve Lord Ingram yerinden kıpırdamadı. Ancak lambalar karardığında çocuklarının kapısını çaldı ve bir gemi subayı elektriğin yakında geri geleceğini duyurana kadar Bayan Potter'la kaldı. Şaşkınlık ve sevinç içinde, sigara odasına geri döndükten sonra, sihirli bir değnek değmişçesine aydınlık geri geldiğinde, Frau Schmidt sadece biraz dağınık ve tamamen gençleşmiş görünerek Bay Gregory'nin kamarasından ayrıldı.

Şimdi Holmes'un gönlünce arama yapması için yeterli bir zaman olmalıydı.

Birkaç uzun nefes alıp verdi, kendi kamarasına döndü ve ışığı açtı. Gök gürliyordu. Yağmur yoğun bir şekilde yağıyordu. Onun yansıması

perdeyi kapatmadan önce pencereye baktı.

Tanıdık bir dizi kapı çalındı. Holmes. Kapıyı açtı, onu içeri çekti ve kapıyı tekrar kapatmadan önce koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. Zar zor kılık değiştirmişti -ortodontik cihazı çıkarmıştı- ve bu gemideki pek çok insan onu tanıyabilirdi. Ama ona karşı karşıya olduğu tehlike hakkında nutuk çekmeye yüreği elvermedi; o bunu herkesten daha iyi anlıyordu.

Tek bir bakışıyla Bayan Schmidt'in kulübesinde aradığını bulamadığını anlamıştı. "Hayır mı?"

"Hayır."

Hayal kırıklığına uğramış ya da suratsız görünmüyordu, sadece boyun eğmiş gibiydi. İç çekti. "Pastam var."

Parladı. "Öyle mi?"

"Evet, Bayan Ramsay beni ziyaret etmeye karar verirse diye."

Küçümsedi. "Bayan Ramsay pasta yemeyecek kadar vücuduna dikkat eder. Öte yandan ben her an baştan çıkarılabilirim."

"O zaman gel ve günaha girdiğin şeyle yüzleş."

Ona uyku kabinini gösterdi. Yatağının üzerinde bir tabak kek duruyordu, limon rengi dilimler kuş üzümü ve şekerlenmiş kabuklarla süslenmişti.

"Hmm, pasta bu fırtınada masandan kayacağından korktuğun için mi burada yoksa beni yatağına götürmek istediğin için mi?"

Bayan Ramsay'in canlılığı ona gerçek Holmes'un ne kadar vurduğumaz olduğunu unutturmuştu. Sorusunu çarpıtılmamış bir sesle ve pürüzsüz, boş yüzünde herhangi bir titreşim olmadan sormuştu.

"Benim endişem daha çok pasta içindi," dedi.

Çoğunlukla, ama hepsi değil.

"Ah." Yatağın kenarına oturdu, kek tabağını kucağına koydu ve bir ısırık aldı. İfadesi şiddetli bir konsantrasyon ve aynı derecede şiddetli bir keyif halini aldı. "Güzel pasta."

Kalp atışları hızlandı. Onun yanına oturdu. "Peki, şimdi ne yapacağız - Bayan Schmidt hakkında?"

"Bunu yarın tartışalım. Her halükarda, bu gece yapabileceğimiz başka bir şey yok."

Karnına bir sıcaklık yayıldı. "Bunu konuşmaya geldiğini sanıyordum," diye mırıldandı.

Dikkati tamamen pastanın üzerindeyken, "Hayır, seni özlediğim için geldim," dedi.

Ne duyduğunu tam olarak anlayamadan ayağa kalktı. Kulakları çınladı. "Böyle şeyler söyleme."

Başını kaldırdı, iri mavi gözleri aynı anda hem şeffaf hem de okunamazdı. "Neden olmasın?"

Çünkü senin asla böyle şeyler söylemeyeceğin ya da hissetmeyeceğin gerçeğiyle barıştım.

Kendi kendine kıkırdadığını duydu. "Haklısın. Ne düşünüyordum ki? Elbette, istediğin kadar sık söylemekten çekinme."

Kekten bir çatal dolusu daha aldı. "Eastleigh Park'taki son görüşmemizden beri -hayır, ondan da öncesinden beri- seni oldukça gereksiz bir sıklıkta düşünüyorum."

Yer düştü, dengesini kaybetmemek için bir adım geri attı. Sözleri tek tek anlamlıydı ama birlikte kafasının içinde bir uğultudan başka bir şey değildi.

Sanki Patent Ofisi kataloglarında okuduğu tuhaf bir aletten bahsediyormuş gibi görünüyordu ve sesi de öyleydi. Bu tanıdıktı. Kendi duygularından uzak durması da tanıdıktı. Ama ona söylediği şey, onun kastettiğini *düşündüğü* şeye uzaktan yakından benziyor muydu?

Zemin tekrar eğildi. Kendini sırtını duvara dayamış halde buldu. Kadın pastayı bir kenara bıraktı, ayağa kalktı ve aralarındaki mesafeyi kapattı. Sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi ona baktı.

Eli yanağını kavradı, dokunuşu adamın omurgasında bir sarsıntı yarattı. "Senden hep bu kadar çok mu hoşlandım?"

Ön kapısı acilen çalındı. Kalbi alarmla çarptı. Onu kollarından kavradı ve dinledi.

Kapı tekrar çalındı, daha yüksek sesle, daha ısrarlı. "Lordum! Lordum! Lordum! Evde misiniz?"

Shrewsbury. Aptal. *Şimdi* ne istiyordu?

Sekiz

Kapı çalma sesi.

Charlotte ağrıyan gözlerini açtı ve gözlerini kısarak yastığının yanındaki seyahat çalar saatine baktı. Saat daha sekiz olmamıştı. Ne kadar düşüncesizdi, neredeyse hiç uyumamıştı.

Kapı tekrar çalındı, yumuşak ve ürkek bir sesle.

Üst ranzadan aşağı kaydı. Neyse ki Bayan Ramsay olarak makyajı zaten yerindeydi ve güzellik maskesiyle uğraşmasına gerek kalmadı.

"Evet?" diye mırıldandı, çoraplı ayaklarıyla soğuk zeminde dururken.

Biraz sallandı. Henüz cam gibi pürüzsüz bir deniz yoktu. Ama bir gece önceki kaotik bükülmeyle kıyaslandığında *Provence*'ın şu anki ilerleyişi, sıcak bir ütünün kolalı bir keten üzerinde ilerleyişi kadar muzaffer ve engelsiz hissediliyordu.

"Siz misiniz, Bayan Fenwick? Ben Willa Arkwright. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama yardımınıza ihtiyacım var!"

Sesi vuruşlarından bile daha yumuşaktı, bir fısıltıyı ancak aşırıyordu. Alt ranzada Bayan Watson kıpırdandı. "Bu-"

"Evet. Sen olduğun yerde kal. Ben cevap vereceğim."

Dün gece Charlotte, Lord Ingram'ı ziyarete gitmeden önce Bayan Watson'la konuşmak için kamarasına dönmüş ve Bayan Watson ona Bayan Arkwright'la arkadaş olduğunu itiraf etmişti. Tek başına bundan pişmanlık duymuyordu ama bir dikkatsizlik yüzünden endişelenmeye başlamıştı: Bayan Fenwick'in gerçek bir insan olduğunu ve gerçek Bayan Fenwick'in Bayan Arkwright'ın kötü şöhretine sahip biriyle hiçbir şey yapmak istemeyebileceğini düşünememişti.

Charlotte Bayan Ramsay'in mavi gözlüklerini taktı ve Bayan Ramsay'in peruğunu başına geçirdi. Peruk çoktan şekillendirilmiş ve takılmaya hazırды. Ve o zamandan beri

Kimse Bayan Ramsay'in gür kestane rengi saçlarını doğal yollardan elde ettiği yanılıgısına kapılmadığından, peruğu sakızla yapıştırmaya gerek kalmadı. Charlotte onu bir çift iğneyle tutturdu.

Kapıyı açtığında Bayan Arkwright, kırış kırış bir elbiseyle duruyordu. Elbisenin içinde uyumuş gibiydi ve gözlerinin altındaki gölgelere bakılırsa pek de huzurlu bir uyku çekmiyordu.

Bayan Ramsay'in ortaya çıkmasıyla bir adım geri çekildi. "Ah, özür dilerim. Bayan Fenwick'i arıyordum."

Charlotte kulübeden çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. "Bayan Fenwick hâlâ dinleniyor. Size yardım edebilir miyim, genç bayan? Bayan Arkwright mı demiştiniz?"

"Evet. Siz de Bayan Ramsay olmalısınız?" Bayan Arkwright tereddüt etti. "Dün gece Bayan Fenwick sizden söz etti, umarım sizi kırmamışımdır."

"Yardıma ihtiyacınız olduğunu söylemişsiniz, Bayan Arkwright?"

Charlotte, gerçek Bayan Ramsay'in, sabahın bu erken saatinde arayan biri varsa, hemen konuya gireceğinden emindi.

Onun kaba sorusu karşısında Bayan Arkwright yutkundu. "Gördüğünüz gibi hanımefendi, kardeşim kapısına cevap vermiyor ve onu halka açık odaların hiçbirinde de bulamıyoruz. Uşağı kapıyı açacak birini bulmaya gitti ama gelen görevliler önce benimle konuşmak isteyebilir. Ben de belki Bayan Fenwick'in ..."

Sesi kesildi.

"Anlıyorum," dedi Charlotte. "Size pek de saygılı olmayan bir şekilde davranılacağından endişe ediyorsunuz."

Bayan Arkwright'in rengi attı ama bir şey söylemedi.

"Böyle gereksiz endişelere gerek yok. Siz sadece para ödeyen bir müşteri değilsiniz Bayan Arkwright, siz ve kardeşiniz bu yolculuktaki en pahalı konaklama yerlerinden bazılarını aldınız," diye devam etti Charlotte hızla. "Ama yine de sizinle geleceğim. Bir dakika."

Kulübeye geri çekildi. Bayan Watson ayaktaydı ve kapının hemen içinde bekliyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu Bayan Fenwick'in sesiyle, çenesi gergin, sesi alçaktı. "Bayan Arkwright iyi mi?"

"Kız iyi görünüyor," diye yanıtladı Charlotte. "Her şeyin yolunda olup olmadığına bakmaya gidiyoruz."

Dişlerini fırçaladı ve kaleyi andıran sabahlığını bir kenara fırlattı. O da yatağa tamamen giyinik gitmişti. Bayan Watson elbisesinin kırışıklıklarını gidermesine yardım ettikten sonra Charlotte'un başına küçük bir şapka geçirdi.

Charlotte, Bayan Ramsay'in **b a s t o n u n u** aldı, Bayan Watson'a başıyla selam verdi ve tekrar kapıdan çıktı.

Bayan Arkwright ona minnettar ama tedirgin bir gülümseme verdi. "Bu taraftan lütfen, Bayan Ramsay."

İlerlediler ve yemek salonunun hemen arka tarafında bulunan merdivenlerden yukarı çıktılar.

Üst güvertede Charlotte, bastonunun başıyla Bay Arkwright'ın kapısına sertçe vurdu, art arda üç kez ve sonra iki kez daha vurdu.

Yanıt yok.

Yan gözle Bayan Arkwright'a baktı. "Kardeşinizin servetini sabah sekizden sonra uyuyarak biriktirdiğini sanmıyorum."

"Hayır. Biz çocukken bile sabahın ilk ışıklarıyla kalkardı." Bayan Arkwright mendilinin bir köşesini karıştırdı. "Bugünlerde altı buçuktan önce kalkıp gazeteleri okuyor ve yazışmalarına bakıyor, yani karada. Belki denizde kendine daha fazla uyku izni veriyordur, ama ben öyle düşünmüyorum.

"Adamı bana geldiğinde saat sekize çeyrek vardı. Kardeşimin kapısını ilk olarak yedide çaldığını söyledi - her zamankinden daha geç, çünkü bu sabah efendisinin yatakta biraz daha kalmaya aldırmayacağını düşünmüş. Yediyi çeyrek geçe, hâlâ bir yanıt alamayınca, her iki yolcu güvertesinde de her yeri kontrol etmiş. Sonra benim kapımı çaldı ve bana endişesini anlattı. Kardeşimin banyosu ile benim kamaram arasında bir bağlantı kapısı var. Genellikle kilitli değildir ve girmeden önce kapıyı çalmam yeterlidir. Ama bu sabah o da açılmadı."

Charlotte kapıyı bir kez daha çaldı, bu kez bastonunun ucuyla daha keskin, daha metalik bir ses çıkardı. "Bay Arkwright'ın makineler arasında bir tur atıyor olması mümkün mü? Kaptan tarafından özel bir kahvaltıya davet edilmiş olma ihtimali her zaman vardır, değil mi?"

Bayan Arkwright mendilini büktü ve gülümsemeyi başardı. "Elbette, her ihtimal var."

Ayak sesleri merdivenleri tırmandı. Ufak tefek, gergin görümlü bir adam yanında bir kâhyayla geldi. Kâhya yüzündeki kibar ifadeyi koruyordu ama uşağın endişesini pek önemsemediği belliydi.

"Bu Bay Arkwright'ın kız kardeşi. O da kamarasını kontrol etmenin iyi olacağına inanıyor," dedi uşak, sesini haklı çıkarma ihtiyacıyla gıcırdatarak

kâhyanın şüpheciliğine karşı bir pozisyon.

Bayan Arkwright kaskatı kesildi. Ama korktuğunun aksine, kâhya zampara değildi; sadece başını salladı ve kapıya doğru gitti. Yüksek sesle vurduktan sonra bir anahtar çıkardı.

"Açıkçası hanımefendi, kardeşinizi orada görmeyi beklemiyorum," dedi Bayan Arkwright'a tam olarak bakmadan. "Bu, denize düştüğünü ya da öyle saçma sapan bir şey yaptığını düşündüğüm anlamına gelmiyor, hiç de değil! Büyük olasılıkla hoş bir arkadaş bulmuştur, diyelim. Geceyi farklı bir kamarada geçirdi ve bu sabah geç kalktı. Bu uzun yolculuklarda sandığınızdan daha sık olur."

Charlotte dudak büktü. "Bugünlerde gençler. Çok sabırsızlar. Kendilerini flört etmekle sınırlamalılar - en azından Cebelitarık'a kadar. Ama yine de tutkulu bir karşılaşmayı gemi kazası tehlikesinden daha unutulmaz kılan ne olabilir ki?"

Herkes ona baktı, özellikle de Bayan Arkwright.

Charlotte omuz silkti. Ah, ama bağımsız yaşayan yaşlı bir kadın olmak özgürleştiriciydi. İnsan neredeyse her şeyi söyleyebilirdi -gerçek Bayan Ramsay kesinlikle öyle yapmıştı.

Anahtar döndü.

Görevli kapıyı tamamen açtı ve elektrik lambasını yaktı. Charlotte onun dramatik bir kol hareketi yapacağını ve hatta belki de muzaffer bir "ta-da" diyeceğini düşündü. Ama yarı havaya kalkmış olan kolu gevşekçe düştü. Boğuk bir çığlık attı ve geriye sıçrayarak kazanın gövdesine çarptı.

Uşak, kâhyaya korku dolu bir bakış atarak kapıdan içeri girdi.

"Hayır!" diye fısıldadı.

"Ne oldu?" diye bağırdı Bayan Arkwright aynı anda. "Duvardaki o şeyler de ne?"

Charlotte ise hem uşağın arkası hem de kapının kendisi tarafından salona bakması engellenmişti.

Charlotte yine saygıdeğer yaşlı bir hanımefendinin ayrıcalıklarından yararlanarak -belki de hafifçe kötüye kullanarak- uşağı kolundan tutup koridora geri götürdü. Ve sonra, donuk bakışlı Bayan Arkwright kıpırdayamadan Charlotte ağabeyinin salonuna girdi.

Bir adamın cesedi kan gölünün içinde yüzüstü yatıyordu. Kamaranın yarısında, sağ veya kış duvarın yakınında bulunuyordu. Su birikintisinin dış çevresi kurumuştı ama ortası hâlâ geminin hareketiyle biraz sallanıyordu.

Başından bir kurşun yarası aldığı anlaşılan adam, Charlotte'un tanık olduğu diğer cinayet kurbanlarından farksız bir şekilde sessizce ve kararlılıkla ölmüştü. Ancak salonun sol tarafındaki duvarın üzerine, her harfi bir tabak büyüklüğünde olan üç kelime cıfcaflı bir şekilde karalanmıştı.

Daha doğrusu, iki buçuk kelime.

COMMON, VULGAR, ve BASEB, ki eğer yazar bunu bitirmiş olsaydı, muhtemelen BASEBORN olacaktı, belki de kendi kendini yetiştirmiş Bay Arkwright'a yöneltilmiş bir suçlama olabilirdi.

Harflerin altında, yerde bir tabanca parlıyordu. Yanında, bir baston sarhoş bir açıyla sallanıyordu.

Charlotte, kendisinden önceki uşağın aksine kapıyı kapatmadı, içeri girdi ve iki adım yana çekilerek Bayan Arkwright ile ceset arasındaki görüş hattını temizledi.

Bayan Arkwright ellerini ağzının üzerinde kavuşturdu, gözleri o kadar açıktı ki, irislerinin hem altında hem de üstünde beyaz bir kenar görünüyordu.

"Jacob?" diye boğuk bir ses çıktı. Sonra biraz daha yüksek sesle, "Jacob, sen misin?"

"Onu teşhis etmek için yaklaşmak ister misiniz?" diye sordu Charlotte. "Yerdeki beyefendinin size cevap verebileceğini sanmıyorum."

Biri kapris yaptı -Bayan Arkwright değil, yine kapı aralığına dolmuş olan uşak. "Hayır, bu olamaz. Bu olamaz."

"Biriniz öne çıkabilir mi?" Charlotte sesine biraz sabırsızlık kattı. "Ben yaşlı bir hanımefendiyim ve bu salonda daha fazla kalmam benim için sağlıklı olmaz."

Bayan Arkwright Charlotte'un yanından hızla geçti ama kardeşine doğru değil. Bunun yerine, kabinlerin iç kısmına doğru koştu, kapıları yüksek sesle ve aceleyle açtı. Çok geçmeden öğürme sesleri duyuldu.

"Bugünün gençleri! Bu sadece bir ceset ve o kadar da korkunç değil!" Charlotte bastonuyla uşağı işaret etti. "Sen, adın ne senin?"

Uşak çekingen bir tavırla kendini işaret etti. "Ben mi, hanımefendi? Fuller, hanımefendi."

"Pekala Bay Fuller, içeri gelin ve bu beyefendinin işvereniniz olup olmadığını bana söyleyin."

Fuller, sanki gemi hâlâ çalkantılı bir denizde kontrolsüzce sallanıyormuş gibi tökezleyerek yaklaştı. "Gidip Bayan Arkwright'a bir bakmam gerekmez mi, hanımefendi?"

"Siz onun hizmetçisi misiniz?" "Hayır, hanımefendi."

"O zaman o banyodayken senin ne işin var?" Fuller kıpkırmızı kesildi.

Bir lavabo tıkanı. Akan su bir leğene düştü. Bayan Arkwright, zaten belirsiz olan eski halinin bir gölgesi gibi solgun ve içi boş bir şekilde yeniden ortaya çıktı.

Charlotte bastonunu yere vurdu. "Çok iyi görüyorsunuz ki Bay Fuller, Bayan Arkwright'ın buradan uzaklaştırılması gerekiyor. Onun bunu yapmak zorunda kalmaması için kurbanı teşhis eder misiniz?"

Fuller, Bayan Ramsay'in otoritesine boyun eğdi. "Evet, evet, elbette."

Dikkatlice su birikintisinin etrafından dolaştı, cesetle duvar arasındaki boşluğa sıkıştı ve alçak bir yere çömeldi.

Karşılaştığı manzara uzun bir süre gözlerini kapatmasına neden oldu. "Başınız sağ olsun, Bayan Arkwright."

Bayan Arkwright Charlotte'un kolunu kavradı ve saklanmaya çalışan küçük yaralı bir hayvan gibi ses çıkardı.

Charlotte Bayan Arkwright'a baktı ve içini çekti. "Sanırım artık yapacak bir şey yok. Sen de şurada dur" -sopasıyla kapının dışındaki bahtsız kâhyayı işaret etti- "Kaptana burada bulunmasının gerekli olduğunu söyle. Ve bu konuda ihtiyatlı olun, Bay "

Adam adının sorulduğunu bile duymamıştı. "Evet, kaptan," diye mırıldandı. "Doğru, kaptan."

Kaçtı.

Charlotte salona bir kez daha baktı ve herkesi dışarı çıkardı. "Gelin, gelin, özellikle de siz Bayan Arkwright. Burada kalmanıza gerek yok."

"Ama Jacob - kardeşim - en azından onu temizlememiz falan gerekmez mi?"

"Zamanı gelince çocuğum, zamanı gelince. Burası artık bir suç mahalli. Scotland Yard'ın böyle bir durumda ne yapacağını bilmiyor olabilirim ama biz sivillerin, profesyoneller bir göz atana kadar çok fazla uğraşmamamız gerektiğini biliyorum."

Sancak tarafındaki geçitte, kamaranın kapısı arkalarından kapanmışken Charlotte Bayan Arkwright'a, "Seni odana götürüp viski isteyelim mi çocuğum?" diye sordu.

Bayan Arkwright cevap veremedi Bayan Fenwick koşarak geldi. "Bayan Ramsay, Bayan Arkwright, her şey yolunda mı?"

Bayan Watson çok güzel bir kadındı. Bayan Fenwick, ortodontik bir cihaz sayesinde değişmiş burnu ve çenesiyle yakışıklı sayılmazdı. Yine de çok çekici bir havası vardı - baykuş bakışlı gözlüklerinin ardında, gözleri hâlâ Bayan Watson'ın büyük nezaketiyle parlıyordu.

Ellerini Bayan Arkwright'a doğru uzattı -gerçek Bayan Fenwick'in nasıl davranıp davranmayacağına dair endişeler artık Bayan Arkwright'ın hissedilir sıkıntısının yanında ikinci plandaydı. Bayan Arkwright, Bayan Watson'ın ellerini sanki fırtınada can simidi atılmış gibi tuttu. "Oh, Bayan Fenwick, sizi gördüğüme çok sevindim. Ve hayır, korkarım her şey ters gitti. *Her şey.*"

"Ah, efsanevi Bayan Arkwright, öyle mi?" diye araya girdi alaycı bir erkek sesi.

Bay Russell birkaç adım geride, kazan kovanlarının arasındaki boşluktan çıktı. Bayan Arkwright onu görür görmez tanımış gibi görünmüyordu ama yine de hemen tetikleydi. Bayan Watson'ın ellerini bıraktı ama vücudunu iki kadına doğru çevirdi. "Evet?"

"George Russell, hizmetinizdeyim." Bay Russell, tam olarak nasıl bir adam olduğunu ve tam olarak ne tür şeyler söylemek üzere olduğunu ifade eden alaycı bir küçümsemeyle gülümsedi. "Kardeşinizin Sydney'deki bir arkadaşım. Sanırım tüm şehir adına konuşuyorum, hepimiz sizi çok görmek için sabırsızlanıyoruz, sevgili Bayan Arkwright."

Bayan Arkwright dondu kaldı. Bayan Watson ağzını açtı ve zorla tekrar kapattı. Daha uzakta duran Fuller yumruklarını sıktı.

Bay Russell'ın yüzüne daha da kendini beğenmiş bir gülümseme yayıldı.

Charlotte onu inceledi. Bir gün önce yemek salonunda yaşanan olayı duymuştu; Bay Russell, Bay Arkwright yanından geçerken kasıtlı olarak "orta süsü" kelimesini gündeme getirmişti. Belli ki Bay Arkwright'ı yüzüne karşı kışkırtmaktan çekinmemişti. Burada da aynısını mı yapıyordu, yoksa Bay Arkwright'ın öldüğünü bildiği için kendini daha da cesaretlenmiş mi hissediyordu?

Bay Russell'ın alaycı ifadesi kayboldu ve yerini öfkeli bir belirsizliğe bıraktı - belki de kışkırtıcı sözlerine karşılık olarak yaşlı bir kadının düz, kişisel olmayan incelemesini beklemiyordu. Şöyle bir baktı

Bay Arkwright'ın kapısı. Dudakları düzleşti. Sonra da kayıtsız bir ses tonuyla, "Ne harika bir gün. Hepinize günaydın hanımlar."

O gittikten sonra Bayan Arkwright Fuller'a doğru baktı. Uşak onu fark etmemiş gibiydi. Sadece ölü efendisinin kapısına baktı ve mırıldandı, "*Kimin için* böyle mükemmel bir gün?"

"Sevgili Bayan Fenwick," dedi Charlotte, "neden Bayan Arkwright'ı kendi kamarasına götürmüyorsunuz? Şu anda onun ya da bizim Bay Arkwright için yapabileceğimiz hiçbir şey yok ve soruşturma süreci onu daha da üzecektir."

Bayan Watson, Bayan Arkwright'a yol gösterdi. Fuller sanki her gün, her yıl ölü sahibinin terliklerini getirmeye devam eden o sadık köpeklerden biriymiş gibi kulübenin kapısına bakmaya devam etti. Charlotte bastonunun tepesini ovuşturdu ve içinde bulunduğu durumu düşündü. Sahte bir kimlikle seyahat eden ve kendine ait ayrıntılı bir planın ortasında olan bir kadın olarak ihtiyacı olan son şey bir cinayet soruşturmasıydı.

Yine de bir cinayet soruşturması yapılmak üzereydi.

Lord Ingram kahvaltıdan önce dışarıda kısa bir yürüyüş yaptı.

Fırtınanın son kalıntıları da kaybolmuş ve *Provence*, içinde beyaz bulutların uçtuğu mavi bir gökyüzünün altında seyretmeye başlamıştı. Rüzgâr şiddetini koruyor, denizin yüzeyinde dalgalar savuruyordu. Ama o, güvertede vals yapabiliyordu, rüzgarın eğimine ve yalpalamasına aldırmadan.

Sabah güneşinin ıslıl ıslıl aydınlattığı yemek salonu sadece üçte bir oranında doluydu; yolcuların bir kısmı uyumaya karar vermiş olmalıydı. Ancak Kaptan Pritchard oradaydı, yemek yiyenlerle dostça konuşuyor ve fırtına sırasında gösterdikleri soğukkanlılıktan dolayı onları takdir ediyordu.

Lord Ingram'ı gördü ve hemen öne çıktı. "Lordum, günaydın! Bir şeyler atıştırmak için oturmak üzereyim. Sizi bana katılmaya ikna edebilir miyim?" Gözlerinin altında büyük torbalar vardı ve gıdıları da Lord Ingram'ın hatırladığından daha gevşek görünüyordu, ama neşesi yerindeydi, genişçe gülümsüyordu, yüzünde gözleri parlıyor.

"Benim için bir zevktir," dedi Lord Ingram.

Yüzbaşı Pritchard çayından bir yudum alıp, "Bu sabah bana anlattığınız vakaları, Sherlock Holmes'un daha az bilinen soruşturmalarını tekrar düşündüm lordum," demeden önce mevcut koşullara kısaca değindiler -en azından önümüzdeki yirmi dört saat için herhangi bir sorun beklenmiyordu. Ve onun aklına bir kez daha hayret ettim. Sanki bizler sadece bir dairenin çevresi boyunca seyahat ediyoruz, ama o teğet geçiyor ve diğer tarafa çok daha hızlı bir şekilde varıyor."

Holmes'un şerefine, Lord Ingram kadehini oldukça abartılı bir şekilde tereyağladı.

-Yani onun için. Maksimum Tahammül Edilebilir Çeneye yaklaşmadığı sürece kendini böyle önemsiz bir payla sınırlamazdı. "Ah, ama Holmes'un tek dikkat çekici yanı yeteneği değil," dedi kaptana. "Arkadaşım her zaman çok dengeli bir mizaca ve öğrenmeye karşı büyük bir istekliliğe sahip olmuştur. Yararlı olacağını düşündüğü için kendi kendine öğrendiği stenoyla yazılmış bir mektubu nasıl birdenbire aldığımı hâlâ çok iyi hatırlıyorum."

"Peki ne yaptınız?" diye sordu Yüzbaşı Pritchard, gözleri ilgiyle parlayarak.

Lord Ingram gülerek, "Kendimi geride bırakmak istemediğimden, ona cevap yazmak için stenografi öğrendim," dedi. "Ne gariptir ki, kazılarda stenoya aşina olmak, her şeyi uzun el yazısıyla yazabileceğimden çok daha ayrıntılı günlük kayıtlar tutmamı sağladı."

"Bu, bir adamın etrafını sadece büyük kalibreli adamlarla çevrelemesi gerektiğine olan inancımı pekiştiriyor. Sherlock Holmes ile olan birlikteliğiniz, lordum, ne büyük bir nimet olduğunu kanıtladı!"

Peki ya etrafınızı büyük kalibreli kadınlarla çevrelemeye ne dersiniz?

Müfettiş Treadles'ın, Lord Ingram'ın aracı olduğu birkaç şaşırtıcı vakayı çözmesine yardım etmek için Holmes'un uydurma takma adını kullanması biraz kurnazca bir eğlence olmuştu. Ancak Sherlock Holmes'un şöhreti arttıkça ve Moriarty'nin şefkatli merhametinden kurtulurlarsa daha da artacak gibi görüldüğünden, Lord Ingram, hakkı olan övgüyü asla alamayabileceği düşüncesiyle rahatsız olmaya başlamıştı.

Sadece bir kadın olduğu için değil, düşmüş bir kadın olduğu için de. Eğer gerçeği biliyorsa, hayranı Yüzbaşı Pritchard'ın kendi itibarı için ondan uzak durması gerekecekti.

Eğer iyi bir adam olsaydı.

George Russell'dan daha aşağı bir adam olsaydı, eski saygınlığının ne hale geleceğini kim bilebilirdi?

Lord Ingram, "Holmes'la olan birlikteliğimden gerçekten de hesaplanamaz faydalar elde ettim," diye mırıldandı.

Kaptan omletini kesti. "Böyle başka örnekleriniz var mı-" Bir kâhya ona doğru koştu. "Efendim, efendim, yaklaşabilir miyim?"

İrkilen kaptan ona izin verdi.

Kâhya eğildi ve kaptanın kulağına fısıldadı.

"Kesinlikle emin misin Johnson?" diye sordu kaptan, gözleri inanamamaktan şişmişti.

"Her şeyi kendim gördüm, efendim."

Kaptan çatal bıçak takımını bıraktı ve ayağa fırladı. "Lordum, beni bağışlayın. Acilen ilgilenmem gereken bir mesele var."

"Elbette, Kaptan. Sizi görevlerinizden alıkoymayayım."

Ama yüzbaşı on adımdan fazla atmadan iki büküm geri döndü. "Lordum, benimle gelmenizi rica edebilir miyim? Bu konuda yardımınıza çok ihtiyacım olabilir."

Lord Ingram tabağına baktı. Genellikle mütevazı bir kahvaltı yapardı. Ancak bugün açlıktan ölüyordu. Ve bugün bir süre daha aç kalacağı anlaşılıyordu.

Koltuğunu terk etti. "Elbette. Gidelim mi?"

Sıkıntılı gecenin ardından yolcuları selamlamak için yemek salonunda bulunan ikinci kaptana da gelmesini söylediler. Yemek salonundan çıkıp merdivenleri tırmanmaya başladıklarında, Kaptan Pritchard alçak sesle Bay Arkwright'in başına talihsiz bir şey gelmiş olabileceğini söyledi.

Lord Ingram'ın ayaklarından bir ürperti yükseldi. "Bu nasıl olabilir?"

Arkwright'in bir gece önce peş peşe iki sigara içip aynı hızla sigara odasından çıktığını hatırladı. Sessiz ve düşünceli olabilirdi ama aynı zamanda bir avcının vahşiliğini ve acımasızlığını da yayıyordu ve daha canlı olamazdı.

"Ben de kendime aynı soruyu soruyorum," diye cevap verdi kaptan zorlukla duyulabilen bir sesle. "Tek umudum Johnson'ın gözlerinin onu fena halde aldatmış olması."

Soğuk Lord Ingram'ın parmak uçlarına kadar yayıldı.

Eğer Arkwright doğal olmayan sebeplerden ölmüş olsaydı, bir soruşturma başlatılırdı. Ve orada bir Kriminal Soruşturma Departmanı müfettişi olduğu için, konu profesyonel ve metodik bir şekilde ele alınacaktı.

Müfettiş Brighton suçluyu kolayca tespit ederse, bu bir şey olurdu. Ancak olay karmaşıklaşır ya da uzarsa, bir cinayet soruşturması her türlü girdaba dönüşebilir, etrafındaki talihsiz herkesi ya da her şeyi içine çekebilirdi.

Her yolcunun bir gece önce nerede olduğuna dair ayrıntılı ve kapsamlı bir hesap, Frau Schmidt'in soruşturma ile ilgili saatlerde kamerasında olmadığını ortaya çıkarabilirdi. Ve eğer Müfettiş Brighton daha fazla araştırma yaparsa, Frau Schmidt'in yokluğunda hiçbir hostesin onun masraflarıyla ilgilenmesi için yapılan çağrılara cevap vermediği ortaya çıkabilir. Daha da kötüsü, görev odası yolculuğun başından beri onun kamerasından gelen hiçbir talebi kaydetmemiştir.

Bu, kendi başına, dedektif için sadece bir muamma oluşturabilirdi. Ama Lord Ingram ve Holmes, Müfettiş Brighton'dan daha fazlası için endişelenmek zorundaydılar. Ya gemideki biri gerçekten de Moriarty için çalışıyorsa? Bu kişi tutarsızlıkları öğrenebilir ve Charlotte Holmes'un bu işe karışıp karışmadığını merak edebilirdi.

Aralarında bir yolcu olup olmadığını.

Şirket, Bay Arkwright'in kamara süitinin önüne geldi. Lord Ingram, Holmes'u Bayan Ramsay kılığında, hizmetkâr olduğu anlaşılan kederli görünümlü bir adamın yanında beklerken görünce nedense hiç şaşırmadı.

Kısa bir selamlaşmanın ardından kaptan ve ikinci subay süite girdi.

"İçeriye zaten görmüş olduğunuzu varsayabilir miyim, Bayan Ramsay?" Lord Ingram sordu.

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi sessizce. "Peki sen iyi misin?"

Tek istediği onun durumla ilgili değerlendirmesini duymaktı. Dilerse ondan kendisine yakındaki kütüphaneye kadar eşlik etmesini isteyebilir, böylece eldeki meseleyi tartışmak için biraz yalnız kalabilirlerdi.

Ancak aklında böyle bir plan yokmuş gibi görünüyordu. "Oh, korkunçtu. Ama merak etme sevgili oğlum, artık hiçbir şeyin beni dehşete düşürmeyeceği bir yaşa geldim - her halükarda uzun sürmeyecek."

Dikkatini uşağa çevirdi. "Bay Fuller, nasılsınız?"

Uşak, sesi daha çok feryat gibi çıkan bir kahkaha attı. "Bay Arkwright'tan daha iyi sanırım. Sormanız çok nazikçe hanımefendi."

"Ya siz, Bay -?"

Soru, titreyen dudaklarını gülümsemeye çalışarak geren kamarot içindi. "Johnson, hanımefendi. Açıkçası şu anda aklımda tek bir düşünce bile tutamıyorum hanımefendi, ama onun dışında iyiyim."

Onun omzunu okşadı ve Lord Ingram'a döndü. "Lordum, bana Bayan Arkwright'ın kamarasına kadar eşlik eder misiniz? Ona bir göz atmak istiyorum. Daha önce pek iyi görünmüyordu."

Ona kolunu uzattı. Yavaş adımlarla ilerledi, kambur duruyordu, bastonu yere sertçe vuruyordu, cesur tavrına rağmen sabahki olaylar yüzünden aşırı yorulmuş yaşlı bir kadın izlenimi veriyordu.

Bunun sahte olduğunu ve mükemmel bir oyunculuğun sonucu olduğunu biliyordu; yine de kalbi sızladı - makyajın altındaki kadın da yorgun olmalıydı.

"Teşekkür ederim canım," dedi. Sonra alçak bir sesle, "Artık benim gözüm kulağım siz olacaksınız, efendim," dedi.

"Madam," diye mırıldandı, "en fazla kâtibiniz olurum."

Kıkırdadı ve kâhya Johnson gibi onun da omzunu sıvazladı.

Arkwright kardeşlerin kulübeleri arasında sadece birkaç adım vardı. Kısa süre sonra Bay Arkwright'ın kapısının önündeydi. Geminin subayları dışarı çıktı. Süite endişeli bir ifadeyle, ama belki de korkunç bir yanlış anlaşılma olduğuna dair bir umut kırıntısıyla girmişlerdi. Bu umutları sönmüş olarak geri döndüler. Özellikle kaptan elini kapı pervazına dayamak zorunda kaldı.

Konuştuğunda sesi iki gündür su içmemiş bir çöl yolcusunununkine benziyordu. "Johnson, Dr. Bhattacharya'ya kendisine ihtiyaç duyulduğunu bildir ve sonra da silah arkadaşına haber ver. Ve Bay Spalding, lütfen Müfettiş Brighton'ın kapısını çalın."

Lord Ingram'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ya Müfettiş Brighton Moriarty için çalışıyorsa? Ve ya cinayet soruşturmasını Holmes'un varlığını ortaya çıkarmak için kullanacaksa...

Johnson ve Bay Spalding gittiler. Kaptan Pritchard yavaşça doğruldu. Etrafına bakındı; bakışları uşağa takıldı. "Bay Fuller, değil mi? Bağlılığınızı anlıyorum ama burada beklemenin bir anlamı yok. En azından gidip biraz kahvaltı et genç adam. Yakında sorgulama için sana ihtiyaç duyulacak."

Uşağın anlaması için tekrar etmesi gerekti ve uyuşuk bir baş hareketiyle ona uydu. Fuller önce Bayan Arkwright'ın kapısını çalıp hatırını sordu ve ancak ondan sonra ayrıldı.

Adam gözden kaybolduğunda, kaptan kendi kendine konuşur gibi, "Benim nöbetimde bir cinayet işlenirse nasıl davranacağımı defalarca düşündüm. Yolcuları sakinleştirmek için söyleyeceğim sözleri, herkesin gözünden kaçan ayrıntıları ve hatta acımasızca mantıksal çıkarımlar yaparak suçlunun kimliğine ulaştığımda kazanacağım zaferi düşündüm."

Lord Ingram'a alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ama şimdi oldu, hissediyorum

-Sanki biri *Provence*'ın tüm camlarını kırmış, direklerini kırmış ve kazanlarını patlatmış gibi hissediyorum."

"Anlıyorum, Kaptan." Lord Ingram içini çekti. "Bir cinayet, var olduğuna inandığımız güvenlik önlemlerini paramparça eder. Bu önlemler olmadan dünya gerçekten de tehlikeli bir yerdir."

Yüzbaşı Pritchard kasketini çıkardı, elini seyrelmiş saçlarında gezdirdi ve tedirgin bir şekilde aşağı doğru çekerek kasketini yerine taktı. "Belki de suçları tartışırken bu kadar hevesli olmamalıydım."

"Yağmur duasına çıkan çiftçilerin sellerden sorumlu olduğu kadar siz de buna neden olmadınız."

Yüzbaşı elini gözlerine götürdü. "Bir soruşturmanın normal seyrinde bir polis müfettişinin tek başına çalışmayacağını, not almak için yanında ikinci bir kişi bulunduracağını düşünmekte haksız mıyım lordum?"

Lord Ingram, "Tecrübelerime göre durum böyle görünüyor," diye cevap verdi. Ancak bir polis müfettişinin bire bir karşılaştığı örnekleri de biliyordu.

bir şüpheli ya da tanıkla konuşuyor, kendisi için notlar alıyordu. Ya da belki de hiç not almıyordu, çünkü karşı tarafı sorgulamıyor, gözünü korkutuyordu.

"Stenodaki yetkinliğiniz göz önüne alındığında, lordum, sizi Müfettiş Brighton'ın amanuensis olmaya gönüllü kılabilir miyim? Korkarım mürettebat arasında bu beceriye sahip kimse yok ve hatırladığım kadarıyla hiçbir yolcu bu yolculuk için yanında bir sekreter getirmedi."

Soğuk Lord Ingram'ın her yerine, boynuna, omurgasına, dizlerinin arkasına battı. Sanki parmaklarına kramp girmesinden daha kötü bir şey beklemiyormuş gibi sağ elini büktü. "Üzerime düşeni fazlasıyla yapmaya hazırım Kaptan."

Kaptan için değil, hele Müfettiş Brighton için hiç değil, onu gözü kulağı olması için görevlendiren Holmes için.

Müfettiş Brighton'ı onun için izleyecekti.

Onu güvende tutmak için elinden geleni yapacaktı.

Müfettiş Brighton için notlar almak Lord Ingram'a soruşturmanın gidişatı üzerinde çok az kontrol sağlıyordu ama zamanının büyük bir kısmını alacağa benziyordu. Çocuklarıyla ve Bayan Potter'la konuşarak önümüzdeki günlerde meşgul olacağını bildirdi. Sonra süitine döndü ve kamera çantasını çıkardı.

Süitinin dışındaki geçitte artık bir kâhya nöbet tutuyordu -muhtemelen sıradan bir kâhya değil, silah ustasının yanında özel eğitim almış bir kâhya. Sancak tarafındaki geçide ulaşmak için merdiven sahanlığını geçtiğinde, yerine yerleştirilmiş başka bir kamarotla karşılaştı. Onun gelişiyile birlikte bu kâhya ilerlemesini engellemek için ileri atıldı.

"Sorun değil," dedi kaptan. "Lord Ingram gelebilir ama şimdilik başka kimse gelemmez."

Kaptanın yanında Müfettiş Brighton ve muhtemelen geminin cerrahı olan Dr. Bhattacharya adında kıtalararası kökenli bir adam duruyordu. Müfettiş Brighton, Lord Ingram'ı şaşırtacak şekilde, geçidin kenarına yaslanmıştı.

"İyi misiniz, Müfettiş?" Lord Ingram, polis memurunun ilk gece yemekte iyi seyahat edemediğini ve daha sert denizleri dört gözle beklemediğini söylediğini hayal meyal hatırladı.

O zamandan beri daha sert denizlerden başka bir şey görmediler.

"Biraz baş dönmesi, çok ciddi bir şey değil. Oturabildiğim zaman kendimi daha iyi hissedeceğim," diye cevap verdi Müfettiş Brighton, sesi pek de dinç gelmiyordu. Bakışları Lord Ingram'ın taşıdığı çantaya kaydı. "Getirdiğiniz fotoğraf ekipmanı mı lordum? Çok yardımcı olur. Ben de tam fotoğraf makinemin olmamasından yakınıyordum."

"Korkarım en erken Cebelitarık'a varana kadar gerçek fotoğraflara ulaşamayacağız, zira negatifleri banyo etmek için elimde fiksator yok."

"Yine de hiç yoktan iyidir."

Dr. Bhattacharya'nın Lord Ingram'a takdim edilmesinin ardından Müfettiş Brighton, "İçeri girelim mi beyler?" dedi.

Yüzbaşı Pritchard, "Soruşturma işini size bırakıyorum, Müfettiş," dedi. "Ben sadece size ayak bağı olacağım."

Müfettiş Brighton duvarı itti ve daha dik durdu. "Ama ben sizin bu tür kriminal konularla yakından ilgilendiğinizi sanıyordum, Yüzbaşı."

Yıpranmış cildine rağmen, kaptan kül rengi görünüyordu ve eski sakın havasından eser yoktu. "Ben de öyle düşünmüştüm, ta ki bu olay benim gemimde gerçekleşene kadar. Şimdi tek dileğim bu büyük geminin huzurunun böylesine insanlık dışı bir eylemle hiç bozulmamış olması."

Müfettiş Brighton ciddiyetle, "Anlıyorum," dedi.

Yüzbaşı Pritchard başını eğdi, kendisine gösterilen yakınlığa minnettar olmuştu. "İstediğiniz her şeyi size teslim edeceğim, Müfettiş. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber göndermelisiniz. Herhangi bir kamarot mesajınızı bana nasıl ileteceğini bilir."

Ağır adımlarla oradan ayrıldı. Müfettiş Brighton bir süre onun gidişini izledikten sonra Bay Arkwright'ın salonunun kapısını açtı. Lord Ingram ve Dr. Bhattacharya arkasından içeri girdiler.

Lord Ingram'ın burun deliklerine keskin, bakırımsı bir koku yayıldı. Cesedi, kanı ve biraz uzaktaki ateşli silahı gördüklerinde kimse konuşmadı.

Penceresi batıya bakan salon, sabit bir aydınlıkla parlayan elektrik lambası olmasaydı günün bu saatinde nispeten loş olurdu. Döşeme ve düzenleme açısından Lord Ingram'ın süitinin neredeyse aynısıydı. Kapının yanında bir yazı masası vardı. Pencerenin altında, gece mavisi brokarla döşenmiş, tabanı ve kolçakları pirinç çivilerle süslenmiş büyük bir kanepe vardı. Beyaz panelli duvarda büyük bir tablo. Lord Ingram'ın salonundaki tablo Tac Mahal'i tasvir ediyordu. Burada, resmin üzerine karalanmış kelimeler yüzünden konuyu anlamak daha zordu; kanlı harfler, aşağılama ve nefretlerini haykırıyordu.

"Sıradan. Kaba. Basmakalıp. Bugünlerde insanlar bu tür fikirler yüzünden birbirlerini öldürüyorlar mı?" diye mırıldandı Müfettiş Brighton, başını sallayarak.

Lord Ingram hem iğrenerek hem de şaşkınlıkla bakakaldı. Birinin olmaktan kendini alamadığı şeye karşı duyulan bu şiddetli nefret - ne zamandan beri insanlar bu yüzden öldürülmemiştir?

"Neden geçmeme izin verilmiyor?" Sancak tarafındaki geçitten bir ses yükseldi. "Arkwright bütün gemiyi satın mı aldı? Yoksa o kız kardeşi öyle kutsal bir emanet haline geldi ki, kimsenin ona on beş adım yaklaşmasına izin verilmiyor mu? Kaptan nerede? Bundan haberi var mı?"

Müfettiş Brighton ve Lord Ingram döndüler. Kapıya en yakın olan Dr. Bhattacharya kapıyı bir aralık açtı.

"Bizi burada bekleten kaptanın ta kendisidir, Bay Russell," dedi bir kamarot. "Sigara içme odasını kullanmak istiyorsanız, en iyisi iskele tarafına geçin."

"Öyle yapacağım," dedi Russell, sakinleşmeden. "Ve bir dahaki görüşmemizde bu konuyu yüzbaşıya açacağım."

Üst güverte tekrar sessizleşti. Doktor kapıyı kapattı. Müfettiş Brighton şakaklarını ovuşturdu ve mırıldandı, "Bay Russell, Bay Arkwright'a karşı oldukça ilgili görünüyor. İnsan bu ilgiye karşılık verilip verilmediğini merak ediyor."

Lord Ingram kalbinin küt küt atmasıyla polisin Russell'ı şüpheli olarak yorumladığını fark etti. Arkwright'la uzaktan yakından bağlantısı olan herkes artık bir şüpheli olacaktı.

Müfettiş Brighton kurbanı incelemeye devam etti. Onun talimatıyla Lord Ingram cesedin orijinal pozisyonunda fotoğraflarını çekmiş ve ardından Dr. Bhattacharya'nın yardımıyla cesedi ters çevirmiştir.

Toplu bir nefes alış veriş oldu.

Bir kurşun Arkwright'ın kafasına sol gözünden girmiş ve arkasında korkunç bir delik bırakmıştı. Bir diğeri de omzuna isabet etmişti. Müfettiş Brighton kaşlarını çatarak dizlerinin üzerine çöktü ve ölü adamın özellikle ellerine baktı ve boş olduğu anlaşılan ceplerini inceledi.

Tekrar ayağa kalktı ve Lord Ingram'ın Arkwright'ın ön tarafının fotoğraflarını çekebilmesi için yerini bıraktı. Salon bir deniz taşıtına göre genişti ama içeride üç yetişkin adam, yerde büyük bir ceset ve ayak altında çiğnenmemesi gereken bir kan birikintisi olduğu için manevra yapacak pek fazla alan yoktu.

Lord Ingram'ın işi bittiğinde, yoldan çekilmek için pencerenin yanına gitmiş olan Dr. Bhattacharya, polisin talimatıyla cesede yaklaştı. Müfettiş Brighton da sessizce kabinden geçerek silahın tahrip edilmiş duvarın yanına düştüğü yere doğru ilerledi.

Lord Ingram tabancanın ve yanındaki bastonun fotoğrafını çektikten sonra Müfettiş Brighton tabancayı bir mendille aldı. Silindiri eğdi. Üç mermi yatağı boştu.

Bay Arkwright iki kez vurulmuştu. Üçüncü kurşun neredeydi?

"Orada," dedi Müfettiş Brighton ve kapıyı işaret etti.

Kapının yanına, yaklaşık omuz hizasına bir mermi saplanmıştı.

"İlginç," dedi polis memuru abanoz bastonu incelerken. "Bastonun ucuna yakın bir yerde, yaklaşık on santim uzunluğunda, açık renkli bir saç teli var."

Bir kadının saçları mı? Ama Arkwright kardeşlerin ikisi de koyu renkliydi.

Müfettiş Brighton tabancayı ve bastonu yazı masasının üzerine koyması için Lord Ingram'a verdi ve sonunda tüm dikkatini tahrip edilmiş duvara çevirdi. "Bu kelimelerle bu kanlı sahnenin yan yana gelmesi size de son derece tuhaf gelmiyor mu lordum?"

Lord Ingram'a göre, yazı ve suç birbirine çok benziyordu ama grafitinin panoramik bir fotoğrafını çekmek için pencereye geçerken şöyle dedi: "Sözcüklerin kendilerine bakarsanız, doğru, uyumsuzlar."

"Renkleri agresif ve uğursuz. Ama *sıradan* ve *kaba* sıfatlar kullanan biri bana çılgın bir katilden çok eldivenini çıkarıp hasmının suratına tokat atacak biri gibi geliyor," diye düşündü Müfettiş Brighton. "Şafak vakti yirmi adımda bir düello, kan dökülmesi, hayatların kaybedilmesi ve daha neler neler beklerdim - bu *infazdan* çok daha törensel bir şey. Ancak-"

Arkasını döndü. "Doktor, kelimelerin kanla yazılmış olma ihtimali var mı?"

"Pek olası değil," dedi doktor başını kaldırmadan. Hafif bir Bengal aksanıyla konuşuyordu. "Kan bu kadar parlak bir kırmızıya dönüşmez."

"O halde paradoksumuz devam ediyor." Müfettiş Brighton burnunu duvara yaklaştırdı. "Kurumuş kan kokusu da yok."

"Ne kokuyor bu?" diye sordu Lord Ingram.

"Hoş bir koku yayıyor. Kadınların kullanabileceği bir şey gibi." Bu renk . . . "Allık gibi bir şey mi?"

Müfettiş Brighton cebini aradı. Duvarın fotoğrafını çekmeyi bitiren Lord Ingram kendi mendilini uzattı; Müfettiş Brighton'ın masanın üzerinde, tabancanın altındaydı. Polis memuru minnettarlığını mırıldandı ve mendili VULGAR'daki A harfinin çapraz çubuğuna sürdü; resimde beyaz bir çardak gibi görünen şeyin üzerinde kırmızı bir kesik *vardı*. Sonra mendili kendi üzerine sürterek bir kez daha kokladı. "Allığa pek aşina değilim ama bu ona çok benziyor. Bu da tüm olayı daha da tuhaflaştırıyor."

"Bir kadının katılımından mı şüpheleniyorsunuz, Müfettiş?"

"Muhtemelen. Ama bunu bir erkeğin, bir kadın üzerinde şüphe uyandırmak için yapmış olması da mümkün -belki de daha muhtemel. Mektupların yüksekliği, orta boylu bir kadının bunları ancak parmak uçlarında dururken kolunu uzatarak yazabileceğini gösteriyor."

Cesedin yanında çömeldiği yerden kalkan Dr. Bhattacharya, "Ama bir adamın böyle bir el çabukluğu yapabilmesi için allığa erişimi olması gerekir ki bu da denizdeki bir gemide kolay kolay bulunamaz," dedi.

Müfettiş Brighton, "Doğru, ancak birlikte seyahat eden çok sayıda çift olmalı..." diye düşündü.

Lord Ingram neredeyse tam tersini doğrulayabilir.

İki ordu subayı, dört misyoner, Delhi'ye giden bir Sanskritçe profesörü ve yeni görev yerlerine giden az sayıda devlet memuru saymıştı ve hiçbiri yanında eşini getirmemişti. Kendisine katılmak üzere Hindistan'a giden bir devlet memurunun karısı ve kızı ile iki çocuğuna eşlik eden Bayan Schmidt de oradaydı.

Onlar, Lord Ingram'ın ekibi, Holmes, Bayan Watson, Bayan Olivia, Bayan Newell, Bay Gregory, Leydi Holmes, Arkwright kardeşler, Bay Pratt, Bay Russell, Shrewsbury'ler, Müfettiş Brighton ve küçük bir hizmetli grubuyla birlikte gemideki herkesi oluşturuyorlardı.

Shrewsbury'ler aslında birlikte seyahat eden tek evli çiftti.

Lord Ingram bir önsezi hissetti.

Müfettiş Brighton, "Ayrıntılı bir yolcu listesi ve herkesin kamarasının işaretlendiği güverte planlarını istedim bile; gemide bulunan evli çiftleri yakında öğreneceğiz," dedi.

Kırmızı kirli mendili Lord Ingram'a geri verdi ve tabancayla birlikte masanın üzerine koymasını işaret etti. "Ölüm zamanı hakkında bir açıklama var mı, Doktor?"

Dr. Bhattacharya cesede şöyle bir baktı. "Ben patolog değilim, Müfettiş ve ölüm zamanını belirlemek için nadiren çağrılırım. Ancak bu odanın içindeki ortam koşullarının nispeten normal olduğunu düşünürsek, ölümün dün gece saat sekiz ile gece yarısı arasında gerçekleştiğini düşünüyorum. Daha kesin konuşmam gerekirse, saat dokuz ile on bir arasında diyebilirim."

Müfettiş Brighton elini duvarda ruj izi olmayan bir noktaya koydu. "Ben doktor değilim ama patologlarla çalışmış ve ölüm zamanını nasıl tespit ettiklerine tanık olmuş biri olarak aynı fikirdeyim."

Lord Ingram çıplak ayaklarıyla iğneli bir halının üzerinde duruyormuş gibi hissetti. "Dün gece sigara içme odasıdaydım. Bay Arkwright geldi ve on dakika kadar kaldı. Tam olarak ne zaman ayrıldığından emin değilim ama elektrik lambalarının ikinci kez sönmesi çok uzun sürmüş olamaz."

Elektriğin ikinci kez kesilmesinin on dakikaya beş kala olduğunu tahmin ediyordu. Cep saatine bakmak için karanlıkta bir kibrit çaktıktan sonra, verdiği bilgiden emindi, ancak polis memurundan bunu gemi subaylarıyla doğrulamasını istedi.

Müfettiş Brighton ciddi görünüyordu. "Eğer öyleyse, elimizde cinayetin işlenmiş olabileceği dar bir zaman aralığı var demektir."

Dr. Bhattacharya bir eliyle diğer kolunu ovuşturdu -Lord Ingram da bir cinayet soruşturmasında ölüm zamanını ilk kez tahmin ettiğinde, zaman dilimi aniden sadece bir saate sıkıştırılıysaydı endişelenirdi.

Kendisine gelince, oturağı yirmi metre havada olan tek tekerlekli bir bisiklete de binebilirdi. Ya Arkwright'ı canlı gören son kişi oysa?

Müfettiş Brighton salonda kapsamlı bir inceleme yapmaya devam etti. Lord Ingram, pencerenin yanındaki bir su birikintisini kaydetmesi için yönlendirilerek kanepenin koluna dokundu. Hâlâ nemliydi.

"Bir şey görüyorum," dedi Dr. Bhattacharya, yere çömelmiş ve kanıt toplama ruhuna girmişti. "Şurayı görüyor musun, yazı masasının altını?"

Müfettiş Brighton diz çöktü ve nesneyi yuvarlandığı köşeden çıkardı. Küçük, küre şeklinde bir cam kaptı ve dörtte biri hâlâ kırmızımsı bir maddeyle doluydu.

Bir rouge pot.

Müfettiş Brighton kapaksız kavanoza bakarak, "Şeytana bak," diye mırıldandı. "Suçlu iş üstünde mi yakalandı? Son kelimeyi bitirmeye yetecek kadar ruj kaldı."

Lord Ingram allık kabının fotoğrafını çekti. Müfettiş Brighton salonda bir arama daha yaptı ama başka bir şey bulamadı. Uyku kamarasının kapısını açtı ve orada da benzer bir inceleme yaptı. Bay Arkwright'ın bavulları ve içinde mektuplar, kâğıtlar, İngiliz ve Avustralya parası olan bir miktar para bulunan çantası hiç bozulmamış gibi görünüyordu.

Banyoda polisin dikkatini hâlâ ıslak olan leğen çekti. "Bu, gece yarısından daha yakın bir zamanda kullanılmış."

Lord Ingram, "Daha önce Bayan Ramsay ile konuştum," dedi. "Bayan Arkwright'ın kendini iyi hissetmediğinden söz etti."

"Ama banyo kustum kokmuyor, değil mi?" diye sordu Müfettiş Brighton.

Dr. Bhattacharya, "Hayır, kesinlikle," diye onayladı. "Yeni bir şey kokmuyor. regürjitasyon."

Lord Ingram, Bayan Arkwright'ın otelin fuayesinde yüzünde beliren kederli ifadeyi hatırladı. Kaçmak için çaresizce koşuşunu. İhtiyacı olan son şey kardeşinin cinayetinde şüpheli olmaktı.

Müfettiş Brighton iç çekti. Sanki o da düşüncelerini bu yöne çevirmekte isteksiz gibiydi. "Doktor, bu sabahki yardımınız için teşekkür ederim. Normal görevlerinize dönmenize izin vermeden önce, deniz tutması için bu soruşturmadaki çalışmalarımı engellemeyecek bir şeyiniz olduğunu umabilir miyim?"

Geminin cerrahı başını salladı. "Korkarım hayır, Müfettiş. Reçete edebileceğim tek madde de sizi uykulu hale getirecektir."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Müfettiş Brighton soğukkanlılıkla. "Bu durumda, bu davayı mümkün olduğunca hızlı bir şekilde tatmin edici bir sonuca bağlasam iyi olur."

Dokuz

Müfettiş Brighton'a soruşturmasını yürütmesi için kütüphane verilmişti.

Odanın iki tarafında büyük dikdörtgen pencereler vardı, öne bakan iki -köprüye doğru- ve üç tanesi de aşağıdaki salon güvertesinin sancak tarafındaki kordona doğru sarkmaktadır.

Uzun bir kanepa pencereler boyunca uzanıyor ve eğiliyordu. Yolcular için de temin edilmiş olan yarım düzine dolgulu koltuktan ikisi ortada karşılıklı olarak yerleştirilmiş, geri kalanlar ise kitap raflarına doğru çekilmişti. Daha önce orada olmayan krem rengi bir örtü şimdi kapıya yapıştırılmıştı ve kimsenin içeri bakmaması için kazınmış cam panellerini bloke ediyordu.

Ancak içeri ilk tanıkları yerine, yüzünde endişeli bir umutla Kaptan Pritchard girdi. Yolcu listesini ve güverte planının sayfalarını Müfettiş Brighton'a uzattı. "Sabırsızlığım için özür dilerim, beyler. Ama suçla ilgili herhangi bir bilgiye ulaşabildiniz mi?"

"Bazı fikirlerim var," dedi Müfettiş Brighton. "Davanın henüz çok başında olmamıza rağmen, bazı şeyler tartışmaya yer bırakmayacak gibi görünüyor."

Kaptan aydınlandı. "Oh?"

Müfettiş Brighton cebinden küçük bir cam kap çıkardı. "Bunu kabinde bulduk."

Yüzbaşı Pritchard'ın ifadesi sanki Müfettiş Brighton avucunda bir akrep tutuyormuş gibi değişti. "İçindeki madde, duvara o kelimeleri yazmak için kullanılan şey miydi?"

"Rouge mu? Evet, büyük ihtimalle."

Kaptan daha dikkatli baktı. "Rouge? Suçu bir kadın mı işledi?" "Bu sonuca varmak için erken. Gerçi itiraf etmeliyim ki allık kabının varlığı beni allık kabı olmayan erkeklere karşı daha az şüpheli yapıyor."

bir kadının kişisel eşyalarına kolay erişim."

Gemide resmi olarak böyle bir erişime sahip olan tek kişi Roger Shrewsbury idi.

Lord Ingram, Holmes skandalının ardından Shrewsbury'ye yıldırım çarpmasını istemediğini söylerse yalan söylemiş olurdu. Ama ilahi gazaba duyulan özlem başka bir şeydi; idam sehpasının gerçek olasılığı bambaşka bir şeydi.

"Bir de Bay Arkwright'ın kamarasında bulamadığımız bir şey var," diye devam etti Müfettiş Brighton. "Her iki kapısı da kilitliydi: banyodaki bağlantı kapısı içeriden kilitlenmişti, ön kapı ise anahtarla kilitlenmişti. Anahtarı kamarada bırakılmış olsaydı, durum çok daha kafa karıştırıcı olurdu. Ama anahtar içeride hiçbir yerde yok ve ben zanlının anahtarı alıp gittiğini, çıkarken de kapıyı kilitlediğini düşünüyorum."

"Neden?"

Müfettiş Brighton, "Hemen keşfedilmekten korktuğu için mi?" diye düşündü. "Daha sonra *baseborn* kelimesini yazmayı bitirmek için geri dönme planı mı? Bu noktada, Yüzbaşı, sizin tahmininiz de benimki kadar iyi."

Yüzbaşının zaten belirgin olan gözlerinin altındaki torbalar daha da sarktı. "Bunun kafa karıştırıcı bir vaka olduğunu söyleyebilir misiniz, Müfettiş?"

"Şaşırtıcı mı?" Müfettiş Brighton kaşlarını çattı. "Sanırım şu anda biraz şaşırtıcı. Ama allık kabının sahibini bulduğumuzda her şey açıklığa kavuşabilir."

"Var mı?"

"Hayır, kavanozun üzerinde baş harfler ya da tanımlayıcı başka bir işaret yok. Ama ben olsam endişelenmezdim, Kaptan. Biscay Körfezi'nin ortasındayız. Katil kaçmadı."

Yüzbaşı Pritchard'ın çenesi oynadı. "Beni en çok endişelendiren de tam olarak *bu*."

Lord Ingram'ın kürek kemiklerinin arasına bir ürperti yayıldı. Endişelerinin çoğu Holmes'un güvenliği ve kimliğinin gizli kalması üzerine odaklanmıştı ama yüzbaşı haklıydı: *Provence*'ta serbest dolaşan bir katil hiç de küçük bir mesele değildi.

Yolculara ne zaman ve nasıl haber verileceği konusunda bir tartışma yaşandı - Bay Arkwright'ın ölümü sonsuza kadar, hatta daha uzun süre gizli tutulamazdı. Sonunda kaptan her iki adamla da tokalaştı, onlara şans diledi ve ayrıldı.

Müfettiş Brighton yüzünü buruşturarak yastıklı bir sandalyeye oturdu. "Sizi de dehşete düşürüyor, değil mi lordum, serbestçe dolaşan bir katilin varlığı?"

Düşüncelerinin potansiyel bir düşman tarafından bu kadar kolay okunabilmesi Lord Ingram'ı daha çok dehşete düşürdü. Polisin solundaki uzun kanepeye oturdu ve kucağına bir seyahat sekreteri yerleştirerek not almaya hazırlandı. "Gemi toplumunun izolasyonu tehlike hissini artırır. Karşılaşılan her bir kişi Bay Arkwright'ın katili olabilir."

Müfettiş Brighton çenesini sıvazladı. "Korkunuzu aynı derecede paylaşmıyorum lordum. Teoride herkesin öldürme kapasitesine sahip olduğu doğru, ancak büyük çoğunluk için cinayet, bırakın gerçekleştirilecek bir planı, bir fikir olarak bile ortaya çıkmaz.

"Bay Arkwright başka bir yerde ölmüş olsaydı, daha fazla sayıda yolcudan şüphelenme eğiliminde olabilirdim. Ama kendi kamarasında öldü. Gizli bir kini ve yedek anahtarı olan bir host ya da hostes değilse, katil Bay Arkwright'ın gece geç saatlerde kamarasına kabul edeceği biri olmalı."

Arkwright'ın kendisi tarafından içeri alınmayan herkesi elemek soruşturmanın kapsamını gerçekten de daraltacaktır.

Bir sonraki anda polis memuru, "Ama bana Bay Arkwright ile karşılaşmanızı anlatın, lordum. Nasıl olduğunu merak ediyorum."

Ses tonu sevimliydi ama Lord Ingram sanki kendisi de uzun otların arasında yürürken tuhaf bir tıkırtı duymuş gibi hissetti.

"Her şey sigara içme odasındaiken Bay Arkwright'ın içeri girmesiyle başladı. Daha önce hiç tanışmadığımız için ne o beni selamladı ne de ben onu. Sigara içti ve gitti. Aklında çok şey olan bir adamdı ve günün sonunda bir ya da iki sigara içmek istemesi çok doğal görünüyordu."

"Acaba ayrılırken nereye gittiğini gördünüz mü?" "Sancak tarafındaki geçide doğru gitti."

Muhtemelen kendi süitine giderken Bay Gregory'nin kapısının önünden geçerek bir kazan gövdesinin arkasında kaybolmuştu.

Müfettiş Brighton hiç kıpırdamadan Lord Ingram'ı dinliyordu. Ama şimdi sol elinin parmakları kalktı ve sandalyesinin kol dayanağına bir, iki kez vurdu. Lord Ingram'ın gergin olması için hiçbir neden yoktu, Arkwright'ı tanıımıyordu bile. Yine de kalbi sert bir vuruşla çarpıyordu.

Polis memurunun eli yine hareketsiz kaldı. "Ne yazık ki ikiniz bir sohbet başlatmadınız. Bay Arkwright'a ne olduğunu öğrenmeye hazır mısınız, lordum?"

Müfettiş Brighton'ın katilin büyük olasılıkla Bay Arkwright ile yakın ilişkiler içinde olduğunu iddia etmesine rağmen, sorguladığı ilk kişi bu ayrıcalıklı kişilerden biri değil, yüklü bir yemek arabasını iterek gelen kâhya Johnson'dı.

Çay ve içecek servisi yaptı. "Müfettiş, Lordum, Yüzbaşı Pritchard görevlerime bir an önce dönebilmem için önce sizinle konuşmam gerektiğini söyledi."

"Sizi görevlerinizden alıkoymak istemiyoruz, Bay Johnson," diye cevap verdi Müfettiş Brighton, karşısındaki sandalyeyi göstererek. "Oturun, iyi adamım."

Johnson gözlerini kocaman açarak, "Hayır, Müfettiş, mümkün değil," dedi. "Yolcuların yanında oturmamalıyız."

Müfettiş Brighton ısrar etmedi. "Pekâlâ, Bay Johnson. Bize hesabınızı nasıl isterseniz öyle verin."

Ayakta ve herkesin çay fincanlarının içindekilere dikkat ederek Johnson sabahını anlattı.

Görev odasındaki vardiyası saat tam altıda başladı. Saat yedi kırkta Bayan Arkwright'ın kamarasından çağrı geldi. Kamarasının önüne vardığında Fuller ona, kendisinin ve Bayan Arkwright'ın Bay Arkwright'ın odasına girmek istediklerini, çünkü Bay Arkwright'ın hiçbir yerde bulunamadığını söyledi.

Fuller'ı işverenin zaman geçirmek için kendi yatağında yalnız uyumaktan daha keyifli yollar bulduğuna ikna edemeyen Johnson, yedek anahtarı veren baş kamarotla konuşmak üzere valeyi görev odasına götürdü. Johnson ve Fuller üst güverteye dönerek kilitli kamarayı açtılar.

Bu noktada Johnson durakladı ve yutkundu. "Korkunç bir manzaraydı, Bay Arkwright'in cesedi, yerdeki kan ve o korkunç kelimelerle karalanmış duvarlar. *Provence* çok saygıdeğer bir gemi. Böyle şeylerin onda olmaması gerekirdi."

Müfettiş Brighton sempatik sesler çıkardı.

Johnson, Bayan Arkwright'in öğürmek için banyoya koşmasını, Bayan Ramsay'in kendisine kaptana rapor vermesini emretmesini ve ardından kaptanın talimatıyla Dr. Bhattacharya'yı bulmaya gitmesini anlattı.

Müfettiş Brighton onu görev odasının işleyişi hakkında sorguladı. Lord Ingram yavaş ve dengeli nefes almaya çalıştı. Ancak Johnson'ın cevapları sadece iyi işleyen bir sistemle gurur duyduğunu değil, aynı zamanda söz konusu sistemin kurcalanmış olabileceğine dair hiçbir şüphe duymadığını da ortaya koydu.

Ayrılmadan önce sorgucularına bir tur daha bisküvi ve sandviç ikram etmeyi teklif eden Johnson'ın aksine Fuller içeri bitkin bir halde girdi. Teklif edilen sandalyeye ağır ağır çöktü.

"İşvereninizin vefatı nedeniyle başınız sağ olsun Bay Fuller," dedi Müfettiş Brighton, sesi hafifçe titreyerek. Belki de sempati değil, sadece deniz tutmasıydı ama üzüntüsü gerçek gibiydi.

Uşak ellerini kucığında kavuşturmuş, kırmızı çerçeveli gözlerini polise dikmişti. "Kötü adamı bulacaksınız, değil mi Müfettiş?"

Müfettiş Brighton onun bakışlarına karşılık verdi. "Elimden geleni yapacağım Bay Fuller."

Verdiği söz Fuller'ı güçlendirmeyi başaramadı. Uşak yere baktı ve daha da içine kapandı. "Teşekkür ederim, Müfettiş."

Müfettiş Brighton yılmadan sordu: "Bana Bay Arkwright'in hayatı ve İngiltere'ye geliş nedeni hakkında bir şeyler anlatabilir misiniz Bay Fuller? Anladığım kadarıyla Avustralya'ya dönmek üzereymiş."

"Bu doğru. Ama size Bay Arkwright'in ilk yaşamı hakkında pek bir şey söyleyemem, Müfettiş, Avustralya'ya on dokuz yıl önce kaçak bir yolcu olarak geldiği dışında, efsaneye göre. Kendisi nasıl ya da neden göç ettiğinden hiç bahsetmedi. Ya da geçmişiyile ilgili başka bir şeyden."

Fuller yüksek sesle ve yeterince net konuşuyordu ama konuşmasında, isteksizce dökülen ve kavanozdan öbekler halinde çıkmayı reddeden kristalize balı andıran sıvı olmayan bir nitelik vardı.

"Aslında," diye devam etti uşak, "Bayan Cor-Miss Arkwright'ı eve getirene kadar, onun hala yaşayan bir aile üyesi olduğunu bilmiyordum."

Müfettiş Brighton bu dil sürçmesini fark etmekte gecikmedi. "Bayan Corwin? Kim o?"

Kucağındaki ellerine bakmakta olan Fuller başını kaldırmadı. "Özür dilerim, Müfettiş. Bay Arkwright söz konusu olduğunda Bayan Corwin'den bahsetmeye hâlâ çok alışkınım. Sydney'de bir süre Bayan Arkwright olabileceğini düşündüğüm genç bir hanım."

Müfettiş Brighton ona sert bir bakış attı ama konuyu daha fazla uzatmadı. "Bay Arkwright'ın kız kardeşini kısa bir süre önce bulduğuna dair bir şeyler duydum -hem eksik hem de yanlış bir açıklama, eminim-. Yolculuğunun sebebinin bir aile buluşması olduğunu sanıyordum. Size bundan bahsetmedi mi?"

"Belki de öyleydi, ama bana bu konuda hiçbir şey söylemedi." "O zaman ne amaçla bahsetti?"

"Belfast'taki tersaneleri ziyaret ediyor. Transpasifik denizciliğine açılmayı düşünüyordu ve yeni gemilere yatırım yapma ya da eski gemileri satın alma konusunda karar vermeden önce gemi inşa sürecini görmek istiyordu."

"Hepsi bu mu?"

Uşak tereddüt etti. "Bana ya da bildiğim kadarıyla herhangi birine söylediği tek şey buydu. Ama Savile Row'da onun için bir prova ayarlamamı istedi ve Londra'ya vardığımızın ertesi günü, Belfast ziyaretinden çok önce oraya gitti."

"Bir beyefendinin gardırobuydu. Zaten bir beyefendinin gardırobuna sahip olmadığını söylemiyorum. Ama sipariş ettiği gardıropta bir erkeğin Londra'da geçireceği bir sezon için ihtiyaç duyabileceği her şey vardı, Ağustos ayında da yatçılık ve orman tavuğu avcılığı için."

Giysiler, Sezon ve daha sonra da devam eden eğlence konusunda Fuller'ın konuşması, sanki katılaştı ve şimdi özgürce akıyormuş gibi daha istekli hale geldi.

Müfettiş Brighton, kâhyanın daha fazla içecek ikram etme teklifini reddetmiş, ancak bir köşeye atılmış olan büyük bir yerküreyi koltuğunun yanına taşımasını rica etmişti. Sol elini meridyen halkasının üzerine koyarak oturuyordu. Fuller'ın işverenin gardırobuyla ilgili tezini anlatırken parmak ucu saat çemberinin üstündeki ibreye gitti. "Bay Arkwright'ın Marriage Mart'a göz atmaya niyetli olduğunu mu ima ediyorsunuz?"

"Ben de buna inanmaya başlamıştım. Başarılı bir adamdı Bay Arkwright. Onun karısı olmaktan mutluluk duyacak pek çok kadın olurdu."

Fuller başını kaldırdı. Gözlerine bir ışık gelmişti. Merhum işverenin Londra'daki cemiyet etkinliklerinde nasıl karşılanacağını mı hayal ediyordu?

"Ona sordunuz mu?" diye sordu Müfettiş Brighton.

Fuller yığıldı ve yeniden küçük ve ıssız bir hale geldi. "Ben yapmadım. Bay Arkwright'ın personeline güvenmek gibi bir alışkanlığı yoktu. Zamanın göstereceğini düşünmüştüm ama *Provence* yola çıkmadan bir hafta önce aniden bana nedenini söylemeden çoktan gemiye bindiğini söyledi."

"Ve yine, sormadın mı?"

"Bizi talimatlara uymamız için tuttu, açıklama istememiz için değil. Bayan Arkwright'a sordum - biletleri alan oydu - o da hiçbir fikri olmadığını söyledi."

Müfettiş Brighton işaret parmağıyla kürenin konik ucuna vurdu. "Ona inandınız mı?"

Soru Fuller'ı şaşırtmıştı. Lord Ingram'ı da şaşırttı -sorulduğu için değil ama bu kadar erken sorulduğu için.

"Bayan Arkwright'ı uzun zamandır tanımıyorum ama yardımsever birine benziyor.

Eminim ki bilseydi bana söylerdi."

"Ama geçmişiyile ilgili kimseye bir şey söylemedi, değil mi?"

Vale, Müfettiş Brighton'ın kel yaklaşımı karşısında gözlerini kırıştırdı. "Bu hiç de aynı şey değil, değil mi?"

Bu bir cevaptan çok, bu sorgulama hattının reddedilmesiydi.

Müfettiş Brighton hiçbir şey söylemedi. Kürenin meridyen halkasını okşadı, parlak pirinçten dikey daire avucunun ve bileğinin hareketini yansıtıyordu. Saniyeler geçti, sonra dakikalar. Fuller yutkundu ve sandalyesinde kıpırdandı.

Lord Ingram, bir cinayet soruşturmasında şüpheli olduğu zaman da benzer bir sessizliğe maruz kalmıştı, hâkimiyet kurma amaçlı bir sessizlik. Charlotte Holmes'un en dikkat çekici alter egolarından biri olan eşsiz Sherrinford Holmes sessizliği rahatça bozmuştu. Ama burada aynı şeyi uşak için yapamazdı.

Müfettiş Brighton, inatçı Fuller'in uygun bir şekilde korkutulduğundan emin olarak, sonunda devam etti. "Bana kendinizden bahsedin Bay Fuller. Sezona aşına görünüyorsunuz, son işvereninizden daha çok."

Fuller boğazını temizledi. "Evet, Müfettiş. Dört yıl boyunca soylu bir ailenin küçük bir oğlu için çalıştım - ne yazık ki vefat etti. Bir soruya cevap verdim.

Seksen Günde Devri Alem'den ilham alan ve benzer bir yolculuk yapmak isteyen bir beyefendi tarafından verilen ilan.

"Beni Passepartout'u olarak kabul etti ama o Phileas Fogg değildi. Sydney'de parası bitti. Ailesi eve dönmesi için para gönderdi ama ben mahsur kalmıştım. Ben de yerel gazetelere ilan verdim, her erkeği bir beyefendiye dönüştüreceğimi söyledim ve Bay Arkwright'ın hizmetçisi onun adına beni işe aldı."

Açık sözlü bir cevap. Müfettiş Brighton'ın gözüne tekrar girmeye çalışıyordu.

Polis memuru gerçekler ve ayrıntılar dışında bir şey duyduğuna dair hiçbir ipucu vermedi. "Evini uyumlu olarak nitelendirebilir misiniz?"

"Evet, sade ve sessiz. Hizmetçi Bayan Lambert çok sıkı çalışır."

"Peki Bay Arkwright'ın kız kardeşiyle olan ilişkisini nasıl tanımlarsınız?"

Fuller bir mendil çıkardı ve hâlâ katlanmış halde ellerinin arasında tuttu. Avuçları terlemiş miydi? Daha az titiz bir adam onları pantolonuna silebilirdi.

"Birbirlerini neredeyse yirmi yıldır görmemişlerdi," dedi Fuller yavaşça, kelimelerini özenle seçerek. "Aralarında önemli bir yaş farkı da vardı. Bana öyle geldi ki birbirlerine karşı çok naziktiler. Sanırım bu kadar uzun süreli bir ayrılıktan sonra iyi niyetli yabancılar olarak hareket etmeleri ve hiçbir şeyi aceleyle getirmemeleri gerektiğini anlamışlardı."

"Bay Arkwright'ın bir vasiyeti var mıydı?"

Top mermisi gibi düşen bir başka beklenen soru. Ama bu kez Fuller hemen cevap verdi. "Vasiyet bırakıp bırakmadığını bilmiyorum. Ölmeyi düşündüğünü hiç sanmıyorum. Bay Arkwright o türden bir adam değildi, şimdi ve burada olanlarla çok meşguldü."

Müfettiş Brighton onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Pekâlâ. Bay Arkwright'ın geçmişi hakkında bize kabaca bilgi verdiğinizde göre, Bay Arkwright'ın *Provence* gemisindeki hareketlerini anlatın."

"Size sadece genel bir fikir verebilirim, Müfettiş. Beyefendisinin beyefendisinin yanında olmasını tercih eden beyefendiler için çalıştım ama Bay Arkwright asla böyle biri olmadı. Sabahları ve akşamları tuvaletine ve kıyafetlerine ben bakıyordum ama arada ona hizmet etmeme ihtiyacı yoktu."

Uşak yine pişmanlık göstererek sınırlarını ayrıntılı bir şekilde açıkladı.

Müfettiş Brighton küreyi hafifçe döndürdü ve parmağının ucuyla durdurdu. "Pekâlâ. Devam edin."

Görünüşe göre Bay Arkwright yolculuğun ilk gününde ya kendi kamarasında ya da kız kardeşinin kamarasında kalmıştı. O akşam yemek salonunda akşam yemeği için giyinmeyi tercih etmemiş, akşam yemeğini üst güverteye göndertmişti.

Ertesi sabah, hayatının son gününde, salonunda erken bir kahvaltı yaptı. Fuller onu akşama kadar bir daha görmedi ve bu çabasızlık yüzünden değildi. Öğle yemeğinde ve çay saatinde uşak kapısını çaldı. Her iki saatte de ne evde ne de Bayan Arkwright'ın evindeydi.

"Akşam yemeği için giyinmesine yardım etmeye geldim. Ona yemek ceketini giydirmeme izin verdi ama bana bir daha ihtiyacı olmayacağını söyledi. Fırtınanın daha da kötüleşeceğini ve onu kontrol etmek için aşağı yukarı koşturmama gerek olmadığını, en iyisinin olduğu yerde kalmak olduğunu söyledi."

Küre neredeyse tam bir tur döndü. Kürenin yumuşak ve yavaş dönüşü karşısında büyülenmiş gibi görünen Müfettiş Brighton bakışlarını Fuller'a çevirdi. "Ve anladığım kadarıyla bu konuda onun talimatlarına uymadınız?"

Uşak kızardı. "Yediyi biraz geçe akşam yemeği için ayrıldı. Sekizi biraz geçe kapısını tekrar çaldım -akşam yemeği için oyalanılacak bir gece gibi görünmüyordu- ama kamarasında değildi. Ya da en azından kapıyı çaldığımda cevap vermedi. Ben de rahatsız edici olmasa da olaysız bir gece geçirmek üzere oradan ayrıldım."

Müfettiş Brighton'ın dikkati tekrar küreye döndü. "Peki ya bu sabah?"

Bay Fuller düz bir ses tonuyla bir açıklama yaptı. Kapının cevapsız kalmasına duyduğu kuşkuyu. Giderek artan telaşını. Ve sonra, gördüğü manzara karşısındaki dehşeti.

kâhya kapıyı açtığında onu karşıladı.

"Bu gemide kimin böyle bir şey yapmış olabileceğini hiç düşündünüz mü Bay Fuller?"

Polisin sesi yumuşamıştı ama daha nazik değildi. Sözleri Lord Ingram'ın teninde bir jiletin buzlu kenarıyla sıyrılıp geçti.

Gözleri ıstırap dolu uşak, sorudaki tehdidi duymamış gibiydi. "O zamandan beri başka bir şey düşünmedim, ama bilmiyorum. Bilmiyorum. Bay Arkwright aklındakini söyledi. Alt sınıftan geldiği için bu bazı insanların hoşuna gitmedi. Ama bu bir adamı öldürmek için yeterli bir sebep olamaz, değil mi?"

"Olmamalıydı ama Bay Arkwright öldü. Bu nedenle, Bay Arkwright'ın son zamanlarda yaşamış olabileceği anlaşmazlıklar hakkında bilgi edinmek istiyorum."

Fuller yüzünü buruşturdu. "Bay Shrewsbury var sanırım, Bayan Arkwright'a saygısızlık ettiği için Bay Arkwright onu yumrukladı. Bay Russell var, izninizle beyler, baştan aşağı çürümüş ve sınır tanımayan biri. Ve bir de Bay Pratt var. Bayan Arkwright'la evlenmek istiyor ama Bay Arkwright buna izin vermiyor."

En azından Roger Shrewsbury'yi seçmemişti.

"Bu adamlar arasında en çok kimden şüpheleniyorsunuz?" diye sordu Müfettiş Brighton. Fuller bir an bile tereddüt etmeden, "Bay Russell," dedi. "O ve onun

çürük karakteri Sydney'de biliniyor. İflasın eşiğinde olduğundan ve Bay Arkwright'ın onun işini kolayca bitirebileceğinden bahsetmiyorum bile."

"Bay Arkwright neden yapmadı?"

Fuller dik oturdu. "Bay Arkwright, Bay Russell'ı zerre kadar umursamadı. Bay Arkwright'la meşgul olan Bay Russell'dır, tersi değil ve o da bunu biliyor."

Uşak gurur saçıyordu. Belki de biraz fazla?

Müfettiş Brighton ona kısık gözlerle baktı ve *Provence*'taki hareketlerinin yazılı bir kaydını sunmasını istedi. Fuller onun isteğini yerine getirerek bir şeyler karaladı.

Polis memuru Lord Ingram'a döndü. "Sanırım ikimiz de böyle bir belge sunmalıyız."

Ve böylece başlıyor, Sherlock Holmes'un maskesinin düşürülmesi.

Lord Ingram yeni bir tomar kâğıt çıkardı. "Elbette, Müfettiş."

"Bay Fuller, Bayan Arkwright ile ilgili söylentiler eminim kulağınıza gelmiştir?"

Pençelerle yumuşakça söylenmiş bir başka soru.

Lord Ingram ifadesinin ortasında durakladı. Müfettiş Brighton'ın Fuller'i sorgulamayı şimdilik bitirdiğini sanıyordu.

Fuller'in çenesi sıkıştı. "Evet, tamamen yanlış olduğuna emin olduğum söylentiler olduğunu anlıyorum."

Ses tonu hiçbir yerde sözleri kadar vurgulu değildi.

"Doğruluk payı olmadığı konusunda haklı olabilirsiniz," dedi Müfettiş Brighton kayıtsızca. "Ama gerçek şu ki bu söylentiler artık var. Hatta sizden önce Avustralya'ya ulaşabilirler. Bu konuda hiç endişeniz yok mu?"

Fuller zaman çizelgesine birkaç kelime daha not etti. "Bu söylentiler hakkında düşündüklerimin Bay Arkwright'ın cinayetiyle bir ilgisi var mı?"

"Açıkçası, Bay Fuller, bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bir davanın anahtarının hangi soruşturma hattında ya da hangi bilgi kırıntısında olduğunu başlangıçta asla tahmin edemeyeceğinizdir. Bu nedenle her soruyu sormalı ve her ipucunu takip etmeliyim, bunlar herkese, hatta kendime bile, olayların büyük planında önemli değilmiş gibi görünse bile."

Lord Ingram genel olarak aynı fikirdeydi: Bazen kolayca gözden kaçan tek bir ayrıntı tüm farkı yaratabilirdi. Ama Müfettiş Brighton'ın soruyu sormaktaki tek amacı bu muydu? Yoksa Fuller ile Bayan Arkwright'ın arasını mı açmaya çalışıyordu?

"Pekâlâ," dedi Fuller. "Söylentilerin Bay Arkwright'ın itibarını etkileyebileceğinden endişe ettim. Avustralya'da onun kaçak bir mahkûm olabileceğine dair kaba fısıltılar dolaşıyor, ki bu kesinlikle doğru değil. En eski mesleği icra ettiği söylenen bir kız kardeşe sahip olmak, pek yardımcı olmazdı, değil mi?"

Ve işte oradaydılar, ayrılık ve anlaşmazlık tohumları.

Müfettiş Brighton soruşturma başladığından beri ilk kez gülümsedi. "Tamamen anlıyorum, Bay Fuller."

Müfettiş Brighton'ın kendi kriterlerine göre, Fuller ve Bayan Arkwright, Bay Arkwright'ın kamarasına kolayca erişebildikleri için, cinayeti işlemiş olması en muhtemel iki yolcu olarak sıralanıyordu. Belki de Lord Ingram, Müfettiş Brighton'ın davaya yoğunlaşarak iki baş şüpheliyi birbirlerine düşürmesinden dolayı rahatlamış olmalıydı. Ama hesaplamalarının derinliği ve ustalığı Lord Ingram'ı Holmes için daha *da* korkutuyordu: Bu adam bir cinayet soruşturması yürütüp bunu kendi amaçları için kullanabilecek biriydi.

Moriarty'nin sonu.

Önce Lord Ingram ifadesini tamamladı, kısa bir süre sonra da Fuller. Müfettiş Brighton her ikisini de inceledikten sonra Fuller'ı görevden aldı.

Bayan Arkwright çoktan çağrılmıştı. Kütüphanenin dışında mırıltılar yükseldi, uşak ve kız kardeş arasında selamlaşmalar oldu. Lord Ingram, Fuller'ın Bayan Arkwright'ın gözlerinin içine bakıp bakmadığını merak ediyordu, ya da tam tersi.

Bayan Arkwright siyah ipek bir elbise giymiş olarak içeri girdi. Eşyaları arasında bu elbise yas kıyafetlerine en yakın olanı olabilirdi, ancak malzemenin parlaklığı ve girdaplı arabesk desenlerdeki jet boncukların bolluğu onu son derece şık bir eşya olarak işaret ediyordu - bu da onu metresinin yeni satın aldıklarından birini gizlice deneyen bir hizmetçi gibi gösteriyordu.

Adamlar ayağa kalktı. Müfettiş Brighton sallanıyordu: Ayağa kalkmak ve oturmak baş dönmesinden muzdarip bir adam için açıkça angarya işlerdi. Lord Ingram minnettardı. Polis memuru rahatsızlığını öne sürerek oturmaya devam edebilirdi. Ama meşru bir mazereti olsa bile, söylentilerin başlamasından bu kadar kısa bir süre sonra bir adamın kalkıp onu selamlamaması Bayan Arkwright için yıkıcı bir darbe olurdu.

Herkes yerine oturduktan sonra Müfettiş Brighton, "Başınız sağ olsun Bayan Arkwright," dedi. "Bizimle konuştuğunuz için teşekkür ederiz."

Bayan Arkwright gülümsedi ama yanaklarındaki kaslar dudaklarının sembolik olarak gerilmesinden daha fazlasına izin vermeyecek kadar sertti. "Elbette, Müfettiş."

Bir kâhya taze bir demlik çay getirdi ama Bayan Arkwright hem çayı hem de ikramları reddetti.

"Anladığım kadarıyla Bayan Arkwright, siz ve Bay Arkwright kısa bir süre önce yeniden bir araya gelmişsiniz?" diye sordu müfettiş, kâhya gittikten sonra.

Bayan Arkwright kısık bir sesle, "Bu doğru, Müfettiş," diye cevap verdi.

Liverpudlian aksanı kardeşininkinden çok daha hafıftı. Aslında, dinlemeyen biri için neredeyse fark edilemezdi. Ve onunki su kenarının pürüzlü kenarlarını korurken, onunki yuvarlaklaşmış ve cilalanmıştı. Malikâne doğumlu biri olduğunu söyleyecek kadar değil ama ailesinin bir eczane işlettiğini ya da büyükbabasının kırtasiye malzemeleri sattığını ve babasının da bir kâğıt fabrikası satın aldığını iddia etse, bu iddiaları ciddi bir şüpheyne maruz kalmazdı.

"Kardeşinizle tekrar nasıl tanıştınız? Bay Fuller'ın söylediğine göre, Bay Arkwright İngiltere'ye yeniden bir araya gelmeyi düşünerek gitmemiş."

Lord Ingram gerildi. Bay Pratt'in daha önce söylediği ve kendisine yumruk attıran şey... Kardeşlerin fiziksel yakınlık içeren bir ... işlem durumunda karşı karşıya gelmiş olmaları gerçekten mümkün müydü?

"Beyefendilerin mendilleri üzerine uzmanlaşmış bir dikiş dükkanım var." Saygın bir esnafın aksanı tam da ona göre idi. "Kalitemizin mükemmel olduğunu ve fiyatlarımızın çok uygun olduğunu söylemekten gurur duyuyorum.

makul. Son yıllarda Savile Row'daki mağazalar bile bize sipariş vermeye başladı. Yoğun bir Jübile Sezonu beklentisiyle özellikle büyük bir sipariş almıştık ve siparişi bizzat teslim etmeye karar vermiştim. O gün, asistanlarım ve ben mağazanın önüne henüz varmıştık ki bir adam yol sormak için yanımıza yaklaştı."

Bayan Arkwright tekrar gülümsedi, keder hatırlama zevkini gölgelemeden önce neredeyse gözlerini aydınlatan bir gülümseme. "Onu hemen tanıdım. Gittiğinde on altı yaşındaydı ama şimdiden uzun boylu ve büyümüştü, yüzü de o kadar değişmemişti. Oradaydı ve bana yol soruyordu, ben de sadece 'Jacob?' dedim.

"Bu onu korkuttu. Bana baktı, baktı ve sonunda şöyle dedi: 'Bu sen olamazsın. Sen olamazsın, Willa.' "

Gözlerinde yaşlar birikti. Gölge dikişli çiçekleri ve dantel kenarları olan bir mendille gözyaşlarını sildi. Muhtemelen dükkânında üretilmemiş, pahalı gardırobunun geri kalanıyla birlikte erkek kardeşi tarafından satın alınmıştı.

"İşte böyle tanıştık. Şimdi düşündükçe kahroluyorum. Ama o zamanlar pek de duygusal bir deneyim değildi. Aksine, yeniden bir araya gelmemiz bir sorun teşkil etti.

"Her birimiz ailemizden hayatta kalan tek kişi olduğumuzu varsaymış, bu sıradan trajediyle barışmış ve hayatlarımızı buna göre yaşamıştık. Birdenbire, hayır, uzun zamandır kayıp olan kardeşin ölmediğini keşfetmek... Kendi adıma, nasıl tepki vereceğimi, sevinmem mi yoksa kızmam mı gerektiğini ve yıllar önce beni kendi başımın çaresine bakmam için terk ettikten sonra hayatımda bir yeri hak edip etmediğini bilmiyordum."

Müfettiş Brighton dünyanın üzerinde bir parmağını gezdirdi - Avustralya ile İngiltere arasındaki doğrudan yol mu? "Ama siz bunu çözdünüz."

"Biz ... birbirimizi merak ediyorduk," dedi Bayan Arkwright yavaşça. "Ve tekrar karşılaşıp biraz hasret giderdikten sonra fark ettik ki, artık çekip gitmek Savile Row'da o gün olduğu kadar kolay olmayacaktı. Başka bir ailemiz yoktu. Ve birbirimiz hakkında kimsenin bilmediği şeyleri hatırlıyorduk."

"Yeniden bir araya gelmenizle *Provence*'a gitmeniz arasında ne kadar zaman geçti?"

"Üç hafta."

Polis kaşlarını çattı - Lord Ingram'a konsantre olmuş gibi geldi. Hoşnutsuz görünmüyordu. "Bu hiç de uzun bir süre değil."

"Hayır, gerçekten de beklediğimden çok daha kısa bir süre. Altı ay ya da daha uzun bir süre İngiltere'de kalacağını sanıyordum. Ama bir gün aniden Avustralya'da kendisine ihtiyaç olduğunu ve benim de onunla gelmemi söyledi. Çok şaşırmıştım ve ilk başta hayır dedim. Beni ikna etmeye çalışmadı ama onun yerine bana yüklü bir meblağ ödedi."

"Ne kadar büyük bir meblağ?"

Bayan Arkwright tereddüt etti. Sonra, sessizce, "On bin pound."

Lord Ingram kaşlarını kaldırdı. Eski Leydi Ingram'a kaçarken yanında götürmesi için on beş bin pound değerinde mücevher vermişti; bu mücevherlerin ona on yıllarca yetmesi gerekiyordu.

Müfettiş Brighton dünyayı döndürmeye başladı. "Hatırı sayılır bir meblağ." "Gerçekten de öyle. Sadece küçük bir kısmıyla şefime ödeme yapabildim.

İngiltere'den ayrılırken en büyük endişem olan dükkânımın gözetimini üstlenecek asistan."

"Kardeşinize planlarını aniden değiştirmesine neyin sebep olduğunu sordunuz mu?"

Küre yavaşlarken bir kez gıcırdadı. Bayan Arkwright küreye bir göz attıktan sonra hızla süslü mendiline baktı. "Ona sordum ama sadece karmaşık olduğunu söyledi."

"Ve bu sizin için yeterli bir cevap mıydı?"

"Daha yeni tanışmıştık. Konuyla ilgili daha fazla konuşmak istemediği açıkken baskı yapmak doğru gelmedi."

Müfettiş Brighton, sanki o da orantısız derecede yüksek olan o küçük gıcırtıdan rahatsız olmuş gibi küreye kötü kötü baktı. "Bazı konularda konuşmak istemediğinizde *kardeşiniz* de aynı şekilde saygılı mıydı?"

Lord Ingram yüzünü buruşturdu ve bunu saklamaya da zahmet etmedi.

Bayan Arkwright'ın parmakları mendilin dantel kenarlarına kenetlendi ama soğukkanlılığını korudu. "Bay Shrewsbury'nin yaydığı dedikodulardan mı bahsediyorsunuz, Müfettiş?"

"Evet."

"Kardeşime gerçeği söyledim. Hayatımın bir gününü bile kendimi satarak geçirmedi."

Müfettiş Brighton onun bu açıklamasını su katılmamış bir şüphecilikle karşıladı. "Bunu Bay Shrewsbury'ye neden söylemediniz?"

Acı acı gülümsedi. "Yaşadığım mutsuz sersemliği yeterince açıklayabileceğimden emin değilim. Bir kadının itibarına yapılan saldırı, savuşturulabilecek ve savunan kişiye hiçbir zarar vermeyecek bir mızrak darbesine benzemez. Bu daha çok kiliseden çıkan bir gelinin üzerine bir kova mürekkep atmaya benzer. Ne kadar bağırırsa bağırırsın, diğer herkes onu ne kadar korumaya çalışırsa çalışsın, bir miktar mürekkep her zaman güzel elbisesine sıçrayacak ve o elbise bir daha asla tertemiz olmayacaktır.

"O sabahki ruh halim böyleydi: Bay Shrewsbury'nin ağzından çıkan sözlerle inanamıyordum. İçimde bir yerlerde çılglık atıyordum ama hiçbir karşılık dudaklarımın arasından geçip gitmiyordu. Tek düşünebildiğim, yıllar süren bitmek bilmeyen çalışmalarım ve iyiliklerimi hiçbir adama satmamak için katlandığım açlık ve yoksunluktu.

"Bay Shrewsbury birkaç dakika içinde inşa ettiğim her şeyi yıktı. En gurur duyduğum başarımlarım - yokluktan gelip fuhuşa başvurmadan bağımsızlığımı kazanmıştım - şimdi o mürekkep lekeli gelinlik gibi yok olmuştu."

Umutsuzluğu Lord Ingram'ı pençesine almıştı. Onu çocukluğunun sefaletinden kurtaran iradenin vahşetini hayal bile edemiyordu, ancak tüm o şiddetli gururun kararmış bir ismin uçurumuna düşmesi için ...

"Kardeşim Bay Shrewsbury'yi yumrukladıktan sonra beni yakaladığında çok kızgındı. Şimdi sorduğunuz sorunun aynısını sordu. Neden kendi adıma güçlü bir savunma yapmadım? Ona bu pervasız sözlerin Bay Shrewsbury'nin dudaklarından çıktığı anda artık çok geç olduğunu açıkladığımda daha da öfkelenildi. Aciz bir öfkeydi, çünkü Bay Shrewsbury'yi tekrar bulsa ve onu eşek sudan gelinceye kadar dövse bile, bu zaten yapılmış olan hasarı onarmak için hiçbir şey yapmayacaktı."

Lord Ingram'ın aksine, Müfettiş Brighton onun hikâyesinden etkilendiğine dair en ufak bir işaret bile göstermedi. "Size inandı mı?"

"Dün gece bu konuyu tekrar konuşana kadar emin değildim. Bana inandığını söyledi, çünkü kendisi de kaçak bir mahkum olduğu yönündeki söylentilerin hedefi olmuştu."

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Ve bu onu son kez canlı görüşüm oldu."

Müfettiş Brighton bir sonraki sorusunu yöneltmeden önce kadının gözyaşlarını silmesini bekleme nezaketini gösterdi. "Biliyor musunuz, Bayan Arkwright, kim

kardeşinin ölümünden fayda sağlayacak mı?"

Onun bu sivri tonundan rahatsız olmadı. Ya da belki de öfkelendi ama bunu belli etmemeyi başardı. "Bilmiyorum," diye cevap verdi, bir kez daha metanetle. "Onun mülküne ne olacağını bilmiyorum."

"*Provence*'ta kimin onu ölü görmek isteyeceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Onun ölmesini kimin isteyeceğini bilmiyorum ama beni kimin hakkında uyarmaya özen gösterdiğini biliyorum."

Müfettiş Brighton bir santim öne eğildi. "Gerçekten mi? Kim o?"

Bayan Arkwright mendilini kaldırdı. "Bay Pratt. Jacob'ın uyarısı beni şaşırttı doğrusu. Bay Pratt'i iyi bir adam olarak gördüm. Onunla evlenmek istemezdim ama ondan sakınmayı da düşünmezdim."

Yolcuların listesi ve tüm kamaraların içindekilerle birlikte etiketlendiği güverte planları, Müfettiş Brighton'ın sandalyesinin sağındaki küçük, katlanabilir bir masanın üzerine yerleştirilmişti. Onları inceledi. "Peki Bayan Arkwright, neden bu son derece terbiyeli Bay Pratt'le evlenmek istemiyorsunuz?"

"Bay Pratt'e itirazım yok, çünkü evlenmeyi hiç düşünmüyorum. Bir kocanın bir noktada beni dolandırmaya çalışmayacağına güvenmekte zorlanıyorum. Böyle düşündüğüm için Bay Pratt'le evlenmeyerek ona iyilik yaptığıma inanıyorum. Neden iyi bir adamı mutsuz edeyim?"

"Ama kardeşim Bay Pratt hakkında yanıldığımı söyledi. Bay Pratt gibi adamları daha önce de gördüğünü ve hoş, halk adamı tavrının altında karanlık, çürümüş bir kalbin attığını söyledi. Bay Pratt'in kalibresinde bir hain yılanla uğraşmaktansa Bay Russell gibi on hainle uğraşmayı tercih edeceğini söyledi."

Duraksayarak konuştu, yüz ifadesi yeni bir yemek yiyen birinin yüz ifadesiydi. "Bay Pratt'i bir süredir tanıyorum. Kendime ait olmasa bile ona karşı böyle bir yargıda bulunmak çok kötü hissettiriyor. Ancak her ne kadar Bay Pratt'in dikkatleri üzerine çekmesinden nefret etsem de, kardeşimin sözlerinin onunla birlikte mezara gitmesine izin veremem."

Müfettiş Brighton bu yeni bilgi karşısında kaşlarını çattı. "Dün akşam kardeşinizle ne zaman konuştunuz Bayan Arkwright? Ve ne kadar süreyle?"

"Dokuza çeyrek kala ya da biraz daha geç bir saatte salonumda oturmuş olmalıyız. Yarım saat, hatta belki de kırk dakika kadar konuştuk."

"Ve onu en son o zaman mı gördünüz?"

Yere baktı ve yutkundu. "Evet. Onu son kez canlı gördüğümde."

"Bana bu sabahı anlatabilir misiniz?"

Bayan Arkwright'ın anlattıkları Fuller'ın anlattıklarıyla düzgün bir şekilde örtüşüyor, sonra da aceleyle Bayan Fenwick'in kapısını çalmasıyla ayrılıyordu.

"Bayan Fenwick?" Müfettiş Brighton güverte planlarına tekrar baktı.

"Dedikoduları duyan mürettebat üyeleri tarafından belki de dik dik bakılacağım düşüncesi beni üzdü. Bir müttefike ihtiyacım olduğunu hissettim ve Bayan Fenwick durumuma sempatiyle yaklaştı. Ama sonunda, manevi destek için benimle gelen onun işvereni Bayan Ramsay oldu."

"Peki Bayan Ramsay de sizin durumunuza sempati duyuyor mu?"

Bayan Arkwright eteğinin parlak, boncuklarla dolu kıvrımlarını düzeltti. "İ-Emin değilim ama çok yardımcı oldu."

Müfettiş Brighton güverte planlarını bir kenara bıraktı ve küreyi tekrar döndürdü. Lord Ingram, küre gıcırdayıp hafifçe sallanarak durana kadar nefesini tuttu.

"Anlıyorum," dedi polis memuru. "Anladığım kadarıyla olay yerini gördükten sonra kendinizi iyi hissetmemişsiniz, Bayan Arkwright?"

"Oldukça şiddetli bir mide bulantısı nöbeti." Elini karnının üzerine koydu, sanki aynı hisler tekrar ona saldırmış gibiydi. "Hiçbir zaman hassas biri olmadım, hiçbir zaman buhar nöbeti ya da benzeri bir şey geçirmedi, ama o anda kendimi kaybetmişim. Yine de, muhtemelen bir gece önce hiçbir şey yemediğim için, mide bulantıma rağmen banyoya ulaştığımda midem bulanmadı."

Müfettiş Brighton'ın yüz hatları her zamanki gibi sabit ve güvenilir görünüyordu, ama gözlerinde sıcaklık yoktu: Ne fiziksel acılarına, ne kederine, ne de Roger Shrewsbury'nin dikkatsizliğinin hayatında yol açtığı genel çalkantıya sempati duyuyordu.

Lord Ingram onun Müfettiş Treadles'in peşinde aşırı gayretli olduğunu düşünmüştü - belki de Moriarty'nin emriyle. Ama şimdi Müfettiş Brighton'ın soruşturma heyecanının pençesinde makineleşmiş olması ve şüphesi üzerine düşen hiç kimsenin zarar görmeden kurtulamaması da bir o kadar muhtemel görünüyordu.

Bu da rahatlatıcı bir düşünce değil.

"Sizi daha fazla tutmayayım Bayan Arkwright," dedi polis memuru. "Korkunç bir gündü ve umarım kardeşinizin anısıyla teselli bulursunuz."

Bayan Arkwright bir kez daha gülümsemeye çalışarak, "Çabalayacağım," dedi. "Çabalayacağım."

On

Kapı Bayan Arkwright'ın arkasından kapandığında kütüphane karanlığa gömüldü.

Lord Ingram pencereden dışarı baktı. Güneşin önüne bir bulut sürüklenmiş olmalıydı. Gökyüzü hâlâ maviydi ama deniz daha yoğun, daha ağır bir gölgeye bürünmüştü.

Aklına kütüphanenin aslında Bay Arkwright'ın kamaralarının hemen yanında olduğu geldi - kütüphanenin arka duvarının diğer tarafında birinin rujuyla *bayağı, kaba ve alçakgönüllülüğün* bir parçası yazıyordu.

Şimdiye kadar ceset, Cebelitarık'ta uygun bir otopsi yapılana kadar buzda muhafaza edilmek üzere ambara kaldırılmış olmalıydı. Ve belki de gayretli kabin görevlileri cinayetin tüm kalıntılarını temizlemek için iş başındaydı.

Ancak yerdeki kan birikintisini düşününce, kütüphanedeki hava bile hafif metalik bir ısırick almış gibiydi.

"Bay Pratt'i kurtların önüne atarken hiç tereddüt etmedi, Bayan Arkwright," diye mırıldandı Müfettiş Brighton. "Acaba o bu konuda ne düşünürdü?"

Zili çaldı ve içeri giren görevliye bir pencere açmasını söyledi. Serin bir esinti kütüphanenin içine doldu. Güneş yeniden ortaya çıktı, dünya aydınlandı ve Lord Ingram'ın dikkati duyusal hatıralardan Bayan Arkwright'ın karşı karşıya olduğu tehlikelere kayd.

"Dün Bay Arkwright ile Bay Pratt arasında geçen bir konuşmaya kulak misafiri oldum," dedi kâhya gittikten sonra. "Pek dostça bir konuşma değildi ve Bay Arkwright, Bay Pratt'in kız kardeşiyle evlenmesi fikrine son derece düğmandı."

Arkwright'ın şiddetli darbelerine neden olan tam kelimeler dışında, kazara dinlediği kulak misafirliğinden elde ettiği her şeyi anlattı.

"Bay Arkwright'ın Bay Pratt'e karşı duyduğu antipatinin kendi gözlemlerinin bir sonucu mu yoksa Bayan Arkwright'ın kötü niyetinin bir yansıması mı olduğunu merak ediyorum," dedi Müfettiş Brighton, küçük üçgen bir sandviç ısırarak.

Kütüphanede bol miktarda yiyecek vardı ama yemek yemeye vakit bulamamışlardı. Lord Ingram, Steward Johnson'ın kanepede yanına koyduğu tabağı hatırladı.

"Sonra yine," diye devam etti Müfettiş Brighton, "aşık bir adam daha az mantıklı olmaya meyillidir - sadece görmek istediğini görmeye ve sadece duymak istediğini duymaya başlar. Bir erkek kardeşin açık düşmanlığı karşısında, kız kardeşin daha yumuşak, daha hanımefendi tavırlarını, erkek kardeşi memnun etmek için baskı altında yapıldığı şeklinde yorumlayabilir. Keşke o erkek kardeşi kalıcı olarak uzaklaştırabilseydi..."

Lord Ingram'ın kalbi birkaç kez çarptı. Sandviçindeki ıstakoz salatasının tadı denizin özüydü, tuzlu-tatlı ve etliydi. Müfettiş Brighton'ın bakışlarının Pratt'e inmesi ve orada kalması, böylece Holmes'u yalnız bırakması mümkün müydü?

"Bay Pratt'i sorgulama için çağırarak mısınız?" diye sordu, ses tonunu nötr tutarak.

"Belki, zamanı gelince. Ama şimdi Bayan Fenwick ile konuşmak istiyorum."

"Bayan Fenwick?" Lord Ingram yineledi ve sesinin sadece biraz şaşkın çıktığını umdu, sanki isme bir yüz koyamıyormuş gibi ve bir buhar sireninin çalması gibi değil.

"Evet, Bayan Fenwick gerçekten de. Bayan Arkwright'la arkadaş olma cüretini gösteren kadını merak ediyorum."

Fuller ve Bayan Arkwright bir önceki görüşme bittiğinde kütüphanenin dışında bekliyorlardı ama Bayan Fenwick'in bulunması gerekiyordu. Müfettiş Brighton bu durumdan duyduğu memnuniyeti dile getirdi. "Demek ki daha fazla içecek için vaktimiz var, lordum."

Az önce çok lezzetli olan ıstakoz salatalı sandviç şimdi Lord Ingram'ın boğazına yapışmıştı. Müfettiş Brighton neden Pratt'i ya da en azından Bay Arkwright'ın cesedinin bulunmasına tanıklık etmiş olan Bayan Ramsay'i değil de, hiçbir şeyle ilgisi olmayan Bayan Fenwick'i sorgulamayı tercih etmişti?

Bir görevli kapıyı çaldı ve Bayan Fenwick'in geldiğini bildirdi. Müfettiş Brighton ve Lord Ingram onun girişiyle birlikte ayağa kalktılar.

Lord Ingram, Bayan Watson'ın otuz beş yaşında bir kadın olarak da altmış yaşında bir kadın gibi inandırıcı görünebilme yeteneğine her zaman hayret etmişti. Evet,

Elbette kozmetik uygulaması vardı, ama bunun duruşu, duruşu ve karakterinin yaşı arttıkça daha grenli hale gelen sesinin tınısıyla da ilgisi vardı.

Ama ne de olsa sahnede bir profesyoneldi.

Bayan Fenwick kırklı yaşlarındaydı, Bayan Watson'ın gerçek yaşından birkaç yaş daha gençti. Ayırt edici özelliği, yüzüne hakim olan ve bir süre için başka bir şeyin fark edilmesini engelleyen gaga gibi burnuydu.

Ancak tavırlarında, en azından yüz hatlarında, en ufak bir öz-bilinç belirtisi yoktu. Büyük bir çekingenlikle kütüphanedeki adamlara başıyla selam verdi ve Müfettiş Brighton'ın işaretiyle onun karşısındaki sandalyeye oturdu. Onu içeri alan görevli açık pencereyi kapattı ama içeri son bir temiz hava akımı girdi. Küçük fötr şapkasının fiyonkunun uçları dalgalanarak kadının durgunluğunu daha da belirginleştirdi.

Görevli gittikten sonra Müfettiş Brighton, "Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim, Bayan Fenwick," dedi.

"Elbette, Müfettiş."

Çay teklif etti. Kadın reddetti. Yuvarlak çerçeveli gözlüklerinin arkasından, gizlemediği bir anlayışsızlıkla ona baktı, neden bu kadar kritik bir noktada onunla konuşmak istediğini anlayamadı.

Lord Ingram'ın da paylaştığı bir anlayışsızlık.

"Cambridgeshire'dan Bayan Ramsay'e refakatçi olarak mı seyahat ediyorsunuz, Bayan Fenwick?" Müfettiş Brighton başladı.

"Bu doğru, Müfettiş."

"Sorabilir miyim, siz hanımlar Cambridgeshire'ın neresinde ikamet ediyorsunuz?" "Cambridge'in yaklaşık on mil dışında."

"Merhum kocası tarafından Bayan Ramsay'e bırakılan bir evde mi?"

Bayan Fenwick'in belirgin şaşkınlığı, Lord Ingram'ın tedirginliği gibi daha da arttı. Omuzlarını dikleştirmemek ve steno notlarını tekdüze ve okunaklı tutmak için çaba sarf ediyordu. En azından Müfettiş Brighton şimdilik dünyayı rahat bırakmıştı.

"Hayır, Bayan Ramsay evini sattı. Ambrose Evi'ni satın aldı çünkü hayatının çoğunu başka bir yerde geçirdiği için yaşlılığında doğduğu köye daha yakın bir yere yerleşmek istiyordu," diye açıkladı Bayan Fenwick, meraklı bir komşuya yapılıp gibi sabırla.

"Peki siz ve Bayan Ramsay Ambrose House'u nasıl buldunuz?"

"Her açıdan takdire şayan buluyorum - Bayan Ramsay su tesisatını modernize ettirmiş ve ısıtma için radyatörler taktırmış."

Bayan Fenwick'in sesinde bir şaşkınlık belirtisi vardı ama Bay Arkwright'ın cinayetiyle ilgisi olmayan bir konuda sorgulanmasının nedenini öğrenmek istemeyecek kadar terbiyeliydi elbette. "Bayan Ramsay'in büyük ölçüde memnun olduğunu sanıyorum, ama ara sıra bahçenin onun bakımına pek iyi yanıt vermediğinden yakınıyor."

"İşverenin nasıl bir kadın olduğunu söyleyebilirsiniz, Bayan Fenwick?"

Bayan Fenwick'in genel itidaline rağmen, Müfettiş Brighton'a açıkça, "*Bayan Ramsay davayla bu kadar ilgili mi?*" diyen bir bakış attı. Ayrıca, sanki cevabın bir kısmı hızla hareket eden kaleminin görüntüsünde bulunabilirmiş gibi, Lord Ingram'a doğru sorgulayıcı bir bakış attı.

Lord Ingram derin bir nefes almamak için kendini zor tuttu. Müfettiş Brighton neden Bayan Ramsay'le bu kadar ilgileniyordu? Bayan Ramsay'in Charlotte Holmes olduğunu ve sadece oyun oynadığını zaten biliyor muydu?

"Bayan Ramsay?" Bayan Fenwick sonunda mırıldandı. "Kendisi tanıma zevkine eriştiğim en cömert ruhlardan biridir."

Müfettiş Brighton bir parmak ucunu kürenin yatay halkasına dayadı; Lord Ingram'ın kalbi ağzına sıçradı.

"Bayan Arkwright ile arkadaşlığınıza tahammül edecek kadar cömert mi?"

Bayan Fenwick daha dik oturdu. "Müfettiş, Bayan Arkwright'ı çok az tanıyorum. Bayan Ramsay'in onaylamayacağı bir şey olduğundan emin değilim."

"Yine de Bayan Arkwright bu sabah yardım için size geldi."

"Zavallı kadın. Kendini ne kadar yalnız ve izole hissetmiş olabileceğini, küçük sohbetimizin onun kitaplarında bu kadar önemli olduğunu hayal edebiliyorum."

"Bu küçük sohbetin içeriğini ve koşullarını benim için açıklayabilir misiniz, Bayan Fenwick?"

"Kesinlikle. Dünün büyük bölümünde iyi değildim ama akşama doğru, fırtınanın şiddetlenmesine rağmen, kendime g e l m e y e başlamıştım. Bayan Ramsay kamaramızda kapalı kalmamamı, yürüyüşe çıkmamı önerdi."

Bayan Schmidt'in kamarasından çıkarılan kovalar ve kirli yatak örtüleri daha sonra Bayan Fenwick'inmiş gibi gösterilmişti. Bu nedenle, Bayan Fenwick'i tartışmasız bir şekilde deniz tutmuştu.

"Bayanlar salonunu tercih ederdim ama içeride zaten iki bayan vardı, ben de buraya, kütüphaneye geldim. Bir süre sonra Bayan Arkwright kapıyı açtı, o sırada o olduğunu bilmiyordum. Beni gördü ve gitmek üzereydi ki ona kalmaması için hiçbir neden olmadığını söyledim.

"Kimliğini açıkladı ve benden tekrar düşünmemi istedi. Söylentileri Bayan Ramsay'den duymuştum ama hiçbirimiz geceyi atlatamayacakken onu bu yüzden kovamazdım. Ben de öyle dedim ve kardeşi onu almaya gelene kadar burada kaldı."

Müfettiş Brighton ifadesiz bir şekilde onu dinliyordu. Şimdi keskin bir ilgi yüzünü aydınlattı. "Saat kaçtı? Ve 'tekrar' derken neyi kastediyorsunuz?"

"Kısa bir süre önce içeri girmişti, o sırada yalnızdım. Dokuza çeyrek kala ya da o civarda tekrar geldi ve Bayan Arkwright'a onu aradığını söyledi."

"Onlar gittikten sonra kütüphanede kaldınız mı?"

"Hayır, Müfettiş. Ayrılmalarından kısa bir süre sonra Bayan Ramsay tarafından gönderilen bir hostes beni almaya geldi."

"Peki Bayan Ramsay sizi neden istedi, Bayan Fenwick? Bayan Arkwright'la konuştuğunuzu öğrendiği için değil herhalde?"

"Hayır, gerçekten. Sadece iyi olduğumdan emin olmak istedi. Kamaramıza döndüğümde ona Bayan Arkwright ile karşılaşmamı anlattım."

Müfettiş Brighton kaşlarını kaldırdı. "Ve o da Bayan Arkwright'ın skandal yaratabilecek geçmişiyle ilgilenmiyor muydu?"

"Sadece hayatın bir kadın için bu kadar zor olmaması gerektiğini söyledi," diye yanıtladı Bayan Fenwick.

Ses tonunu öyle ayarlamıştı ki, sanki buharlı çamaşırhanelerdeki son gelişmelerle ilgili bir makaleyi yüksek sesle okuyormuş gibi sessiz ve yansızdı. Ama sözleri Müfettiş Brighton'a bir azarlama olarak yorumlanabilirdi.

Polis memuru buna kayıtsız bir "Hmm" dedi. "Bay Arkwright kız kardeşini kütüphaneden alıyordu, onu en son o zaman mı gördünüz?"

"Hayır, değildi. Ondan sonra onu bir kez daha gördüm."

"Ah?" Müfettiş Brighton'ın bakışları yeniden keskinleşti. "Bu ne zaman oldu?" "Bayan Arkwright'la yollarımız ayrıldıktan bir saat kadar sonra - belki de

yirmi dakika ila on dakika arasında."

Arkwright sigara odasına girmeden kısa bir süre önce. "Peki onu nerede gördün?"

"Kadınlar hamamının yanında - hamamdan çıkıyordum ve o da kadınlar hamamı ile yemek salonu arasındaki boşlukta duruyordu."

Bayanların banyosu en önde, salon güvertesinde, hizmetçilerin yatakhanelerinin yanında yer alıyordu. Yemek salonu tam olarak geminin ortasında değil, daha ilerideydi. Bunun sonucu olarak, kadınlar hamamı ile yemek salonunun ön girişi arasında, ikisi kısa bir koridorun iki yanında olmak üzere sadece dört yolcu kamerası vardı.

"Bay Arkwright orada ne yapıyordu?"

"Bana -çok kıbarca söylemeliyim ki- erkek uşakların yatakhanelerinin bu civarda olup olmadığını sordu, ben de ona geminin yanlış yerinde olduğunu söyledim. Erkeklerin yatakhanelerini kış tarafta, beyefendilerin banyolarının yanında bulabileceğini söyledim."

Müfettiş Brighton'ın alnı kırıştı. Dikkatle mi, yoksa hoşnutsuzlukla mı? Fuller en azından işverenin onu aradığından bahsetmemiştir. "Anlıyorum. Peki sonra?"

"Sonra kamarama dönmek için ayrıldım."

"Onu en son o zaman mı gördünüz?" "Evet, Müfettiş."

"Bayan Arkwright, dün gece onu tekrar gördünüz mü?" "Hayır, Müfettiş."

"Kadınlar hamamına giderken dışarıda başka yolcular da gördünüz mü?"

"Hayır, Müfettiş."

Bu hızlı sorular dizisinin sonunda Bayan Fenwick ellerini sandalyesinin kolçaklarına dayadı. Omuzları biraz çökmüş, çenesi sarkmış, şapkasındaki küçük fiyonk bile solmuş gibiydi.

Lord Ingram, Bayan Watson için şu anda başka biriymiş gibi davranmanın, sorgucusunun daha fazla dikkatini çekmemek için tüm korku ve endişesini performansına yönlendirmenin ne kadar zor olduğunu hayal edebiliyordu.

Müfettiş Brighton, Fuller ve Bayan Arkwright'a baktığı gibi Bayan Watson'a da baktı; sanki Fuller Roma Kolezyumu'nun dışında "antika" satan bir seyyar satıcı, kendisi de bir çok kez dolandırılmış dikkatli bir turistti. "Bayan Fenwick, Bay Arkwright'a kimin zarar vermek istemiş olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Bayan Fenwick yorgun bir şekilde başını salladı. "Bay Arkwright'ı hayatının son saatlerinden önce hiç görmedim. Kimin onu görmek isteyeceği hakkında hiçbir fikrim yok."

onu öldürmek. Nasıl öldürebilirim?"

Bayan Fenwick'in ayrılmasından sonra Müfettiş Brighton, "Mantıklı bir kadın," dedi. "Belki biraz fazla iyi kalpli ama yine de mantıklı."

"Gerçekten de öyle," diye mırıldandı Lord Ingram ve nefes yolunu tıkayan korkuyu aşarak nefes aldı.

Polis memuru hem eğlenerek hem de sempati duyarak, "Bana öyle geliyor ki lordum, son zamanlarda sık sık cinayetlerin yakınına geliyorsunuz," dedi. "Son altı ayda üç tane, bu da dahil."

Ve bu üç vakadan ikisi Sherlock Holmes tarafından çözülmüştü. Müfettiş Brighton'ın demek istediği bu muydu?

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Evet, şimdi sen söyleyince ..."

"Umarım en azından dün gece iyi uyumuşsunuzdur," dedi Müfettiş Brighton, görünüşte bir şefkatle.

Lord Ingram hiç de iyi uyumamıştı ve adamın o kritik saatlerde nerede olduğuyla ilgilenmesi ciğerlerini dondurmuştu. "Ne yazık ki, gecenin büyük bölümünde bir o yana bir bu yana dönüp durdum."

Müfettiş Brighton başka bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama neyse ki o anda Bayan Ramsay içeri girdi.

Adamlar ayağa kalktı.

Sabah erken saatlerde giydiği buruşuk gri elbisesini değiştirmişti. Holmes'un standartlarına göre, Bayan Ramsay ölçülü giyinirdi - kesinlikle kimse onun kıyafetini işlemeli bir tabureye benzetmezdi. Ama kraliçeyi doğuracak kadar yaşlı görünen bir kadın için, mavi-yeşil ekoseli yeni gündüz elbisesi son derece gösterişliydi.

Bastonuna yaslandı ama şaşırtıcı bir hızla ilerledi. Müfettiş Brighton daha "Günaydın" sözünü bitirmeden, o çoktan yerine oturmuştu. Sonra parmaklarıyla küçük bir hareket yaparak onların da oturabileceğini işaret etti.

Müfettiş Brighton, sahneye çıkarılmış olmanın şaşkınlığıyla, bir an için razı oldu. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Ramsay."

"Zaten Bayan Fenwick'i hemen karşıdaki bayanlar salonunda bekliyordum. Daha uzun sürmesi benim için kabalık olurdu." Elini masaya koydu.

Eldivenli elleri bastonunun sapının üzerindeydi. Mavi gözlüklü gözleri Müfettiş Brighton'a dikilmişti. "Umarım bu soruşturmayı kendi kişisel amaçlarınız için kullanmıyorsunuzdur, Müfettiş?"

Lord Ingram neredeyse kalemını bırakıyordu. Bu soru aklının bir köşesindeydi ama bunu sadece doğrudan değil, yetkili bir ağızdan da duymak, Holmes ne yapmayı planlıyordu?

Müfettiş Brighton gözlerini kırıştırdı. "Sevgili Bayan Ramsay, bu yolculuk bana göre değil. Sizi temin ederim ki bir cinayet soruşturmasının ağır yükünü omuzlamaktansa gün boyu uyumayı tercih ederim. Şaka yollu da olsa neden böyle bir suçlamada bulunduğunuzu sorabilir miyim?"

"Şaka yapmıyorum, Müfettiş." Bayan Ramsay parmağını salladı. "Beni görmeden önce sevgili Bayan Fenwick'i sorgulamanıza hiç gerek yoktu, genç adam. Yakışıklı bir genç bayanla daha erken konuşabilmek için mi bunu planladınız?"

Müfettiş Brighton'ın çenesi çözüldü. "Sizi temin ederim ki Bayan Ramsay, hiçbir şey gerçekten daha farklı olamaz!"

Sesi yarım oktav yükselmişti.

Lord Ingram dudaklarını birbirine kenetledi. Bayan Ramsay kütüphaneye ilk girdiğinde, iki dakika içinde gülmek için kendini zor tutacağını hayal bile edemezdi.

Bayan Ramsay dudak büktü. "Belki doğru söylüyorsunuz, Müfettiş, belki de söylemiyorsunuz. Ama Bayan Fenwick evimde yaşayan bekâr bir genç hanım ve hiçbir erkeğin ona düşüncesizce yaklaşmamasını sağlayacağım."

Müfettiş Brighton cennete doğru kısa bir bakış gönderdi ve güç için dua etti. "Burada öyle bir şey olmayacak hanımefendi. Size şeref sözü veriyorum."

"Öyle mi? O zaman ona sorduğunuz ve Bay Arkwright'ın ölümüyle hiçbir ilgisi olmayan pek çok soruyu nasıl açıklıyorsunuz? Evli misiniz, Müfettiş?"

"Hayır, değilim," diye cevap verdi Müfettiş Brighton, ses tonu, yatağının altında bulunan kaçak mal zulasını okul müdürüne nasıl açıklayacağı konusunda umutsuzluğa kapılmış bir çocuğunkine benziyordu.

Lord Ingram sırtıtmamak için alt dudağını ısırdı.

"O zaman size bir tavsiyede bulunmama izin verin, Müfettiş. Aslında iki tavsiye. Birincisi" - bastonunun ucunu yere vurdu - "genç bir bayana tanıdığınızın ötesinde sorular sormayın

-Cinayet soruşturmaları hakkında hiçbir şey bilmeyen bir kadın bile ilgisiz soruşturmaları sezebilir. Ve iki" -bu nokta başka bir katı tarafından vurgulandı

"Niyetinizi açıklayacak cesarete sahip olun, efendim. Uygun bir bağlama oturtulduğunda, merakınız tuhaf değil, makul derecede romantik görünecektir."

"Makul bir şekilde-" Müfettiş Brighton'ın dehşeti artık hissediliyordu.

Bayan Ramsay, söyleyeceklerini söyledikten sonra sandalyesine yaslandı. "Şimdi, Müfettiş, nasıl yardımcı olabilirim?"

Stratejisi sağlamdı, uygulaması daha da iyiydi. Suçlaması ne şaka yollu bir şakaydı ne de biraz abartılıydı. Müfettişi tam da haddini aştığı noktada yakalamış, yaşına ve saygınlığına güvenerek normdan sapmasını büyütmişti.

Taze bir demlik çay geldi. Bayan Ramsay sade içmek için bir fincan aldı.

Müfettiş Brighton bu fırsatı kendini toparlamak için kullandı. Boğazını temizledi. "Bayan Ramsay, yolculuğunuzun amacını öğrenebilir miyim?"

"Amaç mı?" Bayan Ramsay kaşlarını kaldırdı. "Madem ki konuyla ilgili olduğunu düşünüyorsunuz, size her şeyi anlatacağım."

Sesinde bir parça neşe vardı. Müfettiş Brighton tabağını kavradı. Lord Ingram bir kez daha sırtıtmamak için kendini zor tuttu.

"Sanırım Bayan Fenwick size sevgili Bay Ramsay'in ölümünden sonra Cambridgeshire'a döndüğümü söylemiştir. Ama o sağduyulu bir genç hanım olduğu için sadece doğduğum köye daha yakın olmak istediğimi söylerdi.

"Cambridgeshire manzarasını her zaman sevmişimdir ama orada zor bir yetişme dönemi geçirdim. Amcam ve yengemin beni gönderdiği korkunç okul dışında, yaşadığım diğer her yerde çok daha mutlu oldum.

"Bu nedenle Cambridgeshire'a doğduğum köyün erdemleri için değil, gençliğimde bana iyi davranmayan kuzenlerimin arasında olmak ve daha sonraki iyi talihimle onların önünde gösteriş yapmak için döndüm."

Yargılamalarına meydan okurcasına etrafındaki adamlara baktı. Müfettiş Brighton ifadesini nötr tuttu. Lord Ingram sadece ayağa fırlayıp alkışlayabilmeyi diledi.

Bayan Ramsay tatmin olmuş bir halde çayından bir yudum aldı. "Ne yazık ki, küçük intikamlar ne kadar tatmin edici olsa da, bir süre sonra cazibesini yitiriyor. Sahile taşınmayı düşünüyordum, belki Dartmouth yakınlarında bir yere. Ama Cambridgeshire'ı tamamen terk etmeden önce, akrabalarıma beni kıskanacakları başka bir şey vermek istedim: büyük bir yolculuk. Ergo, *Provence*."

"Anlıyorum."

"Anladığım kadarıyla evimle de ilgileniyormuşsunuz, Müfettiş?"

Müfettiş Brighton, muhtemelen Bayan Ramsay'e ikamet ettiği yer hakkında yeterince bilgi sahibi olduğunu bildirmek için ağzını açtı, ama Bayan Ramsay onu engellemek için elini kaldırdı.

"Ambrose House güzel bir mülk, çok etkileyici değil ama rahat ve çekici. Güney Devon'a yerleştiğimde kiraya vereceğim. Bath ve Bristol'da da gelir getiren bazı mülklerim var.

-Çok abartılı bir şey değil, ama yaşlı bir kadın için çok iyi.

"Scotland Yard'ın değerli müfettişlerine ne kadar ödediğinden emin değilim, ancak başka gelir kaynaklarınız yoksa, Müfettiş, Bayan Fenwick'i alıştığı tarzda, her şeyi yapacak hizmetçilerle ve hem yurt içi hem de yurt dışı tatillerle geçindirmeyi umamazsınız."

Müfettiş Brighton kızardı. "Lütfen Bayan Ramsay, tekrarlamama izin verirsiniz, Bayan Fenwick'le olan tanışıklığımı sahte bahanelerle derinleştirmeye çalışmıyordum."

"O zaman onu daha önemli tanıklardan önce sorgulamamalıydınız, aramızda bir katil varken değil."

Bayan Ramsay'in ifadesi sessizce ve yere herhangi bir tokmağı vurmada verildi. Ama Müfettiş Brighton yutkundu ve başını eğdi. "Haklısınız hanımefendi. Kişisel merakıma yenik düştüm. Bunun mesleki tercihlerimi yönlendirmesine izin vermemeliydim."

Bayan Ramsay bastonunu çevirerek, "Güzel," dedi. Lord Ingram ilk kez başının gümüş bir dişi aslan olduğunu fark etti, açık ağzında bıçak gibi dört diş vardı. "Şimdi, bana soracak doğru dürüst sorularınız var mı, Müfettiş, arkadaşına olan aşırı ilgimden kaynaklanmayan sorular?" Müfettiş Brighton azarlanmış bir okul çocuğu edasıyla ellerini kucağına koydu. "Bu soruyu uygun bulmayabilirsiniz Bayan Ramsay, ama Bayan Arkwright, Bayan Fenwick'i aramak için kamaranıza geldiğinde, neden onunla birlikte giden kişinin siz olduğunuzu merak ediyorum. onu?"

Bayan Ramsay başını salladı, o zaman soru kabul edilmişti. "Bayan Fenwick'i dün gece fırtınanın onlara sağladığı göreceli yalnızlıkta Bayan Arkwright'a gösterdiği nezaketten dolayı alkışlıyorum. Ama bu sabah Bayan Arkwright gün ışığında kapımızı çaldı. Bayan Fenwick hiç evlenmedi ve Bayan Arkwright'la arkadaşlık etmesi onu da dedikoduya maruz bırakacak kadar genç. Öte yandan ben, boş spekülasyonların ötesindeyim. Seçim yapmak kolaydı."

Müfettiş Brighton, "Bayan Arkwright ile gitmenize *gerek* yoktu," dedi.

"Bu yaşta neden hâlâ evlenmediğinizi anlıyorum, Müfettiş. Cesareten yoksunuz."

Çayından bir yudum alan Müfettiş Brighton'ın boğazına kaçtı. Bu, hızlı bir iki öksürüğe değil, gürültülü, hırıltılı bir nöbete yol açtı. Ayağa fırladı ve tökezleyerek pencerelere doğru yürüdü, bir yandan da şiddetli bir şekilde hıçkırıyordu, vücudu eğilmişti, eli göğsünü tutuyordu.

Lord Ingram da yüksek sesle gülmek için öksürmek zorunda kaldı. Ah, Holmes.

Göğsünde tuhaf bir hafiflik belirdi.

Charlotte Holmes'a aşık olduğunu ilk kez yüksek sesle itiraf etmek zorunda kaldığından beri, bir yanı -bazen de tamamı- bu konuya sellere ve depremlere özgü bir ciddiyetle yaklaşmıştı.

Sonuçta, eğer kişi yıldırımlara, kasırgalara ya da bu türden diğer elemental fenomenlere aşık olursa, kendi yıkımına karşı tetikte olması gerekmez mi?

Şimdi, ilk kez, aşık olduğu için basitçe ve tamamen mutluydu.

Oturduğu yerde bir fıravun heykeli kadar vakur ve hareketsiz duran kadına bir bakış atarak ayağa kalktı ve polis memurunun kürek kemiklerinin arasına vurdu.

Müfettiş Brighton'ın sandalyesine dönmesi tam bir dakika sürdü, yüzü kıpkırmızıydı, gözleri uzun süren öksürük nöbetinin getirdiği istemsiz yaşlarla parlıyordu.

"Yap"- diye hırıldadı-"beni affet."

Bayan Ramsay rahat bir tavırla, "Adil bir sözün sert indiğini duymuştum, Müfettiş, ama bu kadar sert indiğini hiç görmemiştim," dedi. "Ve size doğru dürüst cevap vermek gerekirse, Müfettiş, bana hiçbir kötülük yapmamış genç bir bayanı ihtiyacı olduğu anda geri çevirmek - sanırım bunu yapabilirdim, ama sonrasında kendime bir hanımefendi demekten utanırdım."

Müfettiş Brighton çayını tekrar içmeden önce ona dikkatli bir bakış attı. "Haklı olduğunuza eminim Bayan Ramsay. Eminim."

Ondan Bay Arkwright'ın cesedinin bulunuşunu anlatmasını istedi ve o da bir fincan siyah çayı bitirip bisküvilere hiç dokunmadan anlattı. Lord Ingram etkilenmişti.

Müfettiş Brighton, Bayan Ramsay'ın olayları anlatmasının sonunda, "Kendini iyi hissetmediği zaman Bayan Arkwright'la birlikte banyoya gitmediniz mi?" diye sordu.

Ona kuşkulu bir bakış attı. "Ben Bayan Arkwright'ın dadısı değilim, Müfettiş. Arkadaşı bile değilim. Ben onun geçici olarak ödünç aldığı saygınlık kalkaniyim ve ona karşı yükümlülüklerim su dolabına kadar uzanmıyor."

Müfettiş Brighton bir kez daha uygun bir şekilde azarlanmış görünüyordu. "Haklı olduğunuza şüphe yok, hanımefendi. Son bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette. Ve sonunda güvertede uzun bir yürüyüşe çıkıp bu muhteşem günün tadını çıkaracağım."

"Bay Arkwright'ı kimin öldürmek istemiş olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?" "Hiç yok, Müfettiş, işte bu yüzden gemide olmanıza sevindim.

Bizi bu azılı suçludan koruyacaksınız, değil mi?"

Müfettiş Brighton başını öne eğmiş, tam rahatlamak üzereydi ki kapı gürültüyle çalındı.

"Müfettiş Brighton! Müfettiş Brighton!" Johnson'ın sesi. "Müfettiş, gelip bunu görmelisiniz!"

On bir

Fırtınalar geçer, diye düşündü Livia kendi kendine.

Penceresinin dışındaki hava serindi ama gelecek sıcaklığın ipuçlarını veriyordu. Güneş ışığı masmavi denizin üzerinde gümüş renginde dans ediyordu. Çok uzun bir gecenin ardından, gün-

Kapısı hızla çalındı. "Bayan Holmes? Orada mısınız, Bayan Holmes? Uyanık mısınız?"

Livia'nın düşünceli ruh hali paramparça oldu. *Norbert*.

Kadın kapıyı açar açmaz Norbert, "Hanımefendi, lütfen gelip hanımefendinin kapısına bir bakar mısınız? Açıklayabilirim ama kendiniz görmeniz daha iyi olur."

Hızla ilerliyordu; Livia hem telaşlanmış hem de kafası karışmıştı. Leydi Holmes sık sık aptallık ederdi ama aptallığı etrafındakilerin ondan uzaklaşmasına neden olurdu, düpedüz belaya değil. Yine de Norbert'in acelesi çok daha ciddi bir şeylerin döndüğünü gösteriyordu.

Yemek salonunu geçtiler. Kahvaltı saati geçmişti ama bazı yolcular hâlâ çaylarını yudumluyorlardı. Tek başına oturan ama son derece neşeli görünen Bay Gregory elini kaldırarak selam verdi.

Aydınlık ve güneşli yemek salonundan sonra geçit, elektrik lambalarına rağmen loş ve salon kapısı kapandıktan sonra da ıssızdı. Norbert salonun girişini çevreleyen bölmelerden birini çoktan aşmıştı.

"Hanımefendinin henüz kalkmasını beklemiyordum ama yine de bir kontrol edeyim dedim." Norbert o kadar hızlı konuşuyordu ki, heceleri birbiriyle çarpışıyordu. "Sadece *bunu* görmek için. Gözlerime inanamadım ve Bayan Holmes?"

Hizmetçi başını dışarı uzattı. Livia, Leydi Holmes'un kapısını görüş alanından gizleyen bölmenin yanında durduğunu geç de olsa fark etti.

daha ileri gitmedi. Eteklerini topladı ve aceleyle yoluna devam etti.

Birkaç santim uzunluğunda ince, kırmızımsı kahverengi bir çizgi göz hizasındaki beyaz kapıya bulaşmıştı. Daha parlak bir leke de kapının koluna bulaşmıştı. Yaklaştıkça Livia'nın kafasında çekiçler patlıyordu. Mendilinin bir köşesiyle yüksekteki izi sıyırdı; iz yerinden oynamadı.

Kan mı?

Derin bir nefes aldı ve taze ya da kurumuş kanla kirlenmiş olamayacak kadar kırmızı görünen kapı kolunu incelemek için eğildi.

"Sanırım bu ruj," dedi Norbert. "Daha önce koklamıştım ve tıpkı geçenlerde hanımefendileri için yaptığım parti gibi kokuyor."

"Rouge?" Livia boş bir sesle tekrarladı. Kafasının içindeki gürültü azaldı; tüm çekiçler de şaşkına dönmüştü. Leydi Holmes ruj mu kullanıyordu? Her zaman rujun aktrisler ve fahişeler için olduğunu vurgulayan Leydi Holmes mu?

Ve neden biri kapı koluna ruj sürsün ki?

Livia kapıyı çaldı. "Anne? İçeride misin, anne? İyi misin?" Cevap yok.

"Daha önce kapıyı çaldığımda da cevap alamadım," dedi Norbert, hâlâ normal hızının neredeyse iki katıyla konuşuyordu. "Ne yapmalıyız Bayan Holmes?"

Livia yanağının içini ısırdı. Sadece ruj olsaydı, her şey bir şaka olarak geçirilebilirdi. Ama kanın varlığı ...

"Kapıyı açması için birini çağırırsak iyi olur," dedi.

Norbert, "Yatakhaneinin içinde bir çağrı düğmesi var," diye önerdi, "ama sadece hizmetçi olduğumuzu bildikleri için ne kadar hızlı geleceklerinden emin değilim."

"Yine de kullan," dedi Livia ona.

Yine de kamarasına geri dönüp oradaki düğmeyi kullanmasından daha hızlı olacaktır.

Bir kamarot oldukça hızlı bir şekilde geldi. İki kadın zaten yemek salonunun kapısında bekliyordlardı. Kâhya çıkar çıkmaz Norbert onu selamladı. "Hizmetçilerin yatakhanesinden gelen çağrıya cevap vermek için mi buradasınız, bayım?"

"Evet, gerçekten. Nasıl yardımcı olabilirim, hanımlar?"

"Ben 9 numaralı kamarada kalan Leydi Holmes'un hizmetçisiyim, bu da 18 numaralı kamarada kalan kızı Bayan Holmes. Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama Leydi Holmes'un kapısının açılması gerekiyor."

Kâhyanın ifadesi anında değişti. "Bir sorun mu var?"

"Kesinlikle öyle olmadığını umuyoruz," diye yanıtladı Norbert. "Ama kapıyı çaldığımızda cevap vermiyor ve kapının üzerinde küçük bir kan lekesi ya da kırmızı bir şey olabilir. Siz-"

Kâhya ciyakladı ve geri sıçradı. "Hemen baş kahyayla konuşacağım."

Kaçtı. Yemek salonuna *doğru*, kesinlikle hoş karşılanmaması gereken ve belki de kınanmasına yol açabilecek bir dikkatsizlik eylemi.

Norbert gözlerini salonun kapanan kapısına dikti. "Onu ikna etmek için her şeyi yapmaya hazırdım," diye mırıldandı kendi kendine, "ama hanımefendinin kapısına bakmaya bile gerek duymadı."

Livia'nın midesi sıkıştı. Bölmenin arkasına gitti ve kapıyı tekrar çaldı. "Anne, orada mısın?"

Hala cevap yok.

Ancak iki dakika sonra başka bir görevli geldi, koşmuyordu ama hâlâ hızlı hızlı nefes alıyordu. Kendisini baş kâhya Durbin olarak tanıttı; kapıya dikkatle baktı ve kilidi açtı.

Ama açmak yerine geri çekildi ve yerini Livia'ya bıraktı. Kafasının içi yine uğuldayan Livia adama teşekkür etti ve eline bir mendil sardı.

Hava yapıştırıcıya dönüşmüştü -ya da en azından et jölesine- ve sadece buzulların hızıyla hareket edebiliyordu. Elinin kapı kolunu kavraması için jeolojik bir çağın geçmesi gerekti, sonra da kabinin karanlık içini görene kadar kayıtlı tarihin tamamı geçti.

Yola çıkmalarının üzerinden kırk sekiz saatten az bir süre geçmişti ve kamara şimdiden Leydi Holmes'un evindeki yatak odası gibi kokuyordu: ağır bir afyon aroması, leylak parfümünün daha da ağır tatlılığı ve alttan alta, gece boyunca çok terlemiş birine özgü, hissedilir bir ekşilik.

Livia elektrik lambasını yaktı. Kabini sert bir ışık kapladı.

Norbert'in nefesi kesildi. "Olamaz! Ama dün gece burayı çok temiz bırakmıştım."

Biri ortalığı toplamak için gelmeden önce, Livia'ya kulübenin içi annesinin odasından daha dağınık görünmüyordu. Soluk altın rengi bir pelerin dikkatsizce yere atılmıştı. Bir gecelik ve düğün çiçeği renginde bir sabahlık kanepenin üzerindeki dergi yığınının üzerine yayılmıştı. Yere iki dergi daha düşmüştü, ayrıca yatağın altından sadece kenarı görünen gümüş bir seyahat fincanı da vardı.

Yatağın üzerinde, fuşya satenden bir elbise giymiş olan Leydi Holmes, bir kolunu yana atmış, yüzükoyun yatıyordu. Hafifçe horluyordu ama huzurlu değildi: Nefesleri sık ama öngörülemez aralıklarla kesiliyor, bir andan birkaç saniyeye kadar süren ürkütücü sessizlikler oluyordu.

Birkaç saniye, Livia'nın bir zamanlar annesinin nefes almayı bırakmış olma ihtimalinden dehşete kapılan genç kızı için sonsuzluk anlamına geliyordu. Ama bugünlerde Leydi Holmes'un horlamalarının bu düzensiz ses kesintileriyle noktalanmamasını garip buluyordu.

Normalde, uyuklayan Leydi Holmes karşısında Livia sessizce kulübeden çekilirdi. Ancak bugün, en azından annesinin bir yara almadığından emin olmalıydı. Yatağa yaklaştı.

-Ve nefesini içine çekti.

Norbert'in soluk soluğa kalmasıyla yankılandı. "Var-var-"

Norbert altın pelerini kaldırdı. Pelerinin ön tarafında, kapı kolunu kaplayan maddeyle aynı renkte, düzensiz bir kırmızı çizgi vardı. Kuğu tüyü süslemeli beyaz bir manşet kırmızıya boyanmıştı ve kapağın yanındaki kuğu tüyü süsleme de benzer şekilde lekelenmişti.

"Sanırım bunun yüzünden," dedi Livia, Leydi Holmes'un yatağın kenarına sarkan ağır, gevşek kolunu kaldırıp kızıl lekeli elini gösterdi. Birbirlerine baktılar. Leydi Holmes homurdanarak ani sessizliği bozdu.

Norbert yatağa doğru koştu, diz çöktü, Leydi Holmes'un elini tuttu ve kokladı.

"Acı badem yağı," diye açıkladı. "Bunun ona yaptığım ruj olduğuna eminim." "Acı badem yağı mı?" Livia bu karışım hakkında çok az şey biliyordu.

kremler ve macunlar.

"Evet, tarifte tatlı badem yağı isteniyordu, aksi takdirde vermilyon ve kitre sakızı karışımı kuruyarak kırılğan parçalara dönüşecekti. Ama badem ezmesi gibi güzel kokması için bir damla acı badem yağı da ekledim."

"Ama neden bu kadar allık kullansın ki?" Hem de korkunç bir fırtınanın ortasında?

"Belki de başka bir şey arıyordu ve yanlışlıkla elini içine daldırdı?" diye önerdi Norbert. "Lambalar bir süre çalışmadı."

Livia kalçalarının üzerine çöktü ve Charlotte'un yemekten hoşlanacağı bir şey gibi kokan annesinin elini inceledi. Kırmızı madde pürüzsüzdü, kanın geride bıraktığı hafif pütürlü doku yoktu. Parmağını Leydi Holmes'un avucunda gezdirdiğinde, derisi belli belirsiz ama eşit bir şekilde renklenmişti.

Evet, rouge, büyük ihtimalle.

Ama kapı kolundaki kırmızı leke Leydi Holmes'un elindeki rujdan kaynaklandıysa, diğer leke ne olacaktı?

Leydi Holmes şapkasız uyudu. Yatmadan önce taranmamış ve örülmemiş olan saçları, şimdi dağınık ve dağınık bir halde, akşamdan kalma bir şekilde duruyordu. Saç buklesinden kurtulmuş olan teller, yastığa gömülmüş olan yüzünü gizliyordu.

"Bakalım onu ters çevirebilecek miyiz?" dedi

Norbert. "Bir saniye," dedi Livia.

Annesinin diğer elinde bir şey vardı: mucizevi bir şekilde dik duran afyon şişesi. Norbert şişeyi aldı ve yolun dışına koydu.

Gerildiler ve kasıldılar. Leydi Holmes'un sırtı bir fiskeyle şiltenin üzerine düştü. Baş da hareketle birlikte yuvarlandı ve kanlı bir yanak ortaya çıktı.

Norbert inledi.

Kurumuş kan Leydi Holmes'un saçlarına da bulaşmıştı; yaşlandıkça beyazlaşan sarı bukleler üzerinde siyah görünecek kadar koyu bir kırmızı leke vardı.

Livia ürperdi. Annesi gece yatağını terk etmiş ve tüm o türbülans ve aniden bastıran karanlıkta başını bir yere mi çarpmıştı? Bu çok muhtemeldi.

Ayağa fırladı ve baş kamarotu dışarıda buldu. "Bay Durbin, gemi cerrahının mümkün olan en kısa sürede gelmesi gerekiyor."

Baş kâhya bir adım geri çekildi. "Hanımefendileri de mi" -yutkundu- "artık yok mu?"

"Ne? Hayır! Hayır! O tamamen hayatta. Ancak başından yaralanmış ve derhal tıbbi yardım alması gerekiyor."

"Anlıyorum. Anlıyorum. Harika. Ne kadar rahatladım." Bay Durbin kendini salladı. "Evet, elbette Dr. Bhattacharya'ya ihtiyacınız olacak. Onu size getireyim."

Livia baş kamarotun ardından bakakaldı. Ancak adam yemek salonunda gözden kaybolduğunda ne söylediğini fark etti. Leydi Holmes'un artık olup olmadığını değil, kendisinin *de* artık olup olmadığını sormuştu.

Provence'ta biri mi ölmüştü?

Kapı alındığında Livia katlanabilir lavabonun önünde durmuş havlusunu ıslatıyordu. Norbert kapıyı açmak için acele etti ama gelen Bayan Newell'dı, geminin cerrahı değil.

Livia aceleyle musluğu kapattı ve Bayan Newell'a olayların oldukça özet bir versiyonunu anlattı.

Sevgili kuzeni eğildi ve Leydi Holmes'un saçındaki kurumuş kana nazikçe dokundu. "Her zamanki laudanum dozuyla bile, gelip gitmelerden şikâyet edecek kadar uyanık olmalıydı, üstelik yüzünde parlak bir ışıık varken. Beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğini merak ediyorum."

"Başlıyordum-"

Gürültülü, aceleci ayak sesleri koridorda yankılandı ve kapının dışında aniden durdu.

Ama kimse kapıyı almadı.

Doktor kapıda gördüğü kan ve allıktan ne kadar ürkmüş ve büyülenmiş olsa da, ilk önceliğı içeride ona ihtiyacı olan hasta olmalıydı.

Bayan Newell'ın başını sallamasıyla Livia kapıyı açtı ve neredeyse kırk yaşlarında, uzun boylu, şişman bir adama çarpıyordu.

"Bayan Holmes? Ben Metropolitan Polisi'nden Müfettiş Brighton."

Livia'nın gözleri büyüdü. *Scotland Yard* gemide miydi? Müfettiş Brighton'ın adını ancak bir sonraki anda hatırlayabildi: O sırada hayal kırıklığına uğramasına rağmen Müfettiş Treadles'ı ortadan kaldırmayı başaramayan memur.

Ama ne istiyordu? Ve arkasında duran, ciddi bir şekilde endişeli görünen Lord Ingram değil miydi?

Bayan Newell kapıya geldi ve elini Livia'nın sırtına koydu. "Günaydın Müfettiş Bey, Lordum," dedi Leydi Holmes'un hayatı boyunca arzuladığı ama asla ulaşamadığı türden sakın bir otoriteyle. "Bir sorun mu var? Kuzenimin ilgiye ihtiyacı var, ama bildiğimiz kadarıyla sadece tıbbi türden, polisiye türden değil."

Müfettiş Brighton, "Telaşlanmanıza gerek yok hanımlar," diyerek onları rahatlattı. "Ah, işte Dr. Bhattacharya geliyor. İçeri girebilir miyiz? Eminim iyi doktorun hastayla bir an önce ilgilenmesini istersiniz ve konuşmak üzere olduğum konu henüz kamuoyu tarafından bilinmiyor."

Polisin olaya dahil olması, baş kâhyanın Leydi Holmes'un *da* artık hayatta olup olmadığına dair sorusu... Gemide gerçekten de bir ölüm olmuştu ve bu belki de doğal bir ölüm değildi.

Livia yutkundu ve geri adım attı. "Elbette. Lütfen içeri gelin."

Leydi Holmes yatakta, Norbert onun yanında, Livia, Bayan Newell ve üç adam bir araya toplanmış, kamara Londra'daki bir omnibüs kadar sıkıştı. Gerçekten de Lord Ingram sırtını kapıya dayamış duruyordu.

"Norbert, misafirlerimiz için çayla ilgilenir misin?" dedi Livia.

Müfettiş Brighton tüm beyler adına çayı reddetti ama Norbert, Livia'nın niyetini doğru okuyarak yeni nevresimler bulacağını söyledi.

Norbert gittikten sonra Dr. Bhattacharya ellerini yıkadı ve Leydi Holmes'a yaklaştı. Başını ve boynunu muayene etti, yanağına hafifçe vurdu ve sonra omzunu dürttü.

Sırt üstü sağlam bir şekilde yatan Leydi Holmes homurdandı.

"Daha önce hizmetçisiyle birlikte onu karnından sırtına doğru yuvarladık," diye açıkladı Livia, "çünkü kapıda kan vardı ve en azından yüzünü görmek istedik."

"Boynunda ya da omurgasında herhangi bir yaralanma yok gibi görünüyor," dedi doktor, "yani büyük olasılıkla büyük bir zarar görmemiş."

Leydi Holmes'un elini kaldırdı, nefes verdi ve "Peki bu kırmızı madde nedir?" diye sordu.

"Rouge, bizce."

Dr. Bhattacharya tekrar Müfettiş Brighton'a baktı. "Bu oldukça garip."

Ancak Müfettiş Brighton kaşlarını kaldırdı. "Rouge. Bayanların allık kullanmadığını sanıyordum?"

Livia bu zararsız gibi görünen soruya nasıl cevap vereceğini bilemedi. Kısa bir süre öncesine kadar o da aynı şeyi düşünüyordu.

Bayan Newell, yine Livia'nın yardımına koşan Müfettiş Brighton'a, "Allık kullanmak biraz bayağı s a y ı l ı r," dedi. "Ama ustalıkla -ve biraz da gliserol ilavesiyle- sonuç göze çarpan lekeler olmak zorunda değil. Doğal, sağlıklı bir parlaklık elde edilebilir."

"Yani kadınlar ruj kullanıyor ama bunu itiraf etmiyorlar mı?" diye sordu Müfettiş Brighton. Sesi şok olmuş gibi değil, sadece meraklı geliyordu.

"Bir hanımefendi hem endamından hem de erdeminden eminse," diye yanıtladı Bayan Newell ilkel bir tavırla, "ve arada bir küçük bir kozmetik iyileştirmede hiçbir sakınca görmüyorsa."

Huh, diye düşündü Livia.

Tepkisini ölçmek için Müfettiş Brighton'a baktı ama sadece Lord Ingram'ın zorlukla kontrol edilen dehşet ifadesini gördü.

Kendisi cinayetle suçlandığında bile hiç böyle görünmemiştir. Tedirginlik onu sarmıştı. Kendini önceki gecenin *Provence*'ı gibi hissediyordu, fırtınanın vurduğu ve dalgaların savurduğu küçük bir teneke oyuncak.

Dr. Bhattacharya Leydi Holmes'un elini bıraktı. Bir bezi hidrojen peroksitle ıslattı ve başındaki yaranın kenarına sürdü. Leydi Holmes homurdandı ama uyumaya devam etti.

"Hanımefendinin uyumasına yardımcı olacak bir şeyler alma alışkanlığı var mı?" diye sordu. Livia kendini toparladı. "Genelde bir miktar afyon sakızı bulundurur."

"Görebilir miyim?"

Livia şişeyi buldu. Kapıdan bir çizik geldi. Norbert içeri girdi. "Yatak için yeni çarşaflar getirdim, Bayan Holmes. Benim için başka bir şeyiniz yoksa hanımefendi, dışarıda bekleyeceğim."

"Teşekkür ederim, Norbert. Gitmeden önce, annemin dün gece kaç damla afyon sakızı içtiğini biliyor musun?"

"Korkarım bilmiyorum, bayan. Dün gece onun için ölçmedim."

"Şişeye bakıp bir tahminde bulunabilir misiniz?" diye sordu Dr. Bhattacharya. Çantasından başka bir kap çıkardı ve içindeki solüsyonu başka bir bezin üzerine döktü. Karbolik asidin ani tatlılığı Livia'nın burun deliklerini sızlattı.

Norbert, Livia'nın uzattığı afyon şişesine yaklaştı, gözlerini kıstı ve "En az on beş damla mı?" dedi.

Geminin cerrahı bir rulo sargı bezi alarak kaşlarını çattı. "Leydi Holmes için bu normal mi?"

Norbert iki adım geri çekildi. "Hanımefendileri için çok uzun süredir çalışmıyorum Doktor, ama öyle olduğunu sanmıyorum. Genellikle geceleri yaklaşık yedi ya da sekiz damla alır. Kendini tedirgin ya da kötü hissettiğinde ise on damla."

Livia da kaşlarını çattı. On beş damla, bu çok fazlaydı. Ama belki de bu fazla dozu aldıktan sonra Leydi Holmes'un su dolabına yaptığı yolculuk felakete dönüşmüştü, bu da yaralanmasını ve ardından allık kabıyla giriştiği mücadeleleyi açıklıyordu?

Lord Ingram'a gizlice bir bakış attı. Lord Ingram şimdiye kadar yüz ifadesini sıkı bir boşluğa dönüştürmüştü. Ama dudaklarının köşelerindeki gerginlik

-

Hayır, annesine her ne olduysa bu kadar basit olamazdı. Önemsiz olamazdı.

Dr. Bhattacharya, Leydi Holmes'un başındaki yarayı temizleyip bandajlamayı bitirdi ve solunum yolunu kontrol etmeye başladı. "Her zamanki miktarının iki katını içtiyse hâlâ afyonun etkisi altında olması mümkün. Hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş olması da mümkün. Bakalım onu uyandırabilecek miyim?"

Leydi Holmes'un omzuna bir kez daha vurdu, sonra aynı noktayı biraz daha kuvvetle dürttü. Hâlâ yeterli bir tepki alamayınca, Leydi Holmes'un bileğinin üstündeki deriyi çimdikledi, bunun üzerine Leydi Holmes mutsuzca inledi ve gözlerini bir parça açtı.

"Anne? İyi misin?" Livia ağladı.

"Hanımefendi?" diye seslendi doktor. "Hanımefendi, beni duyabiliyor musunuz?" "Çok yüksek değil. Oh, başım ağrıyor. Bana biraz su ver, Norbert. Ve

Aman Tanrım, odamda neden adamlar var?"

"Doktor geldi leydim," dedi Norbert. "Yaralanmışsınız ve o da iyi olduğunuzdan emin olmak için burada."

Leydi Holmes yatakta yanında oturan kahverengi tenli adama baktı, donuk ifadesi inançsızlıkla keskinleşmeye başlamıştı.

"Bayan Norbert," dedi Müfettiş Brighton, "lütfen Leydi Holmes'a kadınlar hamamına kadar eşlik edin. Eminim sabah abdestini alma fırsatı bulduğu için minnettar olacaktır. Her halükârda, aynı kanlı çarşafalara dönmek istemiyorsa, yatak takımının değiştirilmesi gerekecek."

"Olmalı mı-" diye başladı Livia.

Doktor ayağa kalkarak, "Biraz yürümekten kimseye zarar gelmez," dedi. "Kadınlar hamamı da çok yakın."

Livia, Leydi Holmes'un kendisine ne yapması gerektiğinin söylenmesine itiraz edeceğini düşündü ama yavaşça elini kaldırdı. Livia onu oturur pozisyona çekti. Norbert birkaç parça eşya topladı ve Leydi Holmes'un yataktan kalkmasına yardım etti. Livia kısa bir süre annesinin eteğinin garip bir şekilde sönük görüldüğünü fark etti.

Hanımefendi ve hizmetçi kamarayı terk etti. Müfettiş Brighton onların kaybolduğu kapıya bir süre daha baktıktan sonra dönüp geminin cerrahına seslendi. "Sizce yarasının nedeni nedir, Doktor?"

"Künt kuvvet travması. Düzgün, yuvarlak bir şekle sahip ağır bir nesneyle kayda değer bir ivmeyle karşılaşma -ya da daha büyük olasılıkla birkaç karşılaşma- diyebilirim."

"Bu odada böyle bir eşya görüyor musunuz?"

Dr. Bhattacharya çantasını hazırlarken durakladı ve etrafına bakındı. Leydi Holmes'un kamarası tek kişilikti. Eşyalar, üzerinde ayna olan katlanabilir bir lavabo, uzun, dar bir kanepe ve bir yataktan oluşuyordu. Livia her şeyin ne kadar yeni, keskin kenarlı ve sivri köşeli olduğunu bir kez daha hatırladı. Karyolanın üzerindeki süsler sivri uçlar kadar keskindi.

Doktor, "Bilmiyorum," diye sözlerini tamamladı.

"Öyle mi, hanımlar?" Soru Bayan Newell ve Livia'ya yöneltilmişti.

Bayan Newell kaşlarını çattı ama başını salladı. Livia lavabonun kenarını önerebilirdi ama Leydi Holmes neden onunla *birkaç* kez karşılaşmış olabilirdi ki?

"O halde Leydi Holmes'u yaralayan nesneyi aramama izin verir misiniz?"

Livia'nın hissettiği tedirginlik yerini korkuya bıraktı. "Çok mu önemli, Müfettiş? Annem hamamdan döndüğünde kafasını neye çarptığını bize söyleyebilecek, değil mi?"

"Korkarım ki bu gerçekten de çok önemli. Yolcuların çoğu henüz bilgilendirilmedi, ancak bu sabah erken saatlerde Dr. Bhattacharya ve ben son derece doğal olmayan bir ölüm olayına şahit olduk."

Livia bu sonuca çoktan varmıştı; yine de bir sonraki nefesini almakta zorlandı. "*Provence*'ta mı?"

"Evet, *Provence*'da. Dün gece oldu, şok edici bir şiddet eylemi. Aslında, çağrınıza cevap veren kamarot cesedi bulanlardan biriydi.

"Leydi Holmes'un kapısında kan görünce hemen bana haber verdi. Elbette en kötüsünü düşündüm. Burada en kötüsü olmadığı ve Leydi Holmes'un yarası endişe verici olsa da hayati tehlike arz etmediği için tarifsiz bir memnuniyet duyuyorum. Ama Bayan Holmes, onun yaralanmasını neden sadece bir kaza olarak değerlendiremeyeceğimi anlıyorsunuz değil mi?"

"Ama annemin bilinmeyen bir saldırgan tarafından saldırıya uğradığını ima edemezsiniz herhalde?"

"Kimse ne olduğunu bilmiyor. Ama size şunu söyleyebilirim Bayan Holmes, gemide tehlikeli ve acımasız bir kişi var. Leydi Holmes'un da dün gece bu kişiyle karşılaşmış olma ihtimalini ortadan kaldıramam."

Bu durumda, diye düşündü Livia çılgınca, Müfettiş Brighton'ın Leydi Holmes'un kamarasının içindekilere bu kadar ilgi göstermek yerine, bu kötü adam için tüm geminin altını üstüne getirmesi gerekmez miydi?

Ama Müfettiş Brighton çoktan araştırmaya başlamıştı.

Bu konuda tamamen kişiliksizdi. Ama bir erkeğin bir kadının eşyalarını metodik bir şekilde karıştırdığını görmek ... Livia utancından yerin dibine girmişti.

Bu, onu boğmaya başlayan korkuyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. "Sizinle dışarıda konuşabilir miyim lordum?" diye sorduğunu duydu.

Lord Ingram'ın bu durumdan neden korktuğunu bilmek *istemiyordu* ama bilmesi gerekiyordu.

"Henüz değil, Bayan Holmes," dedi Müfettiş Brighton. "Şu an uygun bir zaman değil, Lord Hazretleri'nin yardımına ihtiyacım var."

Livia ancak o zaman Lord Ingram'ın yanında bir çanta getirdiğini ve içinden bir fotoğraf makinesi çıkardığını fark etti.

Bakışları onunkilerle buluştu. "Her şey yoluna girecek Bayan Holmes."

Fotoğraf makinesini dışarı taşıdı. Yarı açık kapıdan Livia deklanşörün tıkırtısını duydu.

Fotoğraf çekme eylemi, neredeyse Müfettiş Brighton'ın araştırmasından bile daha fazla yüreğini ağzına getirmişti: Annesinin kulübesi bir suç mahalli gibi muamele görüyordu.

Öyle olmalı. Polis memuru, *gemide tehlikeli ve acımasız bir kişi olduğunu* söylemişti. Bu nedenle, Leydi Holmes'un yaralanmasını ciddiye almalı ve her ayrıntıya dikkat ederek konuyu araştırmalıydı. Aynen öyle yapıyor gibi görünüyordu.

Yine de adamın Leydi Holmes'un eşyalarını karıştırmakla geçirdiği her saniye daha da korkmaya başlamıştı.

Müfettiş Brighton, Leydi Holmes'un kamara sandıklarını kapattı ve kaşlarını çatı.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı. Gelen yine Norbert'ti, elinde Leydi Holmes'un bir kucak dolusu giysisi vardı. "Affedersiniz hanımlar, lordum, Müfettiş, ama hanımefendinin taraklarını banyoya götürmeyi unuttum."

Bir sapan taburesi açtı ve giysileri onun üzerine koydu. Ama almaya geldiği şeyi alamadan, Müfettiş Brighton, "Bayan Norbert, Leydi Holmes'un eşyaları arasında bir allık kabı göremiyorum. Yanında bir tane getirdiğinden emin misiniz?"

Müfettiş Brighton'ın ses tonundaki bir şey Livia'nın daha da gerilmesine neden oldu.

Norbert sanki o da aynı şeyi hissetmiş gibi ona

baktı. "Ben ... um ..."

"Doğruyu söyleyin, Bayan Norbert. Doğruyu söyleyerek korkacak hiçbir şeyiniz yok."

"Gemiye bir tane getirdik, Müfettiş."

"Bu kavanozlara benziyor mu?"

Müfettiş Brighton'ın kaldırdığı kavanozlar porselendi, yarı saydamdı ve kapakları sıkıca kapatılmıştı.

"Ah, hayır." Norbert bir saniye daha tereddüt etti. "Bunlar hanımefendinin yüz kremleri. Allık kabı yuvarlak ve camdan yapılmış, kapağı kazınmış gümüşten."

"Hmm," diye düşündü Müfettiş Brighton. "Elbette, henüz araştırmadığım bir eşya var. Az önce getirdiğiniz eşyalar arasında Bayan Norbert, Leydi Holmes'un daha önce giydiği elbiseyi görebiliyor muyum?"

Norbert tekrar Livia'ya baktı. Livia kendini Bayan Newell'a yaklaşıırken buldu, yaşlı kadının kendisini olacıklardan koruyacak metanetine ihtiyaç duyuyordu.

Norbert sessizce, "Evet," diye cevap verdi.

"Elbisenin cepleri var mı?" Müfettiş Brighton devam etti. "Evet, Müfettiş. Gizli cepler var."

"Lütfen içindekileri çıkarın."

Norbert fuşya saten elbiseyi eline aldığı anda, Dr. Bhattacharya yarım adım öne çıktı. Livia'nın kalbi gümbür gümbür atıyordu. Müfettiş Brighton'ın kendinden emin adımlarla ilerlemesi, onun tam olarak ne aradığını bilip bilmediğini merak etmesine neden olmuştu. Şimdi doktorun bile bir şeyler beklediği anlaşılıyordu.

Norbert'in bulduğu ilk eşya Leydi Holmes'un kamara anahtarıydı, baş kısmına kırmızı bir leke bulaşmıştı ve kamara numarasını gösteren küçük metal bir etiket vardı. Bir sonraki parçanın, bir çeşit yuvarlak disk, gümüş bir kapak olduğu anlaşıldı.

Müfettiş Brighton gözlerinde bir parıltıyla Norbert'in elinden kapağı aldı. "Kapağın üzerindeki Leydi Holmes'un baş harfleri mi?"

"Evet, Müfettiş."

"O ceplerde başka bir şey var mı?"

Norbert başka bir cebe uzandı. İkinci bir kabin anahtarı çıkarırken yüz ifadesi değişti. O da kırmızı lekeliydi.

"Peki *bu* nedir?" diye sordu Müfettiş Brighton. Livia'nın tırnakları avucunun ortasına battı.

Norbert sanki Arap rakamlarını okumayı unutmuş gibi etikete baktı. Uzun bir süre sonra mırıldandı: "Bu 1 numaralı kamaranın anahtarı."

On iki

Krema çayın içinde çalkalanıyor, her şeyi bulanıklaştırıyor, bulanıklaştırıyordu. Livia'nın midesi de çalkalanıyordu. Üst güverteye, kütüphaneye nasıl geldiğinden emin değildi ama işte buradaydı, Müfettiş Brighton'ın karşısında oturmuş, elinde bir fincan çay vardı.

Annesinin ona ihtiyacı olduğunu söyleyerek itiraz etmişti ama Müfettiş Brighton gayet makul bir şekilde, Leydi Holmes'un hamamdan döndükten sonra Norbert, Bayan Newell ve Dr. Bhattacharya'nın onun rahatı ve iyiliğiyle ilgileneceğini söylemişti. Ayrıca, Livia'yı sadece birkaç dakikalığına zorlaması gerekiyordu. Lütfen bu tarafa gelir mi?

Eğer Lord Ingram başını hafifçe eğerek ona uymasını işaret etmeseydi, daha sert bir şekilde itiraz edebilirdi.

"Müfettiş Brighton, "Sorularıma cevap vermeyi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim, Bayan Holmes," dedi.

"Elbette," diye mırıldandı, zar zor samimi görünebiliyordu.

Bir not defteri açmış ve kalemını hazırlamış olan Lord Ingram'a baktı. Daha önce de bir cinayet soruşturmasının parçası olarak polis tarafından sorgulanmıştı. Bugün farklı bir müfettiş ve farklı bir not tutucu vardı ama yine de tablo ürkütücü bir şekilde tanıdık geliyordu. Ama kim ölmüştü? Ve Müfettiş Brighton'ın suçu işlediğine inandığı kişi kimdi? Livia bu kişinin mahkûm edilmesine mi yoksa aklanmasına mı yardım etmeliydi?

Keşke Charlotte burada olsaydı da ona ne yapması gerektiğini söyleseydi!

"Bayan Holmes, Leydi Holmes ile nereye gittiğinizi sorabilir miyim?"

Yalan söylemesi mi gerekiyordu? "Port Said'e gidiyorum, Müfettiş," dedi. "Annem de Bombay'a."

Gideceği yerler hakkında yalan söyleyemezdi. Polis memuru bunları gemi amirinden kolayca öğrenebilirdi.

"Yolculuklarınız farklı yerlerde mi bitiyor?" Sesi gerçekten şaşırmış gibi geliyordu. "Gerçekten de öyle. Giza piramitlerini ve Abu Simbel'deki büyük tapınağı görmek için kuzenimiz Bayan Newell'a eşlik ediyorum. Bayan Newell aynı daveti anneme de yaptı, ama annem kendini bu konuda yetersiz hissettiği için reddetti.

Yolculuğun zorluklarına karşı."

"Ve yine de Leydi Holmes burada, *Provence*'da."

Livia başının arkasında kalbinin hızla çarptığını hissetti, acının eşiğinde çılgınca bir zonklama. Müfettiş Brighton, Leydi Holmes'un cebindeki al renkli kapağı gördüğüne neden bu kadar memnun olmuştu? Ve elinde başka birinin anahtarının olması ne anlama geliyordu?

"Onun varlığı bizim için de sürpriz oldu." Bu yine Livia'nın yalan söyleyemeyeceği bir şeydi; Leydi Holmes'u görünce yaşadığı şoka pek çok kişi tanık olmuştu. "Fikrini değiştirdiğini söyledi."

Müfettiş Brighton yanındaki küreyi inceliyor, bakışlarıyla ölçüyordu. "Bombay'a gitmek çok daha uzun bir yolculuk, değil mi? Port Said'e olan mesafenin iki katı. Leydi Holmes fikrini değiştirmesi için herhangi bir sebep gösterdi mi?"

"Sadece yolculuğun iyi bir fikir olduğuna inanmaya başladı." "Leydi Holmes hayatı boyunca çok seyahat etti mi?"

Livia'nın beynindeki dişliler çılgınca dönüyordu. Evet diyebilir miydi? Lord Ingram onu yalanlamayacaktı. Bayan Newell'ın da ifadesini doğrulayacağına güvenilebilirdi. Ama annesi... Leydi Holmes ne zaman Livia'yı doğrulamıştı ki? Ve başka diyarları ve başka insanları bu kadar küçümseyen biri kendini nasıl deneyimli bir gezgin olarak tanıtabilirdi?

"Sanırım balayı için Paris'e gitmişti. Ama daha sonra, hayır. Herhangi bir büyük yolculuktan haberim yok."

"Leydi Holmes'un aniden bu kadar uzun bir yolculuğa çıkmasını biraz ... tutarsız bulmadınız mı?"

Evet, keşke evde kalsaydı!

"Daha fazla araştırma yaptım ama annem konunun yeterince tartışıldığını düşündü."

"Anlıyorum." Müfettiş Brighton parmağıyla şakağına vurdu. "Bu sabah kapısını açtırmadan önce annenizi en son ne zaman gördünüz?"

"Dün kuşluk vakti."

"Ve daha sonra onunla bir daha konuşmadınız mı?"

Belki de bunun için Bay Arkwright'a teşekkür etmeliydi. "Müfettiş, evde bile annemi bir ya da iki gün göremediğim zamanlar oluyor, odasında kalmayı ve yemeklerini yukarı göndermeyi tercih ediyor."

"Böyle durumlarda onu ziyaret etmiyor musunuz?"

İnce bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Annem oğulları ya da evli kızları tercih eder. Ben ikisi de değilim, Müfettiş. Ona varlığımı çok sık hatırlatmamaya çalışıyorum."

Müfettiş Brighton onu inceledi. Yanına konan bisküvi tabağıyla ilgileniyormuş gibi yaptı, hatta birini seçip bir ısırık aldı. Saklayacak bir şeyi yokmuş izlenimi vermek istiyordu ama Müfettiş Brighton'ın keskin dikkatinden, onun tüm yetersiz savunmalarını ve hatta daha pespaye entrikalarını görebileceği hissinden nefret ediyordu.

Sessizlik sadece Lord Ingram'ın kaleminin çizikleriyle bozuldu. Ve sonra, o bile durdu.

Livia ağzındaki bisküvi parçasını yıkamak için biraz çay içti. İstemediği yiyeceğin gelişiyle midesi daha fazla çalkalandı. Kendisini rahatlatması için Lord Ingram'a bakmak istedi ama bisküviyi tekrar ısırdı ve kendini tuttu.

Bir şey ona onun da durumunun tehlikeli olabileceğini düşündürdü.

Müfettiş Brighton ona hâlâ gözlerindeki o delici şüphecilikle bakıyordu. Acaba yalan mı söylemişti, hem de kendisini temelden hilekâr olarak damgalayacak kadar kötü yalan mı söylemişti?

"Pekâlâ, Bayan Holmes," dedi. "Annenizin nasıl bir kadın olduğunu söylersiniz?"

Livia bir nefes verdi ve çayından bir yudum daha aldı. "O bir hanımefendi olmayı çok önemsiyor."

Polis memuru bu değerlendirme karşısında düşünceli görünüyordu. "*Provence*'ta çok insan tanıyor mu? Arkadaş edinmiş mi?"

"Bayan Newell, Lord Ingram ve Shrewsbury'lerle uzun zamandır tanışıyor. Arkadaş edinip edinmediğine gelince, merhum Bay Newell'ın arkadaşı olan Bay Gregory'yi onaylıyor gibi görünüyor."

"Hiç düşman edindi mi?"

Elindeki çay dalgalandı. Aklına heybetli Bay Arkwright'ın görüntüsü geldi. "Ben öyle düşünmüyorum."

"Gemide hoşlanmadığı yolcular var mı?"

"Annem karşılaştığı çoğu insandan hoşlanmaz." Ve Livia hayatında ilk kez bunun için minnettardı.

Müfettiş Brighton kaşlarını kaldırdı. "Bu durumda, hiç hoşlanmadığı yolcular var mı?"

Hiç tereddüt etmedi. "Shrewsbury'ler." Lord Ingram'ın bir bakışını mı hissetmişti?

"Neden?"

"Küçük kız kardeşimle ilgili hassas bir konu."

Onun kapalı sesi üzerine Müfettiş Brighton, Lord Ingram'a doğru baktı. Livia da aynısını yapmak için fırsat kolladı ama arkadaşı başını eğmiş yazmakla meşguldü.

Müfettiş Brighton'ın dikkati Livia'ya döndü. "Başka kimse var mı?"

Kalbi hızla çarpıyordu. Bay Arkwright konusunu açmaktan nefret ediyordu ve bunun tek nedeni annesinin adama olan düşmanlığı değildi. Kamara 1. Daha önce net düşünememişti ama Kamara 1 üst güvertede değil miydi? Lord Ingram ve çocuklarının üst güvertede kamaraları vardı. Bay Arkwright'in Leydi Holmes'u tam tepeden gizlice dinlemesi hafızalara kazınmıştı.

"Belki insanlar annemin arkadaşlığından hoşlanmıyordur ama eminim bu gemideki hiç kimse onu incitmek istemez."

Leydi Holmes aptaldı ama yine de doğal bir kurnazlığı da yok değildi. Livia'yı ve hizmetçileri rahatça azarlıyordu. Ama her ne kadar kocasını da benzer bir şekilde terbiye etmek istese de, Sir Henry'nin ona karşı duyduğu sürekli kızgınlığın öfkeye ya da şiddete dönüşmesine neden olacak hiçbir şey söylememiş ya da yapmamıştı.

Evin dışında da benzer bir çizgide yürüyor, sosyal açıdan kendisinden aşağı olanlara burun kıvrıyor ama kendinden büyüklerin karşısında kendini tutuyordu. Livia'ya, Leydi Holmes'a on yıllar boyunca yeterince iyi hizmet etmiş olan içgüdü'nün onu burada, *Provence*'ta aniden terk etmesi pek olası görünmüyordu.

Başını kaldırdı ve tavrını daha kesin bir şekilde ortaya koydu. "İnsanlar annemden uzak durmak için kendi yollarından çıkıyorlar, evet, ama ona bedensel zarar vermeye çalışmıyorlar."

Müfettiş Brighton soğukkanlılıkla, "Ve yine de ona bedensel zarar verildi, Bayan Holmes," diye hatırlattı. "Ve henüz."

Bayan Olivia solgun ama vakur bir şekilde oradan ayrıldı. Lord Ingram onun da aynı şekilde tedirgin görünüp görünmediğini merak etti. Kendini yeterince iyi idare etmiş, kaosun onu yutmasını engellemiştir. Ama o kaosun, batan bir geminin güvertesindeki su gibi, ayak bileği derinliğinde ve buz gibi yükseldiğini hissediyordu.

Müfettiş Brighton, Lord Ingram'a döndü. "Lordum, Leydi Holmes'un Shrewsbury'lere karşı duyduğu kinin niteliğini öğrenebilir miyim?"

"Bay Shrewsbury, Leydi Holmes'un en küçük kızıyla uzlaştı," diye cevap verdi. "Bayan Shrewsbury bunu halka açıkladı."

Böyle anlarda, Holmes'un skandalının hiç yaşanmamış olmasını dilemesi gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Tahmin edilemez, muhtemelen ölümcül bir geleceğe doğru giden tehlikeli bir şimdiki zamanda yaşıyorlardı. Yine de içlerinden herhangi biri, farkında olsunlar ya da olmasınlar, nefes almak için mücadele ettikleri o bunaltıcı geçmişe gerçekten geri dönebilir miydi?

Müfettiş Brighton, sanki o da varoluşsal sorgulamalarla meşgulmüş gibi düşünceli görünüyordu. "Leydi Holmes hiç Shrewsbury'lere karşı misilleme önlemleri aldı mı?"

"Hayır."

"Sanırım yapabileceği hiçbir şey kızının kaderini değiştiremezdi. Bir adam bu tür günahlar için çok fazla cezalandırılmaz.

-Ve karısının zaten yeterince acı çektiği düşünülüyor."

Anne Shrewsbury, Holmes'un düşüşünden doğrudan sorumlu olmasaydı, Lord Ingram onun yeterince acı çektiğini kabul ederdi. Ama ona duyduğu sempati çok azdı.

Sadece, "Konuşmalarımızı kaydetmem gerekiyor mu, Müfettiş?" dedi. Müfettiş Brighton bir el salladı ve Norbert'i çağırdı.

Norbert polis sorgusunda, *Provence*'in denize açıldığı günkü izleniminin aynısını verdi; dikkat çekmeden şık bir elbiseye sarınmış, hoş ve yardımsever bir tavır. Kendisi hakkında anlattıkları Lord Ingram'ın zaten bildikleriyle örtüşüyordu: başka bir yerde çalışmış ve Holmes ailesine yeni katılmıştı. Leydi Holmes hakkında anlattıkları da uyuşuyordu: Londra'da geçirdiği süre, ani fikir değişikliği, yola çıkmadan önce *Provence*'a yetişmek için acele etmesi.

"Leydi Hazretlerine dönekliliğini sormadınız mı?"

Norbert saygıyla, "Onu sorgulamak bana düşmezdi, Müfettiş," dedi.

"Bir hanımefendinin hizmetçisinin aynı zamanda hanımına danışmanlık yaptığını sanıyordum."

"Tarz konusunda belki. Ve elbette bazı hizmetçiler metreslerinin sırdaşı olurlar. Ama ben Leydi Holmes'un içinde bu tür varsayımlarda bulunamayacak kadar yeniyim. Ve her halükarda, hanımefendi kendi kararını kendisi vermeyi tercih eder."

Müfettiş Brighton başını salladı. Hem Bayan Olivia'nın hem de Norbert'in söylemeye çalıştığı şeyi, Leydi Holmes'un aptal ve inatçı olduğunu ve ikna edilemeyeceğini anlamış olmalıydı.

Dikkati Leydi Holmes'un *Provence* gemisinde yaptıklarına yöneldi. Norbert büyük bir içtenlikle bilgisizliğini ileri sürdü. "Hanımefendinin sabahları tuvaletini yapmak, akşamları yemek için giyinmesine yardım etmek ve geceleri yatağa hazırlamak dışında bana ihtiyacı olmadı. Yola çıktığımız gün öğle yemeğinde şalını ona götürmek dışında, kamarası dışında hanımefendiyi hiç görmedim."

"Peki geri kalan zamanda neredesin?"

"Yatakhanemde, efendim. Leydi Holmes beni gezip tozarken görmek istemez."

Bunu öylesine zarif bir hoşgörülle söylemişti ki, onun hakkında belli belirsiz bir huzursuzluk duyan Lord Ingram birdenbire kendisini rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamıştı: Müfettiş Brighton'ın karşısına çıkmak onu hiç rahatsız etmemişti.

Sadece o da değil. Holmes bile muazzam zekâsı ve hazır stratejisiyle Müfettiş Brighton'la karşılaşmasını ciddiye almıştı. Norbert ise kendisini tamamen bir seyirci olarak görüyordu.

"Ve bu ikiniz için normal mi?" diye devam etti polis memuru.

"Şehirdeyken dışarı çıkarken beni de yanında götürür, taşrada da caddeye falan bakarken. Ama burada ne dükkan var ne de cadde."

Evet, şimdi kulak kabarttığına göre, Norbert'in hızlı ve saygılı cevaplarına rağmen sesindeki küntlüğü duymuştu.

"Yine de, güvertede sırayla gezerken seni yanında götürmedi mi?"

"Hayır, Müfettiş."

Lord Ingram, Holmes'un kendisine uzun zaman önce, babasının her geçen eteği kokladığını ama karısının benzer bir şeye kalkışması halinde çok öfkeleneyeceğini söylediğini hatırlıyordu. Leydi Holmes, çok yakışıklı Bay Gregory'ye olan düşkünlüğünü onun önünde sergilemeyecek kadar kurnaz içgüdülere sahipti.

Norbert, ama kendini bir cinayetin içine sokmaktan kaçınacak kadar değil.

Norbert'in ifadesi devam etti. Bu sabahtan önce, Leydi Holmes'u en son önceki akşam yemekten sonra görmüştü. Leydi Holmes evde daha rahat edebilmek için yemek masasından kalkar kalkmaz geceliğini giymeyi tercih ederdi, ama dün gece Norbert'in üstünü değiştirmesine ya da saçını taramasına izin vermeden onu kovmuştu.

Leydi Holmes hâlâ giyinik bir halde kimi ziyarete gitmişti? Ve allığı nasıl olmuştu da Bay Arkwright'ın duvarına kıpkırmızı harflerle bulaşmıştı?

Müfettiş Brighton, "Peki görevden alındıktan sonra emekli oldunuz mu Bayan Norbert?" diye sordu.

"Yıkanmak için hamama gitmem dışında gecenin geri kalanında yataktan çıkmadım."

Lord Ingram'ın parmakları defterinin etrafında kenetlendi. Norbert ne zaman hamama girmişti? Müfettiş Brighton'a orada başka kimsenin olmadığını söyleyecek miydi?

"Fırtınanın ortasında mı?" diye sordu Müfettiş Brighton son derece makul bir kuşkuyla. "Yoksa o zamana kadar fırtına çoktan dinmiş miydi?"

"Hayır, gerçekten de Müfettiş, fırtına saatler sonra bile dinmedi. Gördüğünüz gibi efendim, bazı normal yolcular biz hizmetlilerin aynı tesisleri kullanmasını istemiyorlar." Norbert saygılı tavrını sürdürdü. "Bu yüzden hamamların daha boş olduğu zamanları bulmalıyız. Dün gecedен daha iyi bir zaman olabilir mi? Ama eğer Leydi Holmes'a iyi geceler diledikten sonra onu görüp görmediğimi soruyorsanız, hayır, görmedim."

Müfettiş Brighton sabahki olaylar ve Leydi Holmes'un potansiyel düşmanları hakkında olağan soruları sormaya devam etti. Norbert ilk sorulara açık ve net cevaplar verirken, diğer sorularda bilgisiz olduğunu iddia etti.

Lord Ingram kendini, dikte işlerini sürdüren herhangi bir sekreterden daha endişeli göstermiyordu.

Norbert mülakatında çok başarılı olmuştu. Kendisini, başkalarının geride bıraktığı kargaşayla uğraşmak zorunda kalan, belanın çeperinde kalmış biri olarak kabul ettirmişti. Ama fırtınanın ortasında banyo yapmakla ilgili söylediklerini unutamıyordu. Ve buna uzaktan yakından inanamıyordu.

Müfettiş Brighton'a değil ama ona bir şey mi işaret ediyordu? Ne söylemeye çalışıyordu? Ne biliyordu? Ve ne biliyordu?

Ne istiyorsun?

On üç

Güneş ışığı akuamarin rengi bir gökyüzünden yağıyordu. Esinti canlıydı ama tende kışkırtıcı bir sıcaklık hissi bırakıyordu. Kamarotlar ve hostesler etrafta dolaşüyor, güvertedeki sandalyelerde oturan yolculara reçelli bisküvi ve patatesli börek ikram ediyorlardı. Yemek salonu da kahvaltıdan sonra açık kalmış, limonata ve sıcak kakao ikram edilmiş, içeride kalmayı tercih edenlerin eğlenmesi için satranç, tavla ve domino oyunları hazır bulundurulmuştu.

Bu sadece çoğunluğun cehaletinin mümkün kıldığı yapay bir huzurdu. Ama Charlotte yine de bundan keyif alıyordu; kulağına gelen rüzgârın uğultusu, *Provence* büyük dalgaları aşarken ayaklarının altında oluşan hafif sarsıntılar, bir çift memurun bulundukları enlemin Biarritz'inkiyle aynı olup olmadığı ya da geminin daha güneye gidip gitmediği ve şu anda İber Yarımadası'nın tepesine paralel olup olmadığı konusundaki düşünceleri.

Bayan Watson'ı dünyanın en nazık, en düşünceli sorgucusu olarak görmek daha da hoşuna gitmişti. Charlotte, Bayan Ramsay olarak Bayan Fenwick'i Bayan Schmidt'le yeni tanıştırmıştı. İkisi de belli bir yaşa gelmiş kadınlardı, ikisi de tam olarak hizmetçi sayılmazdı ama evdeki işverenleriyle eşit de sayılmazlardı.

Charlotte'un kendisinin, Klein'ların alanına nasıl girdikleri konusunda herhangi birini doğrudan sorgulaması açıkça yasaklanmıştı. Bayan Watson bunu yapmamıştı ve Charlotte için kural çiğneme işini o yapacaktı.

Müfettiş Brighton'ın neyi ortaya çıkaracağı belli olmazdı. Charlotte suçluyu bir an önce bulmak niyetindeydi; bu cinayet soruşturmasını durdurmalıydı. Ama asıl görevinden de vazgeçemezdi. Gelecek planları buna bağlıydı.

Ve çok az zamanı vardı. En fazla Cebelitarık'a kadar.

Kıç güvertenin ortasında, Rupert Pennington bir kez daha dinç ve mutlu bir şekilde Georg Bittner'le bir başka güverte quoit oyunu oynuyordu.

"Birlikte iyi oynuyorlar," diye gözlemledi Bayan Watson, üç kadının da durduğu sancak bordasından.

"Evet, çok şükür," diye onayladı Frau Schmidt. Kıyafeti her zamanki gibiydi ama şapkasının etrafına pembe şakayık desenli bir eşarp bağlamıştı ve eşarbin uçları çapraz akıntıda güzelce dalgalanıyordu.

"Geçici olarak eşlik ettiğiniz kişinin babasının Port Said'de olduğunu mu söylüyorsunuz? Umarım bu ayrılık çocuklar için çok zor olmaz," dedi Bayan Watson.

Frau Schmidt, Bay Gregory'nin üst güvertedeki penceresine doğru bakarak gecikmiş bir sesle cevap verdi: "Oh, ayrılık iyi olacak. Umarım genç Bay Bittner ve babası iyi anlaşır - birbirlerini neredeyse hiç görmediler."

Annesini doğumda kaybetmiş ve dönüşümlü olarak İskoç annesinin ve Alman babasının akrabalarıyla büyümüş olan zavallı Georg Bittner'in kısa ve oldukça mutsuz hayatını anlatmaya devam etti. Ama şimdi babası sonunda çocuğun kendisine katılması gerektiğine karar vermişti.

"Almanca konuşan bir mürebbiye istediler, böylece babasıyla tanışmadan önce Almancasını hatırlayacaktı. Onu almak için Edinburgh'a gittiğimde, küçük bir İskoçyalıya Almanca konuşmayı öğretmek zorunda kalacağımı düşündüm. Ama endişelenmelerine gerek yoktu, Almancası İngilizcesinden daha iyi."

Demek Edinburgh, Frau Schmidt'in onu bulamadıkları zaman gittiği yeri.

Georg Bittner, konuyu Frau Schmidt'in Almanlığına getirmek için iyi bir sıçrama tahtası oldu. Bayan Watson, hem beceri hem de empatiyle, mürebbiyenin yabancı bir ülkede yaşama ve çalışma deneyimini sorguladı. Bir süre sonra konu doğal olarak Londra'da anadili Almanca olan ve çoğuyla katıldığı Almanca Pazar ayini sayesinde tanıştığı diğer kişilerle etkileşimine geldi.

Londra'daki arkadaşlarından biri mürebbiye arkadaşıydı. Bazen kiliseden sonra birlikte parkta yürürlerdi. Kadın, elçilikteki bir ataşenin eşiyle uzaktan akrabaydı. Klein'lar bu mürebbiye arkadaşları hastalandığında aniden ayrılmak zorunda kalmışlardı ve Frau Schmidt onun adına birkaç kitabı onlara iade etmişti.

"Kitapları bir hizmetçiye bırakacağımı düşünmüştüm ama Frau Klein beni şahsen kabul etti ve çok nazik davrandı."

Bayan Watson, "Daha önce hiç bir elçiliğin içinde bulunmamıştım," diye heyecanlandı. "Nasıl bir şeydi?"

Bayan Schmidt, Klein'ların elçilikte yaşamadıklarını, elçiliğin tüm personel için hem çalışma hem de konaklama yeri olarak işlev görecektik kadar büyük olmadığını açıkladı. "Ama güzel, küçük bir evleri vardı. Hatta Frau Klein bana yaptığı *vanillekipferl*'den bir miktar vermişti."

El çantasını okşadı. "El çantam şişkin bir şekilde ayrıldım."

Dosya, hilal şeklindeki bir sürü kurabiye ile birlikte Frau Schmidt'in eline bu şekilde mi geçmişti? "Peki Frau Klein iyi bir fırıncı mı?"

"O ..."

Mürebbiyenin sesi kesildi. Bakışları Charlotte'un arkasında bir yere takıldı. Çok yakışıklı Bay Gregory gelmişti.

". . çok iyi bir fırıncı olduğunu söyleyebilirim," diye cümlesini bitirebildi Frau Schmidt.

Bay Gregory gülümseyerek selamladı ve elini sıkımları için tüm hanımlara uzattı. Bir dakika kadar sohbet ettikten sonra Charlotte ve Bayan Watson ayrıldılar. Charlotte, Bayan Ramsay olarak, sancak tarafındaki kordon boyunca yolcular tarafından karşılandı; bazıları güverte sandalyelerine uzanmış, diğerleri ise küpeşterler boyunca manzarayı seyrediyordu. O da selamlara karşılık verdi ve *Provence*'ta pek görülmeyen Bayan Fenwick'i tanıttı.

Ancak içeri girdiklerinde Bayan Watson Charlotte'a katlanmış bir mesaj uzattı. "Bay Gregory'den," diye fısıldadı. "El sıkıştığımızda bana verdi."

Charlotte kağıdı açtı. *Norbert dün gece hamamda olduğunu iddia ediyor.*

Charlotte'un görüşmesinin sonunda telaşlı bir Steward Johnson'ın gelmesi, Müfettiş Brighton ve Lord Ingram'ın özür dileyip aceleyle ayrılmalarına yol açmıştı. Charlotte'un merdivenin tepesinde dururken adamların ileri gittiğini anlaması zor olmamıştı.

Bir keşif gezisine çıkan Bayan Watson, başı sargılı Leydi Holmes'un Norbert'in desteğiyle kadınlar hamamına girdiği haberini getirmişti. Bayan Watson hamamdan çıkarken Lord Ingram'ın Leydi Holmes'un kapısının fotoğrafını çektiğine de tanık olmuştu.

O halde Norbert'in Müfettiş Brighton tarafından sorgulanması pek şaşırtıcı değildi. Ama dün gece hamamda bulunması . . .

Steward Johnson yemek salonundan fırladı ve merdivenlerden çıkmak üzere olan Bay Russell ve Bay Pratt'e çarpmamak için kayarak durdu. Bu ikisi birbirleriyle ne zaman tanışmışlardı?

"Genç adam, yürü, koşma," diye uyardı Charlotte, tam o sırada kendisi de merdivenlere yaklaşıyordu.

Johnson durdu, kızardı. "Haklısınız hanımefendi. Sadece kütüphaneye bir mesajım daha var, sonra da hemen mutfığa gitmem gerekiyor."

Bay Russell ve Bay Pratt'in etrafından dikkatle dolaştı ama yine de geri kalan basamakları ikiye ikiye çıktı.

Başka bir mesaj mı? Charlotte onun geldiği yöne doğru baktı. Leydi Holmes'un durumu kötüleşmiş miydi?

Livia ve Norbert Leydi Holmes'a baktılar. Birbirlerine baktılar ve sonra Leydi Holmes'a biraz daha baktılar.

Yıkanmış ve pudralanmış, hacimli beyaz geceliğini ve bir o kadar hacimli sarı sabahlığını giymiş olan Leydi Holmes yatağına uzanmış, örtüsünü göğsüne kadar çekmiş, arkasına bir yastık yığını koymuştu.

Başının etrafındaki yarı korkutucu, yarı komik bandaja rağmen, kanaryayı yemiş bir kedi gibi rahat ve kendini beğenmiş görünüyordu.

Kanarya süsü verilmiş bir saatli bombayı yutmuş ve havaya uçmak üzere olduğunu bilmeyen çok aptal bir kedi.

Her şey bir anda olmuştu. Norbert, Leydi Holmes için et suyu ve sade tost istemek üzere bir kâhya çağırmıştı. Gelen kâhya, daha önce çağrılarına cevap veren ve çok şaşırان kâhyanın ta kendisiydi. O gitmeden hemen önce Leydi Holmes gür bir sesle eklemişti: "Ve o müfettiş onunla konuşmak istediğimi söyleyin!"

Kâhyanın ayrılmasından tam bir dakika sonra Livia nihayet mırıldanmayı başardı: "Anne, Müfettiş Brighton'ı neden çağırdın?"

Polis eninde sonunda onunla konuşacaktı. O anın gelmesini hızlandırmak için hiçbir neden yoktu.

"Peki, ne düşünüyorsunuz?" diye karşılık verdi Leydi Holmes, her zamanki sertliğiyle. "Dün gece alçakça bir saldırıya uğradım. Elbette bir rapor hazırlıyorum."

Umutsuzluk Livia'ya saldırdı. Yalpaladı. Leydi Holmes'un uyumasına izin vermeli ve onu hiç uyandırmamalıydılar. Bayan Newell'a kendi görüşmesine gitmemesi için yalvarmalıydılar. Ve Dr. Bhattacharya'nın etkili bir topikal analjezik kullanmasını engellemeliydiler. Leydi Holmes'un yarası hâlâ çok acıyor olsaydı, belki de başka birine acı çektirmek için can atan bir ruh hali içinde olmazdı.

"Anne, müfettişin rujunu soracağının farkında değil misin? Kıyafetlerin allıkla kaplıydı!"

Leydi Holmes'un bakışları bir an için kaypaklaştı, ama sadece bir an için. "Ne ruju? Norbert dün gece allığımı kaldırdı. Ona sor."

Norbert kabinin bir köşesine büzülmüş, gözleri yerde, belli ki kafasını kuma gömmüş devekuşunun yolunu seçmişti.

Livia dişlerini sıktı. "Ve cebinde başka birinin anahtarı vardı, anne."

"Saçma, neden cebimde başka birinin anahtarı olsun ki?" "Anne-"

"Olivia, eğer sessiz kalamayacaksan, o zaman kendi kamarana git. Senin tavsiyeni isteseydim, arardım."

Livia konuşmayı bırakabilmeyi diledi. Kelimelerin, kesilmiş bir atardamardan fışkıran kan gibi fışkırmamasını diledi. "Ama anne, hiç polisle konuştun mu? Her şeyi bilmek isteyeceklerdir. Müfettiş Brighton'a olanlarla ilgili *her şeyi* anlatmak istediğinden emin misin?"

Leydi Holmes gözlerini devirdi. "Elbette polisle konuştum. Genel olarak işe yaramaz bir grupturlar, ama yeterince saygılıdırlar. Bu polise bilmesi gerekenleri söyleyeceğim, daha fazlasını değil."

Taşra polisleri genellikle cana yakındı ve birkaç gümüş kaşıkla kaçan bir hizmetçiyi ihbar eden bir evin hanımına sert sözler söylemeleri pek olası değildi. Ancak Kriminal Soruşturma Dairesi müfettişleri öldürmek için ateş eden, kanı sertleşmiş avcılardı.

Livia annesini son bir kez ikna etmek için ağzını açtı. Kapı çalındı. Elinde bir tepsi et suyu ve kızarmış ekmek olan hostesi görünce bir rahatlama hissetti. Sonra bu rahatlama buharlaştı: Müfettiş Brighton hostesin arkasında duruyordu, gözleri mızrak gibi keskin bakıyordu.

Lord Ingram da geldi. Bu kez sanki ani bir kıyamete yakalanmış gibi görünmüyordu. Ama yine de acımasız görünüyordu, uzun süren bir felaketle karşı karşıya kalmış ve kendini bu kasvetli gerçekliğe alıştırmak için zamanı olmuş bir adam gibi.

Norbert koşuşturarak Leydi Holmes'a bir kâse et suyu getirdi. Livia annesinin başucundan birkaç adım geri çekildi. Burada kamarayı daha da kalabalıklaştırmaktan başka bir amaca hizmet ediyor muydu?

Müfettiş Brighton elini duvara dayadı. "Benimle konuşmak istemişsiniz, Leydi Holmes?"

Adamın yüzündeki ifade Livia'ya Charlotte'un bir dilim güzel pasta karşısında gösterdiği beklentiden başka bir şey hatırlatmıyordu. Adam *yemek yemek* üzereydi.

Tehlikenin farkında olmayan Leydi Holmes, polis memurunun gayri resmi duruşunu küçümseyerek inceledi. "Evet, dün gece Arkwright denen adam tarafından şahsıma yapılan bir saldırıyı bildirmek istiyorum."

Livia sanki biri midesine büyük bir kaya parçası tıkmış gibi hissetti. Üst kat geşitlerinde görevliler vardı ve 1 numaralı kamaranın yerini doğrulama özgürlüğüne sahip değildi. şimdi anahtarın Bay Arkwright'a ait olduğundan ve gece boyunca ölen kişinin o olduğundan emindi.

Lord Ingram başını eğerek Livia'ya not almak için hazırladığı kanepede kendisine katılmasını işaret etti. Livia bunu yapmadan önce sadece kısa bir süre tereddüt etti. Onun yanına oturduğunda dudaklarından rahat bir nefes çıktı.

Farkında olmadan onu bir kardeş gibi görmeye başlamıştı. Her zaman güvenebileceği biri.

Müfettiş Brighton, "Saldırı suçlamanızı *Provence*'ın silah şefine iletmeniz daha iyi olurdu, Leydi Holmes," dedi. "Kaptan tarafından sadece ve sadece tek bir konuyu araştırmakla görevlendirildim. Ama zaten burada olduğuma göre, anlatacaklarınızı dinlemekten mutluluk duyacağım. Bu olay ne zaman ve nerede gerçekleşti?"

Leydi Holmes çorbasından bir yudum aldı. "Norbert'i gece için kovmamın üzerinden çok geçmemişti. Kapım çalındı. Belki Norbert'in bana bir şey söylemesi gerektiğini düşündüm - ya da belki de kızımdı."

"Kim olduğunu sormadın mı?"

"Açtım ama cevap gelmedi, sadece kapı tekrar çaldı, ben de açtım. Hem neden uygunsuz bir şeyden şüpheleneyim ki? Burası sadece birinci sınıf yolcuları olan medeni bir gemi, değil mi?" diye homurdandı Leydi Holmes. "Ama ne olursa olsun, kapıyı açtığımda karşımda Bay Arkwright vardı. Ona ne olduğunu sormadan bastonuyla bana vurdu!"

Müfettiş Brighton dudak büktü. Livia, Lord Ingram'ın tepkisini görmek için ona bakmaya cesaret edemedi. Ne tür bir saçmalıktı bu? Neden bu dünyada

Bay Arkwright, Leydi Holmes'un kapısını çalıp ona vurdu mu? Sırf tahammül edilemez olduğu için mi?

İddiasına verilen sessiz yanıt Leydi Holmes'u memnun etmedi. Yüzünü buruşturdu. "Vurulduktan sonra, gemi cerrahı beni uyandırana kadar kendime geledim. Ama şimdi daha iyi olduğuma göre, adaletin yerini bulmasını talep ediyorum!"

"Er ya da geç adalet yerini bulur, ya da ben öyle olduğuna inanıyorum, leydim," dedi Müfettiş Brighton yumuşak bir sesle. "Görgü tanıkları var mıydı? Anlattıklarınızı doğrulayabilecek başkaları?"

"Hayır. Bir hanımefendinin sözü yeterli olmalı," dedi Leydi Holmes ısrarla.

"Bay Arkwright olduğundan emin misiniz, Leydi Holmes?" "Elbette eminim."

"Ve nedenini açıklamadan size vurduğunu?" "Bu doğru."

Livia yüzüne vurdumduymazlık maskesi takmaya çalıştı. Leydi Holmes'un hikâyesi yarasını açıklayabilirdi ama ya giysilerindeki ve ellerindeki allık ne olacaktı? Ya cebindeki diğer kamara anahtarı?

"O size vurduktan sonra nereye düştünüz, Leydi Holmes?"

"On-" Leydi Holmes'un gözleri odaklanamaz hale geldi. Anlattığı hikâyeye göre yere yığılmış olması gerektiğini ilk kez mi fark etmişti? Oysa yatakta uyanmıştı. "Bunun ne önemi var? Kendimi yatağıma kaldıracak kadar cesur olduğum için hikâyemden şüphe mi edeceksiniz?"

"Hikâyenizden şüphe etmem için bundan daha fazlası gerekecek leydim."

Leydi Holmes'un yanaklarındaki kaslar gevşedi; biraz yumuşamıştı. Livia kanepenin kenarını kavradı. Annesi polisin sözlerindeki derin alaycılığı neden duymamıştı?

"Yerden karyolaya geçtiğinizde, Leydi Holmes, Dr. Bhattacharya'yı çağırmayı düşünmediniz mi? O sırada başınız sizi çok rahatsız etmiş olmalı?"

"O sırada acı çekiyordum, değil mi?" diye tersledi Leydi Holmes. "Acı çeken insanların sağlıklı düşünmesi beklenemez."

Et suyundan bir yudum daha aldı ve kâseyi Norbert'e doğru itti.

"Pekâlâ," dedi Müfettiş Brighton. "Bayan Norbert, dün gece hanımefendinin kamarasından saat kaçta çıktınız?"

Norbert Leydi Holmes'a bir dilim kızarmış ekmek uzattı, o da sinirlenerek elinin tersiyle itti. Norbert, hanımının nezaketsizliğinden rahatsız olmayarak

Yemek tepsisini askılı taburenin üzerine koydu. "Saat dokuza yirmi kaladan daha geç olamazdı."

"Peki Bay Arkwright sorun çıkarmak için ne zaman geldi, Leydi Holmes?" "Saat dokuzda."

Müfettiş Brighton kaşlarını çatı. "Bundan emin misiniz, Leydi Holmes?"

"Evet, eminim. Çok eminim. Norbert gitmeden önce seyahat saatimi kurdu ve saatin zamanı tuttuğunu söyledi."

Müfettiş Brighton durakladı, belli ki anın tadını çıkarıyordu. "Bu garip, Leydi Holmes, çünkü Bay Arkwright'in önceki gece nerede olduğunu başka nedenlerden dolayı öğrenmeye çalışıyordum. Ve anladığım kadarıyla, saat dokuzdan kısa bir süre önce kütüphanede kız kardeşini arıyordu ve sonraki saatlerin çoğunu onunla geçirdi. Eğer durum böyleyse, söylediğiniz saatte sizi rahatsız etmek için burada olamazdı."

"Bu çok saçma. Her şey aynen anlattığım gibi oldu. O kız kardeşinin söylediklerine kim inanır ki? O kaltak. Ve bir hendekten sürünerek çıkan kaba saba bir adamın söylediklerine neden inansınlar ki?"

Lord Ingram'ın kalemi hiç duraksamadı ama nefesi kesildi. Livia risk alarak ona doğru baktı. İfadesi temkinliydi, dudakları sıkıydı.

"Bay Arkwright'in bastonuyla size neden vurduğuna dair bir tahmininiz var mı leydim?"

"Hayır." Leydi Holmes'un sesi yarım oktav yükseldi. Bu sorgulamadan bıkmıştı. "Bir köpeğin neden delirip beni ısırıldığını nereden bilebilirim?"

Müfettiş Brighton, Leydi Holmes'u işaret etti. "Bay Arkwright elinize bir şey yaptı mı leydim? Kırmızı lekeliydi."

Leydi Holmes, tırnak yataklarında ve avuç içi kıvrımlarında hâlâ allık izleri bulunan sağ eline baktı. "Evet, öyle olmalı."

"Ama ne yaptığını bilmiyorsun?"

"Hayır, ne yaptığının dair en ufak bir fikrim yok. Ama eminim ki her ne yaptıysa kınanacak bir şeydi."

"Peki size karşı başka kınanacak suçlar işledi mi Leydi Holmes?"

Livia sorunun iması karşısında irkildi. Bir an kimse konuşmadı, sonra Leydi Holmes keskin bir nefes aldı. "Tabii ki hayır! Kafasına darbe almak yeterince korkunç değil mi?"

"Gerçekten de çok korkunç, kabul ediyorum. Ama daha kötü bir şey olmadığından emin misiniz?"

Leydi Holmes'un yanakları ürperdi. "Çok eminim."

Ama Livia birden o kadar emin olamadı. Annesinin daha önce yataktan kalktığında garip bir şekilde sönük görünen eteği - iç etek giymemişti! İç etekliği nereye gitmişti?

Lord Ingram'ın kalemi çizik çizikti, yüzü okunmuyordu. Norbert ise gözlerini birkaç kez hızla kırptırdı.

"Onu tutuklayacak mısınız?" diye sordu Leydi Holmes. "Şu Arkwright denen adamı tutuklayacak mısınız?"

Müfettiş Brighton cevap vermedi ama onun yerine sordu: "Anlattığınıza göre, Leydi Holmes, yemekten döndükten sonra kamaranızdan bir daha ayrılmadınız, öyle mi?"

Leydi Holmes boğazını temizledi. "Hayır, yapmadım." "Siz de bu konuda çok emin misiniz?"

"Evet."

"Bunu dün gece giydiğiniz elbisenin cebinde bulduk, Leydi Holmes. Bunu benim için teşhis eder misiniz?"

Üzerinde Leydi Holmes'un baş harfleri bulunan ve Norbert'in daha önce teşhis ettiği küçük gümüş kapağı uzattı.

Leydi Holmes dudaklarını büktü ve küçümseyici bir el salladı. "Büyük ihtimalle evden kalan bazı döküntüler. Norbert, o cepleri daha iyi temizlemeliydin."

Norbert başını eğdi. "Evet, leydim."

"Ama bu eşya size mi ait Leydi Holmes?"

"Muhtemelen," diye cevap verdi Leydi Holmes, sesi hem sabırsızlıktan hem de yorgunluktan pürüzlüydü. "Evde pek çok monogramlı eşyam var."

Müfettiş Brighton bakışlarını Norbert'in üzerinde sabitledi. "Bayan Norbert, daha önce Leydi Holmes'un allık kabının camdan yapıldığını ve kazınmış gümüş bir kapağı olduğunu söylemişsiniz. Bu o kapak mı?"

"Ne? Ben ruj kullanmam! Norbert, bu saçmalık da neyin nesi?" Norbert önce hanımına, sonra da polise baktı. "Evet, Müfettiş."

"Kapağı en son ne zaman gördünüz, Bayan Norbert?"

"Dün gece hanımefendinin akşam yemeği için hazırlanmasına yardım ettiğimde. İşimiz bittiğinde, allık kabını kamaranın bagajına geri koydum."

"*Bunu* tanıdınız mı?" Müfettiş Brighton, dörtte biri kırmızı bir maddeyle dolu küçük, yuvarlak bir cam kabı uzattı.

"Bu, bu Leydi Holmes'un allık kabı gibi görünüyor, ama son gördüğümde doluydu."

"Leydi Holmes'un rujunu biliyor musunuz?"

"Evet, Müfettiş. Kendim yaptım."

"Yapmadın, seni aptal kadın," diye bağırdı Leydi Holmes.

Norbert sessizce, "Leydim, ben önemsiz biriyim," dedi. "Müfettişin sorularına düzgün cevap vermezsem tutuklanabilirim."

"Yapabilir misiniz?" diye yineledi Leydi Holmes, sanki bu düşünce hiç aklına gelmemiş gibi.

Müfettiş Brighton Norbert'e yaklaşmasını işaret etti. "Bu yaptığınız ruj mu?"

Norbert kulübeye geçti, çömleği ondan aldı, kokladı, işaret parmağını içine soktu, sonra başparmağıyla işaret parmağının uçlarını birbirine sürttü. "Bu da aynı kokuya ve dokuya sahip. Evet, öyle olduğunu söyleyebilirim."

Müfettiş Brighton monogramlı gümüş kapağı cam kavanozun üzerine yerleştirdi.

Tam oturdu. "Allık kabınız, leydim."

"Ben allık kullanmam," dedi Leydi Holmes sıkılmış dişlerinin arasından.

"Dediğiniz gibi leydim. Siz ruj kullanmazsınız. Ama *Provence* gemisine üzerinde baş harfleriniz olan kapaklı bir allık kabı geldi. Ve bu sabah, kapağı olmayan kap Bay Arkwright'ın salonunda bulundu."

Sis düdükleri Livia'nın kafasında çınladı.

Leydi Holmes'un ağzı bir balık ağzı gibi açılıp kapandı. "Peki, şahsıma saldırdıktan sonra allık kabımı çalmaya nasıl cüret etti!"

"Gerçekten de, neden böyle bir şey yapsın ve sonra da senin rujunla salonunun duvarına *adi*, *bayağı* ve *baseborn*'un ilk beş harfini yazsın?"

"Ona sormalısın!"

"Çok isterdim, Leydi Holmes, ama yapamam. Görüyorsunuz, Bay Arkwright dün gece vurularak öldürüldü."

Odadaki tüm kadınlar nefeslerini tuttu ama sadece Leydi Holmes, "İyi ki kurtulduk!" dedi.

Livia yarı yarıya ayağa kalktı. Elini Leydi Holmes'un ağzına vurmak için kamarinın öbür ucuna sıçraması gerekirdi. Ama Leydi Holmes'u kısa süreliğine susturmayı başarsa bile, Leydi Holmes onu kenara itecek ve iki kat daha yüksek sesle tekrarlayacaktı.

"Ama kimin elinden kurtulduk?" diye sordu Müfettiş Brighton ipek gibi. "Roger Shrewsbury'nin!" diye hevesle teklif etti Leydi Holmes. "O değil miydi

alçak Arkwright *Provence* yola çıkmadan önce ona saldırdı mı?"

Livia yüzünü buruşturdu ve annesinin kelime dağarcığından tüm sıfatları çıkarabilmeyi diledi. Daha yeni birinin Bay Arkwright'ın duvarına yarım *doğumlu* yazdığını öğrenmişlerdi ve şimdi aynı kelimeyi ona karşı kullanıyordu. Ve Tanrım, daha önce de ona kaba demişti, değil mi, Lord Ingram bu noktada neredeyse tıslamıştı?

"Bu arada, sizin de Bay Arkwright'tan kurtulmak istemeniz için aynı derecede nedeniniz yok mu, Leydi Holmes, onun tarafından haksız yere aşağılandığınızı ve sulandığınızı düşünen siz? Elbisenizin cebinde Bay Arkwright'ın kulübesinin anahtarını bulduğumuzdan bahsetmiş miydim? Elbette *bu* evden kalan bir kalıntı olamaz."

Müfettiş Brighton birkaç adım ne ıktı. Hasta yatağında yatan Leydi Holmes'un başında dikiliyordu. "Nasıl oldu leydim? Kafanıza sopayla vurdu ve gitti. Ve siz, kendinize geldikten sonra, onun yanlışlıkla düşürdüğü anahtarı buldunuz ve kulübesine zarar vermeye mi karar verdiniz? Sonra duvarlarını tahrip ederken seni yakaladı mı? O zaman ne yaptı leydim? Kenara koyduğu tabancayı alıp onu vuracak kadar tahammül edilemez olan neydi?"

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye bağırdı Leydi Holmes, ilk kez gerçekten endişelenmiş gibiydi.

Livia'nın parmak uçları titredi. Müfettiş Brighton gerçekten de Bay Arkwright'ın ölümüyle ilgili olarak Leydi Holmes'u mu suçluyordu? Bu düşünülemezdi!

"Kanıtlara dayanarak konuşuyorum, Leydi Holmes. Dün gece açıkça onun kamarasındaydınız. Belli ki ona karşı büyük bir kin besliyorsunuz. Siz-"

"Eğer onu vurup öldürmüş olsaydım, neden o sıradan adama karşı olan şikayetlerim hakkında sizinle konuşmak isteyeyim ki?" diye bağırdı Leydi Holmes.

Sabahtan beri söylediği ilk mantıklı şeydi. Ama Tanrım, *sıradan*.

"Karanlık bir kulübede, onu ldrdğnz bilebilir miydiniz?

her şeyden önce kaçmaya kararlı mıydı? Buraya sarsılmış bir halde döndünüz ve başınızı bir an için kapıya yasladınız, ardınızda bir kan lekesi bıraktınız. Sonra içeri girdiniz ve kendinizi sakinleştirmek için her zamanki miktarınızın neredeyse iki katı afyon aldınız.

"Bu sabah uyandırıldıktan ve bakımınız yapıldıktan sonra geminin normal bir şekilde yoluna devam ettiğini gözlemlediniz ve herkes yaralanmanızın

gece yaşanan bir aksilikten kaynaklandığını düşündü. Bay Arkwright gayet iyi miydi? Bu sizin kin duygunuzla uyuşmuyordu. Onun için onu ortaya çıkarmalısınız.

sıradan bir kötü adamdı. Polis senin dışında herkesle mi konuşuyordu? Bu olmazdı, değil mi?"

Leydi Holmes gözlerini kırıştırdı. Ve tekrar göz kırptı.

"O adamın kulübesine hiç girmedim - bunu düşünmek bile!" diye patladı. "Ben sadece dışarıda durdum ve-"

"Anne!" Livia çığlık attı.

Leydi Holmes başladı.

"Evet, Leydi Holmes? Siz sadece Bay Arkwright'ın kamarasının önünde durdunuz ve ... ?" dedi Müfettiş Brighton, fare deliğinden küçük beyaz bir kemirgenin bıyıklarının çıktığını gören, bekleyen bir kedinin ses tonuyla.

Livia, Leydi Holmes'un başucuna koştu. "Anne, hâlâ iyi değilsin. Dr. Bhattacharya beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğiniz konusunda uyardı. Artık dinlenmelisiniz."

"Olivia Holmes, sana ihtiyacım yok-"

Livia Müfettiş Brighton'a döndü. "Müfettiş-"

Tökezledi -Lady Holmes onu şaşırtıcı bir güçle kenara itmişti.

"Kulübemi hemen terk et Olivia! İyi olup olmadığımı *ben* söyleyeceğim, sen değil.

Çık dışarı!"

Livia çaresizlik içinde Lord Ingram'ı aradı. "Lordum-"

Ona ciddi bir sempatiyle baktı ama, "Bayan Holmes, belki de en iyisi dışarı çıkmanızdır," dedi.

Neden ona yardım etmiyordu? Serbest bırakılırsa, Leydi Holmes'un kendini başka nasıl suçlayacağını Tanrı bilirdi.

"Bayan Norbert," diye devam etti Lord Ingram, "Bayan Holmes'un bir fincan çay içmesini ve bir şeyler yemesini sağlar mısınız? Bugün kendine bakacak vakti olduğunu sanmıyorum."

"Evet, lordum."

"Lordum-" diye yeniden başladı

Livia. "Git, Olivia!" Leydi Holmes kükredi.

Livia kapı pervazına tutunarak direndi. Norbert onun parmaklarını çözdü. Kabin kapısı kapanırken, Müfettiş Brighton'ın, "Nerede kalmıştık, sevgili Leydi Holmes?" diye mırıldandığını duydu.

On dört

Geminin muayenehanesi, salon güvertesinin arka tarafına yakın bir yerde bulunuyordu ve dışarıya açılan enine bir koridorla beyefendilerin hamamlarından ve erkek hizmetlilerin yatakhanelerinden ayrılıyordu.

Kapının üzerindeki düzgün bir levhada odanın amacı ve asistan doktorun adı yazılıydı. Charlotte kapıyı çaldı; kimse cevap vermedi. Kapıyı tekrar çaldı, Dr. Bhattacharya'dan hâlâ bir iz yoktu ama komşu kulübenin kapısı açıldı.

Otuz yaşlarında bir adam dışarı baktı. Yüz hatları yakışıklı olmaktan ziyade düzenli ve hoştu ama kelliğe kurban gitmesi pek mümkün görünmeyen gür kumral saçları vardı. Bu saçlar aynı zamanda Bay Arkwright'ın bir gün önceki verimsiz alışverişlerinin sonunda ona vermiş olabileceği kesik ve çürükleri de gizliyordu.

Öğleye yakın olmasına rağmen Charlotte neşeyle, "Günaydın," dedi. "Kapınızı çalarak sizi rahatsız mı ettim, Bay Pratt? Beni hatırladınız mı? *Provence* Southampton'dan ayrıldığı gün tanışmıştık."

Bay Pratt konsantrasyon içinde yüzünü buruşturdu. "Bayan Ramsay, değil mi? Hayır, beni rahatsız etmediniz. Size iyi günler dilerim."

Charlotte, o kamarasının loş iç kısmına çekilmeden önce ancak karşılıklı bir "iyi günler" diyebildi.

Bayan Ramsay'in içten ve canlı tavırları genellikle daha iyi bir sosyal karşılık bulurdu. Bunun dışında, günün mavi gökyüzü ve mavi ufukları tipik bir yolcuyla neşeli bir ruh haline sokardı. Ama Bay Pratt tipik bir yolcu değildi, değil mi? Rüzgâr güzel olsun ya da olmasın, o hâlâ romantik arayışları başarısızlıkla sonuçlanmaya mahkûm bir adamdı.

Charlotte bir dakika bekledikten sonra Bay Pratt'in kapısını çaldı. Yoluna çıkan adamın öldürülmesiyle bir ilgisi olup olmadığını öğrenmek istiyordu,

kafası meşgul olurdu, değil mi? "Kim o?"

"Öğle yemeğinde yemek salonunda olmalısınız, Bay Pratt," dedi.

-Ve onun kapıyı açmasını beklemeden ilerledi.

Birkaç kapı ötede tekrar durdu.

Livia ve Norbert, Livia'nın kulübesinin önünde durdular.

". . öyle demek istemedim," dedi Norbert. "Hanımefendinin nasıl biri olduğunu bilirsin."

"Evet, nasıl olduğunu biliyorum. Teşekkür ederim Norbert," dedi Livia, gözleri hiçbir şeye bakmıyordu, sözleri de bakışları kadar kayıtsızdı.

"Sevgili Bayan Holmes!" Charlotte, Bayan Ramsay'in sesi tam olarak tizleşmeye uygun olmasa da, tizleşti. "Sizi görmek ne güzel. Gelin ve yaşlı bir kadına eşlik edin. Gençlerle vakit geçirmeye bayılıyorum."

Yürüdü ve Livia'yı kolundan tuttu.

"Hanımefendi-" diye başladı Norbert.

Charlotte, Livia'yı yanına çekerken omzunun üzerinden, "Sorun değil," dedi. "Annesi yüzünden, değil mi? İnan bana, anlıyorum. Ben daha da kötü bir teyze tarafından büyütüldüm, onu düşündüğümde hâlâ ürperiyorum ve son otuz yıldır ölü."

Livia küçük bir sesle, "Lütfen Bayan Ramsay, benimle ilgilenmenize gerek yok," dedi, götürülmesine izin verirken bile. "Biraz kendi başıma oturabilirsem iyi olacağım."

"Eminim öyledir. Ama benimle ve sevgili Bayan Fenwick'le biraz otursanız çok daha iyi olacağınızdan da aynı derecede eminim. Gel bakalım. İşte iyi bir kız."

Kamarasının kilidini açtı, Livia'yı içeri soktu ve kapıyı kapattı. Sonra uzun bir nefes verdi ve "Benim. Sen iyi misin?"

Lord Ingram, Holmes'un ailesini pek iyi tanımıyordu.

Bununla birlikte, sadece fiziksel yakınlıkta birlikte geçirilen zaman ölçülseydi, Holmes'un kendisiyle neredeyse hiç ilişkisi olmazdı. Arkadaşlıklarının can damarı her zaman yazışmaları olmuştu.

Son ayrılıklar, dört gözle beklenecek tek bir satırın bile olmadığı uzun ve dayanılmaz haftalar olmuştu.

Kırtasiye malzemelerinin kalitesi konusunda titiz olmayan bir muhabir, tek bir kuruşluk pul karşılığında üç *yaprak* ve bir zarf gönderebilirdi. Yıllar geçtikçe mektupların ağırlığını yakından tanımaya başlamıştı, yarım onsluk küçük haber ve düşünce paketleri, sonuncusunu sık sık bir sonraki masasına gelene kadar yer imi olarak kullanıyordu.

Çok az konuşan birine göre, yazarken çok daha fazla konuşurdu, dikkatini çeken her şeyi o üç sayfaya, önlü arkalı, bazen var olan satırlara çapraz olarak yazılmış yazılarla, her şeyi okumak için acı bir deneme haline getirdi.

Ancak tüm gözlem gücüne rağmen, özellikle Londra'daki ilk çıkışından önceki yıllarda, neredeyse tüm zamanını babasının küçük arazisinde geçirdiği ve en yakın köyün bile günlük girişimler için çok uzak olduğu zamanlarda, hayatının kapsamı ciddi şekilde sınırlıydı.

Sonuç olarak, aile üyelerinin konuşmalarını, eylemlerini ve motivasyonlarını tartışırken, genel olarak insanlığı ve onun içindeki yerini anlama çabasıyla, aile üyeleri hakkında çok sayıda anlık ama duygusuz yorumu sindirmişti, ancak daha sonra fark edecekti.

Annesi, o dönemden kalma mektuplarında önemli biri olmak isteyen ama bunu hep yanlış yollardan yapan mutsuz bir kadın olarak öne çıkıyordu.

Leydi Holmes kendisine karşı haksızlık edilmesine katlanamazdı ama ona karşı en çok haksızlık eden kişi, sürekli güvenmek zorunda olduğu kocasıydı. Bu daimi öfkeyle başa çıkabilecek zihin gücü ya da karakter sağlamlığı olmadığından, gururu katı bir mantıksızlığa dönüşmüş ve mutluluk arzusu, o anki herhangi bir zevke ya da tatmine sarılma refleksine indirgenmişti.

Günlük hayatının sınırları içinde, çoğunlukla hizmetçilerine ve çocuklarına yönelttiği öfkesinin sonuçları, kötü yönetilen bir ev ve uzak çocuklarla sonuçlanmıştı. Ve büyük ölçüde sahip olmadığı parayı harcamakla ilgili dürtüleri - kocasının da bolca paylaştığı bir hata - mali durumu tehlikeli bir hale getirmişti.

Bunlar kronik durumlardı, ciddiydiler ama kısa vadede ölümcül değillerdi. Ama şimdi günlük yaşamının sınırlarının dışındaydı; şimdi bilge kişilerin muhakemesini sınayacak koşulların içindeydi.

Müfettiş Brighton'dan yeterince korkmuyordu: Onu sosyal bir aşağılık olarak görüyordu. Konuşmayı kesmesi sağlanamazdı: Bay Arkwright'a karşı olan şikâyeti henüz ele alınmamıştı. Ve ona koçluk yapılamazdı: Önemli olma ihtiyacı yıllar geçtikçe tavsiyeleri dinleyememeye dönüşmüştü.

Lord Ingram, Bayan Olivia'nın çaresizliğini tamamen anlıyordu ama bir cinayet soruşturmasının önüne barikatlar dikilemezdi. Müfettiş Brighton'ın dediği olacaktı. Ve Leydi Holmes, adalet ve tazminat hakkı olduğuna inanarak, Müfettiş Brighton'ın istediğini yapmasına yardımcı olacaktı.

Bunun için hiçbir şey yoktu.

Kramp giren parmaklarını esnetti ve tekrar yazmaya hazırlandı.

"Nerede kalmıştık, sevgili Leydi Holmes? Sadece Bay Arkwright'ın kamarasının kapısının önünde durduğunuzu söylemiştiniz ve ..."

Leydi Holmes tereddüt etti.

Lord Ingram not defterine doğru kaşlarını kaldırdı. Leydi Holmes tehlikenin farkında olduğu için mi tereddüt ediyordu, yoksa Bayan Olivia'nın sözünü kesmesinden sonra daha önce söylediklerini çoktan unutmuş muydu?

Müfettiş Brighton, "Anladığım kadarıyla leydim, gemiye binerken Bay Arkwright ile aranızda bir tür anlaşmazlık olmuş?" diye sordu.

Leydi Holmes'un yüz hatları sertleşti. "O ve o sürtük kız kardeşi yolumu kestiler ve özür dilemeyi reddettiler."

Kabindeki hava, karbolik asidin katranımsı tatlı kalıntısı ve Müfettiş Brighton'ın kötü niyetli beklentisi kokuyordu.

"Anladığım kadarıyla dün sabah yine bir tatsızlık yaşanmış?" Polis memuru neredeyse gülümsedi. "Pencerem açıldı ve Bayan Holmes ile aranızda geçen bir konuşmaya kulak misafiri oldum. Belki de sizin açınızdan bir monolog olduğunu söylemeliyim, Bayan Holmes size hala halk içinde olduğunuzu hatırlatmaya çalışırken, siz 'o aşağılık adamdan' geminin diğer tarafında olduğunuzu ve bir filin burnu kadar uzun kulakları olup olmadığını daha az önemseyemeyeceğinizi gürlediniz.

"Sizi bu kadar öfkeliendiren şeyin ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı leydim, ama görünüşe göre, gemiye binış sırasında yaşanan tatsızlıklara rağmen, Bay Arkwright'ı uygunsuz bir çöp yığınının atmak yerine, Bayan Holmes'u kız kardeşiyle arkadaş olmaya teşvik etmişsiniz, böylece Bayan Holmes zengin bir adamın karısı Bayan Arkwright olabilirmiş. Ve planınıza kulak misafiri olan Bay Arkwright'ın bu konuda söyleyecek kötü şeyleri vardı. Özellikle de sizin hakkınızda."

Lord Ingram'ın kalbi Bayan Olivia için acıyordu; böyle bir sıkıntıya maruz kalmamalıydı.

Leydi Holmes'un yüzü buruştu; Müfettiş Brighton'a karşı duyduğu kızgınlık öfkeye dönüştü. "Bu konuya değinmeye tenezzül etmeyeceğim."

"Ama çileden çıkarıcı olmalı," dedi Müfettiş Brighton yumuşak bir sesle, sempati duyuyormuş gibi görünerek.

"Elbette öyleydi. Kocam bir baronet. O bayağı adamın dizlerinin üzerine çöküp kızımın kendisiyle evlenmeye tenezzül etmesi için dua etmesi gerekirdi. Ama o -tam bir küstahlık ve küstahlık-"

Yüzü kıpkırmızı oldu. Elinde bir çay fincanı olsaydı, onu duvara fırlatabilirdi.

"Gerçekten de Bay Arkwright için kabul edilemez bir durum. Ama sanırım bu bile sizi onun evini tahrip etmeye zorlamazdı. Daha kötü bir şey mi oldu? Başka ne tür hakaretlerde bulundu?"

Leydi Holmes yine tereddüt etti.

"Bu tahriklere katlanmak ne kadar zor olmalı, leydim," dedi Müfettiş Brighton kibarca.

Lord Ingram, Holmes'un bir zamanlar kız kardeşleri hakkında yazdıklarını hatırladı. *Livia tanıdığım en dürüst insan olabilir: Gerçek duygularına aykırı davranmaz. Bu yönüyle en büyük kız kardeşimiz Henrietta'nın tam tersi. Hatta Henrietta ailemizi daha çok hor görür; evlendiğinden beri bir kez bile onları ziyaret etmedi. Ama hala evde yaşarken, ne kadar saçma olursa olsun annemizin söylediği her şeye katılır ve gerçek ya da hayali, yaşadığı hakaretlere karşı her zaman sempatik davranırdı. Henrietta bunu yaparak ve bundan daha fazlasını yapmayarak annemizden istediği her şeyi elde etti.*

Müfettiş Brighton, Leydi Holmes'u önceki Henrietta Holmes kadar doğru okumuştı ve şimdi de aynı özenli onaylamayı benimsemişti.

Birkaç dakika önce kendisini cinayetle suçlamış olan Leydi Holmes'tan da istediği her şeyi elde edebilecek miydi?

"Ah, tahmin bile edemezsiniz," diye yakındı Leydi Holmes. "Dünya artık eskisi gibi bir yer değil. En sıradan ayak takımı bile artık kendilerine bir yer edinebileceklerini ve gerçek hanımefendiler ve beyefendiler arasında yürüyüp yemek yiyebileceklerini sanıyor. Bu tahammül edilemez bir şey."

Müfettiş Brighton'ın gözlerinde nefret titreşiyordu: Leydi Holmes'a göre, bu adam hiç şüphesiz "ayak takımının" bir üyesiydi. Ama sonra gülümsedi.

ve iç geçirdi. "Gerçekten de böyle ayak takımının, ama özellikle de Bay Arkwright'ın elinden neler çektiniz."

"Hayatım bir kâbustu, Müfettiş," dedi Leydi Holmes sesinde bir tutuklukla.

"Ama üzüntünüzü sineye çekmenize gerek yok, sevgili Leydi Holmes. Sessizlik içinde acı çekmenize gerek yok," diye mırıldandı Müfettiş Brighton. "Ve bu odadakilerin sağduyusuna güvenebilirsiniz."

İçlerinden biri -sağduyulu olduğunu iddia etmesine rağmen- bir cinayeti sizin üzerinize yıkmak istiyor, Leydi Holmes.

Leydi Holmes sabahlığının manşetiyle gözlerinin kenarlarını sildi. "Dün geceydi. Üst güverteye çıktım-"

Lord Ingram'a baktı. Fark etmemiş gibi yaptı ama karın kaslarını güçlendirdi.

"Lord Ingram'la kızım hakkında konuşmak umuduyla yukarı çıktım - bu gemidekiyle değil, en küçüğümle."

O da bu gemide.

Lord Ingram bu kez başını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Sadece Leydi Holmes'un bu kadar beceriksiz bir yalancı olmamasını dileyebilirdi. Kısa bir süre sonra kendi iddiasıyla çelişecekse neden akşam yemeğinden sonra kamarasından çıkmadığını söyleme zahmetine girmişti ki?

"Lord Ingram ve Charlotte uzun zamandır arkadaşlar. Artık yeniden evlenmeye uygun olduğuna göre, Charlotte'uma evlenme teklif etmeyi düşüneneğini umuyordum."

O benim farklı bir parçamı tercih ediyor.

Muhtemelen onun diğer tüm yönlerini evliliğine tercih ediyordu. "Ama üst güverteye ulaştığımda, hangisini seçeceğimi şaşırdım. kamara lord hazretlerinin kamarasıydı. Şaşkınlık içinde sancak tarafında bir süre durdum."

Bay Gregory'nin kamarası üst güverte sancak geçidinde yer alan üç kamaradan biriydi.

Tabii ki.

Tabii ki.

Lord Ingram, Leydi Holmes'un Bay Gregory yerine kendisini görmek istediğini söyleyecek kadar mantıklı olduğu için şükretmesi gerektiğini düşündü. Ama tek hissettiği, yaklaşan felaketin buz gibi kucaklamasıydı.

"Ben tereddüt ederken," diye devam etti Leydi Holmes, "Arkwright denen adam, önünde durduğum kulübenin yanındaki kulübeden çıktı. Beni gördü ve

-Ve dedi ki- dedi ki-"

"Evet?"

"Bay Gregory'nin içeride zaten başka biri olduğunu söyledi ve ben de bunun o Alman mürebbiye olması gerektiğini hemen anladım!"

Sözleri kulakları sağır etti. Lord Ingram, Leydi Holmes'un *Provence*'ta olduğunu öğrendiği andan itibaren mutsuz bir önseziye kapılmıştı. Şimdi kadın, bütün felaket önsezilerini doğruluyordu. Şimdi Frau Schmidt, Müfettiş Brighton'ın dikkatini çekmişti.

Leydi Holmes dişlerini sıktı. "Yani, o adamın beni gördüğünde neden Bay Gregory'den bahsettiğini bilmiyordum ama Bay Gregory'nin asla mürebbiyelerle falan arkadaşlık etmeyeceğini söyledim, özellikle de bu kadar yaşlı biriyle. O da Bay Gregory'yi tanımadığını ama geceyi benimle geçirmektense Bayan Ramsay'le geçirmeyi tercih edeceğini söyledi!"

Lord Ingram öksürdü. Arkwright'ın kadınlar konusunda bu kadar mükemmel bir zevke sahip olduğunu hiç bilmiyordu.

Müfettiş Brighton, "Ne kadar kaba ve affedilmez sözler," dedi. "Sizi kamaranızda yaraladıktan sonra onu tekrar görmek zorunda kaldığınız için çok üzgünüm leydim."

"Ama hayır!" diye haykırdı Leydi Holmes. "Bu benim yaralanmamdan önceydi."

"Öyle mi?" Müfettiş Brighton şaşırmış gibi yaptı. "O zaman saat kaçtı?"

"Dokuz buçuktan biraz önce."

Müfettiş Brighton başını salladı. "Umarım leydim, Bay Arkwright'a o kaba ve yersiz yorumundan sonra haddini bildirmişsinizdir?"

Leydi Holmes'un çenesi çalıştı. "Size yaptığının bu olduğunu söylemek isterdim, Müfettiş. Ama ne yazık ki, bu şekilde konuşulmuş olmanın şaşkınlığını üzerimden atana kadar Arkwright denen adam ortadan kaybolmuştu."

"Peki siz ne yaptınız leydim?"

"Ne yapabiliirdim ki? Elbette buraya döndüm."

"Ama sizin gibi iradeli ve becerikli biri, kötü muameleye maruz kaldığınızda öylece oturup kahrolmadınız, değil mi?"

"Şey, hamama gitmek üzere olana kadar öyleydim. Kapımı açtım ve onun sesini duydum! Ama bu kadarı da fazla, beni bu kadar küçük düşürdükten sonra kamaramın yanına gelip aşağılanmamdan biraz daha zevk almak için mi?"

Bayan Fenwick'in bahsettiği gibi, Bayan Watson'ın Bay Arkwright'ı geminin bu bölümünde son gördüğünden yaklaşık bir saat sonra gördüğü şey bu olmalı.

onunla kütüphanede karşılaştım.

Lord Ingram, Bay Arkwright'ın Leydi Holmes için geldiğinden şüpheliydi ama Leydi Holmes açıkça aksini düşünüyordu. Yatak örtüsüne sarıldı, elinin arkasında mavi damarlar belirmişti. "Yine de ne yapabilirdim ki? Biri onu alenen kötü adam ilan etmeli ama bunu kim yapar ki? Bir süre sonra bunu kendimin yapabileceği aklıma geldi. Elbette kullanmadığım bir allığım vardı ama ona da bir amaç bulabilirdim; kapısına *kötü adam* damgası vurabilirdim!"

Leydi Holmes'un ses tonu hem övünge hem de bir şekilde ... övgüye aç gibiydi.

Hiç övgü almadı.

Müfettiş Brighton, "Yani bu kez rouge ile birlikte üst güverteye geri mi döndünüz?" diye sordu.

Leydi Holmes yatak örtüsündeki görünmez toz zerreciklerini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Evet, ama hiçbir şey yapamadım. Tam o adamın kapısına bir şeyler yazmaya hazırlanırken kapı açıldı. Ve kapandı."

Sesi düzdü ve zekâsının onaylanmamasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı.

"Kapıyı açıp kapatan Bay Arkwright mıydı?"

"Elbette, başka kim olabilir ki? Ürkmüşüm. Ama sonra kapı tekrar açıldı ve tek gördüğüm bana doğru gelen bu bastonu. Sonra bir de baktım ki bu sabah olmuş, herkes ve kayınbiraderi kamaramdaydı!"

Müfettiş Brighton gözlerini kıstı. "Bay Arkwright'ın kamarasına hiç girmediniz mi?"

"Kesinlikle olmaz! Bunu düşünmek bile, bir adamın evine girmek. Hem de bir yabancının."

Lord Ingram notlarına tekrar göz attı. Leydi Holmes önceki geceyle ilgili olarak daha önce verdiği ifadelerin her birini tersine çevirdiğinin farkında mıydı? Artık her konuda doğruluğundan şüphe ediliyordu. O bile kadının Bay Arkwright'ın odasına girip duvara bir şeyler karaladığına inanmaya hazırды.

"Peki ya bana daha önce anlattığınız, saat dokuzda kendi kamaranızda saldırıya uğradığınıza dair söyledikleriniz?"

Leydi Holmes burnunu çekti. "Bu sadece işleri sizin için basitleştirmek içindi, değil mi?"

"O zaman saat kaçta Bay Arkwright'ın kulübesinin önündeydiniz?"

Leydi Holmes derste çok uzun süre oturmuş bir çocuk gibi kıpırdandı, yatak örtüsünün kumaşını parmak uçlarının arasına sıkıştırıp ovuşturdu. "Emin olamıyorum. Belki ondan birkaç dakika önce. Ama neden bununla bu kadar ilgileniyorsun? Bay Arkwright bana sebepsiz yere vurdu. Bunun ne zaman ya da nerede olduğunun ne önemi var?"

"Bir cinayet soruşturmasının ortasındaiken bu çok önemli leydim. Ve verdiğiniz saat sizi büyük ihtimalle Bay Arkwright'ı canlı gören son kişi yapıyor."

Leydi Holmes sustu. "Ama o adamın öldüğü konusunda şaka yapıyordunuz, değil mi?"

Şaşkınlığında son derece samimiydi. Lord Ingram alnını sol avucunun içine koydu.

Müfettiş Brighton bile cevap vermeden önce bir an bekledi. "Öyle değil leydim. Ve eğer şüpheniz varsa, duvarına iki buçuk aşağılayıcı kelime karalamak için kullanıldıktan sonra salonunda bulunan neredeyse boş allık kabınız konusunda da tamamen ciddiymdim."

Leydi Holmes'un anlayışsızlığı daha da artıyor gibiydi; kronik bir yalancının, gerçeği yemeğin içindeki malzemelerden biri olarak görüp, istediği süsleme ve çarpıtmalarla servis ederken, bunu yapmayan ve sözlerinin ilk andan itibaren ciddiye alınması gereken başkalarının da olduğunu kavrayamaması.

"Ama bu- bu-" Ağzı kocaman açıldı. "Bu *hiç adil değil*." "Adil olmayan ne, leydim?"

"Bana doğruyu söylediğini söylemeliydin."

Müfettiş Brighton esprili bir şekilde kıkırdadı. "Leydi Holmes, ben bir kanun memuruyum ve bizzat yüzbaşı tarafından bir cinayet soruşturması için görevlendirildim. Oyun oynadığımı size düşündüren neydi? Ya da herhangi birinin böyle iddialarda bulunacağını?"

Leydi Holmes örtüsünü çenesine kadar çekti. "Ama-ama-"

Müfettiş Brighton kravatını hafifçe düzeltti. "Görüyorum ki yorgunsunuz ve hizmetçinizin ve belki de kızınızın şefkatli ilgisine ihtiyacınız var. Sizden ayrılıyorz leydim, ancak kendinizi daha iyi hissettiğinizde geri döneceğiz."

Livia Charlotte'a sıkıca sarıldı.

Sahra'yı yürüyerek geçen bir gezgin, sadece bir ağız dolusu suyu kalmış ve pusulasını haydutlara kaptırmış biri olarak kendini bitkin hissediyordu. Ama şimdi sanki bir devenin sırtına bindirilmiş, eline bir salkım sulu, tatlı hurma tutuşturulmuş ve bir günlük yürüyüş mesafesinde bir vaha olduğu söylenmiş gibiydi.

Hâlâ bir çölün ortasındaydı, hâlâ ürkütücü zorluklarla karşı karşıyaydı ama artık yenilginin eşiğinde değildi.

Charlotte'u bırakmadan önce ona daha sıkı sarıldı ve kendi gözlerini sildi. "Burada olduğun için çok mutluyum, Charlotte. Çok mutluyum."

"Ben de seni gördüğüme sevindim, Livia."

Charlotte ona bergamot kokan bir mendil verdi. Livia kurtuluşunun kokusunu derin derin içine çekti.

Charlotte askılı taburede, Livia alt ranzada, perdeleri çekili küçük bir kamarada iki kız kardeş, tehlikelerle dolu bir gemide küçük bir sığınakta konuşuyorlardı. Livia, Leydi Holmes'un yaşadığı zorlukları hızlıca anlattı. Charlotte neden *Provence*'ta olduğunu, gerçek Bayan Ramsay'in kim ve nerede olduğunu ve cinayet hakkında şimdiye kadar neler bildiğini kısaca anlattı. Livia birkaç kez sinirlerini yatıştırmak için Bayan Watson'ın viskisinden bir yudum içmek zorunda kaldı, ama soğukkanlılığını korudu.

"Lord Ingram'ın transkriptlerini okuduğumda daha fazla şey öğreneceğim. Ama söylediklerinize bakılırsa katil, gitmek için Bay Arkwright'ın kapısını açtığında ve onu tam karşısında bulduğunda annemle uğraşmak zorunda kalmış gibi görünüyor."

Livia ürperdi. "Yani *katil* onu bayılttı mı?"

"Bay Arkwright'ın bastonuyla, o anda ortalığı ayağa kaldırmasını önlemek için. Daha sonra, katilin onu Bay Arkwright'ın salonuna sürüklemekten başka çaresi kalmadı, çünkü geçitte bırakılması pek mümkün değildi. Zaten orada olduğu için günah keçisi de o olabilirdi."

"O iyi olacak mı?"

Livia sadece Leydi Holmes'tan uzaklaşmak istiyordu, annesinin asılmasını değil.

Charlotte'un parmak uçları askılı taburesinin kenarını düzeltti. Livia kız kardeşinin makyajlı yüzünden gözlerini alamıyordu; bir sürü kırıkklık, çukurlarla çaprazlanmış dendritik bir drenaj deseni gibi. Mavi gözlüğünü çıkarmıştı.

Gözlükleri ve gözleri, nedense, en az yarım yüzyıl boyunca onun olmayacak bu yüze hiç de uygun görünmüyordu.

"Müfettiş Brighton'ın zor bir görevi var: Katil arkasında kimliğine dair doğrudan bir kanıt bırakmamış. Anladığım kadarıyla, kendisini bastonla dövenin Bay Arkwright'ın kendisi olduğuna inanan Mamma dışında doğrudan tanık da yok. Müfettiş Brighton başka bir şey bulamazsa, Mamma aleyhindeki kanıtlar onun cinayetle suçlanmasına yetecek kadar güçlü mü? Bu bir olasılık."

Livia elindeki gümüş şişeye özlemle baktı. Parıldıyordu ve ayrıntılara gösterilen özen sayesinde üzerinde büyük bir R harfi vardı: Ramsay'in R'si ve Bayan Watson'ın Johanna Redmayne olduğu zamanın R'si.

Sonunda bir yudum daha almadı. Bayan Watson'ın viski stokunu bitirmek için henüz çok erkendi; yemek salonu henüz öğle yemeği servisine bile başlamamıştı. "Peki ne yapacağız?"

Cebelitarık polisinden memurlar Leydi Holmes'u gemiden çıkarırken, onlar zorlukla durup izleyebilmişlerdi. Anneleri öyle bir olay çıkarır mıydı ki, polis onu kelepçelemek zorunda kalır mıydı?

"Yakında kaptan yolculara Bay Arkwright'ın ölümü hakkında bilgi verecek. Bu duyurunun ardından Müfettiş Brighton bir tanık akınıyla karşılaşabilir ve öyle şeyler öğrenebilir ki, annemin küçük tuhafılığı davayla tamamen ilgisiz hale gelebilir."

Charlotte ayağa kalktı, neredeyse öğle yemeği vakti gelmişti. "Olmazsa da endişelenmeyin. Kendi güvenliğim bu soruşturmanın hızlı ve başarılı bir şekilde sonuçlanmasına bağlı. Bunu sağlayacağım."

On beş

Charlotte yemeğe geç gelmişti.

Sorgulamasının sonunda üzülen Leydi Holmes, Lord Ingram'a kızını bulup kendisine göndermesi için yalvarmıştı. Livia'yı Bayan Ramsay'in kulübesinde bulan Lord Ingram, bu fırsattan yararlanarak elindeki tutanakları Charlotte'a verdi. Charlotte da oturup bunları dikkatle okumuş ve daha sonra alması için Bayan Newell'a bırakmıştı.

Sonunda yemek salonuna girdiğinde, salonun dörtte üçü doluydu ve sohbetle uğulduyordu. Yolcular yüksek sesle ve sık sık gülüyorlardı, *Provence*'in ilerleyişinin pürüzsüzlüğünden kaynaklanan kolektif neşeleri, doğanın merhametinde geçen bir gecenin ardından takdir edilen bir zevkti.

Bay Arkwright'ın cinayeti soğukkanlılık ve sağduyuyla ele alınmıştı. Ne Arkwright kardeşler ve Bay Gregory'nin bulunduğu üst kat sancak geçidinin kapatılması ne de kütüphaneye el konulması büyük şikâyetlere yol açmıştı.

Yine de, yemeğin görünürdeki neşesinin altında huzursuzluk dalgalanıyordu. Bu durum herkesi etkilemedi: Hindistan'a giden birkaç devlet memuru kriket üzerine hararetli bir tartışma yürüttü; dört misyoner, *zenanın* içinde hastaları görmelerine ve onları müjdelemelerine izin verilecek kadın doktorları işe alma tartışmasına derinlemesine dalmıştı. Ancak diğer yolcular birbirlerine fısıldaşıyor, bazıları yanlarına gelen her host ve hostese sorular soruyordu.

Charlotte'un daha önce birlikte yemek yediği askerler onu masalarına buyur etti. Bir önceki yemeklerinde, bilge ve yaşlı kulaklarını Teğmen Younghusband'ın romantik sıkıntılarına vermişti. Şimdi, genç ve güzel bir bayanı rakibine kaptırma ihtimali bile onun alçak sesle de olsa, "Neler olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Bayan Ramsay? Üst güvertenin yarısı kapalı olduğu için bugün çok *tuhaftı*. Fırtına sırasında biri ölmüş olmalı diyorum."

Arkadaşı Teğmen Wallis, "Her zaman birilerinin ölmüş olması gerektiğini söylüyorsunuz," dedi.

"Bir gün mutlaka haklı çıkacağım, sizce de öyle değil mi hanımefendi?"

"Bence spekülasyonlar bu kadar alevlendiyse, kaptanın yolculara hitap etmesi gerekiyor. Belki de çok yakında öğreneceğiz."

Charlotte bir hostesten bir kâse çorba aldı. Kahvaltıyı kaçırdığı, sonra da mükemmel bisküvileri reddettiği bir sabahtan sonra -gerçek Bayan Ramsay unlu mamullerin onarıcı gücüne inanmazdı- her şeyi yemeye hazırды.

Çok meşguldü, kendi davalarıyla uğraştığı zamanlardan bile daha meşguldü.

Şanslıydılar. Müfettiş Brighton'ın, bütün bir sabah çalışmaktan, özellikle de Leydi Holmes'u ayakta sorgulamaktan dolayı baş dönmesi şiddetlenmişti ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Leydi Holmes'un kulübesinden ayrıldıktan hemen sonra Frau Schmidt'i çağırmış olsaydı, Charlotte için risk çok daha büyük olurdu. Ama polis memuru kamarasında dinlenmeye gitmişti ve Lord Ingram da Bay Gregory ile konuşmuştu. Bay Gregory'nin mesajı şimdiye kadar Frau Schmidt'e iletmış olması ve ikisinin de bir gece önce nerede olduklarına dair ne söylemeleri gerektiği konusunda anlaşmış olmaları gerekirdi.

Bayan Ramsay'in genç arkadaşları gemide gerçekten neler olduğu konusundaki tartışmalarını sürdürürken, bir yandan da hiç düşünmeden kalın tereyağlı ekmek dilimlerini mideye indiriyorlardı. Charlotte'un ağzı sulandı ama Bayan Ramsay böyle bir aşırılığa asla izin vermezdi.

Teğmen Youngusband'ın sesi birden alçaldı. "Haklısınız Bayan Ramsay. İşte kaptan geliyor!"

Kaptan Pritchard, yanında subayları olduğu halde yemek salonuna girdi. Şık üniformalar içinde bu kadar çok adamın görünmesi herkesin dikkatini çekti. Ancak Charlotte'un bakışları, onların ardından eşikten geçen sevgilisine takıldı. O da Charlotte'u ve yeni centilmen arkadaşlarını görmüştü.

Dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı.

İlginç olan şu ki, onun sevgisinin zaman içinde devam edip etmeyeceği konusunda şüpheye düştüğü anlar olmuştu ama bunu bir başkasına aktaracağından hiç korkmamıştı. Sanki kendisini her zaman onun için bir deney olarak görmüştü ve bir gün aniden yeterince veri topladığına ve artık daha fazla test yapmasına gerek olmadığına karar verebilirdi.

Tamamen haksız sayılmazdı. Onun için de öyle başlamamış mıydı? Ama şimdi . . .

Yolcular sessizliğe gömüldü. Açık pencereden *Provence*'ın Atlantik'i yaran dalgaları geliyordu. Kaptan gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, sonra etrafına bakındı. "Bayanlar ve baylar, değerli yolcu arkadaşımız Bay Jacob Arkwright'ın bu sabah kamarasında ölü bulunduğunu bildirmekten üzüntü duyuyorum."

Daha büyük bir sessizlik, ardından çığlıklar ve sorular patlaması.

Kaptan elini kaldırdı. "Scotland Yard'dan Müfettiş Brighton'ın *Provence* gemisinde olması büyük bir şans. Kendisi cömertçe bu davayı ele almayı kabul etti. Bunun devam etmekte olan bir soruşturma olduğu göz önüne alındığında, siz bayanlar ve baylardan, sahip olabileceğiniz her türlü bilgiyi sağlayarak iyi müfettişe yardımcı olmanızı rica etmek dışında konuyla ilgili daha fazla konuşamam. Teşekkür ederim ve iyi günler."

Yüzbaşı ve beraberindekilerin çoğu ayrıldılar ve arkalarında soruşturmaları yürütmek üzere Bay Spalding'i bıraktılar. Bu konuda Yüzbaşı Pritchard'dan daha fazla söyleyecek bir şeyi yoktu, ama birkaç cümlesini tekrarlardı -henüz *pek* bir şey *bilmiyoruz*; *Müfettiş Brighton hâlâ soruşturma yapıyor*; *korkarım ki bu konuda konuşmaya yetkim yok*- ve *bunları* doğrudan onun ağzından duymak isteyen herkese *sakin* ve sabırlı bir şekilde anlattı.

"Bir kez olsun haklı çıktığına inanamıyorum," diye mırıldandı Teğmen Wallis.

"Ben de inanamıyorum." Teğmen Younghusband'ın sesi de daha az şaşkın değildi. "Bay Arkwright'ın kamarası üst kattaki sancak geçidinde mi? Dün gece sigara içme odasının hemen yakınındaydık, değil mi Wallis?"

Teğmen Wallis ürperdi. "Tanrım, öyleydik."

Charlotte az önce önüne konan somon balığını kesti. "Bir şey gördün mü ya da fark ettin mi?"

İki adam hep bir ağızdan başlarını salladı. "Sadece korkmayacak kadar sarhoş olmaya çalışıyorduk," diye yanıtladı Teğmen Younghusband.

Charlotte kıkırdadı. "Dikkatli düşün. Ne görmüş ya da duymuş olabileceğinizi asla bilemezsiniz."

"Aie, şu anda gerçekten düşünemiyorum," diye inledi Teğmen Younghusband. "Dün gecedен beri başım hâlâ ağrıyor."

Charlotte yemek salonuna göz gezdirdi. Müfettiş Brighton'ın şu anki baş şüphelilerinden hiçbiri salonda değildi. Bay Arkwright'la bazı ilişkileri olan diğer yolculardan Bay Russell, tanınmış bir

düşman, düpedüz neşeli görünüyordu. Bay Pratt gözlerini kırpıştırarak oturdu. Ve Roger Shrewsbury . . .

Roger Shrewsbury elini ağzına götürmüştü, morarmış tek gözü öncekinden daha az şişmişti ama rengi daha da dramatik bir şekilde bozulmuştu, tamamen mürekkep mavisini ve kızgın mordu. Karısı omzuna hafifçe vurdu ama o sıkıntısını atamamış görünüyordu.

Charlotte'un bakışları tekrar Lord Ingram'ın kollarıyla birleşti. Selamlamak için çenesini bir santim kadar yukarı kaldırdı. Yüzbaşının duyurusu üzerine Müfettiş Brighton'ın gözlemcisi olarak gelmişti ve şimdi o da gidiyordu.

Sancıları daha yeni başlamıştı.

Kütüphanenin duvarındaki saat tık tak ediyordu. Lord Ingram nefes alıp verdi ama kalbi durmak bilmiyordu.

Gizli ve saklı kalması gereken şeyler birer birer açığa çıkacak, Müfettiş Brighton'ın incelemesine tabi tutulacaktı. Bu öğleden sonrasının ötesini, önümüzdeki birkaç günün ötesini düşünmeye çalıştı -Holmes zaten gözünü haftalar, aylar sonrasına dikmişti. Ama burada her şey olabilirdi. Her şey onun geleceğe yönelik büyük mimarisini altüst edebilirdi.

Kapı açıldı. Müfettiş Brighton. Pek dinlenmiş görünmüyordu; yüzündeki ince çizgiler cildinin derinliklerine işlemişti. Ama dışarıda duran görevliyle konuşurken sesi kararlıydı. "Bay Gregory ve Bayan Schmidt'i görmek istiyorum."

Lord Ingram'ın midesi bulandı. Herhalde bu ikisiyle *birlikte* röportaj yapmayı planlamıyordu?

"Müfettiş! Sizinle konuşmalıyım, Müfettiş!"

Bu ses Steward Johnson'a ait *değildi*. "Peki siz kimsiniz?" diye sordu Müfettiş Brighton.

"Steward Jamison, efendim."

"Pekala, içeri gel."

Jamison, Johnson'ın daha önce yaptığı gibi, ayakta kalmayı tercih etti. Müfettiş Brighton yüzünü buruşturarak sandalyesine çöktü. Lord Ingram onun rahatsızlığına üzülebilirdi ama ne yazık ki, vertigo olsun olmasın, polis avlanmayı seviyordu.

Jamison'ı incelerken bakışları kesinlikle keskindi. "Buraya geldiğin için teşekkür ederim, dostum. Bana söylemek istediğin şey nedir?"

Seyrek sarı kaşları ve dikkatli tavırlarıyla ufak tefek bir adam olan Jamison yakasını çekiştirdi. "Dün gece Bay Shrewsbury'yi gördüm ve elinde bir tabanca vardı."

Lord Ingram'ın gözünün kenarında bir kas sıçradı.

Müfettiş Brighton daha dik oturdu. "Gecenin hangisi saatiydi? Bay Shrewsbury olduğundan emin misiniz?"

"Evet, Müfettiş," dedi Jamison, konuştuğu sesi daha da emin çıkıyordu. "Çağrı geldiğinde saat onu on geçiyordu; yolcu katlarına elektrik verildikten hemen sonra. Kapıyı çaldığımda Bayan Shrewsbury açtı. Kocasının akşam yemeğinden döndükten kısa bir süre sonra kamaralarından ayrıldığını ve o zamandan beri onu görmediğini söyledi. Genel odaları zaten kontrol etmişti, bu yüzden benden erkekler tuvaletinin içini aramamı ve eğer orada değilse güverteye bakmamı istedi."

Müfettiş Brighton öne doğru eğildi. "Güvertede mi? Fırtınanın ortasında orada olacağına inanıyor muydu?"

"Şey, onun orada olacağına *inandığını* sanmıyorum. Bana öyle geliyordu ki, onun başka bir yerde olmasındansa güvertede olmasını *tercih* ederdi, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur, Müfettiş."

Lord Ingram kesinlikle öyle düşünüyordu ama Bayan Shrewsbury'nin kocasının güvenliği için gerçekten endişelenmiş olabileceğini de düşünüyordu: Kocasını *öyle* önüne gelenle yatan biri değildi ve hiçbir zaman etek peşinde koşacak ne bir yetenek ne de bir mizaç göstermişti.

"Anlıyorum," dedi Müfettiş Brighton. "Devam edin."

"Hamamları kontrol ettim ama orada değildi. Bir fener ve yağmurluk almak için görev odasına inmeden önce genel odaları ve hamamları tekrar kontrol ettim. Açıkçası bunun aptalca bir iş olacağını düşünmüştüm ama güverteye çıktığımda sancak bordasının ortasında duran bir adamla karşılaştım.

"Bağırdım, 'Siz Bay Shrewsbury misiniz, efendim? Beni Bayan Shrewsbury gönderdi. Senin için endişeleniyor!'"

"İlk başta beni duyamadı. Birbirimize yakın duruyorduk ama deniz, rüzgar, yağmur ve *Provence*'in motorları arasında, her şey uğulduyor ve homurdanıyordu, bir kasırganın içinde konuşmaya çalışmak gibiydi. Bu yüzden daha da yaklaşmak zorunda kaldım ve fenerimin ışığı onun tabancasında parladı.

Elini. Bir anda irkildim. "Efendim," diye avazım çıktığı kadar bağırdım, "eşiniz sizin için endişeleniyor! Lütfen yanına gidin!"

"Öyle mi?" dedi. 'Zavallı şey. Tuhaf görünüyordu, ıslak bir tavşan gibi sırlıslıklamdı - tabancayı hatırlarsanız daha da tuhaf. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Titriyordu, özellikle de elleri ve pişman olacağı bir şey yapmasından korkuyordum.

"Sonra birdenbire tabancayı denize fırlattı. Aynı anda gemi iskeleye doğru sert bir şekilde yattı. Gemi batarken tabanca geminin bordasına çarptı.

" 'Teşekkür ederim. Dengemizi sağladıktan sonra bana 'Karımın yanına gideceğim' dedi. Gitti. Geri gelip bana bahşış verdiğinde ben hala orada dikilmiş ne olduğunu merak ediyordum."

"Bu kadar mı?"

Müfettiş Brighton'ın eli kürenin üzerine yerleşti. Lord Ingram'ın içi sıkıştı. Ama bu kez polis memurunun pirinç meridyen halkasını okşaması bir gözdağı başlangıcından çok bir dalgınlık ifadesi gibi geldi.

"Eğer Bay Shrewsbury'yi son görüşüm olup olmadığını soruyorsanız, hayır. Ona kış girişten geri dönmesini ve doğrudan hamamlara gitmesini söyledim. Ayrıca ona kıyafet getireceğimi de söyledim."

"Çok nazıksınız."

Kâhyanın yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Sanırım düşünceli davrandım ama aynı zamanda kendimi de düşünüyordum efendim. Eğer onu doğrudan banyoya yönlendirmeseydim, her yere damlayacaktı ve ben de gecenin yarısını onun arkasını temizlemekle geçirecektim."

Müfettiş Brighton kıkırdadı. "Bu benim en sevdiğim iyilik türüdür, herkes için iyidir."

"Teşekkür ederim, efendim." Steward Jamison bu kez zevkle daha da kızardı. "Dediğim gibi, tuhaf biriydi Bay Shrewsbury. Her şey tuhaftı. Bu konuda fazla düşünmemiştim -beyefendiler tuhaf olabiliyor. Ama az önce Bay Arkwright'ın öldüğünü öğrendiğimde, Bay Shrewsbury'nin hiçbir neden yokken denize attığı tabancasını düşünmeden edemedim."

Dehşet içinde görünen Roger Shrewsbury kütüphaneye getirildi.

"Ash! Lordum! Ash, Tanrı'ya şükür buradasın," diye bağırdı Lord Ingram'ı gördüğünde. "Bay Arkwright'ın ölümüyle kesinlikle hiçbir ilgim yok. Bana inanmalısınız!"

"Bay Shrewsbury," dedi Lord Ingram soğukkanlılıkla. "Metropolitan Polisi'nden Müfettiş Brighton'ı takdim edebilir miyim? Müfettiş, Bay Shrewsbury."

Shrewsbury'nin dudakları titredi.

Steward Jamison bu karşılaştırmayı yapana kadar Lord Ingram, Shrewsbury'nin görünüşünün özellikle leporin olduğunu hiç düşünmemişti. Ama şimdi bu fikir kafasına girdiğine göre, klasik yakışıklı Shrewsbury, iri yuvarlak gözleriyle kayıp bir tavşanı andırıyordu.

-Ve yüzü için biraz fazla küçük olan bir ağız.

Shrewsbury, Müfettiş Brighton'ın elini sıkmayı başardı ve ciyak ciyak bir "Büyülendim, eminim," dedi ama panik içindeki bakışları hiçbir şey söylemeyen Lord Ingram'da kaldı.

İçten içe o da panikten titriyordu.

Roger Shrewsbury sonunda Müfettiş Brighton'a döndü. "Müfettiş, lütfen, bana inanmalısınız. Biri beni dövdü diye misilleme yapacak biri değilim. Lord hazretlerine sorabilirsiniz. O size bunu söyleyecektir."

Doğru. Roger Shrewsbury, kendisine eziyet edenlerden intikam almak yerine, kendi kaderini iyileştirmek için yaptığı en iyi şey, yumruğunu kullanmaktan çekinmeyen Lord Ingram'ın arkasına saklanmak olmuştu.

Müfettiş Brighton, Shrewsbury'nin karakter tanıklığı talebini dikkate almadı. "Bay Shrewsbury, Bay Arkwright kurşun yaralarından öldü, kendi kendini vurduğuna inanmamız için hiçbir neden yok. Dün gece güvertede elinizde bir tabancayla görüldüğünüz ve bu tabancayı daha sonra bir kamarotun gözü önünde denize attığınız bildirildi. Bu konudaki açıklamanızı duymak isterim."

"Ah, şu." Shrewsbury titredi.

Sesi cep kemanını kesen biri gibiydi.

Lord Ingram defterini bir kenara fırlatmak, bir pencere açmak ve aşağıdaki güverteye atlamak istedi. Hatta belki de aşağıdaki dalgalara.

Shrewsbury boğazını temizledi. "Doğru ya, tabanca. Çok garip bir şeydi. Orada duruyordum ve tabanca ayağımın dibine düştü."

"Düştü mü?"

Müfettiş Brighton parmak ucunu irtifa kadranı olarak kullanılan pirinç şerit boyunca kaydırды. Lord Ingram kendini hasta hissetti. Polis memurunun

şüphencilik çoktan ciddi bir şekilde başlamıştı.

Shrewsbury, tehlikeyi sezmiş olsun ya da olmasın, avanaklara özgü bir canlılıkla başını salladı. "Evet, aynen öyle. Kafama çarpmadığı için şanslıydım. *Provence* iskele tarafına dönmüştü ve ben de dengemi kaybedip arka tarafımla güverteye çarpmıştım. Bir şeyin çarptığını duydum ama ne olduğunu göremedim. Kendimi ayağa kaldırmak zorundaydım ve bu, etrafta akan bir sel varken çok zordu. Tekrar doğrulduğumda ayağım bir şeye çarptı. Elime aldığımda, bir tabancadan başka ne olabilirdi ki?"

Müfettiş Brighton, "Bunu tuhaf bulmadınız mı?" diye sordu.

Shrewsbury iki eliyle sandalyesinin kolçaklarını kavradı. "Elbette tuhaf olduğunu düşündüm. Dehşet verici olduğunu düşündüm."

"Korkutucu mu?"

"Evet, bunun Tanrı'dan bir işaret olduğunu düşündüm."

Müfettiş Brighton, Roger Shrewsbury'yi bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bay Shrewsbury, fırtınanın ortasında dışarıda Tanrı'dan işaret mi arıyordunuz?"

"Hayır, Müfettiş. Tam olarak değil, yani. Ben ..." Shrewsbury ellerini kucağına götürdü. Boğazını tekrar temizledi. "Kendimi denize atmam gerekip gerekmediğini merak ediyordum."

Müfettiş Brighton yavaş bir nefes verdi. Olduğu gibi görünüyordu, bir züppenin üzerine titremek için çok az gücü kalmış, hasta hasta çalışan bir adam. "Bana intihara meyilli bir adam gibi gelmediniz, Bay Shrewsbury. Ama belki de yanılıyorumdur?"

"Değilsiniz, Müfettiş." Shrewsbury iki elini de olumsuz anlamda salladı. "Hiç de intihara meyilli değilim. Ama işler yolunda gitmediğinde, artık bu dünyada olmasaydım her şeyin çok daha kolay olacağını düşünme eğilimim var. O zaman herhangi bir tatsız ya da mutsuz sonuçla uğraşmak zorunda kalmazdım."

Müfettiş Brighton uzun bir nefes daha verdi. Belki de farklı koşullar altında Roger Shrewsbury'yi denize atmaktan kendisi de zevk alırdı.

Birden dikkati Lord Ingram'a döndü. "Lordum, eğer yazılı zaman beyanınızı doğru hatırlıyorsam, Bay Shrewsbury ile yaklaşık dokuzdan dokuzu çeyrek geçeye kadar ve yine yaklaşık on buçuktan on bire çeyrek kalaya kadar bir konuşma yaptınız."

"Bu doğru."

Müfettiş Brighton yan gözle Shrewsbury'ye baktı. "Siz de her iki konuşmayı hatırlıyor musunuz, Bay Shrewsbury?"

"Evet, biliyorum, Müfettiş. İlki dışarıda olmamın sebebiydi. Bayan Arkwright'la ilgili olarak söylediklerimi ve yaptıklarımı savunmaya çalışıyordum - ve daha önceki bir zamandan farklı bir genç bayanla. Lord Ingram savunmamı yok etti. Sohbetimizden, İngiliz dilini şimdiye kadar konuşmuş en değersiz adam olduğuma ikna olmuş bir şekilde ayrıldım."

Müfettiş Brighton tekrar Lord Ingram'a baktı.

Shrewsbury aceleyle, "Hayır, lord hazretleri hatalı değildi," diye açıkladı. "Sözleri sadece davranışlarımda her zaman ne kadar dikkatsiz ve umursamaz olduğumu ortaya koydu ve ben bununla yüzleşmek istemedim. Kamarama geri dönemeyecek ya da içeride herhangi bir yerde kalamayacak kadar huzursuz hissediyordum. Ama güvertede, tam bir serseri olduğuma göre, işe yaramaz kişiliğimi dünyadan silebileceğimi düşündüm."

Acı acı sırttı - Lord Ingram ilk kez ön dişlerinin hafifçe büyük olduğunu fark etti. "Elbette, genel olarak işe yaramaz bir insan olduğum için, kesin bir karar veremedim. Orada öylece durdum, ıslandıkça ıslandım, dönüşümlü olarak ölümümü düşündüm ve sıcak bir içki içmeyi diledim.

"Sonra tabanca geldi ve bir an için Tanrı'nın gerçekten her şeye son vermemi istediğini düşündüm, beni sadece bir fırtınanın önüne getirmekle kalmadı, aynı zamanda bana bir ateşli silah da verdi. Kâhya beni bulmaya gelene kadar gerçekten korkmuştum.

"Bir anda aklım başıma geldi. Elbette ilahi yargıya bakmıyordum. Eğer bir şey varsa, o da tabancanın bizzat Şeytan tarafından ayartılmış olmasıydı. Tabancayı elimden geldiğince sert bir şekilde fırlattım ama gemi tekrar iskeleye yanaştı ve tabanca zar zor denize düştü."

Müfettiş Brighton'ın eli küreyi bıraktı ama ses tonu düpedüz sertti -Bir aptalın gözünü korkutmaya çalışmanın anlamsız olduğunu anlamış olmalıydı. "Bay Shrewsbury, tabancanın bir suçta kullanılmış olabileceği ve bu nedenle kanıt olarak saklanması gerektiği aklınıza gelmedi mi?"

"Aman Tanrım, hayır! Böyle bir şeyi kim düşünebilir ki?"

"Pekâlâ," dedi polis memuru dişlerini sıkarak. "Bu silahı kendim inceleyemeyeceğime göre, tabancayla ilgili bir şey fark ettiğinizi umabilir miyim, Bay Shrewsbury, bu soruşturmada işe yarayabilecek bazı ayrıntılar? Örneğin yakın zamanda ateşlendiği için hâlâ sıcak mıydı?"

"Hayır, sıcak değildi. Güvertede çok fazla yağmur vardı ve ben onu kazara bulana kadar tabanca bir iki dakika boyunca o soğuk suyun içinde kaldı.

"Ayrıntılara gelince, sanırım geminin direk ışığından gelen bir aydınlatma vardı ama bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve ayrıntıları anlamak bir yana, gözlerimi bile zor açıyordum. Silindiri açtım ve odacıkları hissettim. Sanırım beş hazne vardı, dördü hala dolu, biri boştu."

Lord Ingram'ın kalemi öfkeyle çiziktirdi.

Shrewsbury, "Bay Arkwright tek bir kurşunla mı öldürüldü?" diye sordu.

Müfettiş Brighton cevap vermedi. "Bay Shrewsbury, bana daha sonra ne yaptığınızı anlatın."

Hoşnutsuzluk yayıyordu. Shrewsbury yutkundu. "İçeri girdim, yıkandım, kamarotun getirdiği temiz giysileri giydim ve kamarama geri döndüm. Orada Bayan Shrewsbury'ye kafamın hâlâ yerinde olduğuna dair güvence verdim.

"Kısa bir süre sonra uykuya daldı -Kahya Jamison'dan güvende olduğumu öğrendikten sonra biraz afyon almıştı. Kamarada tek başıma oturmak yerine Lord Ingram'ı çağırdım ve ona daha önce hiddetle çıkıp gitmiş olsam da sonunda azarını duyduğumu söyledim."

"Nasıl yani?"

"Oh, düşündüm de-" Roger Shrewsbury kekeledi.

Lord Ingram kendisini bir uçurumun üzerinde asılı, son ipine kadar yıpranmış bir ipe asılmış gibi hissetti.

"Roger Shrewsbury, "Tabancayı denize atmaya nasıl karar verdiğimi anlatırken bundan zaten bahsettiğimi sanıyordum."

"Hayır." Müfettiş Brighton kelimenin altını çizdi. "Yüce Tanrı'nın sizi ölü görmek istemeyeceğine ve tabancanın şeytani bir yerden gelen bir ayartma olduğuna karar verdiğinizi söylemişsiniz."

"Haklısınız, haklı olmalısınız, Müfettiş. Ama aynı zamanda, lord hazretlerinin bana karşı her zaman ne kadar nazık ve yardımsever olduğunu fark ettim. Neden haklı olmadığımı düşündüğünü düşünmek yerine onu dinlemeliydim. Başından beri onu dinlemeliydim."

"Ve ona sadece bunu söylemek için mi gittiniz?"

"Evet, evet!" Shrewsbury yeri gagalayan bir tavuk gibi başını salladı.

Müfettiş Brighton, Lord Ingram'ın Shrewsbury ile her iki görüşmesinin de açıkça kaydedildiği zaman çizelgesini tekrar inceledi. "Ve

ondan sonra?"

"Daha sonra kamarama geri döndüm ve uyumaya gittim."

On altı

FIRTINA GECESİ

Kapı tekrar çalındı, daha yüksek sesle, daha ısrarlı. "Lordum! Lordum! Lordum! Evde misiniz?"

Shrewsbury. Aptal. *Şimdi* ne istiyordu?

Lord Ingram Holmes'u dudaklarından öptü, tabancasını Holmes'un eline tutuşturdu ve dışarı çıkarken uyku kamarasının kapısını neredeyse çekti ama tam olarak kapatmadı.

Ön kapıyı nemli saçlı Shrewsbury'ye açtı. Ama yalnız gelmemiştı. Bay Russell dirseğini kapı pervazına dayamış, kızarmış, cam gibi gözlerle bakıyor ve viski kokuyordu.

"Görüyorsunuz ya, Bay Russell," dedi Shrewsbury, ses tonu yatıştırıcı, neredeyse yalvarır gibiydi, "size herhangi bir bayanı ziyaret etmediğimi söylemişim. Sadece eski bir dostumla konuşmak istedim."

Russell alay etti. "Sen hâlâ Anne'i hak etmeyen bir hödüksün."

Sarhoş gibi görünüyor ve kokuyordu ama sesi yeterince akli başındaydı.

"İyi geceler Bay Russell," dedi Shrewsbury.

Koşarak salona girdi ve kapıyı kapattı. "Kamaramın dışında Bay Russell'la karşılaştım. Biraz içmişti ve sadece sizi görmek istediğime dair sözüme inanmadı."

Lord Ingram fırtınanın serin ve keskin kokusunu aldı. Bu aptal bu havada dışarıda mıydı? "Ama *sizi* görmek gibi bir arzum yok."

"Lordum, bu gerçekten önemli." "Yarına kadar bekleyebilir."

"Ash, lütfen!" Shrewsbury onun kolunu kavradı. "Lütfen beni dinle Ash."

Holmes'la yaşadığı olaydan sonra Lord Ingram eski okul arkadaşına Bay Shrewsbury diye hitap etmişti. Lord Ingram'ın arkadaş çevresinden sürgün edildiğini fark eden Roger Shrewsbury de ona, çocukluklarından beri yaptığı gibi Ash yerine, onurlandırıcı ismiyle hitap etmişti.

Ama bir zamanlar uzun süredir devam eden dostluklarına şimdi yaptığı çağrı, kan çanağına dönmüş gözlerindeki umutsuz güven

Lord Ingram, Shrewsbury'nin elinden kurtuldu, kollarını kavuşturdu ve bekledi.

Gemi alçaldı. Shrewsbury yazı masasının kenarına tutunarak uzlaştıracı bir gülümseme sundu ama bu hareketin hâlâ şiş olan yanağında yarattığı acıyla irkildi. "Son konuşmamızdan sonra güvertede biraz zaman geçirdim. Ve oradayken bir aydınlanma yaşadım. Sen haklıydın Ash. Pek çok kez aptalca davrandım."

Lord Ingram onu yumruklamayı düşündü, böylece bir çift siyah gözü olacaktı. Sabaha kadar bekleyemeyecek olan şey *bu* muydu? "Sözlerime kulak vermek istemeniz beni onurlandırdı."

Shrewsbury onun asidik tonu karşısında irkildi ama devam etti. "Sana söylemem gereken başka bir şey var, tavsiyene ihtiyacım olacak."

Bir gevezelik daha dinlemesine gerek yoktu. Shrewsbury'yi arkasından fırlatıp atabilirdi. Ama Shrewsbury konuşmaya devam etti ve Lord Ingram'ın kafasının içinde sirenler çalmaya başladı.

Shrewsbury birkaç dakika sonra, "Tabanca elimden çıktığında içim bir amaç ve esenlik duygusuyla doldu," dedi, gözleri geniş ve ciddiydi. "Sanırım bu coşku beni banyoya ve kamarama götürdü, ta ki bir tabancanın gökten düşmesinin ne kadar endişe verici olduğunu fark edene kadar."

Lord Ingram parmaklarını büktü ama eski okul arkadaşının boğazını sıkmaktan da geri durmadı. Serbest düşüşe geçen bir ateşli silahın uğursuz önemini görmek nasıl bu kadar uzun sürebilirdi?

Shrewsbury gevezeliğe devam etti. "Ben de benden daha iyi bilen biriyle konuşmam gerektiğini düşündüm. Daha önce Bayan Newell'ı önerdiğinizi biliyorum ama bu durumda sizin daha iyi bir seçim olduğunuza eminim."

Lord Ingram'ın dizlerinin arkası karıncalandı. "Haklısınız, Bayan Newell'la konuşmaktansa şimdi benimle konuşmak daha iyi. Banyoya ve kamaranıza gitmeye vaktiniz olduğuna göre, yarım saat kadar önce içeri girdiğinizi söyleyebilir misiniz?"

"İçeri girdikten sonra saatime baktım ve onu on geçiyordu. Ama saatimi çok iyi kurmadığım için geceleri biraz geri kalabiliyor."

Lord Ingram, Shrewsbury'nin saatini kendi saatiyle karşılaştırdı. Shrewsbury'ninki yedi dakika gerideydi. "Diyelim ki çeyrek geçe ile yirmi geçe arasında döndünüz. Tabanca ne zaman ortaya çıktı? Ondan ne kadar önce?"

"Belki yirmi dakika önce? Tam olarak emin olamıyorum." "Hiç silah sesi duydunuz mu?"

"Hayır." Shrewsbury yüzünü buruşturdu, derin derin düşündü. "Ah, şimdi hatırladım. Sanırım tabanca *Provence* başka bir gemiyi geçtikten kısa bir süre sonra düştü -gece geçen iki gemi, ha?"

Dalga geçme çabası düz bir bakışla karşılandı. Shrewsbury öksürdü ve daha sakın bir tavırla devam etti. "Kornalar birkaç kez çaldı, beni sağır etti. Eğer fırtına ve perçinlerin gıcirtısı olmasaydı, bu atış sesini bastırabilirdi."

Lord Ingram onun tekil kullandığını fark etti. "Atış mı? Tek atış olduğunu nereden biliyorsun? Silindiri mi açtınız?"

"Evet ve bir oda boştu. Beş taneden biri." "Beş mi?"

"Evet, sanırım bir Webley'di. Webley gibi hissettirdi. Mekanizmayı açtım ve ejektör hemen fırladı. Ve parmaklarımla fişek yatağından birinin boş olduğunu söyleyebildim."

"Baş harfleri ya da diğer tanımlayıcı özellikleri var mıydı?"

"Bilmiyorum. Direk ışığı ve yan ışık açıktı ama yağmur ve diğer şeyler yüzünden zorlukla görebiliyordum."

Ve sen onu Atlantik'e attın, seni ahmak.

"Peki, sence ne oldu Ash?"

Lord Ingram ona ters ters baktı. "Ne olduğunu zaten kendiniz de düşündünüz. Bu yüzden beni görmeye geldin, değil mi?"

"Yani... siz de birinin tabancadan kurtulmaya çalıştığını ve tam olarak başaramadığını mı düşünüyorsunuz?"

Lord Ingram cevap vermedi. Shrewsbury elleriyle dudaklarını kapadı. "Düşünüyorum da," diye mırıldandı kendi kendine, "tabancayı o kadar uzağa atabildiklerine şaşırdım, çünkü gemi o noktada fena halde iskeleye yan yattı. Daha sonra tabancadan kurtulduğumda, bir elim küpeştede olmasına ve tabancayı tüm gücümle fırlatmama rağmen, gemi tekrar yana yattığı için, tabanca aşağı inerken bordaya çarptı."

Bastille Baskını Lord Ingram'ın kafasında çılgınlık ve zaman zaman kulakları yırtan top atışlarıyla doluydu. O devrimci kalabalığın arasında kalmış çocuklarını arayan çaresiz bir baba gibi, gemide endişelenmesi gereken herkesin listesini gözden geçirdi.

"Tabancanın hangi yönden düştüğünü hatırlıyor musunuz? Üst güverteden mi düştü yoksa salon güvertesindeki kamaralardan birinden mi geldi?"

"Üst güverte. Kırımın üzerine düşerken bile gözüme bir şeyin çarptığını hatırlıyorum. Kesinlikle yukarıdan geliyordu. Bu yüzden doğrudan gökten düştüğünü düşündüm."

"Peki tam olarak neredeydin?"

"Yemek salonunun yakınında. Muhtemelen yemek salonunun en arka penceresinin yanındaydım."

Ve daha önce sancak tarafındaki gezinti yerinde olduğundan bahsetmişti.

Holmes, Lord Ingram'ın süitinde güvendeydi. İskele kamaralarındaki çocuklarının durumu iyiydi. Bayan Newell ve Bayan Olivia'nın kamaraları da geminin bu tarafındaydı. Bay Gregory üst güvertenin sancak tarafında oturuyordu ama yemek salonunun kış tarafındaydı. Ayrıca, Frau Schmidt kamarasından çıktığında, yakınlarda bir silah sesi duymuş olamayacak kadar mutlu görünüyordu.

Bayan Watson sancak tarafında, salon güvertesindeydi ama bahse girerdi ki Holmes onu çağırmadan önce onunla buluşmuş ve konuşmuştu, bu yüzden Bayan Watson da iyi olmalıydı.

Shrewsbury'nin elleri, sadece gözleri görünene kadar kendi yüzünde gezindi. "Yani ... birisi kullanılmış bir tabancadan kurtulmaya çalışıyordu. Ne oldu?"

-Ne için kullanıldığını düşünüyorsun Ash?"

Lord Ingram'ın rahatlaması yerini dehşete bıraktı. Eğer en kötüsü olduysa, eğer talihsiz bir ruh gerçekten *Provence*'ta ölü yatıyorsa...

Bir cinayet soruşturmasına katlanmıştı. Onun için çalışan herkesin nasıl sorgulandığını ve kendilerinden nasıl hesap sorulduğunu, en küçük tutarsızlıkların ve hatta suçlu tavırların kurnaz başmüfettiş tarafından nasıl yakalandığını ve bilgi vermeye zorlandığını görmüştü.

Bu gece çok fazla hareketli parça vardı. Ve Frau Schmidt... Ya biri Frau Schmidt'in hassas bir anda dışarı çıktığını görseydi?

Şimdi kafası, Grande Armée'nin Rus kışındaki kader geri çekilişi kadar çamurlu ve kaotik hissediyordu.

"Ne düşünüyorsun Ash?" Shrewsbury tekrarladı. "Sence biri yaralanmış olabilir mi? Ya yardım için ağlıyorlarsa ama fırtına yüzünden kimse onları duyamıyorsa?"

Gök gürledi. Zemin eğildi. Lord Ingram kendini ve masayı akılsızca bırakmış olan Shrewsbury'yi yakalamadan önce iki adım geriye tökezledi. "Görevim bitmeden silahımı atmazdım."

Roger Shrewsbury yutkundu; Lord Ingram'ın ne ima ettiğini anlamıştı. "Yine de en azından kaptana haber vermemiz gerekmez mi?"

Şimdi de doğru şeyi mi yapmak istiyordu? Elleri hâlâ Shrewsbury'nin üst kollarında olan Lord Ingram onu bir kez daha sarstı. "Bana bir kamarotun seni denize bir tabanca atarken gördüğünü söylemedin mi?"

"Evet?"

"Ayağınıza düşen tabancanın görgü tanığı var mıydı?" "Ah, hayır."

"Hâlâ gemide birinin vurulmuş olabileceği konusunda kaptanı hemen bilgilendirmek istiyor musunuz?"

Shrewsbury başını bir çocuk çingırağı gibi salladı.

Lord Ingram umutsuzca Holmes'a danışmak istiyordu -Shrewsbury için daha faydalı talimatları olabilir- ama Shrewsbury'nin odasında başka biri olduğu sonucunu çıkarmasını istemiyordu.

Bıraktı. "Kulübene dön ve gecenin geri kalanında orada kal. Hiçbir şey söyleme ve hiçbir şey *yapma*. Anladın mı Roger?"

Shrewsbury panik içinde başını salladı.

"Başka bir şey bilmenizi istersem, ya kendim gelirim ya da bir not gönderirim. Korkmayın ama dikkatli olun. Nihayetinde bu sizi ilgilendirmemeli."

"Bu seni de ilgilendirmez, değil mi Ash?"

Lord Ingram eski dostunun gözlerindeki samimi endişe karşısında içini çekti. "Hayır, bu gemideki hiçbir maskaralığa karışmıyorum. Şimdi git."

Kapı Shrewsbury'nin arkasından kapandı. Gök gürültüsü tekrar patladı, kulak zarlarına o kadar şiddetliydi ki kıyametin açılış yayılım ateşi olarak da kullanılabilirdi. Lord Ingram arkasını dönmeden önce bir an nefes nefese kaldı. Kahverengi peruklu ve gözlüklü Holmes çoktan uyku kabininden çıkmıştı.

Adamın kendisi için sipariş ettiği pasta tabağını taşıdı ve her zamanki soğukkanlılığıyla kendine bir çatal dolusu daha servis etti. "Şey," dedi, "bu beklenmedik bir şeydi."

On yedi

Lord Ingram'ın gömleği sırtına yapışmıştı. Roger Shrewsbury sonunda kütüphaneden çıkmıştı ve *kendini* bir suikast girişiminden kurtulmuş gibi hissediyordu.

Düşen tabancayı duyduğu anda, *Provence*'ta zeki ve acımasız Müfettiş Brighton tarafından yönetilen bir cinayet soruşturması yapılacağından korkmuştu. Kendi arazisinde Scotland Yard tarafından yürütölen bir soruşturmaya katlandıktan sonra, aklına her türlü korkunç olasılık gelmişti.

Hepsi Holmes'la ilgili.

En kötüsü de görev odasındaki çağrı panelinin arkasındaki kabloların yeniden döşendiğinin ortaya çıkması olurdu. Bayan Schmidt'in kamarasından gelen çağrıların Bayan Ramsay'in kamarasına yönlendirildiğı ortaya çıkarsa, Moriarty'nin gemideki ajanı bu küçük sabotajı hemen Charlotte Holmes'la ilişkilendirmese bile, yine de bir şeyler döndüğünü anlayacaktır.

Lord Ingram orijinal kablo tesisatını onarmak zorundaydı. Bunun için de hareket özgürlüğünü koruması gerekiyordu ki bu da Shrewsbury'nin tabanca konusunda kaptanı uyarmasına izin veremeyeceğı anlamına geliyordu; zira tüm yolcuların derhal kamaralarına kapatılmasından ya da gecenin geri kalanında iki yolcu katında devriye gezilmesinden korkuyordu.

Ancak Roger Shrewsbury'yi gizli görevine dahil etmek umutsuz ve olası bir kader seçimiydi. Er ya da geç Shrewsbury'nin tabanca olayı ve ardından Lord Ingram'a yaptığı ziyaret ortaya çıkacaktı. Sorgulanacaktı. Ve Lord Ingram'ın, salatalıklı sandviç yemekten daha önemli bir şey emanet etmeyeceğı bu adamın, Müfettiş Brighton'ı tabancadan Lord Ingram'a hiç bahsetmediğine ikna etmesi gerekecekti.

Müfettiş Brighton'ın Shrewsbury'nin yapılacak doğru şeyi anlayamayacak kadar aptal olduğuna inanması için zayıf da olsa bir şans vardı. Ama Lord Ingram'ın da bir gece önce tabancadan haberdar olduğu öğrenilirse, hemen zan altında kalırdı.

Shrewsbury'nin beceriksizliğinden çok çekmiş olan Holmes, adamın kendisine ve Bayan Arkwright'a karşı daha önceki dikkatsizliğinin, kazara onların itibarını zedeleyecek ne yaparsa yapsın, bunun kendisine maddi bir zarar vermeyeceğinin sezgisel bir farkındalığından kaynaklandığına işaret etmeseydi, umutsuzluğa kapılacaktı.

Bu farklıydı. Kısa süre önce herkesin içinde kendisine yumruk atan bir adam ölmüştü ve bir görgü tanığının önünde tabancasını denize atarken yakalanan da oydu. Suçlandığı takdirde, mahkemede mahkûm edilme şansı oldukça yüksekti. Ve itibarını yerle bir ettiği Bayan Arkwright'ın kraliyetten suçlamada bulunmasını istemekte tereddüt edeceğini gerçekten düşünüyor muydu?

Belki de Holmes haklıydı. Shrewsbury ilk kez onun işlerini rayından çıkarmamıştı.

Lord Ingram titreyen dizleri üzerinde ayağa kalktı ve köşedeki yiyecek arabasına giderek kendine bir bardak karbonatlı su doldurdu. Dilinin üzerinde patlayan hava kabarcıkları kafasının içi kadar kaotik hissettiriyordu ama en azından çilenin bu kısmı geride kalmıştı. Müfettiş Brighton'ın Shrewsbury'ye tam olarak inandığını düşünmüyordu ama Müfettiş Brighton'ın kimseye tam olarak inanmadığı kanısına varmaya başlamıştı.

Sanki söylediklerinin altını çizmek istercesine, arkasında Müfettiş Brighton'ın sesi yükseldi. "Bay Shrewsbury size ateşli silah hakkında bir şey söylemedi mi, lordum?"

Hayır, çile hâlâ devam ediyordu; sadece bir dakika nefes almasına izin verilmişti. Lord Ingram arkasını döndü. "Bay Shrewsbury bana sadece Bayan Arkwright konusunda ne yapması gerektiğini danıştı."

Polis memurunun parmakları dünyanın meridyen halkasına doğru dağcı gibi yükseldi. "Peki ona ne tavsiye ettiniz?"

Lord Ingram iyi yapılmış enstrümanları sever ve onlara hayranlık duyardı ama bu küreyi geminin derinliklerindeki büyük fırınlara atmak için can atıyordu. "Bir gece önce birkaç kadeh fazla içtikten sonra yaptığı korkunç hata için yüksek sesle ve herkesin önünde özür dilemesini tavsiye ettim. Şimdi ayık bir şekilde, kadının aslında ordövrlerle kaplı olarak gördüğü kadına hiç benzemediğini dehşetle gördüğünü ilan etmesini."

Müfettiş Brighton ona camı kesebilecek bir bakış fırlattı. "Silah konusunda size danışmamış olabileceğine inanmakta güçlük çekiyorum, Lordum."

Lord Ingram bütün ciddiyetiyle, "Çok iyi anlıyorum, Müfettiş," diye cevap verdi. "Bay Shrewsbury'yi tanımak, böyle bir inançsızlığı derinlemesine ve tekrar tekrar, insanın düşünebileceğinden çok daha sık yaşamak demektir. Eski okul arkadaşım, ne yazık ki, gerekmediği zaman çok fazla, gerektiği zaman da çok az konuşmayı alışkanlık haline getirmiş."

Başını iki yana salladı. "Düşünsene, eğer bir şey söylemiş olsaydı, alarmı çok daha erken verebilirdik."

Müfettiş Brighton dişlerini sıkarak, "Belki de suçlu çoktan yakalanmış olurdu ve ben de bu günü yatarak baş dönmemin geçmesini bekleyerek geçirebilirdim," dedi. Burnunun kenarını sıktı. "Pekâlâ, Bay Shrewsbury'nin yapması gereken şey konusunda yapabileceğimiz bir şey yok. Devam edelim. En azından şimdi Bay Arkwright'ın ölüm zamanı hakkında daha net bir fikrimiz var - zanlı suçtan önce silahından kurtulmuş olamaz. Yani saat 10'da Bay Arkwright ölmüş olmalıydı."

Ve Lord Ingram onu en son birkaç dakika önce görmüştü!

Müfettiş Brighton bir el zili çaldı. Dışarıda bekleyen görevlilerden biri hemen içeri girdi. "Buyurun, Müfettiş?"

"Lütfen birkaç pencere açın. Bayan Schmidt ve Bay Gregory burada mı?"

"Evet, Müfettiş." Kâhya polis memurunun emrini yerine getirmek için atıldı.

"Bayan Schmidt bayanlar salonunda, Bay Gregory de sigara içme odasında bekliyor."

"Önce Bay Gregory," dedi Müfettiş Brighton.

Kütüphaneyi saran sert esinti Lord Ingram'ın ensesini oldukça soğuttu. Çilenin bir sonraki bölümü başlamıştı.

"Bayan Ramsay? Bayan Ramsay?"

Charlotte yemek salonundan Leydi Holmes'un kamarasına doğru geçerken arkasına baktı. Bu, günün erken saatlerinde kendisiyle hiç ilgilenmemiş olan Bay Pratt'ti. "Evet, Bay Pratt?"

Bay Pratt yaklaştı ve etrafına bakındı. Yemek odası öğle yemeğinden beri boşalmıştı. Sadece bir masada solitaire oynayan bir memur vardı.

köşesinde bir anne kızına kitap okuyor.

"Anladığım kadarıyla bu sabah cesedi bulanlar arasında siz de varmışsınız Bayan Ramsay?" diye sordu Bay Pratt, alçak sesle.

"Peki böyle bir şeyi nereden duydun genç adam?"

"Bay Russell'dan. Sizi, Bayan Arkwright'ı ve Bay Arkwright'ın uşağını bu sabah Bay Arkwright'ın kamarasının dışında toplanmış olarak gördüğünü söyledi. Bay Arkwright'ın öldüğünü öğrendikten sonra, sizin doktoru ya da kaptanı beklediğinizi anlamış."

Charlotte bastonunun dişi aslan başını okşadı, gümüş yelesi eldivenli parmak uçlarında sert ve sivriydi. "Şimdi de Bay Russell'la arkadaş mı oldunuz?"

"Pek sayılmaz." Bay Pratt alaycı bir gülümseme takındı. Ağzının iki yanında beliren derin dikey oluklar onu yıllarca yaşlı gösteriyordu. "Bay Arkwright hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum -Bunun, Bayan Arkwright'la evlenebilmemiz için onu nasıl ikna edebileceğimi anlamama yardımcı olacağını umuyordum. Ama Bay Russell bununla ilgilenmiyordu; sadece Bay Arkwright'a karşı kin kusmak istiyordu.

"Her neyse, Bay Arkwright'ın ölümünü ne kadar merak etsem de Bayan Arkwright için daha çok endişeleniyorum. Onu görmedim ama bu sabah onunla birlikte olduğunuz için sizin gördüğünüzü biliyorum. O iyi miydi? Korkunç bir şok geçirmiş olmalı."

"Evet, öyleydi. Yıkılmıştı."

Bay Pratt bir elini yüzünde gezdirdi. "Zavallı kadın. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı."

Charlotte hiçbir şey söylemedi.

Sessizlik uzadı. Anne hoş bir şekilde konuşmaya devam ediyordu; sanki *Heidi*'den bir şeyler okuyor gibiydi. Bay Pratt'in nefes alışları hızlandı. Göğsü tedirginlikle inip kalkıyordu. Tekrar konuştuğunda sesi fark edilir derecede daha yüksekti. "Kendimi bir ikilem içinde hissediyorum, Bayan Ramsay. Ne yapmam gerektiğinden emin değilim."

"Bayan Arkwright ile ilgili olarak mı?"

"Evet. Hayır! Yani, bilmiyorum. Onunla bir ilgisi var mı bilmiyorum ama başka türlüünü de bilmiyorum. Artık kimse bir şey bilmiyor, değil mi?"

Bakışları onunkileri kavradı, anlamaya çalışıyordu. Charlotte onun ne demek istediğini anlamıştı ama, "Korkarım ne demek istediğinizi anlayamadım, Bay Pratt," dedi.

Alt dudağını ısırđı, dişlerini hafifçe sıyrarak değil, neredeyse kendi anatomisini parçalayarak. "Dün gece bir şey gördüm. Ama tam olarak ne gördüğümü bilmiyorum. Polis müfettişiyile konuşursam, ya Bayan Arkwright'ın aleyhine bir şey bulursa?"

"Sizce Bayan Arkwright kardeşini öldürdü mü?" "Hayır! Hayır, düşünmüyorum!"

Hiddeti diğer yolcuları ürküttü. Annenin okuması durdu. Solitaire oyuncusu şaşkın bir onaylamazlıkla başını kaldırdı. Bay Pratt sanki on kat merdiven çıkmış gibi nefes nefese kalmıştı. "Hiçbir şey bilmiyorum," dedi, sesi artık zar zor duyuluyordu. "Kardeşini son derece nefret dolu buldum. Onun nefret etmediğini nereden bileyim? O içeri girip her şeyi ele geçirdikten sonra hayatının gerçekten nasıl olduğunu nasıl bilebilirim?"

"Sana verebileceğim iyi bir tavsiye yok genç adam." Charlotte iç çekti. "Eğer sevgilinizin masum olduğunu düşünüyorsanız, müfettişle konuşun. Eğer onun suçlu olduğunu düşünüyorsanız, o zaman polise bir kanıt verip vermemekten daha büyük sorunlarınız olabilir."

Bay Pratt en yakındaki sandalyeye çöktü ve saçlarını avuçladı. "İyi şanslar genç adam," diye mırıldandı Charlotte ve yoluna devam etti.

Bay Gregory, Müfettiş Brighton'ın huzuruna çıkma talebi karşısında tamamen şaşkın görünüyordu. Ama aynı zamanda, bir cinayet soruşturması söz konusu olduğunda zerre kadar akıllı olan herkesin hissetmesi gerektiği gibi uygun bir ihtiyat ve sadece gerçek bir görgü tanığının gösterebileceği türden bir merak da sergiledi.

Lord Ingram efsanevi aşığın tavırlarından fazlasıyla memnundu. Asıl sorguladığı kendisiydi. Tesadüfen aynı gemide bulunmak dışında cinayetle gerçekten hiçbir bağlantısı olmayan bir yolcunun doğal tepkisi ne olmalıydı? Zaman zaman biraz sabırsızlık göstermeli miydi? Çocuklarıyla birlikte olmak için daha büyük bir arzu mu? Yoksa sadece kaptan tarafından atandığı için Müfettiş Brighton'ın yanındaki yerini işgal eden, görevini yapan bir adam olarak mevcut enkarnasyonuna devam mı etmeliydi?

Polis memuru görüşmeye elini kürenin işaretine koyarak başladı. "Bay Gregory, dün geceki hareketlerinizin sebebini açıklayabilir misiniz?"

Akşam yemeği?"

Bay Gregory küreye baktı. "Evet, elbette, Müfettiş. Akşam yemeğinden sonra kamarama döndüm ve yatmadan önce banyoya gitmek dışında hiç dışarı çıkmadım. Bay Russell'ın koridorda gürültü yaptığı zamanlar dışında kapımı bile açmadım."

"Ne zaman oldu bu?"

"Sanırım on buçukla on bire çeyrek kala arasında bir yerde." Yani Bay Russell, Roger Shrewsbury'yi Lord Ingram'la bıraktıktan sonra kendi kamarasına dönmemiş, kazan dairesinin diğer tarafına geçip Arkwright'ların kamaralarının önünde kendini rezil mi etmişti? Koşullar öyle bir hal almıştı ki Lord Ingram onun sarhoşluğunu bile duymamıştı.

Raket.

Yoksa bu başka bir şey miydi, insanların Bay Arkwright'ı onun öldürmüş olamayacağını düşünmelerini sağlamaya yönelik bir şey mi? Her halükarda, Bay Gregory'nin kurbana karşı bilinen bir kini olan birinin maskaralıklarına dikkat çekmesi iyi bir işti.

"Bay Russell olduğundan emin misiniz?"

"Evet, Müfettiş. Ona kamarasına kadar eşlik etmesi için bir kamarot çağırdığımda, Lincolnshire Russel'larından biri olduğunu bağırarak söyledi."

"Anlıyorum," dedi Müfettiş Brighton. Elinin tamamını kürenin yüzeyine dayadı ve Atlantik Okyanusu'nun yarısını gizledi. "Anladığım kadarıyla kamaranızda bir misafir ağırlıyormuşsunuz."

Lord Ingram'ın kalemi kısa bir süre için durakladı. Bunun olmasını istememişti, ama onun gibi iffetli biri için belki de bu anlaşılabilir bir şeydi?

Bay Gregory'nin omurgası sandalyesinin çerçevesine çarptı, sanki Müfettiş Brighton'ın sözleri onu bedensel olarak geriye fırlatan bir patlamaydı. Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Ben mi? Dün gece mi? Ama kim böyle bir şey söyleyebilir ki?"

"Merhum Bay Arkwright, mesela."

Merhum Bay Arkwright, Frau Schmidt'in adını *vermemişti*. Sadece Leydi Holmes'a Bay Gregory'nin kamarasında bir kadın olduğunu söylemiş, Leydi Holmes da hemen -ama doğru bir şekilde- bunun mürebbiye olması gerektiği sonucuna varmıştı. Lord Ingram'ın söyleyebildiği kadarıyla, Frau Schmidt Bay Gregory'nin kapısını çaldığında Arkwright üst kattaki sancak geçidinde değildi ve

Söylediklerini tamamen yaramazlık olsun diye, Leydi Holmes'un romantik heveslerini kırmak için söylemişti.

Keşke bunu yapmasaydı!

Bay Gregory başını salladı ve sallamaya devam etti. "Ama Bay Arkwright bunu neden söylemiş olabilir?"

"Birini iğnelemek için. Görünüşe göre bu gemide zamanınız ve sevginiz için bir rekabet var Bay Gregory."

Bay Gregory utançtan pembeleşmiş bir ifadeyle, "Eminim benim gibi yaşlı bir adam için bu gerçeğe en uzak şeydir," diye cevap verdi.

"Ama Frau Schmidt sizin kamaranızdaydı?"

Büyük aşık anında sertleşti. "Müfettiş, lütfen, isterseniz benimle dalga geçebilirsiniz ama Bayan Schmidt'le ilgili bu tür asılsız söylentileri tekrarlamamanızı rica ediyorum. O saygıdeğer bir kadın. Ve dahası, işinin durumu tamamen bu saygınlığa bağlı. "Kamarama asla eğlenmek için gelmezdi. Aklını yitirip kapıma gelseydi bile, onun iyiliği için onu içeri almazdım. Ona kütüphaneye kadar eşlik ederdim. gereksiz fısıltılara yol açmadan konuşabiliriz."

Öyle içten ve öyle masum konuşuyordu ki, Lord Ingram bir kadının elini tutup çiçeklerle kaplı bir çayırda yürümekten daha büyük bir saldırıda bulunmadığına neredeyse inanacaktı.

Müfettiş Brighton küreyi yavaş bir hızla çevirdi -küçük bir dünyayı kaprisiyle harekete geçirdiği için kendini tanrısal mı hissediyordu? "Demek kendinizi Leydi Holmes için saklıyordunuz? Leydi Holmes'un endişelenecek bir işi yok ve bu tür konularda Bayan Schmidt'ten daha fazla serbestliği var."

Bay Gregory ürperdi. "Tanrım, hayır. Leydi Holmes'un yakışıklı olduğuna eminim ama onun arkadaşlığı benim kaldırabileceğimden çok daha sert."

Müfettiş Brighton ona baktı.

Bay Gregory öfkeyle, "Gerçekten, Müfettiş," diye bağırdı, "sizi temin ederim ki dün gece bir ilişki yürütmüyordum. Denizdeki sadece ikinci günümüzdü.

-Başka hiçbir şeye güvenmiyorsanız, bu tür saçmalıklar için yeterli zaman olmadığına güvenmelisiniz. Ayrıca, bunların Bay Arkwright'in ölümüyle bir ilgisi var mı?"

Lord Ingram da aynı şeyi bilmek isterdi. Bay Gregory ve Bayan Schmidt cinayette en fazla tesadüfi rol oynadılar. Müfettiş Brighton

Sadece her türlü soruşturmayı mı takip ediyordu yoksa Moriarty'nin uşağı olarak onu Charlotte Holmes'a götürebilecek usulsüzlükler mi sezmişti?

Yoksa Lord Ingram, Müfettiş Brighton'ın dedikoduya karşı doymak bilmez bir iştahı varken ve makamının gücünü kişisel merakını tatmin etmek için kullanırken çok fazla ve çok derin mi düşünüyordu?

"Bay Arkwright'ın ölümüyle neyin ilgili olup olmadığı sorusunu lütfen bana bırakın Bay Gregory." Polis memuru küreyi durdurdu ve elinin altında tutmaya devam etti. "Şimdi, Frau Schmidt meselesini ve dün gece ikinizin birbirinizin arkadaşlığından hoşlanıp hoşlanmadığınızı bir kenara bırakırsak, bana Bay Russell ile karşılaşmanızdan biraz daha bahsedebilir misiniz?"

"Size daha fazlasını söyleyebileceğimden emin değilim, Müfettiş. Saat o kadar geç olmuştu ki fırtınaya rağmen kendimi yorgun hissetmeye başlamıştım. Bay Russell'ın dışarıdaki şamatası, diğer gürültüler göz önüne alındığında çok yüksek olmasa da, oldukça yorucuydu." Bay Gregory, harekete geçecek kadar öfkeli olduğu için özür diler gibi başını eğdi. "Bay Arkwright'la kavga etmek istemesi başka bir şeydi, Bayan Arkwright'ı bunun içine sürüklemesi bambaşka bir şey. Bu yüzden bir kamarot çağırdım ve onu kendi kamarasına geri götürdüm."

"Bay Arkwright'ın bunu kendisinin yapmaması ve kapısının önündeki bu rahatsız edici şeyden kurtulma işini bir yabancıya bırakması size de garip gelmedi mi?"

Bay Gregory bunu düşündü. "Belki bir an için bunun tuhaf olduğunu düşündüm ama geç olmuştu ve üzerinde durmadım."

Hepsi de çok iyi cevaplar. Lord Ingram'ın tahminine göre, Müfettiş Brighton'ın Bay Gregory ile işi bitmek üzereydi. Gregory'nin Arkwright kardeşlerle hiçbir ilişkisi yoktu, bu yüzden cinayeti kimin işlemiş olabileceği konusundaki düşüncelerini sormak zaman kaybı olacaktı.

Beklediği gibi, Müfettiş Brighton mırıldandı: "Çok teşekkür ederim, Bay Gregory."

Lord Ingram, Frau Schmidt kütüphaneye girdiğinde olabilecekler için kendini hazırlamaya başlamıştı ki, polis memuru devam etti: "Burada biraz daha kalır mısınız Bay Gregory? Bisküvileri denediniz mi?" Bay Gregory'ye bir tabak uzattı. Sonra zili çaldı ve Bayan Schmidt getirilecek.

Lanet olsun.

Bay Gregory, hakkını yemeyelim, Lord Ingram'a bakmadı. Daha doğrusu, bir an Müfettiş Brighton'a, sonra kapıya ve ancak ondan sonra

Lord Ingram, açıklama arayışında olan şaşkın bir adam.

Sonra yüzü kızardı ve birdenbire Lord Ingram sanki gizli romantik özlemi tüm dünyanın gözleri önüne serilen utangaç bir ergene bakar gibi oldu.

O bir mucizeydi, ama Lord Ingram'ı endişelendiren asla o değildi, değil mi?

Bayan Schmidt içeri girdi. Her haliyle acımasız bir Alman mürebbiye gibi görünüyordu; elbisesi dün geceki Atlantik mavisine kadar sert ve esprisizdi; saçlarını öyle sıkı bir topuz yapmıştı ki, yüzündeki herhangi bir şeyi hareket ettirebilmesi bile mucizeydi.

Kütüphanedeki üç adam da ayağa kalkınca sertliği biraz azaldı. "Özür dilerim beyler," dedi, aksanı özellikle güçlüydü. "İçeri girmem söylendi. Bir şeyi mi böldüm?"

"Hiç de değil. Bay Gregory'yi tanıyor musunuz, Bayan Schmidt?"

Bayan Schmidt yüzünü eğdi. Kızarmamıştı ama tavrındaki utangaçlık Bay Gregory'ninkini yansıtıyordu. "Evet, öyleyim. Bay Gregory suçlamalarıma ve bana karşı çok nazik davrandı."

Müfettiş Brighton, Bayan Schmidt'ten Bay Gregory'ye baktı ve tekrar geri döndü. Lord Ingram da aynısını yaptı, kendini tutamadı.

İki yeni aşığı birbirine yaklaştırırsa, odada erotik bir hava eseceğinden ve Müfettiş Brighton'a mürebbiye'nin Bay Gregory'yi gece ziyaret ettiğini kesin olarak göstereceğinden korkuyordu.

Ama yargılayabildiği kadarıyla, Bayan Schmidt ile Bay Gregory arasında her şeyden çok bir ... gariplik mi vardı? Hayır, bu tam olarak doğru değildi. İkili arasındaki gerilim, iki yabancı'nın bir araya gelmesinden duyulan utançtan daha yumuşak ve tatlıydı, ama kesinlikle yeni aşıklar arasındaki her etkileşimi bazen karakterize eden açık bir şehvet değildi.

Dün gece Bay Gregory'nin odasından çıkan Bayan Schmidt'in yatağı tam olarak buruşmamıştı, ama şimdiki kadar sade ve içine kapanık da görünmüyordu.

"Hiçbir şeyi bölmediniz, Bayan Schmidt," dedi Müfettiş Brighton. "Bay Gregory ile vedalaşıyorduk. Zaman ayırdığınız için tekrar teşekkür ederim, efendim."

Bay Gregory herkese iyi günler diledi ve Bayan Schmidt'e yarım bir selam verdi. Müfettiş Brighton'dan bir koltuk ve bir fincan çay kabul etmeden önce onun gidişini izledi.

"Bay Gregory'nin size ve suçlamalarınıza karşı nazik olduğunu söylemişsiniz, Bayan Schmidt," dedi polis memuru. "Nedenini merak ediyormusunuz?"

Lord Ingram bir keresinde bir müfettiş tarafından Bayan Charlotte Holmes'a aşık olup olmadığı sorulmuştu. Bununla karşılaştırıldığında, Müfettiş Brighton'ın sorusu ancak açık sözlü olarak nitelendirilebilirdi.

Ama o zaman baş şüpheli oydu ve Başmüfettiş Fowler'ın merakı, ne kadar müdahaleci olursa olsun, davayla ilgiliydi. Bayan Schmidt'in Bay Arkwright'ın ölümüyle ilgisi, en sarılıklı polis müfettişinin gözünde bile ancak zayıf olarak değerlendirilebilirdi. O zaman neden onun motivasyonlarını araştıralım? Neden onun üzerinde zaman harcansın ki?

Gece yarısından beri kafasının içinde dönüp duran korku, bir karga sürüsü gibi üzerine çöktü.

"Hayır, Müfettiş," diye cevap verdi Bayan Schmidt, sesi bir parça hüznle yumuşamıştı. "Bay Gregory'nin neden nazik davrandığına dair özel bir düşüncem yok. Bazı insanlar sadece daha naziktir."

"Bunu Bay Gregory'nin size özel bir ilgi duymasına bağlamadınız değil mi?"

Bu soru üzerine Bayan Schmidt, duruşu zaten dimdik olmasına rağmen başının üst kısmını bir santim daha kaldırmayı başardı. "Bay Gregory yakışıklı bir adam. İlgisi son derece memnuniyet verici. Ve belki de ruhumla ilgili bir şeyin ilgisini çektiğini düşünmek cazip geliyor.

"Ama ben bu yaşıma kadar yaşamadım, Müfettiş, kendi mesleğimde çalışırken, bu tür düşüncelerin nazikçe ama kesin bir şekilde bir kenara atılması gerektiğini öğrenmeden yaşamadım. Peri masallarının hiçbir zaman gerçek olmadığını söylemiyorum - Bayan Ramsay tanışır tanışmaz bana işvereniyle evlenmeden önce kendisinin de kısa bir süre mürebbiyelik yaptığını söyledi. Ama ben böyle bir talihin ilham kaynağı olsaydım ya da kendi kararlılığımla böyle bir talihi yaratabilseydim, bu onlarca yıl önce gerçekleşirdi."

Sözleri gerçeğin parlaklığına ve aciliyetine sahipti.

Müfettiş Brighton sorgulama yolundan bir milim bile sapmadı. "Dün gece kamaranızdan hiç ayrıldınız mı, Bayan Schmidt?"

Ama eli küreye yaklaşmadı. Sadece yanında duran küçük katlanabilir masadan bir fincan çay aldı.

"Yaptım, bayanlar banyosu için."

Bayan Schmidt de müfettiş gibi çayını karıştırdı. Kütüphane, porselenin üzerindeki gümüşün yumuşak bir iki *tıkırtısıyla* çınladı.

"Banyo yapmak için pek de uygun olmayan koşullar," diye düşündü polis memuru.

"Hijyen için değil, yıkanması gereken giysilerim için gitmiştim Müfettiş, onlar da bekleyemezdi."

Müfettiş Brighton çayından bir yudum aldı. "İşvereniniz size çamaşır yıkama için harçlık vermedi mi?"

Onun hareketini tekrarlayan Frau Schmidt de içti. Lord Ingram çayın tadının dilinde baldıran otu gibi kalmamasını umuyordu.

"Verdi ama bu harçlık, bir çocuğu deniz tuttuğunda yıkanması gereken çok daha fazla eşya olduğunu hesaba katmıyor. Ayrıca"- gülümsedi, gülümsemesi orantısız ve kederliydi-"çamaşırları kendim yıkasaydım, o zaman harçlığı koruyabilirdim. Bir kadın mürebbiyedir çünkü başka geçim kaynağı yoktur. Eğer bir gün emekli olmak istiyorsa, önüne çıkan her kuruşu biriktirmek zorundadır."

Lord Ingram yüreği burkularak, çocuklarını yanına almak için emekliye ayrılmadan önce bir zamanlar mürebbiyesi olan sevgili Bayan Potter'ı düşündü. O nazik, gülümseyen yüzünün altında hangi umutları ve korkuları gizlemişti? Ve hayatının en güzel yıllarını başkalarının çocuklarını yetiştirerek geçirmek konusunda ne düşünmüştü?

"Peki ya suçlamalarınız, siz hamamdayken onları yalnız bırakmaktan endişe etmediniz mi?"

"Uyuyorlardı, Müfettiş. Evde olsaydım aynı odada bulunmayacağımdan bahsetmiyorum bile."

Her zaman gözetim altında tutulması gereken bebeklerle ilgilenen bir bakıcı değildi. Rupert Pennington ve Georg Bittner neredeyse hazırlık okulu için evden ayrılacak yaşıydılar. Sonuncusunun akrabaları onun bir yabancıyla seyahat edebilecek yaşta olduğunu düşünüyordu.

Müfettiş Brighton bu noktadan vazgeçti. "Ne zaman hamamdaydınız?"

"Kulübemden tam olarak ne zaman ayrıldığımdan emin değilim ama ışıklar geri geldikten kısa bir süre sonra geri döndüm."

"Karanlıkta hamamda mı kaldınız?"

Müfettiş Brighton o kadar inanamamıştı ki çayını bir kenara bıraktı. Bayan Schmidt kendi çayını bırakmadı ve hatta bir yudum daha aldı. "Ne yapabiliyordum ki? Genç Efendi Rupert'in kirli giysileriyle işim bittiğinde ter içinde kalmıştım. Zaten hamamda olduğum için kendimi de yıkamak iyi bir fikir gibi göründü.

"Işıklar söndüğünde küvete daha yeni oturmuştum. Gemi bu şekilde sallanırken, giysilerle bile giyinmek zor olacaktı.

Işıklar açıktı. Ve her şeyi zifiri karanlıkta toplamak zorunda kalacaktım. Bu yüzden elektriğin yeniden gelmesi için dua ederek yıkanmaya karar verdim. Tanrı *Provence*'ın yüzüne güldü; yüzmeye devam etti ve ben döndüğümde çocukların ikisi de mışıl mışıl uyuyordu."

Cevabını büyük bir inançla verdi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, bakışları polisin bakışlarına kilitlenmişti, itibarı, geçimi ve her kuruşunu biriktirdiği emekliliği için savaşıyordu.

"Oradayken kimseyi gördünüz mü?"

Lord Ingram göz ucuyla bakmaya devam ediyordu ama Müfettiş Brighton hâlâ küreye dokunmamıştı. Herhalde Bayan Schmidt'e bu kadar inanmıyordu. Yoksa çok mu önemsizdi?

Mürebbiye bir an düşündü. "Komodin sesini bir ya da iki kez duydum, pek dikkat etmedim. Ama ben oradayken banyo yapan başka bir yolcu daha vardı."

"Kim olduğunu gördün mü?"

"Hayır, ama görevlinin olmadığı saatlerde hamamı kullandığına göre benimkine benzer bir pozisyonda olan biri olmalı diye düşünüyorum."

Yani Bay Gregory, Norbert'in hamamda bulunduğu iddiasını kabul etmemişti.

Bu karşılıklı doğrulama Müfettiş Brighton üzerinde fazla bir etki yaratmadı. Çayını tekrar eline aldı. "Bayan Schmidt, hamama giderken ya da hamamdan dönerken olağandışı bir şey gördünüz mü?"

Çay fincanını kucağının birkaç santim üzerinde hayranlık uyandıran bir sabitlikle tutan Frau Schmidt, şimdi fincanı tabağının üzerinde yarım tur döndürüyordu. Sorgulamasının sona erdiğini mi hissediyordu? "Dönüş yolunda elinde paspas ve kova olan bir kabin görevlisi gördüm. Ama ıslak bir gecede bu pek de olağandışı sayılmaz, değil mi?"

Bu, Shrewsbury'yi dışarıdan getiren ve arkasını temizleyen Steward Jamison olmalıydı. Frau Schmidt bu yüzden mi hamama gittiği yalanında ısrar etmişti, onu gördüğü için mi?

"Suçlamalarınızla ilgili konuşmam mümkün mü, Bayan Schmidt?"

Gök gürültüsü Lord Ingram'ın kafatasını çatlattı. Başını eğdi ve kalemini hareket ettirdi. Bay Gregory, Frau Schmidt'i çağırdığı hostesten bahsetmemesi konusunda uyarmış olmalıydı; Müfettiş Brighton'ın görev odası kayıtlarını incelemesi halinde, onun kamarasından ne kadar süredir uzakta olduğunu tam olarak bileceği bahanesiyle -her ölçüye göre çok uzun bir süre.

Ama Georg Bittner'den "hostes" konusunda benzer bir sessizliği sürdürmesini istemek çok riskli olurdu. Eğer polis çocukla konuşur ve ardından var olmayan hostesi araştırırsa, Frau Schmidt'in sorunu biraz daha kötüleşirdi ama Holmes'un sorunu içinden çıkılmaz bir hal alırdı.

"Çocukların size ne söyleyebileceğini bilmiyorum, Müfettiş," diye başladı Frau Schmidt oyunbazca. "Onlar-"

Dışarıdan acil bir ses yükseldi. ". . . dün gece kan. *Kan*. Müfettişle konuşmam gerek."

Bay Pratt. Onun bu isteğini kapıda bekleyen görevlilerin fısıltıları izledi.

"Oh, biriyle mi konuşuyor?" dedi Bay Pratt, sesi utanmış gibi çıkıyordu.

"Oh, peki. Bekleyeceğim o zaman."

Frau Schmidt mırıldanana kadar kütüphanede kimse konuşmadı, "Uyuyorlardı, suç ortaklarım. Ama sanırım onları sizinle konuşmaya getirebilirim, Müfettiş?"

On sekiz

Leydi Holmes'un kükremeleri 9 numaralı kamaranın kapısını aştı. "Pencereyi kapatın! Pencereyi kapatın! Beni erken bir mezara mı göndermeye çalışıyorsunuz?"

Ardından gelen mırıltılar Norbert'e ait olmalıydı-Livia kötü niyetle suçlanırken bu kadar sakin ve makul kalamazdı.

"Sana kesinlikle daha önce açmanı söylemedim!" Leydi Holmes daha da yüksek bir sesle bağırdı.

Sesi sarsılmış gibi gelmiyordu.

Charlotte kapıyı çaldı ve Bayan Ramsay'ın adını verdi. Kulübenin içinde fısıltıyla konuşuluyordu. Daha doğrusu, Livia ve Norbert fısıldaştılar. Leydi Holmes'un, "*Bu kadın ne istiyor?*" sözleri açıkça duyuluyordu.

Kapı iyice temizlenmişti. Hiçbir yerinde kan ya da allık izi görülüyordu; beyaz boyası ve bronz kolu, *Provence*'in tipik düzen ve tertibini vurgularcasına parlıyordu.

Charlotte kapıyı tekrar çaldı. "Evde misiniz, Leydi Holmes?"

Kapı açıldı, ama sadece bir çatlak. Norbert reverans yaptı. "Korkarım Leydi Holmes ziyaretçi kabul edecek kadar iyi değil, Bayan Ramsay."

Sesini alçak tuttu, uyuyan bir hastayı rahatsız etmemeye çalışan bir bakıcı tonundaydı. Arkasındaki lamba kapatılmıştı. Hâlâ açık olan pencerenin önüne çekilmiş olan perdenin ara sıra dalgalanmasına rağmen, kamaranın içi mağarayı andırıyordu ve loşluğu kış uykusuna son derece elverişliydi.

Charlotte neredeyse esniyordu. Dün gece uyumak yerine, kimliğine ihanet edebilecek her şeyden kurtulmuş, Frau Schmidt'in vapur sandıklarını karıştırmak için bagaj bölümüne inmiş ve

Lord Ingram'ın çağrı panelinin arkasındaki kabloları onarabilmesi için görevli kamarotun dikkatini dağıttın.

"Oh, buraya hanımefendinin sağlığı hakkında bilgi almaya gelmedim," dedi. "Haberlerim var - durum onun için son derece olumsuz olabilir."

"Ne?" diye bağırdı Leydi Holmes.

Charlotte kabul edildi. Norbert'e, "Bizi biraz yalnız bırak," dedi. "Siz de Bayan Holmes. Bu tartışma sizin kulaklarınız için uygun olmayacaktır."

Leydi Holmes dışındaki herkesi kulübeden çıkardıktan sonra Charlotte kapıyı kapattı.

Leydi Holmes ona endişe ve düşmanlık karışımı bir ifadeyle baktı. "Bana söylemek istediğiniz şey nedir?"

Charlotte pencereye gidip kapattı ve perdeyi tekrar çekti. Havalandırma karbolik asit, kan ve gece terinin kokularını temizlemişti ama kabin hâlâ çok yeni sürülmüş bir parfümün kokusunu taşıyordu.

"Ne yapıyorsunuz, benim iznim olmadan bu kamaranın düzenini mi değiştiriyorsunuz? Nekahet dönemindekilerin temiz havaya ihtiyacı vardır!" diye bağırdı, bir dakika önce tam tersi için anıran Leydi Holmes.

"Leydim, dışarıda yolcular var. Zaten başkaları tarafından duyulmuş konuşmalarınız var. Özel bilgilerinizin herkes tarafından bilinmesini gerçekten istiyor musunuz?"

"Hangi özel bilgiler?" diye sordu Leydi Holmes. Yüzü bir küçümseme duvarıydı.

"Az önce Bay Gregory'den haber aldım, size çok kızmış leydim."

"Bana kızmasını gerektirecek ne olabilir ki?" Leydi Holmes gerçekten şaşırılmış görünüyor.

"Bayan Schmidt'in dün gece onun kamarasında olduğunu herhangi bir kanıt olmaksızın beyan ettiğinizi anlıyor."

"Ama o adam Arkwright-"

"Bay Gregory, Bay Arkwright'ı birden fazla kez dünyanın pisliği olarak gördüğünüzü hatırlıyor. Neden onun söylediklerine itibar ettiniz? Peki Bayan Schmidt'ten hiç ismiyle bahsetti mi?"

Leydi Holmes gözlerini kırıştırdı.

"Hem Bay Gregory'nin hem de Bayan Schmidt'in istenmeyen bir şekilde polisin dikkatini çekmesine neden oldunuz. Daha da kötüsü, ileride dava tutanaklarını okuyacak olan herkes bu asılsız iddiaları öğrenecektir. Bay Gregory, Bayan Schmidt'e

Düşüncesizliğiniz yüzünden sizi artık bir hanımefendi olarak görmüyor."

Leydi Holmes'un yüzü. Eğer bir vazo kendiliğinden çatlasaydı, çatlaklar birer birer oluşsaydı ve sonra her şeyi bir kırık ağı içine alsaydı, böyle görünürdü.

Küçük ölçekli ancak kapsamlı ve geri döndürülemez bir yıkım sahnesi.

"Yalan söylüyorsun," diye bağırdı bir an sonra, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Sessiz ol!" Charlotte alçak bir sesle emretti.

Leydi Holmes kısa bir süre için razı oldu, sonra tekrar huysuzlaştı; Bayan Ramsay'nin sosyal açıdan üstü olduğunu hatırlamıştı. "Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin? Nasıl-"

"Bay Gregory kocanız baronete bir mektup yazmayı planlıyor. Onu nasıl acımasızca takip ettiğinizi ayrıntılarıyla anlatacak ve baroneti sizi geri çağırması gerektiği konusunda uyaracak, yoksa buradan Hindistan'a kadar başka erkeklerin başına bela olacaksınız."

"Nasıl-nasıl ..." Leydi Holmes'un sesi kesildi.

Bir saniye sonra bir battaniye ve sabahlık girdabı içinde ayağa kalktı. "O sürtük mürebbe hakkında baş köşeden bağıracağım. Ben-"

"Ve böylece Bay Gregory'nin *Provence* Cebelitarık'a yelken açar açmaz mektubunu göndereceğini mi garanti ediyorsunuz? Bayan Schmidt'e iftira atmanın sizi çok tatmin edeceğinden eminim, ama söyleyin bana leydim, Bay Gregory'nin notu gerçekten Sir Henry'ye ulaşırsa tekrar eve dönmeye cesaret edebilir misiniz?"

Leydi Holmes'un yüzü kızardı.

Charlotte on yaşındayken babasının ilişkilerinden birinin kanıtını bulmuştu. O zamanlar on iki yaşında olan Livia'ya, "*Annemin neden bir Bayan Gladwell'i olmadığını merak ediyorum,*" demişti. *Sence bunu istiyor mu?*

Evdeki ortak odalarının penceresinden günbatımında alev alev yanan gökyüzüne bakıyorlardı. Livia yatağın üzerinde oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı ve Charlotte'un sorusu onu birden ayağa kaldırdı. *Bir ilişkiniz mi var? İsteyip istemediğini bilmiyorum ama eğer isterse babamın çok kızacağından eminim.*

Neden? O yapıyor. Ve bundan hiç utanmıyor gibi görünüyor.

Bunu açıklayamam. Sadece kızacağımı biliyorum, diye cevap vermişti Livia, sesindeki korku izi olmasaydı, temelsiz görünecek bir kesinlikte.

Şimdi Leydi Holmes'un gözlerindeki korku apaçık ortadaydı.

Yaralanması nedeniyle şu anda kulübesine hapsolmuş durumdaydı ama tekrar yürüyebilecek duruma geldiğinde Frau Schmidt hakkında neler söyleyeceğini kimse bilemezdi. Ve Charlotte'un isteyeceğı son şey, Frau Schmidt'in Bay Dannell'in planının bedelini ödemesiydi.

Saygınlığının koruması olmadan yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmamıştı.

"Yapmaz. Bay Gregory bana bunu yapmaz." Leydi Holmes'un sözleri zayıflamıştı. Boğuklaşmıştı.

"Neden yapmasın ki? Unutmayın, ona göre davranışlarınız sizi bir hanımefendi olarak diskalifiye etti."

Charlotte'u sürgüne gönderen ama Roger Shrewsbury'yi çoğunlukla zararsız bırakan aynı keyfi standartlarla annesini tehdit etmek Charlotte'a hiç zevk vermiyordu. Ama Leydi Holmes hayatta büyük ölçüde güçsüz bırakılmış olsa da, kendisine kalan azıcık gücü de fena halde kötüye kullandığı tartışılmazdı.

Yani evet, Charlotte Leydi Holmes'un anladığı tek yolu kullanarak onu susturacaktı.

"Ama ben bir hanımefendiyim. Asla bir hanımefendi olamam. O açık etekli mürebbiye her şeyi kaybetmeyi hak ediyor, ben değil!"

Leydi Holmes'un sesi boğuklaştı, sonra da gözyaşlarına boğuldu. "Bunu bana neden yapsın ki? Bunu bana neden yapıyorsunuz?"

Charlotte, Altın Kural'ın "*Başkalarının sana yapmasını istemediğın şeyi sen de onlara yap*" olduğu annesine baktı. "Ben sadece bir elçiyim ve benim önümde ağlamanın bir yararı yok. Bay Gregory'yi o mektubu yazmamaya ikna etmek için ona götürebileceğim güvenceler sunmalısın."

Bastonunu yere vurdu. "Unutmayın Leydi Holmes, hayatınızın geri kalanında bir tavan arasına kapatılabilirsiniz."

Kurbanla bağlantısı olan Bay Pratt kan gördüğünü iddia etti. Ölen adamla hiçbir bağı olmayan Frau Schmidt ise üst kata yakın bir yerde bulunmadığını iddia etmiştir. Bir müfettişin, altı yaşında iki çocukla görüşecek kadar onun nerede olduğunu tartışmaya devam etmesi

ne tümdengelim mantığı ne de mevcut kanıtlar tarafından desteklenmeyen olağanüstü bir ısrar  rneği olacaktır.

Müfettiş Brighton, bu açık seçim karşısında Bayan Schmidt'e minnettarlığını ifade ederek onu bıraktı ve Pratt'in içeri girmesini sağladı. Ama hemen sorgulamaya başlamadı. Bunun yerine, küreyi çevirdi ve gönüllüye şüpheyle baktı, sanki gönüllünün Frau Schmidt'le görüşmesini kasten b ld ğ ne inanıyormuş gibi.

Küre her dönüşünü tamamladığında gıcırdıyordu. Üç kez gıcırdadı; Lord Ingram üç kez sanki biri kulak zarına bir iğne batırmış gibi hissetti. Kendisinin ve çocuklarının evde küre üzerinde garip ve harika ülkelere baktıkları zamanları hatırlamaya çalıştı; bu öğrenme aracı bir işkence aracı haline gelmeden önceki zamanları.

Pratt'in alnında bir ter tabakası belirdi. Ağzı açık nefes alıyordu. Yüzü kızarmıştı; elleri pantolonunu düzeltmeye devam ediyordu.

"Bay Pratt, eğer doğru hatırlıyorsam, Bayan Arkwright ile evlenmek isteyen beyefendi sizsiniz."

Pratt, Müfettiş Brighton'ın sesiyle irkildi. Mutsuz bir sesle kıkırdadı. "Onunla evlenmek isterdim. Evet, hem de çok. Ama . . . Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum."

" yle mi? Bay Arkwright'in ölümünden sadece birkaç saat önce Lord Ingram sizinle Bay Arkwright arasında geçen bir konuşmaya kulak misafiri olmuş. O sırada hala Bayan Arkwright ile evlenme arzunuzda kararlıydınız. Onun geçmişiyle ilgili söylentiler fikrinizi değiştirmediyse, ne değiştirdi?"

"Bay Arkwright'in ölümü m ?" diye cevap verdi Pratt, yüzünde acı bir alay ifadesiyle. "Yolumuza çıkan şeyin kardeşinin benden hoşlanmaması olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi o öldü - bu arada ölümünü yemek salonunda öğrendim, onunla en ufak bir bağlantısı olmayan tüm yolcularla birlikte. Yine de bu benim için yeterli bir ipucu değildi. Odasına bir notla birlikte bir kamarot göndererek kendimi daha da k  k düşürmek zorunda kaldım. Gerçeği ancak görevli cevap gelmeyeceğini söyleyerek geri döndüğünde anladım."

Gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Benimle evlenmeye hiç niyeti yoktu. Kız gibi ve takdire şayan olduğunu düşündüğüm  ekingenliğinin artık hiçbir önemi yok. O kendi yoluna gidecek, ben de kendi yoluma. Buraya sadece dün gece gördüklerimi konuşmak için geldim."

Aşk gerçekten k r müydü yoksa sadece muazzam derecede kalın kafalı mıydı? Lord Ingram, Pratt'in daha zeki bir adam olduğunu düşünürdü. Ama sonra tekrar, kendini düşündü

ve karısının kendisiyle sadece ailesinin mali sıkıntıları nedeniyle evlendiğini algılayamamıştır.

Müfettiş Brighton dönen küreyi durdurdu -Pratt'ın acısı onun varlığını polis memuru için daha az sakıncalı hale getirmiş gibiydi- ama eli aletin üzerinde kalmaya devam etti. "Pekâlâ o zaman. Hesabınızı alalım."

Pratt sağ kolunun manşetini çekiştirirdi. İfade verme konusunda daha önceki tüm kararlılığına rağmen, şimdi sorgucusuna kararsızca bakıyordu. "Başlangıçta pek iyi uyuyamam ve dün gece yatağымda oturdum, tamamen giyinik bir şekilde ya fırtınanın geçmesini ya da gemiyi terk etme emrinin gelmesini bekledim.

"Saat on iki buçuk civarında bir ses duyduğumu sandım. *Provence*'ın en arka kamaralarından birine sahibim, ameliyathanenin hemen yanında ve sesin oradan geldiğini düşündüm. Can sıkıntısından ölmek üzereyken bir göz attım. Ama kimse yoktu. Zaten kapım açık bir şekilde ayaktaiken bir de markete gitmeye karar verdim. Ancak içeri girdiğimde yerde çok miktarda su olduğunu fark ettim, suyun rengi hafif kırmızıydı."

Baylar hamamındaki tuvalet sırası, hamam bölmelerinin karşısında yer alıyordu. Daha eski bir gemide, bir katilin üzerindeki kanı yıkamak için hamamları ziyaret etmesi mantıklı olabilirdi. Ancak *Provence*'ta her kamaranın, akan suyu sağlayan bir musluğa sahip kendi katlanabilir lavabosu vardı.

Tabii katil kamarayı bir başkasıyla paylaşıyor ve kamara arkadaşı tarafından görölmek istemiyorsa?

"Gözlerimin bana oyun oynadığını düşündüm. Ama suyun izini banyo bölmesine kadar takip ettim ve içeride de kırmızımsı bir su gördüm."

Pratt yine kolunu çekiştirirdi. Sinirlerini saklamaya çalışmıyordu ama yüzündeki yarı umutlu ifadeyle, incelenen bir tanık olmaktan çok, müstakbel kayınpederinin karşısına ilk kez çıkan bir talip gibi görünüyordu.

Müfettiş Brighton'ın gözleri yarı kapalıydı. Pratt'i mi düşünüyordu yoksa kendi düşüncelerine mi dalmıştı, anlamak zordu. "Gördüğünüz manzara sizi rahatsız etmedi mi?"

"Elbette öyleydım. Önce bunun bir tıraş kazası olabileceğini düşündüm. Sonra bunun daha az endişe verici bir şey olması gerektiğini düşündüm: Birisi renkleri solmayan bir giysiyi yıkıyordu. Ve bir adam

gece geç saatlerde banyoları kullandı? Muhtemelen kendi amaşırlarından sorumlu bir hizmetçi."

"Her neyse, bir ses duyduğumda ellerimi yıkıyordum. Yine ameliyathaneden geldiğini düşündüm; kontrol etmeye gittiğimde yine hiçbir şey görmedim. Omuz silktim ve kamarama geri döndüm; cinayeti duyana kadar da kimseye bahsetmeye değmeyeceğini düşündüm."

Anlatacaklarını bitiren Pratt bir nefes verdi ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Verdiğiniz saatlerden emin misiniz, Bay Pratt?" Müfettiş Brighton küreyi döndürerek o küçük ama gök gürültüsünü andıran metalik gıcırtıyı çıkardı.

Pratt irkildi. "Evet, eminim, Müfettiş. Dün gece saatimi kontrol etmekten başka yapacak pek bir şeyim yoktu. On iki buçuktan biraz sonra odamdan çıktım ve bire beş kala geri döndüm."

Sesi ikna olmuş gibiydi ama Müfettiş Brighton'ın ondan şüphe duyduğu açıktı. "Dün gece saat dokuzdan itibaren olağandışı başka bir şey gördünüz mü Bay Pratt?"

Pratt elini pantolonunun üzerinde gezdirerek tırnaklarının yün üzerinde çizilmesine neden oldu. Ancak o zaman başını kaldırdı, yüzünde yine inanılmak isteyen birinin ifadesi vardı. "Hayır, gerçekten Müfettiş, yine de gördüğüm şey yeterince şaşırtıcıydı, değil mi?"

On dokuz

Tıbbi yardıma ihtiyacınız var mı, Bayan Ramsay?" diye sordu Dr. Bhattacharya, otuzlu yaşlarında, ince yapılı, kıvrıkcık siyah saçlı bir adamdı.

Kibarca şüpheci davrandı.

Charlotte gülümsedi. "Tam olarak değil, Doktor. Bu yaşımda yerel bir doktorla tanışmayı iyi bir politika olarak görüyorum."

Bu kulağa o kadar mantıklı geliyordu ki, aslında yaşlılığında tam da bunu yapabilirdi. Ama aslında ameliyathanenin içini görmek istiyordu. Günün erken saatlerinde aramıştı ama iyi kalpli doktor gelmemişti. Bu sefer onu yakaladı.

Ameliyathane kamerasından daha büyüktü ama çok da büyük değildi. Bir duvarda, muayene masası olarak kullanılabilecek yükseklikte, açılır kapanır bir yatak vardı. Beklenen masa ve sandalyeler de vardı. Ve duvarlar gibi beyaz lake kaplı, kilitli birçok dolap ve dolap vardı. İçlerini görmek için cam kapakları yoktu ama malzemelerin ve maddelerin tam yerini göstermek için düzgün sıralar halinde etiketler yapıştırılmıştı.

Dr. Bhattacharya onun iş yerini ve Bengal Tıp Koleji'nden aldığı çerçeveli diplomasını incelemesini izledi. "Buraya sağlığını için mi geldiniz Bayan Ramsay, yoksa Bay Arkwright'ı merak ettiğiniz için mi? Anladığım kadarıyla cesedi siz bulmuşsunuz."

Charlotte kıkırdadı; adam konuya girmek için hiç vakit kaybetmedi. "Uyumama yardımcı olacak birkaç kloral tanesi için buradayım, ama Bay Arkwright hakkında bildiklerinizi duymaktan mutluluk duyacağım, efendim. Tabii bu konuda konuşmanız yasaklanmadıysa."

"Yasak, tam olarak değil. Ama benden kaptan ve müfettiş dışında detayları konuşmamam istendi."

"Ne yazık ki, ben de öyle düşünmüştüm. Bana otopsi yapıp yapmayacağınızı söyleyebilir misiniz? Bu bir 'ayrıntı' değil, değil mi?"

"Buna cevap verebilirim ve cevabım hayır. Diseksiyon yapmayalı bir asır oldu. Müfettiş Brighton da ben de bu işi Cebelitarık zabıtasına bırakmanın daha iyi olacağını düşünüyoruz - hatta eğer gerekirse garnizondan deneyimli bir cerrah ödünç alabiliriz."

"Bay Arkwright'ın vurulmasının yanı sıra zehirlenmiş olabileceğinden de endişelenmiyor mu?"

Yaşlı kadının aşırı aktif hayal gücü, doktorun iki sıra güçlü beyaz dişini ortaya çıkararak sırtmasına neden oldu. Ama alay etmeden cevap verdi. "Müfettişin başka fikirleri olabilirdi, ama ameliyatını gördükten sonra, zehir tespiti gibi hassas ve karmaşık analizler bir yana, herhangi bir kimyasal analiz için bile yetersiz olduğumu anladığına eminim. Ancak Bay Arkwright'ın cesedini de görmüş biri olarak söyleyebilirim ki, gözle yapılan incelemede, onun bir zehirlenme kurbanı olduğundan şüphelenmiyorum."

Charlotte, zekâsının kendisine beklenmedik bir bilgi kazandırdığını düşünen bir işgüzarın sevinciyle kıkırdadı. "Cinayet haberi kamuoyuna duyurulduğundan beri benim gibi bir hasta akınıyla karşılaştınız mı, Dr. Bhattacharya?"

"Var ve onlara itirazım yok - çok fazla hastam olmadı." Ve daha fazla hasta, aval aval bakan türden bile olsa, daha fazla gelir anlamına geliyordu. "Deniz tutması için bile mi?"

Başını iki yana salladı. "Kendi afyonları benim yazabileceğim herhangi bir şey kadar işe yarayacaktır ve çoğu yolcu bunu bilir."

Charlotte, her olasılığa karşı hazırlık yapmanın imkânsız olduğunu düşünerek, gördüğü vakalar ve taşıdığı ilaç ve malzeme türleri hakkında bilgi aldı. Sonra küçük bir şişe kloral aldı, ücretini ödedi ve ona veda etti.

Çay sıcaktı ve bir ölüyü uyandıracak kadar kuvvetliydi. Lord Ingram dilini ağzının damağına dokundurarak tat alma tomurcuklarının hafifçe haşlandığını hissetti. Demin acılığına aldırmadığı gibi buna da aldırmadı. Yorgunluk onu yakalamaya başlamıştı: kafası çok ağırdı

boyunu; şakakları zonkluyor; kuru ve cızırtılı gözleri kapanmak istiyordu.

Çayı boşalttı.

Dinlenmeye ve iyileşmeye en az onun kadar ihtiyacı olan Müfettiş Brighton, Bay Pratt'in çıktığı kapıya baktı.

"Size dün gece erken uyuduğumdan bahsetmiş miydim lordum?" dedi aniden. "Aldığım kloral tanesi çok yardımcı oldu. Gecenin bir yarısında uyandığımda, koşullar çok daha sakinleşmişti ve beyefendilerin hamamına doğru sendeleyerek gidebildim."

Polis memuru Lord Ingram'a döndü, bakışları içine işliyordu. "Yerde hiç su görmedim, lordum, kırmızımsı ya da başka türlü. Kabul ediyorum, o sırada Bay Pratt'in ziyaretinin üzerinden birkaç saat geçmişti. Ancak nemli koşullar göz önüne alındığında, zeminin bu kadar iyi kurumuş olması garip."

Lord Ingram, "Belki de biri temizlemiştir?" diye sordu.

Müfettiş Brighton burun kemiğini sıktı. "Tek olasılık bu gibi görünüyor. Ama kim?"

Lord Ingram bu fırsatı kaçırmadı. "Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz, Müfettiş? Dr. Bhattacharya'nın gelmesinin bir faydası olur mu?"

Belki de baş dönmesini hatırlatan küçük bir hatırlatma, polisi günü daha erken bitirmeye teşvik edebilirdi.

Müfettiş Brighton parmaklarını olumsuz bir hareketle salladı. "Bu iyi doktorun zamanını boşa harcamak olur. Benimki eski bir sorun. Kendiliğinden çözülmesi birkaç gün sürecek, hepsi bu."

Sesi son derece yorgun geliyordu. Lord Ingram bir sonraki saldırı planını zihninde oluşturdu. *Uzun bir gün oldu. Sağlığınızı ihmal etmemelisiniz. Yoksa daha az şeffaf mı olmalı? Zaten çok fazla transkript biriktirdik, onları el yazısıyla kopyalamak bütün gecemi alır.*

"Bakalım," dedi Müfettiş Brighton, sesi titreyerek, "dün gece beyefendiler hamamını su içinde ziyaret eden başka hangi yolcular vardı?"

Lord Ingram'ın omurgasında kötü bir sarsıntı oldu; uyuşukluğu bir anda buharlaştı. Yine mi Roger Shrewsbury!

Shrewsbury ve Steward Jamison tekrar bir araya getirildiklerinde ikisi de endişeli görünüyordu, özellikle Roger Shrewsbury'nin gözlerinde tekrar yakalanmanın eşliğinde olan kaçak bir mahkûmun paniklemiş bakışları vardı. Lord Ingram başını sallayarak korkacak bir şey olmadığını anlatmaya çalıştı ama kendi kalbi de aşırı ısınmış bir motorun pistonları gibi çarpıyordu.

"Beyler," diye emretti Müfettiş Brighton. "Hamamda geçirdiğiniz zamanı daha ayrıntılı olarak dinlemek istiyorum. Sizinle başlayalım lütfen, Bay Shrewsbury."

Oturma teklifini reddedip ayakta kalan Shrewsbury geriye doğru bir adım attı. "Islak giysilerimi çıkardım ve kurulandım. Gemi şiddetle sarsılıyordu ve her ne kadar iliklerime kadar üşümüş olsam da o anda yıkanmak istemedim. Bu yüzden kendimi birkaç havluya sardım ve beklemeye başladım. Neyse ki Kamarot Jamison hemen geri döndü. Kıyafetlerimin çamaşırhaneye gittiğinden emin olacağını söyledi, ben de bana getirdiği kuru kıyafetleri giydim ve oradan ayrıldım."

Müfettiş Brighton bakışlarını Jamison'a çevirdi.

"Doğru," diye söze girdi kâhya. "Bay Shrewsbury ayrıldıktan sonra giysilerini sıktım ve çamaşırhaneye götürmek üzere bir kenara koydum. Sonra da üzerini değiştirdiği banyo bölümünün zeminini paspasladım - banyo görevlisi değilim ama baş kâhya orada olduğumu ve temizlik yapmadığımı bilseydi, canıma okurdu."

"Ondan sonra aşağıdan bir kova getirip mackintosh'umu aldım, güverte kapısının hemen dışına koymuştum. Sonra koridorda Bay Shrewsbury'nin ıslak giysileriyle yürüdüğü yerleri paspasladım. Tüm bunlar bittiğinde, her şeyi ait oldukları yere, aşağıya götürdüm."

"Aman Tanrım," diye hayret etti Shrewsbury gerginliğine rağmen. Bir eliyle Jamison'ın sırtına vurdu. "Bu kadar çok iş olduğunu bilmiyordum. Teşekkür ederim, iyi adamım."

"Şey," dedi Jamison biraz kızarak, "bizden beklenen bu, efendim. Keyifli ve hijyenik bir yolculuk geçirmeniz için buradayız."

"Gerçekten de, *Provence*'taki herkesin ne kadar sıkı çalıştığı takdire şayan," dedi Müfettiş Brighton, sesi hayranlıktan çok kesiciydi. "Hamamları en son o zaman mı gördünüz, Bay Jamison?"

"Gördüğünüz gibi Müfettiş, banyolara bir daha girmedim, ama aşağıda her şeyi aldıktan sonra, bir şey kaçırmış olma ihtimalime karşı birkaç bezle son bir kez salon güvertesine çıktım."

"Ve?"

"Güverte kapısından erkek uşakların yatakhaneğine kadar uzanan taze bir su izi vardı," dedi Jamison, biraz da kendine acıyarak. "Paçavralarımla sildim ve banyolara giden benzer bir iz olup olmadığını kontrol ettim. Ondan sonra nihayet görev odasında oturup bir fincan çay içebildim."

Müfettiş Brighton, "Erkekler yatakhanesinde kim kalıyor?" diye sordu.

Sorusu ne kadar beklense de kulağa uğursuz geliyordu. Polis memuru da o kulübede kimin oturduğunu Lord Ingram kadar iyi biliyor olmalıydı.

"Bu Bay Arkwright'ın uşağı Bay Fuller olmalı. Bu gemideki tek centilmen centilmen o, bu yüzden erkek uşakların yatakhanesi ona ait," dedi Jamison kıskanç bir ifadeyle. Kendi yatakhanesi sıkışık olmalı.

Müfettiş Brighton güverte planlarına göz attı. "Kıç taraftaki girişten erkek yatakhanesine giden su izinin daha önce orada olmadığından emin misiniz?"

"Eminim, Müfettiş. O bölgeyi kuru bir paspasla sildim. Gözden kaçırdığım damlalar ve serpintiler olmuş olabilir - bezlerle geri dönmemin nedeni

-Ama bütün bir su izi değil."

"Gördüğünüz ve bilmem gereken başka bir şey var mı? Ya da herhangi birini?"

"Bir keresinde bir kadın yolcunun kamarasına geri döndüğünü gördüm. Sanırım Frau Schmidt'ti. Ama bu Bayan Shrewsbury'nin çağrısına cevap verdikten hemen sonra, Bay Shrewsbury'yi güvertede bulmadan önceydi."

Müfettiş Brighton güverte planlarını değiştirdi. Yüksek sesli, neredeyse ıslıklı bir *gümbürtü* çıkardılar. "Bütün gece görevde miydiniz?"

"Hayır efendim, sadece gece yarısına kadar. Ondan sonra Smith sabah saat altıya kadar görev odasında tek başınaydı."

Müfettiş Brighton Roger Shrewsbury'yi unutmamıştı. "Peki ya siz Bay Shrewsbury, gördüğünüz ve bana söylemeniz gereken başka bir şey var mı?"

Jamison temizlik ve düzenden söz ederken biraz gevşemiş olan Shrewsbury yeniden sertleşti. "Hayır, hayır, Müfettiş. Önemli başka bir şey görmedim."

"Oh, önemli *olmayan* ne gördün?"

"Ben de önemli bir şey görmedim." Shrewsbury kulaklarına kadar kızardı. "Lord hazretlerini aradıktan sonra kamarama döndüm ve gecenin geri kalanında uyuyan karımdan başka kimseyi görmedim. Tabii uyurgezerliğim sayılmazsa."

Istakoz rengi burnunun ucunda boncuk boncuk terler birikmişti. Lord Ingram sanki kendisi de devasa bir dalga tarafından sürüklenecekmiş gibi hissetti. Adam, Holmes'un kendisinden istediği basit kızlık zarı dikme işini becerememişti. Acaba burada da benzer bir şekilde başarısız mı olacaktı?

"Uyurgezerlik mi?"

"Sabah uyandığımda eşim gece yarısı uyurgezerlik yaptığımı ve bir kamarot tarafından uyandırıldığımı söyledi - buradaki Bay Jamison değil, bahsettiği gece nöbetçisi - beni kamaraya geri götürdüğünde."

En azından Shrewsbury uyurgezer olarak bilinirdi. Onunla aynı okula giden herkes bunu doğrulayabilirdi.

"Peki saat kaçtı?"

"Gecenin küçük saatleri, dedi. Tahminimce üç ya da dört."

Dünya dönmüyordu ama Müfettiş Brighton'ın eli sadece Portekiz kıyılarını değil, Akdeniz'in yarısını da kapatıyordu. Lord Ingram gökyüzünü kapatan devasa bir avuç içi hayal etti. Boğuluyordu.

"Emin misiniz, Bay Shrewsbury?" diye sordu polis memuru.

Roger Shrewsbury her zamankinden daha fazla, yırtıcı bir hayvanın açık ağzı önünde donup kalmış küçük bir yaratığı andırıyordu. "Evet!" diye ciyakladı. "Eminim, Müfettiş. Benim gerçekten hiçbir şeyle ilgim yok. Tabancanın tam önüme düşmesi sadece kötü bir şanstı. Gerçekten, size başka bir şey söyleyemem."

"Ben de sizden bunu beklemiyordum Bay Shrewsbury. Sizi sadece titiz olmanız için geri çağırdım." Polis memuru gözlerini kıstı. "Ama neden bu kadar sinirlisiniz, bayım?"

"BEN-BEN-" Shrewsbury, Lord Ingram'a baktı. Sanki Lord Ingram'ın üzerine atılıp kollarında ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu.

Lord Ingram kendi paniğini bastırdı; o da güvende olmak ve bu kanlı soruşturmayla bir an daha uğraşmamak istiyordu. "Bay Shrewsbury, sizin için hiçbir soruya cevap veremem. Kendinizi tedirgin hissetmeniz için bir nedeniniz varsa, Müfettiş Brighton'a mutlaka bildirin."

Shrewsbury ayaklarına baktı. "Duydunuz mu bilmiyorum, Müfettiş, ama annem geçen yaz bir cinayet soruşturmasına karıştı."

"Ah, evet, doğru," diye mırıldandı Müfettiş Brighton. "Bize Sherlock Holmes'u getiren dava."

"Gerçek ortaya çıktığında, onlarca yıl önce yaptığı bir şey yüzünden ölümünden sonra iyi adını kaybetti. Ve lordum Ingram da bir cinayet soruşturmasında yakalandı. Ve sonuç da benzer şekilde mutsuz oldu, değil mi?"

Lord Ingram hiçbir şey söylemedi.

Roger Shrewsbury'nin parmak uçları titredi. Pantolonunun paçaları da titriyordu. "Gördüğünüz gibi Müfettiş, bildiklerim hakkında saklayacak bir şeyim olduğu için korkmuyorum -herkes hiçbir şey bilmediğimi biliyor. Ama Bay Arkwright'tan nefret ettiğimi ve dün gece uyurgezerlik yaptığımı düşünüyor olmalısınız. Sadece bir seyirci olmama rağmen soruşturmanın beni ezip geçmesinden korkuyorum."

Daha önce kendisine sunulan sandalyeye çöktü ve titremeye devam etti.

Müfettiş Brighton'ın gözleri parladı. "Hayır, Bay Shrewsbury," dedi, her kelimeyi telaffuz ederek. "Eğer gerçekten sadece bir seyirci iseniz, o zaman kesinlikle korkacak bir şeyiniz yok demektir."

Shrewsbury'yi neredeyse bayıltacak olan bu açıklamaya rağmen, Müfettiş Brighton Shrewsbury ve Jamison'ı kovdu ve uşak Fuller'ın getirilmesini istedi.

Lord Ingram, görünüşte parmak uçlarındaki mürekkep lekelerini çıkarmak için ellerini bir mendile sildi - avuç içleri daha önce hiç bu şekilde terlememişti, hayatı tehlikedeysen bile. İnsanın kaderini bir aptala emanet etmesi ve söz konusu aptalın melemesini, saçmalamasını ve rüzgârda iki büklüm olmasını kenardan izlemesi on kat daha dehşet vericiydi.

Önündeki kâğıtları tarttı ve kamarotun açtığı pencerelerden birine gitti, böylece sırtı Müfettiş Brighton'a dönük olarak bir süre ayakta durabilecekti. Pencere batıya bakıyordu ve binlerce millik açık Atlantik'e bakıyordu.

Uzun okyanus yolculuklarının bu yönünü her zaman sevmişti; yerleşik topraklardan uzaklığı, geminin ve sadece geminin ezelden beri var olduğu hissini. Ama şimdi yalnızlık bunaltıcı, tehlike ise kaçınılmaz geliyordu.

"Neyle uğraştığımızı unutmak neredeyse mümkün, değil mi, dünyanın uçsuz bucaksızlığını kat ederken?" diye mırıldandı Müfettiş Brighton sandalyesinden.

"Kesinlikle," dedi Lord Ingram. Keşke bunu bir an için bile olsa unutabilseydi.

Fuller kütüphaneye girdi, tedirgin görünüyordu ama Roger Shrewsbury kadar korkmuş değildi.

"Oturun Bay Fuller," dedi Müfettiş Brighton, uşakla daha önce yaptığı görüşmenin kayıtlarına göz atarak.

Görüşmeler öğleden sonra yeniden başlamadan önce, Lord Ingram sabahki ilk oturumlardan aldığı notları yazıya dökmüştü. Bu yeni gözden geçirmeyle, Fuller'ın dün gece güvertede yaptığı yürüyüşle doğrudan çelişen bir şey söylemediğini biliyordu. Ancak o zamanki koşullar göz önüne alındığında, tamamen ıslanmayı içeren bir akşamı "olaysız" olarak değerlendirecek çok az kişi vardır.

Müfettiş Brighton doğrudan konuştu. "Bay Fuller, dün gece kış güverte kapısından erkek hizmetlilerin yatakhaneğine kadar uzanan bir su izi rapor ettik. Böyle korkunç bir havada dışarıda ne yapıyordunuz?"

Fuller bu soru karşısında pek şaşırılmış görünmüyordu. "İyi bir fırtınayı sevenler vardır, Müfettiş. Ben kendimi onlardan biri olarak görüyorum."

"Karadayken ben de öyle," diye karşı çıktı Müfettiş Brighton. "Ama soğuk bir gecede sıırıslıklam olmadan, bir salonun ya da yatak odasının rahatlığında da fırtınanın tadını çıkarabilirim."

"Pek soğuk değildi."

"Sibirya kışı değildi elbette. Ama Kuzey Atlantik'te Nisan ayı önemsiz bir mesele değildir."

Fuller, "Mayıs ayına yaklaşıyoruz, Müfettiş," diye belirtti. "Buraya sizinle tartışmaya gelmedim, Bay Fuller."

Müfettiş Brighton sesini yükseltmedi ama Fuller geri çekildi. Polis memurunun eli yine kürenin üzerindeydi ve uşak sabah yaşadığı tehdidi unutmamıştı, sorgucusu ise aleti çevreleyen pirinç halkaları nazıkçe okşuyordu.

Fuller'ın dudaklarının kenarları huysuz, neredeyse çocuksu bir ifadeyle aşağı doğru döndü. "Pekala, dışarıdaydım çünkü mutsuzdum ve ranzamda bir dakika daha duramazdım. *Bu* kabul edilebilir bir cevap mı?"

Bu bir cevaptan çok bir patlamaydı.

Müfettiş Brighton Avustralya'nın ana hatlarını izledi. "Peki neden mutsuzdunuz Bay Fuller?"

Uşağın çenesi oynadı. "Çünkü Londra'da kalmak istedim. Britanya'da. Tanrı aşkına, bu yaz Kraliçe'nin Altın Jübilesi var. Bay Arkwright'ı tüm yemekler ve balolar için giydirmek istedim. Hatta belki düğününde bile. Sydney'e bu kadar çabuk dönmek istemiyordum, bu gemide olmak istemiyordum ve özellikle de o aptal fırtınanın ortasında olmak istemiyordum.

"Bu yüzden kış küpeştedeydim ve gecenin içinde uluyordum. Çünkü hiçbir şey istediğim gibi gitmiyordu. Kimin aklına gelirdi ki ..." Gözleri yaşlarla doldu. "İngiltere'de kalmalıydık. O zaman bunların hiçbirisi olmazdı.

oldu. Bay Arkwright, Bayan Arkwright, ben, hepimiz çok daha iyi durumda olurduk, en çok da Bay Arkwright."

Müfettiş Brighton homurdandı. "Yani kış küpeştede durup çığlık mı attınız?"

Fuller ellerine baktı. "Bunu neden daha önce itiraf etmek istemediğimi anlıyorsunuz, Müfettiş. Ama evet, yaptığım şey buydu. Herkes bazen aptalca şeyler yapmaz mı?"

"Peki sonra?"

"Sonra donduğumu ve büyük ihtimalle öleceğimi anlayınca erkeklerin yatakhanesine geri döndüm."

"Ondan sonra başka bir yere gittiniz mi?"

"Hayır."

"Peki ya hamamlar? Isınmak için gitmediniz mi?"

"Sıcak su tedariki konusunda şüphelerim vardı - elektrik bile bir süreliğine kesilmişti, değil mi? Bu yüzden ıslak giysilerimi lavaboda sıktım, birkaç yudum viski içtim ve yatağa gittim."

"Geceniz hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı, Bay Fuller? Bay Arkwright'ı kimin öldürdüğünü bulmama yardımcı olacak bir şey var mı?"

Müfettiş Brighton kürenin tepesindeki işaretçiyi tuttu ve sanki dekoratif süslemeyi çıkarmayı amaçlıyormuş gibi çevirdi. Fuller'ın elleri sandalyesinin kolçaklarını sıkıca kavradı.

"Beynimi zorladım, Müfettiş, yardımcı olabilecek bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalıştım. Ama elim boş döndüm. Sanki Bay Arkwright'ı Şeytan'ın kendisi vurmuş gibi hissediyorum."

Müfettiş Brighton'ın kaşları havaya kalktı ve Lord Ingram'ın olayların bu metafizik yorumu karşısında gözlerini devirmekten kendini zor alıkoyduğu görüldü. "Artık Bay Russell'dan şüphelenmiyor musunuz?"

"Biliyorum, ama o insanların kulağına dedikodu ve yarı gerçekleri fısıldayan bir tip. Katilin yaptığı gibi Bay Arkwright'la yüz yüze gelmeye cesareti var mıydı bilmiyorum."

"Bay Russell'ın eski işverenimize karşı düşmanlığının, yüksek mevkideki bir adamın, sıfırdan gelip çok daha başarılı olan birine karşı genel kızgınlığı dışında özel bir nedeni var mıydı?"

"Avustralya'dan ayrılmadan önce Bay Arkwright avukatlarına Bay Russell'ın büyük ortağıyla pazarlık yapmaları talimatını verdi. Büyük ortağın girişimdeki hissesini satın almak istiyordu. Bu, Bay Russell ile hiçbir ilgisi olmayan bir iş kararıydı, ancak Bay Russell'ın bunu kişisel bir kan davası olarak görmesine güvenin."

Fuller'ın gözlerine bir ışık geldi. Sesi de daha iyi çıkıyordu. Su katılmamış gerçeği söylediğinde ne kadar farklı görüldüğünün ve ses çıkardığının farkında mıydı? Gececek cevapları kesip dikmekle meşgul olmadığı zaman?

Müfettiş Brighton kesinlikle biliyordu, elini küreden kaldırdı. "Bay Arkwright artık olmadığına göre, Bay Russell'ın büyük ortağıyla ilgili planlara ne olacak?"

Fuller başını salladı. "Bilmiyorum. Bay Arkwright'ın vasiyetini duyana kadar kimse bilemez. Ve sonra mirası kime kalırsa kalsın aynı şeyi istemesi gerekecek. Bu yüzden belki de bu anlaşma daha fazla ilerlemeyecektir."

Eğer durum gerçekten böyleyse, Bay Russell'ın Bay Arkwright'tan kurtulmak için güçlü bir motivasyonu vardı. Belki de gemideki herkes arasında en güçlüsü.

Müfettiş Brighton Fuller'ı görevden aldı ve aynı nefeste Norbert'in geri getirilmesini istedi.

Lord Ingram'ın başının arkasında bir damar atmaya başladı. Sessiz bir tepki - Roger Shrewsbury'nin tekrar görüşmesi sırasında yaşadığı sınırsız korkudan sonra, Müfettiş Brighton'ın Norbert'e yeniden ilgi duyması karşısında sadece bir endişe pırıltısı uyandırabilirdi.

Hanımefendinin hizmetçisi her zamanki gibi şık ve derli toplu görünüyordu. Tavrı her zamanki gibi saygılıydı.

"Leydi Holmes nasıl, Bayan Norbert?" diye başladı Müfettiş Brighton.

"Bugün onun için zor bir gün oldu, Müfettiş. Ama Dr. Bhattacharya geldi.

Onu tekrar gördüm ve iyi görüldüğünü söyledim. Şu anda dinleniyor."

"Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi, Bayan Norbert, sakıncası yoksa bana

Dün geceki hamam geziniz hakkında biraz daha ayrıntılı bilgi alabilir miyim?"

Norbert başını eğdi. "Elbette, Müfettiş. Bilmek istediğiniz özel bir şey var mı?"

Yine aynı şey oldu, kayıtsızlığı su yüzüne çıktı - soruşturmanın kendisine herhangi bir zarar vermesini içtenlikle umursamıyordu. Hatta rahatsızlık bile.

"Sizinle aynı zamanda orada olan başka biri var mıydı?"

"Evet, banyoda başka bir kadın daha vardı. Ben oraya gitmeden önce oradaydı ve ben ayrıldığımda hala oradaydı."

"Kim olduğunu gördün mü?"

"Hayır, ama Bayan Schmidt olduğundan neredeyse eminim. Kendi kendine yabancı bir dilde mırıldanıyordu."

Bayan Schmidt belki de saçlarını toplamak ve yıkanmak için bolca zaman harcamış gibi görünmek için birkaç dakika dışında banyoya girmemişti. Norbert tam olarak nasıl bir oyun oynuyordu? Görünüşe göre Bayan Schmidt'e yardım ediyordu ve istemeden Holmes'a da yardım ediyordu. Ama ya yardım etmiyorsa?

"Şu ana kadarki dava hakkında ne düşünüyorsunuz lordum?"

Müfettiş Brighton bir süredir sessizdi. Lord Ingram meşgul görünmek ve kendi sessizliğinin fazla gerginlik yaratmaması için başka bir röportajı yazıya dökmeye başlamıştı.

Gemi, hafifçe sallanan bir beşiğin rahatlatıcı ritmiyle ilerliyordu. Açık pencerelerden, gövdenin etrafında köpüren denizin aynı derecede rahatlatıcı sesleri geliyordu. Müfettiş Brighton'ın sorusu yumuşaktı ama onun ardından Lord Ingram artık ne dalgaları duyabiliyor ne de geminin hareketini hissedebiliyordu.

Polis memurunun onun görüşlerine değer vermesi mümkün müydü? Hayır. Ama yine de iyi gerekçelendirilmiş bir cevap vermek zorundaydı ve bu cevap bugün davanın resmi stenografı olarak yaptığı işten bildiklerini içeriyordu.

"Kafamın karıştığını itiraf etmeliyim," dedi. "Soruşturmanın şu anki durumuna bakılırsa, Leydi Holmes ve Bay Shrewsbury en büyük şüpheliler, çünkü elimizde fiziksel kanıtlar var: Bay Shrewsbury'nin Kamarot Jamison'ın gözü önünde denize attığı tabanca ve Leydi Holmes'un durumunda, Bay Arkwright'ın kamarasında bulunan allık kabı ve daha sonra elbisesinin cebinde bulunan kamara anahtarı."

"Bu doğru," dedi Müfettiş Brighton. "Ama şu anda elimizde bulunan muhtemel suçlulardan memnun olmadığınızı hissediyorum, lordum?"

"Bay Shrewsbury'yi hayatımın büyük bir bölümünde tanıdım. Onu övemem ama bir çift yumruk yüzünden Bay Arkwright'ı öldüreceğine inanmakta güçlük çekiyorum. Dün akşam, cinayet işlenmeden kısa bir süre önce yaptığımız konuşmada Arkwright'lara karşı hiçbir düşmanlık belirtisi göstermedi.

"Leydi Holmes'a gelince, o sadece güçsüzlere karşı iddialı. Bay Arkwright tarafından gerçekten fiziksel tacize maruz kalmış olsaydı, ateş ederek misilleme yapacak gücü kendinde bulması pek olası değildir.

onu kendi silahıyla vurdu. Korkup sinmesini ve bundan daha fazlasını yapmamasını beklerdim."

Müfettiş Brighton ne memnun ne de hoşnutsuz görünüyordu. "Peki ya diğerleri? Bay Russell, Bay Pratt, Fuller ve Bayan Arkwright?"

Lord Ingram sözlerini tarttı. "Bir insanın kaçamayacağı bir ortamda neden cinayet işlemeyi tercih ettiği konusunda kafam karıştı. Bay Russell, büyük ortağının hisselerinin Bay Arkwright'a satılmasıyla karşı karşıya, ancak bu tehlike Bay Arkwright'ın Avustralya'dan İngiltere'ye gitmesinden öncesine dayanıyor. Bay Pratt'e gelince, Bayan Arkwright'ın peşine düşmesi ister kendisi ister kardeşinin parası için olsun, en büyük fırsatı Arkwright kardeşler Avustralya topraklarına ayak *bastıktan sonra* ortaya çıkacaktır, öncesinde değil. Sydney'deki durum Bayan Arkwright için o kadar dayanılmaz hale gelebilir ki, Bay Arkwright'ın Bay Pratt'in davasına onay vermekten başka çaresi kalmaz.

"Bayan Arkwright'a gelince... eğer ağabeyi Roger Shrewsbury'nin ifşaatlarını çok önemsiyorsa, şimdi her zamankinden daha fazla korumasına ihtiyaç duyduğu onu öldürmektense, haksızlığa uğrayan tarafın kendisi olduğuna ikna etmesi daha karlı olmaz mıydı?"

"Ve yine de ölü yatıyor. Öyleyse birilerini zorlayacak bir şey olmuş olmalı," diye mırıldandı Müfettiş Brighton. "Ama ne?"

Lord Ingram hiçbir öneride bulunmadı.

"Güdülere gelince," diye devam etti polis memuru, "karada olsaydık ya da gemi telgrafı zaten uygulanabilir olsaydı, Bay Arkwright'ın vasiyetinin içeriğini ve bağımsız doğrulama gerektiren bir dizi başka şeyi öğrenebilirdik. Ama Cebelitarık'a ulaşana kadar, örneğin Bayan Arkwright'ın kardeşinin ölümü halinde ne kazanacağını bilmemizin hiçbir yolu yok."

Southampton'dan Cebelitarık'a yolculuk genellikle yaklaşık beş gün sürüyordu, ancak *Provence* gibi daha yeni ve hızlı bir gemi bu mesafeyi dört buçuk günde kat edebiliyordu.

Yolculuğa çikalı iki gün dört saat olmuştu ve bu da kabloların gönderilebilmesi için en az elli küsur saat daha geçmesi gerektiği anlamına geliyordu. Müfettiş Brighton'ın fırtına gecesini Georg Bittner'le oynayan hayalet hostesi bulmak için gemiyi didik didik edebileceği bir elli küsur saat daha.

Polis memuru zile uzandı, yüzünü buruşturdu ve çabalamaktan vazgeçti. "Hayır, korkarım başım çok fazla dönüyor. Şimdi duralım mı ve yolumuza devam edelim mi?"

yarın sabah çalışacak mısınız, lordum?"

Yirmi

Bay Pratt'in beyefendiler hamamında gördüğü kanlı suyu duydunuz mu hanımlar?" diye fısıldadı Teğmen Younghusband.

Yemek salonunun biraz fazla parlak lambaları, bir araya toplanmış yolcuların üzerinde parlıyordu. Yolcular alçak sesle konuşuyor, gergin ve endişeli görünüyor ve devam etmekte olan teatral ama gelişigüzel bir komplo havasıyla omuzlarının üzerinden birçok gizli bakış fırlatıyorlardı.

Eğer midesi bir Mons Meg güllesi büyüklüğünde ve ağırlığında olmasaydı, Bayan Watson genç askerlerin, özellikle de yaramaz Teğmen Younghusband'ın arkadaşlığından zevk alırdı. Ama uzun bir gün olmuştu ve kendini cinayeti ilk öğrendiği zamankinden daha güvende ve daha bilgili hissetmiyordu.

Kuzusunun tadı talaş gibiydi ve yutması daha da keyifsizdi. Yanındaki Bayan Charlotte'un ise tam tersi bir sorunu vardı. Southampton'a gitmeden önce Bayan Watson, Bayan Ramsay'in Cambridge dışındaki evinin yakınlarına bir gezi düzenlemişti. Ve orada, güzel, sakın bir mülk satın almakla ilgilenen bir ziyaretçi kisvesi altında, Bayan Ramsay'in evinin modernizasyonu ve Bayan Ramsay'in kendisi hakkında hevesli yerlilerden çok şey öğrenmişti. Ve ne yazık ki Bayan Charlotte için gerçek Bayan Ramsay iştahlı olmasıyla tanınıyordu.

Bayan Watson'ın hafifçe kızartılmış ve tereyağına bulanmış kuzu pirzolasının aroması, o anki sinir durumu ve sıkışık sindirim sistemi için fazla zengin ve etli olduğundan, suda haşlanmış balık filetosuyla yetinmek zorunda kalan Bayan Charlotte için baştan çıkarıcı bir siren şarkısı olmalıydı. Ama Bayan Charlotte'un ağzı sulandıysa bile, buna dair hiçbir belirti göstermedi.

Öne doğru eğildi. "Peki, bana her şeyi anlat!"

Kıç girişe en yakın iskele tarafındaki masayı işgal etmişlerdi; bayanlar kanepede, genç erkekler ise sırtları salonun geri kalanına dönük sandalyelerde oturuyorlardı. Teğmen Younghusband yarı yolda döndü ve Bay Pratt'in sancak tarafındaki misyoner masasının yanında durduğu yere baktı.

Yorgun ve gergin dinleyicilerle dolu bir odada Bay Pratt tek başına enerji ve güven saçıyordu. Konuştu, gözleri parladı; misyonerler dehşete düşmüş bir hayranlıkla dinlediler.

Teğmen Younghusband Bayan Charlotte ve Bayan Watson'a, Bay Pratt'in bir saat kadar önce genç subaylar güvertede ona rastladıklarında anlattıklarını aktardı: gece yarısı bir şeyler duymuş, tuvaleti kullanmak için kamarasından çıkmış ve banyodaki muhtemelen kanlı suyu görmüştü.

Teğmen Wallis de Bay Pratt'e doğru baktı. "Onun anlattıklarını dinlemek heyecan vericiydi, tamam. Ama şimdi bize anlatmasının tamamen uygun olduğundan o kadar da emin değilim."

Teğmen Younghusband görevden almak için parmaklarını şıklattı. "Gel, gel, eski dostum. Müfettiş ona her şeyi gizli tutması gerektiğini söylemediği sürece ne zararı var? Ayrıca, Bay Arkwright İngiltere'de öldürülmüş olsaydı, ayrıntılar bütün gazetelere yansır."

Müfettiş Brighton, o gün için daha fazla soruşturma yapamayacağını ilan ettikten sonra Lord Ingram'a benzer bir dinlenme izni vermemişti. Bunun yerine, Lord Ingram'dan yüzbaşıya mazeretlerini bildirmesini, cinayet gecesine ait görev odası çağrı kayıtlarının bir kopyasını ayarlamasını ve yarın işe başlamadan önce gözden geçirmesi için mümkün olduğunca çok sayıda görüşmeyi yazıya dökmesini istemişti.

Ve Lord Ingram, Müfettiş Brighton'ın isteklerini yerine getirmek ve çocuklarıyla ilgilenmek arasında, öğleden sonraki oturumların tutanaklarını Bayan Charlotte'a vermeyi başarmış, o da bunları okuduktan sonra Bayan Watson ve Bayan Livia'ya kısa bir özet geçmişti. Zavallı Bayan Livia, bütün bir öğleden sonrayı huysuz annesinin baKucunda geçirdikten sonra, konuKamayacak kadar bitkin bir halde, baKını Bayan Watson'ın omzuna yaslayarak dinlemiKti.

Yani Bayan Watson bu hikâyeyi ikinci kez dinliyordu ve tepkisi değişmemişti. "Ama bu kadar mı? Bay Pratt'in gördüklerinin hepsi bu mu?"

Teğmen Younghusband, anlattığı hikâyenin daha büyük bir tepki yaratmaması üzerine hayal kırıklığına uğramak yerine onaylayarak gülümsedi. "Ben de aynı fikirdeyim, Bayan Fenwick. Bay Pratt'in hikayesini tüyler ürpertici ama yine de oldukça boş buluyorum. Bize hiçbir şey anlatmıyor."

"Belki de hiçbir şey değildir," diye düşündü arkadaşı. "Ama bunu anlamlandırmak için benimkinden daha zeki bir zihin gerekir."

Yemek salonunun karşısında, artık anlatacaklarını bitirmiş olan Bay Pratt başını misyonerlere doğru eğerek kış taraftaki girişe doğru ilerledi. Ancak yolda Bay Russell tarafından durduruldu ve Bay Pratt'e kendi işgal ettiği masaya oturmasını işaret etti.

Bay Pratt reddetti. Bay Russell'ın yüz ifadesi huysuzlaştı.

Konuştular ama konuşmaları kısa ve dostça değildi. Bay Pratt yoluna devam etti. Bay Russell arkasından baktı, bakışları küçümseme ve spekülasyonla keskindi.

Bayan Watson, aynı etkileşime tanık olmuş olması gereken Bayan Charlotte'a bir bakış attı. Bayan Charlotte servis için işaret verdi. Bir hostes hemen ortaya çıktı. Bayan Charlotte yarısı yenmiş pisi balığı filetosunun götürülmesini işaret etti.

"Sizin için puding var mı hanımefendi?" diye sordu hostes şefkatle. "Çok güzel bir trifle'ımız, kahveli muhallebimiz ve tatlı buzlarımız var."

"Her şey kulağa çok lezzetli geliyor ama ne yazık ki benim yaşımda zengin yiyecekler nefret edilen bir şey haline geldi. Biraz meyve iyi olur."

Bayan Watson gemiden iner inmez kızı puding ve pastaya boğmaya karar verdi; tabii bunu güvenli bir şekilde yapabilirlerse.

Hostes çok geçmeden bir tabak kesilmiş armut ve bir tabak da Fransız eriğiyle döndü.

"Teşekkür ederim, canım," dedi Bayan Charlotte, sesi Bayan Ramsay için her zamankinden daha boğuktu, sanki yaşlı kadın yorgunluğunu atmakta zorlanıyor gibiydi. "Oldukça güzel bir yolculuk oldu. Umarım işte olmak senin için her zaman bu kadar heyecan verici değildir."

"Hayır, kesinlikle hanımefendi," diye cevap verdi hostes. "Bazen asi yolcularımız falan oluyor ama *böyle* bir şey ilk kez oluyor, en azından benim başıma geldi."

Daha önce Bayan Charlotte çok fazla soru sormamaya dikkat etmişti; Bayan Ramsay'in dikkatini gereksiz yere çekmek istememişti. Ama şimdi, ortalıkta hararetli spekülasyonlar dolaşırken, girişken ve meraklı Bayan Ramsay'in olaylara daha fazla ilgi göstermemesi garip olurdu. "Mürettebatı üzdü mü? Kaptanın rahatsız olduğunu biliyorum, peki ya alt kademedekiler?"

Hostes etrafına bakındı ve sesini alçalttı. "İtfaiyecileri ya da güverte mürettebatını bilmem ama kumanya mürettebatı için

Bay Arkwright için çok üzüldük." "Oh, daha önce bu gemiyle denize açıldı mı?"

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Ama ölü bulunmadan önceki öğleden sonra aşağı indi ve mutfığı, görev odasını gezdi, hatta kamarotların yatakhanelerine bile baktı. Rıhtımda büyüdüğünü ve Avustralya'ya kadar bir buharlı gemide çalıştığını ve hepimiz için işin ne kadar zor olduğunu bildiğini söyledi. Ve hepimize bahşış de verdi, orada bulunan herkese. Yemek salonunu süslemek için bazı meyveleri taşımaya yardım etmek için oradaydım ve ben bile bir florin aldım."

"Aferin sana, kızım."

"Ben de öyle düşünmüştüm, bu gerçekten iyi bir şanstı. Kardeşim bir yağcı ve Bay Arkwright'in motorları gezerken herkese bahşış verdiğini söyledi. Öyle küstahça, etrafa bozuk para saçıp herkesin onları alıp minnettar olmasını beklemek gibi değil. Herkes için güzel sözler söyler ve emekleri için teşekkür edermiş."

Hostes başını salladı. "Saygılıydı. Gerçekten saygılıydı."

Bir bayan misyoner servis istedi; hostes reverans yaptı ve aceleyle gitti.

Teğmen Younghusband, kız duyma mesafesinden çıkar çıkmaz öne doğru eğildi ve fısıldadı: "Herkes benim duyduğumu duydu mu? Sanki Bay Arkwright birini arıyormuş gibi gelmedi mi?"

"Katılıyorum," dedi Bayan Watson, kalbi daha hızlı atıyordu. "Kulağa öyle geliyordu."

"Kim olduğunu merak ediyorum," diye mırıldandı Teğmen Younghusband.

Bayan Charlotte sadece üç armut dilimi yedikten sonra çatalını bıraktı. "Acaba o kişiyi bulmayı başardı mı?"

Masa sessizliğe gömüldü. Gemi, sanki denizin kalp atışlarına binmiş gibi hafifçe yükselip alçaldı. Sancak tarafındaki pencerelerin ötesinde güneş büyük ölçüde batı ufkunun altında kaybolmuştu. Gökyüzünü koyu bir mercan pembesi kaplamıştı; deniz, Homeros'un bir zamanlar Ege için söylediği gibi şarap karasıydı.

Fırtına şimdi inanılmaz derecede uzak, bir ömür öncesine ait bir olay gibi görünüyordu. "Düşündüm de ..." Teğmen Wallis çenesini ovuşturdu.

"Ben

Bunun herhangi bir şeyle ilgisi var mı bilmiyorum ama dün sabah banyo yapıyordum. Musluğum akıyordu ve saçıma su döküyordum ki birinin ılık çaldığını belli belirsiz duydum ve ardından "Çiçekler!" gibi bir çığlık geldi. O kadar irkildim ki suyu küvetten dışarı akıttım.

"Koşan ayak sesleri vardı. Sonra aynı çığlık tekrar geldi - bir a-a-"

Durdu ve kırmızıya döndü.

"Komodin kabini, evet, kadınlar hamamında da var," dedi Bayan Charlotte. "Utanmana gerek yok, genç adam. Devam edin, tuvalet kabininden bir çığlık geldi, biri kaçtı, çığlık tekrar geldi ve sonra?"

Teğmen Wallis mahcup bir şekilde gülümsedi. "Ve birkaç saniye sonra bir sifon sesi duydum, bir kapı patlayarak açıldı ve başka biri koşarak dışarı çıktı."

"Bu kadar mı?" diye sordu Teğmen Youngusband, şüpheli ses tonu Bayan Watson'ın daha önce söylediklerini anımsatıyordu.

"İşte bu kadar." Teğmen Wallis omuz silkti. "Kafamı banyo bölmesinden çıkarıp bakabilmem için banyomu bitirmem ve kendime çeki düzen vermem gerekiyordu. Bunu yaptığımda, banyo sessiz ve huzurluydu ve sanki her şeyi kafamda canlandırmıştım."

Teğmen Youngusband, Bayan Ramsay için getirilen tabaktan bir erik aldı. "İlk başta bana daha önce söylemediğin için seni kınayacaktım, Wallis, ama şimdi neden söylemediğini anlıyorum. Senin hikâyen Bay Pratt'inkinden bile kötü. En azından onunkinde hamamdaki kanın tüyler ürpertici bir yanı vardı belki. Ama sizinki . . ."

Başını iki yana salladı.

"Bunun muhtemelen hiçbir şeyle ilgisi olmadığını söyledim." Teğmen Wallis yine omuz silkti. "Artık bu gereksiz masalla kimsenin başını ağrıtmamam gerektiğini biliyorum."

Çeyrek ay, mermer solukluğunda, mükemmele yakın bir yarım daire şeklinde tepede asılı duruyordu. Denizin yüzeyinde gümüşten bir cadde çiziyordu; *Provence*'ın kenarından gökyüzünün kenarına kadar titreyen ve parıldayan bir cadde.

Rüzgâr Charlotte'un yolunu kesti ve kulaklarını doldurdu. Sancak kordonu boyunca ilerlemek için öne doğru eğildi. Ama Frau Schmidt'in penceresinin önünde duran kimdi?

Norbert.

İki kadın yaşlı Bayan Ramsay'i geçerken saygıyla selamladılar. Ancak bir dahaki sefere sancak kordonunda yürürken,

Frau Schmidt'in penceresi karanlık ve kapalıydı, Norbert ise ortalıkta yoktu.

En azından Charlotte geminin diğer tarafındayken Lord Ingram'ın salonunun ışığının yandığını görmüştü.

Kamarasının anahtarını daha önce ona vermişti. Bu bir güvenlik önlemi olarak düşünülmüştü, böylece kamarasının kapısını çalıp beklerken görülme olasılığı azalacaktı. Ama yine de bunu açık bir davet olarak yorumlayabilirdi ve ondan gelen açık bir davetten çok hoşlanıyordu.

İçeri girmeden önce güvertede bir tur daha attı, gizlice yukarı çıktı ve adamın kapısını açtı. Adam yazı masasının başında notlarını yazıyordu. Kadın kapıyı arkasından kapatır kapatmaz, adam ayağa kalktı ve dışarı bakmak için kapıya gitti.

Kapıyı tekrar kapattığında, "Kimse yoktu," diye onu rahatlattı.

Dışarıda gördüğü tek kişi Norbert'ti. İçeride de koridorlar bomboştu, sigara odasında dalgın dalgın purosunu tütüren Bay Gregory dışında bütün umumi odalar boştu.

Onu kısa bir süre kucakladı ve başını uyku kabinine doğru eğdi. "Senin için biraz yiyecek getirdim."

Ganimeti kütüphaneden, Müfettiş Brighton öğle uykusundayken çaldığı bisküvilerden ve polis memuru dinlenmeye çekildikten sonra aldığı küçük sandviçlerden geliyordu. Charlotte üç sandviç ve iki bisküvi yedi ve yatağın üzerine yan yattı - çünkü tabii ki tabakları yine yatağın üzerine koymuştu.

"Biraz kestirdin mi?" diye mırıldandı, başını yavaşça dirseğine dayayarak. Artık tok olduğu için aniden uykusu gelmişti.

Ondan daha yorucu bir gece ve çok daha yorucu bir gün geçirmişti.

Sevgilisi tabakları kaldırdı ve yüzünü ona dönerek yatağa çaprazlama uzandı. "Yemekten önce bir saat uyudum."

Hâlâ yorgun görünüyordu. Parmaklarını adamın kalın, siyah saçlarına daldırdı, sonra bir gözünün köşesindeki küçük çizgilere dokundu. Banyo sabunu uşağı tarafından yapılmıştı ve bu kadar yakından tenindeki sedir ve karanfil notalarını, sıcak odun ve baharatın o en ufak ipucunu içine çekti.

"Çocuklarınız nasıl?" "Üzgün ve biraz rahatsızlar ama yıkılmış değiller," diye iç geçirdi. "I

Her zaman hayatın çeşitli talihsizlikleri karşısında harap olacakları endişesini taşırlar, ancak dünyanın cilvelerini benim onlara verdiğim değerden daha iyi anlar ve kabul ederler."

Eski Leydi Ingram'ın ayrılışından sonra, çocuklarına mükemmel bir çocukluk yaşatamamaktan o kadar endişe duymuştu ki, bazen onlara zaten vermiş olduğu her şeyi göremiyordu.

"Onların kalplerinde güç var," dedi. "Ve sen iyi bir babasın."

Merakla ve biraz da ihtiyatla ona baktı: Daha önce onun ebeveynliği hakkında hiç yorum yapmamıştı. Bir eliyle onun yüzünü kavradı. "Teşekkür ederim."

Makyajı hâlâ üzerindeydi ve adamın dokunuşunu -ve avucunun sıcaklığını- sanki yün bir susturucunun içinden geçiyormuş gibi hissediyordu. "Nasıl hissediyorsun, yüzüm?"

"Biraz sert, biraz lastik gibi ve biraz da yapışkan, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor."

"Başka birinin yüzünün arkasından bana bakmak tuhaf mı?"

Onun "yüzünü" keşfetmeye devam etti. "İnanın bana, Sherrinford Holmes'un ateşle vaftizinden sonra, diğer tüm kılıklerinizi kolaylıkla kabul ettim."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Umarım bu kadar kırıksıklığa sahip olacak kadar yaşlanırım."

"Onun yaşına geldiğimde Bay Gregory'nin yarısı kadar yakışıklı olmayı umuyorum." "Otuz yıl içinde Bay Gregory'nin en az dörtte üçü kadar Şu an olduğu gibi yakışıklı.

Homurdandı. "Hâlâ genç ve nispeten çekici olduğum için bunu görmezden geleceğim. Ama otuz yıl sonra, geçmişteki Bay Gregory'nin benim elime su dökemeyeceğini söylemeniz iyi edersiniz."

"Bunu yapabilirim."

"Şahsen mi yoksa posta yoluyla mı?"

Kız cevap vermeden önce adam başını salladı. "Hayır, boş ver, bu aptalca bir soru. Otuz yıl çok uzak bir gelecek."

"Bunu şahsen de yapabilirim," dedi ona. İkisi de otuz yıl sonra hayatta olurlarsa, neden olmasın diye düşündü.

Dün gece Roger Shrewsbury'nin kapıyı çalmasıyla huzurları bozulmadan önce yaptığı gibi, hemen geri atılıp "*Böyle şeyler söyleme*" diye karşılık vermedi ama uzun bir süre onu süzdü.

Geçen yaz evliliğinin fiilen sona ermesinden bu yana daha da yakınlaşmışlardı. Daha doğrusu, fiziksel olarak kesinlikle yakınlaştılar ve geçici olarak yakınlaştılar . . . başka bir düzeyde. Bir süre için daha büyük adımlar atan o olmuştu, ama şimdi işlerin gidişatından memnun olan kadın, onu sinirlendiren bir şekilde davranıyor gibiydi.

O bir romantikti, aşkta derin bir hayal kırıklığına uğramış bir romantik. Bu onu temkinli, belki de daha yakın olmaktan korkar hale getirmişti. . başka bir düzeyde. Onun tepkilerini uzaktan çileden çıkarıcı ya da anlaşılmasa değil, denizin, gelgitlerin ve yıldızların dönüşü gibi büyüleyici buluyordu; sürekli değişen, sürekli sabit ve gözlemci için her zaman ödüllendirici.

Eli adamın yakasına yerleşti. Gece mavisi bir sabahlık giymişti, yünü parmaklarının altında ince ve yumuşaktı. Bunun altındaki pijama gömleğinin üç düğmesi açıktı. Bu açıklıktan görünen teni okşamak istedi ama sonunda güçlü ve sabit atışını hissetmek için avucunu kalbinin üzerine koydu.

Ona bakmaya devam etti. Gözlerindeki ihtiyat yavaş yavaş kayboldu ve yerini derin bir endişeye bıraktı. Yavaşça doğruldu. "Müfettiş Brighton'ın Bayan Schmidt'in suçlamalarıyla ilgili konuşmak istediğini okudunuz mu?"

Onu geri çekti; Bay Arkwright'ın cinayetini rahatça yan yatarken tartışmamaları için hiçbir neden yoktu. Bu amaçla ona bir yastık verdi ve kendisi için bir tane daha aldı.

"Müfettiş Brighton'ın Frau Schmidt'e olan saplantısının onu Moriarty'nin yordakçısı olarak gösterip göstermediğini merak ediyorsunuz. Tek başına, pek sayılmaz. Onu Bayan Treadles'ı sorgularken gördüm. Sanırım kendisine yalan söylendiğini hissedebiliyor. Yalan söylenmesini de umursamıyor. Annemi, olayların gerçek versiyonunu anlatana kadar sorgulamaya devam etti.

"Burada Bayan Schmidt ve Bay Gregory'yi sorgulamaya devam etti ve ayrıntılı cevaplar almaya, hatta Norbert'ten durup dururken bir doğrulama almaya devam etti. Siz onun yerinde olsaydınız, içiniz rahat eder miydi yoksa tüm bu durum size daha da tuhaf mı görünürdü?"

Sevgilisi yastığını eğdi ve şaşırtıcı derecede sağlam bir *gümbürtü* çıkardı. "Norbert'in ne istediğini merak ediyorum. Sadece Frau Schmidt'i örtbas etmek için yalan söylemekle kalmadı, aynı zamanda bunu öyle bir şekilde yaptı ki, en azından ben ne yaptığını tam olarak anlayacaktım. Ve tabii bir de Leydi Holmes'un *Provence*'a gelmesinde oynadığı rol var."

Charlotte ona Norbert'i az önce Frau Schmidt'in penceresinde gördüğünü anlattı. "Norbert'in kendine göre amaçları var. Ama Bayan Ramsay'in maskesini düşürmekle özellikle ilgilendiğini sanmıyorum, o yüzden şimdilik onun için endişelenmeyelim."

Tekrar yüzüne dokundu. Gerçekten de en çok endişelendikleri yer orasıydı. "Cildin nasıl?"

"Hâlâ dayanıyor." Makyajı sürekli yapmak faydalı değildi. Ama komodinden getirdiği solüsyonun çoğunu sifonu çektikten sonra, yarına kadar mevcut katmanı üzerinde tutmak zorundaydı. Ve sonra, sadece bir uygulama daha yapacak kadar kalmıştı.

Huzursuzluk gözlerini gölgeledi. Onlar için bilgi toplama işinin çoğunu Müfettiş Brighton'ın yapacağına güvenmek zorundaydılar. Adam Bayan Fenwick'le gereksiz bir dolambaçlı yola girmiş ve Frau Schmidt'e fazla sert davranmış olabilirdi ama genel olarak hızı ve etkinliği kusurlu sayılamazdı. Yine de bugünkü soruşturmada Leydi Holmes ve Roger Shrewsbury dışında suçluluğa dair ikna edici bir kanıt bulunamamıştı.

"Merak etme," dedi ona. "Hâlâ vaktimiz var."

Öne doğru eğildi, onu dudaklarından öptü ve gülümsedi. "Endişeleniyorum ama bu doğamda var. Sen bu tahtada bir kraliçesin Holmes ve sana olan inancım sonsuz."

Sabah, Müfettiş Brighton pek de dinlenmiş görünmüyordu. Hatta gözleri kan çanağına dönmüştü. Ama Lord Ingram'ın endişeli ifadelerini bir kenara itti. "Yapılacak bir şey yok. Yeterince iyi uyudum. Ama belki de tutanakları bu kadar yakından incelememeliydim."

Deniz de yeniden çalkantılı hale gelmişti. Endişe verici bir durum yoktu; hava güneşliydi ve barometrik basınç sabitti; sadece Atlantik durmak bilmeyen bir hal almıştı. Tecrübeli ve dayanıklı bir gezgin koşulları hâlâ uygun bulabilirdi ama zaten baş dönmesinden muzdarip biri için ayaklarının altındaki bitmek bilmeyen hareket her seferinde zorlayıcı olmalıydı.

Müfettiş Brighton'ın konsantre olamamasını ne kadar istese de, Lord Ingram içgüdüsel bir sempati dalgası hissetti.

Müfettiş Brighton başını biraz güçlkle eğerek, "Bir polis olarak çekincelerim olsa da, bir erkek olarak cesaretinizi takdir etmeliyim," diye devam etti.

Lord Ingram'ın görüşmeleri yazıya dökerken yaptığı, Frau Schmidt'in Bay Gregory'nin odasına yaptığı ziyaretten hiç söz etmeyen seçici redaksiyona atıfta bulunuyordu. Lord Ingram, steno versiyonunda her şeyi kelimesi kelimesine kaydettiğini, ancak Leydi Holmes'un Frau Schmidt'e yönelttiği suçlamaların doğru olmadığını düşündüğünü açıklayan bir not eklemişti.

kanıtlanmamıştı ve başkaları tarafından kolayca okunabilecek uzun el yazısıyla tekrarlanmasını istemiyordu. Müfettiş Brighton her halükarda kütüphanede bulunmuştu ve çıkarılanların ne anlama geldiğini tam olarak biliyordu.

Lord Ingram, "Bu soruşturmada cesurca davranılmasına izin verdiğiniz için teşekkür ederim, Müfettiş," dedi.

Ancak bu onurlu ve uyumlu an çok uzun sürmedi. Müfettiş Brighton sağ şakağını ovuşturarak, "Bay Pratt'le tekrar konuşmak istiyorum," dedi. "Ama yatmadan önce gece nöbetçisi Bay Smith'i yakalasak iyi olur."

Lord Ingram ayaklarını yere daha sağlam bastı. "Bay Smith, cinayet gecesi de görevde miydi?"

"Doğru," diye acımasız bir cevap geldi. "Umarım bütün gece çalışmış bir adam için çok geç değildir."

Bütün gece çalışmış olan adam çabucak geldi ve yeterince uyanık görünüyordu: Sabah yedi buçuk onun için muhtemelen akşamın erken saatleri demekti, gece yarısı değil. Yirmili yaşlarındaydı, zayıf bir yüzü ve sık kesilmiş kahverengi saçları vardı ve endişeli olmaktan çok meraklı görünüyordu. Diğer görevliler gibi o da kendisi ve işi hakkındaki soruları yanıtlarken ayakta duruyordu.

Smith'in Londra ile Yeni Zelanda'nın Wellington kenti arasındaki birkaç sefer boyunca gemide kamarotluk yaptığını ve geminin Southampton'dan yola çıktığı günden beri gece nöbetçi kamarotu olarak görev yaptığını tespit eden Müfettiş Brighton, önceki öğleden sonra Lord Ingram aracılığıyla talep ettiği celp defterini çıkardı ve birkaç girişi işaret etti.

"Bay Smith, cinayet gecesi, saat üçü çeyrek geçe, aynı anda gelen üç celp kaydettiniz."

"Evet, Müfettiş. Aslında ikisi hemen hemen aynı anda geldi ve üçüncüsü de bir dakika sonra, ben hala diğer ikisini kaydederken geldi."

"Bu alışılmadık bir şey değil mi? Üst üste üç celp mi?"

"Kendi başına değil efendim. Celpler düzenli aralıklarla gelmez. Ya bir anda olurlar -yemek salonu kahvaltı için açılmadan önce herkes bir fincan çay ister ya da yatmadan önce herkes bir içki ister

-Ya da düzensiz geliyorlar. Gecenin bir yarısında aynı anda birkaç celp almam biraz alışılmadık bir durumdu, ancak denizin çalkalandığı ve yolcuların uyanık ve endişeli olduğu göz önüne alındığında, bu bile beklenen bir şeydi."

Cevabını memnuniyetle verdi, ancak tanık olarak istekliliğinde nankörlük kokusu olan meslektaş Johnson'ın aksine Smith, dikkatli bir dinleyici kitlesine çalışmalarını hakkında konuşmaktan mutlu görünüyordu.

"Anlıyorum," diye düşündü Müfettiş Brighton. "Kabin numaralarını ve yolcu isimlerini kaydetmiş olmanıza rağmen, Bayan Ramsay'in kabini hariç, celpler için herhangi bir neden belirtmediğinizi ve Bayan Fenwick için bir düşünüş listelediğinizi fark ettim."

Smith sabırla, "Bunun bir nedeni var, efendim," diye açıkladı. "Yolcuların servis talep etme nedenlerini not etmemiz gerekmiyor, tabii eğer birisi hastaysa -ya da Bayan Fenwick'in durumunda olduğu gibi, yaralanma ihtimali varsa- ya da yolculuk ücretine dahil olmayan içecekler talep ediyorlarsa."

"Anlıyorum. Bu üç celbi nasıl ele aldığınızı benim için detaylandırabilir misiniz Bay Smith?"

"Evet, efendim. Elbette efendim," dedi Smith, gözleri daha fazla tartışma ihtimaliyle parlıyordu. "Bayan Ramsay ve Bay Gregory'nin kamaralarından çağrılar hemen hemen aynı zamanda geldi. Sonra sigara içme odasından da bir çağrı geldi. Ben de önce Bayan Ramsay'in kamarasına gitmeye karar verdim, çünkü onunki alt güvertede idi ve bir hanımefendinin çağrısına önce cevap verilirdi."

"Oraya vardığımda, Bayan Fenwick'in *yerde* derin bir uykuya *dalmış* olması oldukça sıra dışıydı. Görünüşe göre normalde uyku ilacından uzak durmuş ama Bayan Ramsay'in afyonundan birkaç damla içmiş ve bir ışık gibi sönmüş. Bayan Ramsay bir gümbürtü duyduğunu ve bakmak için ayağa kalktığında neredeyse Bayan Fenwick'in üzerine basacağını, onun da ranzadan yuvarlanmış olabileceğini söyledi."

"Endişelendim ve Dr. Bhattacharya'yı aramamız gerektiğini düşündüm. Ama Bayan Ramsay, Bayan Fenwick'in gecenin bir yarısı dürtülmek istemeyeceğini söyledi. Emin gibiydi, ben de ısrar etmedim."

"Bayan Fenwick'i alt ranzaya kaldırmak biraz zamanımızı aldı çünkü Bayan Ramsay Bayan Fenwick'i kollarının altından tutan kişinin ben olmamı istemedi." Smith kendi gövdesinde ellerinin olması gereken yeri, koltuk altlarını gösterdi. "Bayan Fenwick'in çok titiz olduğunu ve yardım amaçlı bile olsa bir erkeğin ona bu şekilde dokunmasından hoşlanmayacağını söyledi."

"O çok iyi biri Bayan Ramsay, ama yaşlı ve zayıf. Birkaç kez denedik, arada biraz dinlendi, ama yine de sonunda Bayan

Fenwick'i kollarının altından, Bayan Ramsay de ayaklarından tuttu ve Bayan Fenwick'i tekrar ranzaya soktuk.

"Sonra Bay Gregory'yi görmeye gittim. Su içmek için ayağa kalktığında ayağı takılmış ve bardağındaki suyun çoğunu yatağına dökmüştü. Temiz çarşaflar getirdim, yatağını düzelttim ve üçüncü çağrıya cevap vermek için sigara odasına gittim.

"Bay Shrewsbury içeride, bir pencerenin yanında duruyordu. Ama onunla konuştuğumda cevap vermedi. Arkasını dönüp odanın diğer tarafına doğru yürürken bana bakmadı bile.

"Gözleri açıktı ama cam gibi bakıyordu. Elimi yüzünün önünde salladım ama yine de cevap vermedi. Bazen yolcular uyurgezer, bu yüzden onu olması gereken yere yönlendirmeye çalıştım, ancak ters yönde yürümek için dönmeye devam etti. Onu kendi kamarasına geri götürmem en az çeyrek saatimi almış olmalı."

Smith sanki sonsuzluğun büyük bir bölümünü Roger Shrewsbury'ye çobanlık yaparak geçirmiş gibi uzun bir iç çekti. "Ve bu üç celp de olacak."

Lord Ingram öfkeyle yazıyor, geveze Steward Smith'e ayak uydurmaya çalışıyordu. Yine de, Müfettiş Brighton'ın kendisine doğru bir bakış attığını hissetti; bu bakış, dalağını dondurdu.

"Kayıtlara göre, Bay Smith," dedi Müfettiş Brighton uzun bir dakikanın ardından, "tek başınıza görev yaptığınız süre boyunca başka bir celp gelmedi mi?"

"Kesinlikle hayır, Müfettiş. Fırtına o sıralarda dinmişti. Yolcular sonunda uyuyakalmış olmalı ve vardiyam bitmeden önce çay ve benzeri şeyler için olağan talepleri almadım."

Smith gittikten sonra, Müfettiş Brighton Lord Ingram'a döndü. "Ne kadar ilginç. Aynı anda talepte bulunan yolcuların hepsi sizin arkadaşınız, lordum."

Lord Ingram'ın sırtında bir buzul, tırtıklı dişleri olan bir buzlanma vardı. Arkadaşları ve müttefikleri çeşitli maskaralıklarını sergiledikleri sırada görev odasındaydı, çağrı panelinin arkasındaki kabloları çılgınca yeniden ayarlıyor, Smith dönmeden önce işini bitirip gitmiş olmak için dua ediyordu. Ama Müfettiş Brighton'ın incelemesine bir saniye daha maruz kalmaktansa bunu on kez daha yapardı.

"Bay Smith'in sözünü ettiği yolculardan sadece Bay Shrewsbury eski bir dostumdur ve son zamanlarda onun davranışları yüzünden dostluğumuz zarar gördü," dedi elini kalemini sıkmamak için zorlayarak. Bay Gregory ve

Bayan Ramsay, Bayan Newell'ın tanıdıklarıdır ve *Provence*'a ayak basmadan önce ikisiyle de hiç tanışmamıştım."

Müfettiş Brighton konuyu tartışmadı ama bir görevliye Pratt'in yemek salonunda kahvaltı edip etmediğine bakması talimatını verdi. "Eğer orada değilse, Bay Russell'ı getirin. Ama ben Bay Pratt'i görmek istiyorum."

Russell birkaç dakika sonra geldi ve kimseyle selamlaşmadan ve oturacak bir yer teklif edilmeden oturdu - bu, küçümseme ve hoşnutsuzluğu ifade etmenin etkili bir yoluydu.

Müfettiş Brighton bir süre onu inceledi ve sadede geldi. "Bay Russell, öldüğü gece Bay Arkwright'ın kulübesinin dışında huzuru bozarken görülmüşsünüz. Kendinizi açıklamak ister misiniz?"

"Açıklayacak ne var ki? İçkiyi biraz fazla kaçırmışım, hepsi bu." "Görev odası kayıtlarına göre, size herhangi bir güçlü içecek verilmemiş. İçecekler. Yanınızda biraz getirdiniz mi?"

"Hayır, Pratt'in viskisini içtim. Yanında biraz getirmişti."

"Sizin ve Bay Pratt'in yoldaş olduğunuzu bilmiyordum."

Russell homurdandı. "Yoldaşlar, pek sayılmaz. Ben değil, onun gibi sümüklü küçük bir adamla değil. Ama bir şekilde zaman geçirmek gerekiyordu ve Jacob Arkwright'tan nefret ediyordu, bu yüzden ortak bir noktamız vardı."

Müfettiş Brighton ona, "Bay Arkwright'a olan nefretinizi dile getirmek için uygun bir zaman değil, Bay Russell," diye hatırlattı.

Russell boğazının arkasından balgamlı bir ses çıkardı. "Eğer şimdi durursam, adamdan nefret etmediğimi mi düşünürsün? Sanmıyorum.

Öyleyse neden zahmet ediyorsun?" Ayağa kalktı, kütüphanenin arka tarafındaki içecek arabasına gitti ve kendine bir fincan çay doldurdu.

"Kaptanla konuşmam gerekebilir. Belli ki ikramlar yapılmış ve belli ki bana ikram edilmemiş. Bu yüzden

Soruşturmanızın nezaketi büyük ölçüde eksik, Müfettiş."

Lord Ingram neredeyse Müfettiş Brighton'ın dişlerinin gıcırdadığını duyacaktı.

Russell bir bakıma Bayan Ramsay'in tam tersiydi. Müfettiş Brighton'ın otoritesini dengeleyecek yaşı ve saygınlığı vardı, Russell'ın ise toprak sahibi kibarlığı. Kayıtsızlığı da Lord Ingram'a Norbert'i hatırlatıyordu. Norbert kibarlığını saygılı ve işbirlikçi bir tavırla gizlemişti; Russell ise kayıtsızlığında daha bariz olamazdı.

Müfettiş Brighton'ın sesi her zamankinden daha keskin çıkmıştı. "Bay Russell, akşam yemeğinin bitimiyle Bay Arkwright'ın kapısının önünde belirdiğiniz zaman arasında neredeydiniz?"

Sandalyesine geri dönen Russell çayını yavaşça karıştırdı. "Yemekten sonra kuzenim Bayan Shrewsbury'ye kamarasına kadar eşlik ettim. Daha sonra koridorlarda Bay Pratt ile karşılaştım, Bay Arkwright'ı küçümsediğimi duyduğunu söyledi. Ben de sevdiğimi söyledim. Beni kamarasında bir şeyler içmeye davet etti. Canım bir şeyler içmek istedi ve gittim."

"Ne konuştunuz?"

"O adamla neden bir şey tartışayım ki?" Russell çay fincanının kenarına bir çay kaşığı vurdu, ses kürenin gıcirtısı kadar endişe verici değildi ama daha az ani de değildi. "Onun viskisini içmek için oradaydım, bu arada viski çok orta halliydi. Hayır, o konuştu. Kız kardeşiyle evlenmeyi ne kadar içtenlikle istediğini, ne kadar şaşırdığını ve kafasının karıştığını, kardeşinin evlenmelerine izin vermesini dilediğini anlattı, anlattı, anlattı. Miyavlıyordu, gerçekten. Sonsuz, yorucu miyavlamalar. Karada olsam böyle bir ortamda asla bulunmazdım."

"Ne kadar kaldınız?"

"İçiyordum. Neden saatime bakayım ki? Onun sızlanmalarına bir an daha dayanamayınca oradan ayrıldım. Yoksa viskisini bitirdiğimde miydi, şimdi hatırlayamıyorum."

"Bay Arkwright'a kapısının önünde küfürler savurmak için mi?" Müfettiş Brighton'ın sorularındaki sertlik, onun kısa ruh hali hakkında bir ipucuydu.

Russell omuz silkti. "Shrewsbury ile birkaç kadeh daha içmeyi tercih ederdim - aptal bir adam ama o bile Pratt'e göre daha iyi olurdu. Ama Shrewsbury Lord Ingram'ı ziyaret etmeye niyetliydi, ben de elimden geldiğince kendimi eğlendirdim."

Lord Ingram küreye baktı. Müfettiş Brighton henüz ona elini sürmemişti. Russell'in kayıtsız tavrında korku değil de soruşturmanın kendisine dokunamayacağına dair mutlak bir güven mi sezmişti?

"Peki sonra?"

"Ve sonra kamaramdaydım, gecenin geri kalanında viskinin etkisiyle uyuyordum."

"Bay Pratt ile konuşacak olsaydım, saat on buçuğa kadar onun kamarasında bulunduğunuza dair ifadenizi doğrular mıydı?"

"Eğer dakikaya ve saate dikkat ediyorsa, evet, etmeli."

Russell gitti. Müfettiş Brighton'ın parmakları sonunda yerkürenin üzerine geldi. "Çok ilginç," diye mırıldandı, sanki kendi kendine. "Bay Arkwright'ın yoldan çekilmesini istemek için sebepleri olan iki yolcu, birbirlerinin en iyi

En azından Bay Russell'a göre durum bu. Hafızam beni yanıltmıyorsa, Bay Pratt geceyi anlatırken Bay Russell hakkında hiçbir şey söylememiştir. Şimdi ne diyeceğini merak ediyorum."

Lord Ingram kapıya baktı. Müfettiş Brighton'ın bir gün önce anlattıklarına bakılırsa, pencereleri açması ve taze bir demlik çay getirmesi için bir görevliye zili çalacak, sonra da birkaç dakika içinde Pratt'i içeri çağıracaktı.

Müfettiş Brighton zili çaldı. Bir görevli geldi ve pencereleri açtı. Kısa bir süre sonra sıcak suyla geri geldi.

"Şimdi Bay Pratt'i göreceğim," dedi polis memuru.

Görevli tereddüt etti. "Welder'in Bay Pratt'in yerini henüz tespit ettiğini sanmıyorum, Müfettiş. Ben de gidip onu arayayım mı?"

Müfettiş Brighton'ın Russell'dan önce görmek istediği kişi Pratt'ti. Görevli Welder yarım saate yakın olmasa bile yirmi dakika boyunca onu aramış olmalıydı. Sadece iki yolcu katı ve birkaç ortak alan vardı. Cinayetten beri kaptan motorların ya da güvertenin altındaki diğer alanların gezilmesine izin vermiyordu. Saklanmıyorsa, bir yolcuyu bulmak bu kadar uzun sürmemeliydi.

Ya da . . .

Provence daha büyük bir dalgayla karşılaştığında Müfettiş Brighton yükseldi ve sallandı. Denge için kürenin tepesini kavradı. "Bay Pratt'in kamarasını kontrol eden oldu mu?"

Yirmi bir

Müfettiş Brighton ve Lord Ingram salon katına vardıklarında, Bay Pratt'i bulmakta zorlandığını gizlemeyen Welder'ın arayışına birkaç yolcu da katılmıştı bile. Dedektif müfettişin ricası üzerine, elleri titreyen baş kamarot Pratt'in kapısını açarak temiz ve boş bir kamarayla karşılaştı. Kan yoktu, katliam yoktu, gözleri hâlâ açık olan ölü bir adam yoktu.

Kahvaltı ve sabah yürüyüşü saati olduğu için Bay Pratt'in bulunamadığı haberi yangın ve salgın hastalık hızıyla yayıldı. Pratt'in kamarasına baktıktan sonra, bir sonraki adımı atması için zayıf görünümlü Müfettiş Brighton görevlendirildi. Kaptan ve Lord Ingram, enseleri diken diken, kaptanın yedeğinde güvertenin altındaki her dolabı ve kömürlüğü didik didik ettiler. Zaten endişe içinde olan Kaptan Pritchard, Pratt'in ortadan kaybolması karşısında ne yapacağını şaşırılmıştı.

"Keşke Sherlock Holmes da *Provence*'a gelseydi," diye hayıflandı. "Keşke. İşler daha da kötüleşecek mi lordum?"

Lord Ingram'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu. Yüzbaşı Sherlock Holmes'la biraz fazla mı ilgileniyordu? Polis memurunun aynı zamanda Moriarty'nin uşağı olma ihtimaline karşı Müfettiş Brighton'a karşı büyük bir ihtiyatla yaklaşmıştı. Ama işte Yüzbaşı Pritchard, her fırsatta Sherlock Holmes'un adını ağzından düşürmüyordu - acaba yanlış adamdan mı şüpheleniyordu?

"Durumun nasıl gelişeceği konusunda sizin tahmininiz de benimki kadar iyi, Kaptan. Ama Sherlock Holmes'un cesaretine gelince. Bunlar alışılmadık durumlar. Sherlock Holmes bile bilgileri doğrulamak ve nedenleri tespit etmek için çalışan bir telgraf hattına ihtiyaç duyar. Şu anda en iyi politikamız, bu soruşturmaların yapılabilmesi için Cebelitarık'a bir an önce varmak olacaktır."

"Hız, anlıyorum." Kaptan Pritchard derin bir nefes aldı. "Acele etmeliyiz." Adam köprüye doğru yola çıktığında Lord Ingram uzun bir nefes verdi.

Müfettiş Brighton, Kaptan Pritchard'ın izniyle geminin olası ve olası olmayan tüm köşe ve girintilerinin araştırılmasının ardından tüm yolcu kamaralarının aranmasını emretti. Bu durum bir miktar homurdanmaya yol açsa da, iki kişinin hayatını kaybettiği ve suçlunun hâlâ serbest olduğu düşünüldüğünde, şikâyetler ne yüksek sesle dile getirilmiş ne de sürekli olmuştur.

Arama sonucunda genç teğmenlere ait bir çift beylik tabancası bulundu. Russell'ın da eşyaları arasında bir tabanca vardı. Kayıp Bay Pratt'in ise kamarasının bagajında bir dizi kilit açma aleti vardı.

Bu durum, Müfettiş Brighton'ın sadece Bay Arkwright'ın salonuna davet ettiği kişilerin cinayeti işlemiş olabileceği yönündeki ilk teorisini yıktı mı?

"Keşke başka bir vapura binmiş olsaydım, çok içtenlikle." Müfettiş Brighton yorgun bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Bir kez daha düşündüm de, okyanus yolculuklarında trenlerdekinden daha iyi olmadığımı bildiğime göre, keşke İtalya'nın güneyine kadar karayolunu kullansaydım ve ancak orada Malta'ya giden bir deniz gemisine binseydim."

Öğleden sonra saat henüz dört olmamıştı ve şimdiden bitkin görünüyordu. Lord Ingram sempatisini esirgedi ve hesap yaptı. Yetmiş iki saatten fazla bir süredir denizdeydiler. En geç yarından sonraki gün Cebelitarık'a ulaşmaları gerekiyordu. Ve oradan sonra Holmes ve Bayan Watson bir bahane, herhangi bir bahane bulup karaya çıkabilir ve bir daha geri dönmeyebilirlerdi.

Tabii birilerinin karaya çıkmasına izin verilirse.

Müfettiş Brighton Russell'ın kütüphaneye getirilmesini istedi. Russell bariz bir keyifsizlik içinde geldi. Gözlerinin kenarları çökmüş, yüzü yorgunluktan çizgilerle kaplı olan Müfettiş Brighton'ın da pek iyi niyetli olduğu söylenemezdi.

"Farkında mısınız Bay Russell, mazeretiniz ortadan kalktı. Bay Pratt'in kamarasında onunla içtiğinizi söylemişsiniz. Ama Bay Pratt'in bunu doğrulaması pek mümkün değil."

"Ve bu çok kötü," diye karşılık verdi Russell.

"Bay Pratt'in sulu bir mezardaki olası sonu için hiçbir şey hissetmiyor musunuz?"

Russell gözlerini devirdi. "Benim için uygunsuz olduğu kesin. Ama adama karşı hafif bir tiksintiden başka bir şey hissetmedim."

"*Dün* gece nerede olduğunuza dair herhangi bir mazeretiniz var mı?"

Bay Russell önce kaşlarını çattı, sonra çenesi anlayışla sıkıldı. "Hayır. Uyudum."

Müfettiş Brighton kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. "Bay Arkwright öldüğüne göre, artık Avustralya'daki girişiminizde onun küçük ortağı olmaktan korkmanıza gerek yok sanırım."

"Bazen talihin bir cilvesi olur. Neden tadını çıkarmayayım ki?" "Bay Russell, neden gemiye bir tabanca getirdiniz?"

"Southampton'dan Sydney'e uzun bir yol var. Kim bilir ne tür serserilerle karşılaşabilirim?"

"Kilit açmayı biliyor musunuz, Bay Russell?"

"Ne? Tabii ki hayır. Hangi beyefendi böyle bir şeyi bilebilir ki?" Kilit açmakta usta olan Lord Ingram başını kaldırıp bakmadı.

Müfettiş Brighton, "Görünüşte pek olası olmasa da, herhangi bir kişinin ne gibi yeteneklere sahip olabileceğini asla bilemezsiniz," dedi. "Lordum, Stern Hollow davasıyla ilgili okuduklarıma göre, birkaç farklı yazı stilinde ustalaşmışsınız, öyle değil mi?"

Lord Ingram bu kez kısa bir süre başını kaldırdı. "Kişisel bir hobi, evet."

"Ama kalpazan olmayan insanlar arasında pek de yaygın bir yetkinlik değil."

"Hayır."

Müfettiş Brighton tatmin olmuş bir halde Bay Russell'a döndü. "Gördüğünüz gibi Bay Russell, kilit açma konusunda bilgi sahibi olmamanız için hiçbir neden yok."

Bay Russell homurdandı. "Yine de, bir kilidin nasıl açılacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Kilidi açmadan önce kapıyı kırar ya da kilide ateş ederdim."

Müfettiş Brighton, sanki Bay Russell'ın zorla içeri girdiği düşüncesiyle eğleniyormuş gibi gülümsedi. Bir an sonra yüzündeki tüm neşe kayboldu. "Bay Arkwright'ı sizin öldürdüğünüz iddia edilebilir, Bay Russell. Sebepleriniz açıktı. Ateşli silahınız var. Öldürüldüğü sırada başka yerde olduğunuza dair bir kanıtınız yok ve Bay Pratt'in kulübesindeki kilit açma aletleri de pekâlâ size ait olabilir."

"Bay Arkwright'ın kapısının kilidini açtınız, böylece onu kendi kamarasında tuzağa düşürebilecektiniz. Paçayı kurtardığınızı sandınız ama Bay Pratt bir şey gördü. Banyodaki kanla ilgili gevezelikleriyle sana işaret veriyordu, değil mi?"

"Bilenler için, sizi oldukça belirsiz bir finansal gelecek bekliyor olabilir. Ama Bay Pratt bilmiyordu. Ona göre, yeterince varlıklı görünüyordunuz. Ve

Bayan Arkwright'ın onunla evlenme ihtimali yokken, neden gördüklerinden faydalanıp sizi biraz para için dolandırmasın ki?

"Ama tehlikeli bir oyun oynadı. Çok tehlikeli. Siz de kan emici bir sülüşü göze alamadığınız için ondan kurtulmaya karar verdiniz. Dün gece küçük bir randevu ayarlayıp onu denize atmaktan daha kolay ne olabilirdi? Ve sonra bu sabah onu rahatlıkla mazeret olarak kullandınız, sizi yalanlamayacağını biliyordunuz, artık değil."

Russell ilk başta yüzünde alaycı bir ifadeyle dinledi. Yavaş yavaş küçümseme kayboldu. "Belki bu türden bir argüman ileri sürülebilir. Ama sizin, Müfettiş, bir davayı çözdüm diyebilmek için en olmadık iddialara başvuran kibirli bir polis olduğunuz da iddia edilebilir. Siz de öylesiniz, değil mi?"

Müfettiş Brighton parmaklarıyla küreye bir, iki, üç kez vurdu. "Bana istediğiniz kadar hakaret edin, Bay Russell. Ama kanun, onu küçümseyenler için bile geçerlidir. Belki de korkacak bir şeyiniz yok; belki de korkacak her şeyiniz var. Bunu yakında öğreneceğiz."

Yirmi iki

CİNAYET GECESİ

Bu beklenmedik bir şeydi," dedi Charlotte, Roger Shrewsbury'nin ayrılışının ardından.

Sevgilisi bir dizi küfür savurdu. Birbirlerine baktılar. Korkunç bir şey olmuştu. *Provence*'ta seyahat eden bir Scotland Yard müfettişi vardı. Ve bu gece, bu uzman müfettişten gizlemeleri gereken yasadışı bir şey yapmışlardı.

Lord Ingram, "Roger Shrewsbury nerede durduğu konusunda haklıysa, neredeyse Bay Arkwright'ın salonunun penceresinin tam altında olmalıydı," dedi.

Kanepeye doğru yürüdü ve elindeki tabağı yere bıraktı. "Kilit açma aletleriniz yanınızda mı?"

Kendilerini nasıl koruyacaklarına dair bir plan oluşturmadan önce ne olduğunu bilmeleri gerekiyordu.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ama sadece bir anlığına. "Gemiye hırsızlık düşüncesiyle geldik - tabii ki kilit açma aletlerim yanımda."

Önce kütüphaneyi kontrol ettiler, çünkü tabancanın pencerelerden birinden dışarı atılmış olması da mümkündü. Kütüphane boş ve rahatsız edilmemişti. Ancak Bay Arkwright'ın kapısına yaklaştıkları anda Lord Ingram yere diz çöktü. Burada vernikli, kehribar rengi yüzey, koyu kırmızı bir maddenin ince, santim uzunluğunda bir lekesiyle gölgelenmişti.

"Kan mı?" Charlotte
mırıldandı. "Kan."

Bay Arkwright'ın kapısının birkaç metre yakınında iki küçük kan izi daha vardı. Kütüphaneye ya da Bayan Arkwright'ın kamarasının arka tarafına doğru görünür hiçbir iz bulamadılar. Merdivenlere giden yol da temizdi.

Charlotte diz çöktü ve kan lekelerine yakından baktı. Çelişkili bilgiler veriyor gibiydiler. Belki de etmiyorlardı. İzler kapıya doğru uzanıyordu, sanki kanlar içindeki bir insan kulübeye çekilmiş gibiydi. Ama daha sonraki bir noktada, lekeler büyük ölçüde kurumuş ama tamamen kurumamışken, merdivene doğru çekiştiren ve bu sırada onları kısmen silen bir güç tarafından harekete geçirilmişlerdi.

Kurban koridorda vurulduktan sonra içeri sürüklenmiş olabilir mi? Silah sesinin çok az kan çıkardığı gerçeğini bir kenara bırakırsak, aynı anda sis düdüğü ötüyor olsa bile, bu diğer yolcuları uyaracak kadar gürültülü olmaz mıydı?

Sesin ne kadar uzağa ve hangi güçte gideceği yalnızca orijinal gürültünün gücüne değil, atmosferik ve diğer koşullara da bağlıydı. Fırtına güvertede yapılan bir atışı azaltabilirdi. Ancak geçitlerde yapılan bir atış, pürüzsüz tik zemin ve aynı derecede pürüzsüz beyaz duvar panelleri tarafından yankılanan ve büyütülen patlama - birileri duymuş olmalıydı.

Lord Ingram ayağa kalktı ve Bay Arkwright'ın kapısını çaldı. Yanıt alamayınca kilidi açtı; gemi yuvarlanıp bükülürken bu hiç de kolay bir iş değildi. Charlotte onun için nöbet tuttu. Kılık değiştirmiş bir halde yurtdışında olması pek iyi bir fikir değildi. Ama Shrewsbury kendi kamarasına döndüğü ve orada kalması emredildiği için, gerçek yüzünü gördüğünde ortalığı ayağa kaldıracak başka biriyle karşılaşmayı beklemiyordu.

Sevgilisi aletlerini bir kenara bıraktı - o zaman başarmıştı. Arkasını döndü ve ona, görülme ihtimalinin daha düşük olduğu kazan kovanlarının arasında kendisini beklemesini işaret etti.

Dikkatli ol, diye mırıldandı.

Başını salladı, kulübeye girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Bir elini kazan gövdesine dayamış, avucunun altında titreşen soğuk metali dinliyordu. Diğer eliyle cep saatini tutuyordu. Saniye ibresi zamanın kendisine karşı bir fobi geliştirmiş olmalıydı: İlerlemeyi reddederek olduğu yerde titriyordu.

Çok uzun bir dört dakika sonra kapı bir aralık açıldı; etrafına baktı, sonra geçidi geçti ve içeri süzüldü. Salon karanlıktı-

tüm süit gece ile doluydu. Hava beklediğinden daha taze, soğuk ve nemli kokuyordu.

"Burası boş," diye mırıldandı sevgilisi, cep fenerinin kapağını açarken. Kamaranın elektrik lambasını kullanmayı tercih ederdi ama onun yoğun parlaklığı istenmeyen dikkatleri çekebilirdi, özellikle de Shrewsbury gibi biri sancak tarafındaki gezinti yerine çıkarsa.

Cep fenerinin ışığı sağa doğru döndü. "İşte Bay Arkwright, öldü."

Hantal bir şekil duvara alçak bir gölge düşürdü. Charlotte nefes verdi.

Zayıf ışık huzmesi şimdi salonun derinliklerindeki bir su birikintisini aydınlatıyordu. "Pencerenin yanında su var, muhtemelen tabancayı çıkarmak için pencere açıldığında oluşmuş," diye devam etti Lord Ingram, sesi gergin ama düzgündü.

Işık sola doğru gitti. "Bir de *şu* var."

Duvara büyük kırmızı harfler karalanmış, sadece beyaz paneller değil, bir tablonun tamamı da tahrif edilmişti. ORTAK. VULGAR. *BASEB* - ki eğer yazan kişi herhangi bir sebepten ötürü karalamayı bırakmaya karar vermemiş olsaydı muhtemelen *BASEBORN* olacaktı.

"Suçlamalar anneme benziyor," dedi, "parasız asilzadelerimizi cebe indiren varisler hakkındaki hislerini dile getiriyor."

"Umarım Leydi Holmes'la cinayet işleyecek bir ruh hali içinde karşılaşmam. Ama kelimelerin kendilerine gelince, kanla yazıldıklarına inanmıyorum. Madde damlamıyordu ve hafif tatlı kokuyordu."

Meraklı. "Tablonun altında yerde duran bir tabanca mı?"

"Evet, monogramlı bir baston da var. Ateşli silah oldukça temiz.

Bir göz attım. Webley. Beş hazneli. Üçü boş."

"Ayaklarımı nereye koyduğuma dikkat etmem gerekiyor mu?"

"Sizi buna teşvik ederdim ama Bay Arkwright'ın altındaki kan birikintisi dışında zemin temiz görünüyor ya da en azından bu loş ışıktaki temiz görünüyor."

Kan birikintisinin yanından geçerek Bay Arkwright'a yaklaştı ve çömeldi. Cesedi rahatsız etmek ya da onların varlığını ele vermek istemiyordu. Cinayet sabah ortaya çıktığında, belki de aralarında katilin de bulunduğu pek çok insan bu kulübeye akın edecekti.

Kaba bir gözlem Bay Arkwright'ın omzundan bir kez vurulduğunu ortaya çıkardı. Ama başındaki yaradan ölmüş olabilirdi. Bu da iki kurşun atıldığını gösterir.

Roger Shrewsbury denize attığı tabancanın sadece bir mermi yatağının boş olduğundan emindi.

Salonun diğer tarafındaki tabancaya doğru ilerledi ve mekanizmayı açtı. Lord Ingram'ın dediği gibi, beş mermi yatağı vardı, üçü boştu.

"Bay Arkwright'ı kim vurduysa bunu pencerenin yakınından yapmış," diye düşündü. "Bay Arkwright kapının yanında dururdu."

Normal şartlar altında sırt üstü düşmüş olabilirdi ama geminin hareketinden dolayı zaten tökezlemiş olması da mümkündü.

Tabancayı kapatıp tekrar yere koydu, Lord Ingram'dan feneri aldı ve pencerenin karşısındaki duvarı taradı. "İşte. Bu bir kurşun deliği olabilir."

Lord Ingram kapı pervazının yanındaki açıklığı incelemek için hareket etti. "Haklısınız. Kurşun hâlâ içeride."

Eğer Bay Arkwright'ı yerdeki tabanca öldürdüyse, neden atılan silah o değildi? Shrewsbury bulduğu tabancanın beş mermi yatağı olduğunu ve bir Webley olabileceğini söylemişti. Bunun da beş mermi yatağı vardı ve bir Webley'di. Katilin o anda kafası mı karışmıştı?

Pencereden başlayarak salonu daha ayrıntılı bir şekilde inceledi. Su birikintisi. Pencerenin altındaki yağmurdan ıslanmış kanepe. Zemini. Duvarlar. Bay Arkwright'ın cansız bedeni. Daha fazla zemin. Daha fazla duvar. Baston. Kurşun deliği. Kapının yanındaki masa ve üstüne atılmış kabin anahtarı.

Lord Ingram sessizce, sabırla feneri onun için tuttu.

"Kolunuz yorulmadı mı?"

"Senin için, hayır. Aksi takdirde, biraz."

Biraz gülümsedi ve dizlerinin üzerine çöktü. İncelemesi gereken sadece masanın altındaki zemin kalmıştı.

Thunder çatladı. *Provence* sert bir şekilde iskeleye yanaştı. Kafası neredeyse masaya çarpıyordu. Lord Ingram'ın omzu duvara çarptı. En karanlık girintiyi daha iyi görebilmek için cep fenerini ondan aldı. Zayıf ışıktaki bir şey parıldıyordu.

"Sen kimsin ve kardeşimin salonunda ne arıyorsun?" diye sordu bir kadın sesi. "Kardeşim nerede?"

Charlotte dondu kaldı. Arkasına baktığında Lord Ingram çoktan önündeydi ve tabancasını çekmişti. Bir elini masaya koyarak kendini dikleştirdi ve fenerini uyku kamerasına doğru tuttu.

Kapısı daha önce kapatılmıştı, ama şimdi kapının çerçevesi içinde Bayan Arkwright, açık saçları ve hacimli beyaz geceliğiyle hayalet gibi duruyordu.

Kardeşi durduğu yerden üç metreden daha kısa bir mesafede yatıyordu ama cep feneri tüm süiti aydınlatan tek şey olduğu için, gölgeler arasında bir gölge olan bedenini görmemiş olması mümkündü.

Nerede olduğunu bilmediği konusunda doğruyu söylüyorsa tabii.

Zaman yavaşladı. Charlotte olası cevapları ve bunların sonuçlarını sıraladı - çit labirentlerinin kaşifiydi, hangilerinin geçerli yollara, hangilerinin çıkmaz sokaklara götürdüğünü görmek için dönüşleri test ediyordu.

"Burada ne yapıyorsunuz Bayan Arkwright?"

Sorusu ciddiye, ses tonu sertti, izinsiz girerken yakalanmanın verdiği en ufak bir gariplik yoktu. Birisi vurularak öldürülmüştü. Kendisinin masum olduğunu biliyordu. Aynı şeyi Bayan Arkwright için söyleyemezdi.

"I-" Bayan Arkwright Charlotte'a baktı, yüzünde kuşku dolu bir ifade vardı. "Biraz şarap içip yatmaya gitmişim. Ama az önce Bay Russell dışarıda bağırıyor, Bay Shrewsbury'nin söylediklerinden çok daha kötü şeyler söylüyordu. Kardeşimin yeni bir tartışmaya başlayacağından endişelendim, ama sonra başlamadı ve bağlantı banyosundaki ışığın karardığını fark ettim. Bana özellikle geceleri kapatmamamı söylemişti, o yüzden-"

Lord Ingram elini kaldırdı. Charlotte da bunu duydu, kilidi tırmalıyordu. Lord Ingram onu kolundan tuttu ve Bayan Arkwright'in durduğu yere doğru götürdü. Charlotte sessiz olmasını işaret etmek için parmağını dudaklarının üzerine koydu. Charlotte onu bileğinden tuttuğunda Bayan Arkwright titredi ama uyku kabinine götürülmesine izin verdi.

Lord Ingram kapıyı kapattı. Ebeveyn banyosu ile Bayan Arkwright'in kamarası arasındaki bağlantı kapısında durana kadar geri çekilmeye devam ettiler. Charlotte elindeki cep fenerini söndürdü. Neredeyse tam o anda Bay Arkwright'in salonundaki elektrik lambası yandı ve ışık kapının altından sızdı.

Dışarıda deniz hâlâ dalgalı, rüzgâr hâlâ uğulduyor ve yağmur hâlâ *Provence*'ı dövüyordu. Davetsiz misafir böyle sesler çıkarmış olsaydı, inançsızlık ve dehşet hıçkırıklarını duyarlar mıydı?

Lord Ingram kadınları Bayan Arkwright'in kamarasına götürüp kapıyı kilitlediğinde Charlotte ancak beşe kadar sayabilmişti.

Elleri sevgilisinin ellerinde ne kadar bekledikleri hakkında hiçbir fikri yoktu, belki sadece bir dakika, belki de on beş dakika.

Ve sonra bağlantı kapısı diğer taraftan kilitlendi, fırtına tarafından bastırılması gereken küçük ses kulaklarında patladı.

Charlotte sevgilisinin elini bıraktı ve Bayan Arkwright'ı kolundan tuttu. Lord Ingram'ın çocuklarınıninki gibi, Bayan Arkwright'ın kaldığı yer de hem uyku kamarası hem de salonu olan bir salon kamaraydı. Bağlantılı banyodan onun uyku kamarasına girmişlerdi, şimdi Charlotte onunla salona kadar yürüdü. Orada cep fenerini yeniden yaktı.

Bezelye büyüklüğünde bir alev titreyerek canlandı.

"Oturmak ister misiniz, Bayan Arkwright?"

Yetersiz kırmızımsı ışık Bayan Arkwright'ın yüzüne gölgeler düşürüyordu; gölgeler geminin sarsıntısıyla titriyordu. "Lütfen biri bana neler olduğunu anlatabilir mi? Ve siz ikiniz kimsiniz?"

"Bu Lord Ingram Ashburton ve ben de onun sevgilisiyim," diye cevap verdi Charlotte.

Arkasında sevgilisi kıpırdandı.

Bayan Arkwright gözlerini kırıştırdı. "Lord Ingram'ın-bekle, neden hostes üniforması giyiyorsun?"

"Oh, üniforma. Bu sadece bir kostüm, aksi takdirde uzun ve rahatsız bir gece olacak olan geceye biraz renk katmak için. Lord Ingram'ın çocukları da onunla birlikte seyahat ediyor. Yani anlayacağınız Bayan Arkwright, elbette yanında bir sevgili getirmedi. Bu yolculukta ben yokum."

"Hayır, tabii ki hayır." Bayan Arkwright'ın anlayışsızlığı daha da yoğunlaştı. "Anlıyorum."

"Sevindim. Neler olduğuna gelince, önce oturmayı tercih etmeyeceğinize emin misiniz?"

"Tanrım, Jacob!" Bayan Arkwright hâlâ fısıldıyordu ama sesi aniden delindi. "*Jacob*."

"Kardeşinizin öldürüldüğünü bildirmekten büyük üzüntü duyuyorum."

Bayan Arkwright Charlotte'a öyle bir inançsızlıkla baktı ki, aslında Charlotte'un duyduklarını duymadığına dair umutsuz bir umuda kapılmıştı; eğer habercinin tuhaflığına yeterince konsantre olursa, mesajı gerçekten anlamak zorunda kalmayacaktı.

"O-sen-"

"Bunu biz yapmadık. Bay Shrewsbury -evet, o Bay Shrewsbury- lord hazretlerini çağırdığında bir şeylerin ters gitmiş olabileceği konusunda uyarıldık. Bay Shrewsbury güvertenin altında, salon güvertesinde duruyordu.

Kardeşinizin salonunun penceresindeyken yukarıdan bir tabanca düştü ve neredeyse onu vuruyordu."

"Lord Ingram ve ben araştırmaya karar verdik. Bay Arkwright'ın kulübesinin dışında bazı kan izleri gördük ve bu bizi alarma geçirdi. İçeri girebildik ve bizi karşılayan şey ölüm oldu."

Bayan Arkwright nefes nefese kaldı. "Jacob, onu görmem gerek. Onu görmem gerek."

"Bunu tavsiye etmem. Geri gelen büyük ihtimalle onun katiliydi. Gidip gitmediğini bilmiyoruz ve gece tekrar dönüp dönmeyeceğini de bilmiyoruz. Sabaha kadar kardeşinizi görmemiz güvenli olmayacaktır ve onu şimdi ya da sonra aramanız da onun için bir fark yaratmayacaktır."

Bayan Arkwright parmaklarını yüzünde gezdirdikten sonra yumruk yaptı ve parmak eklemlerini çenesine dayadı. "Tanrım, daha bu akşam bana bundan bahsediyordu. İngiltere'den ayrılışımızda hep bir tuhaflık olduğunu düşünmüştüm. Bütün gardırobunu hazırlatmış, Temmuz sonuna kadar Londra'da bir ev kiralamış ve misafirlerine iyi bir atış ziyafeti çekebilmek için kırdı, kendi keklik popölasyonu olan bir yer aramanın ortasındaydı.

"Sonra birdenbire bana onunla Avustralya'ya gelmek isteyip istemediğimi sordu. Açıkçası sonunda evet dedim ama aylarca bu kararı vermek zorunda kalmayacağımı düşünmüştüm.

"Onu gitmeye iten şeyin ne olduğuna dair soruma hiçbir zaman cevap vermedi; ta ki bu akşam, gerçek kimliğini ve dünyanın öbür ucuna kaçmak zorunda kalmasının nedenini açıklamakla tehdit eden biri tarafından gitmesinin emredildiğini söyleyene kadar."

"Birini öldürdü mü? Yıllar önce bu yüzden mi kaçmıştı?"

Lord Ingram'ın eli Charlotte'un sırtının alt kısmına yerleşti. Sorusunun çok açık sözlü olmasından mı endişelenmişti?

Ama Bayan Arkwright sadece yutkundu. "Kaçmadan önce bana bunu yapmadığına dair yemin etti. Bu sefer, masum olduğuna dair sadece hayatı üzerine değil, tüm serveti üzerine tekrar yemin etti. Gerçekten de kendisine komplo kurulduğunu söyledi."

Charlotte hafifçe arkasına yaslandı ve sevgilisiyle kurduğu temasın tadını çıkardı. "Ona komplo kuran kişi en başta suçu işleyen kişi miydi?"

"Ve onu İngiltere'yi terk etmeye zorlamak için teşhir etmekle tehdit eden kişi." Bayan Arkwright'ın sesi kalınlaştı. Farkında değil gibi görünse de o da titriyordu. "Korktuğunu söyledi. "Korktuğunu söyledi.

onun için güller, ve hatta yeniden bir araya geldik. Ve sonra bu tehdit. Her şeyi kaybetme düşüncesi onu dehşete düşürdü ve mümkün olan en kısa sürede ayrılmaktan başka çaresi olmadığına inandı.

"Ama ona Bay Shrewsbury'nin yaydığı dedikodular karşısında ne kadar güçsüz olduğumu açıkladıktan sonra, daha önceki tepkisinden dolayı kızdı ve utandı. Artık güçsüz olmadığı ve uzun zamandır da olmadığı halde o da kaçmıştı. Neden kalıp savaşmamıştı? Ve adam mevcut kimliğini zaten biliyorken neden Avustralya'da daha güvende olacağına inanmıştı? Hayır, durum tam tersiydi. O masum taraftı. Korkması gereken diğer adamdı.

"Ve sonra bu sabah beyefendiler hamamında tuhaf bir melodinin ıslık çaldığını duydu, sadece o adamdan duyduğu bir melodi. Ve adamın adını bağırdığında ıslık çalan adam kaçmış. O zamandan beri Jacob o adamın gerçekten o olup olmadığını anlamaya çalışıyordu."

Lord Ingram bir adım geri çekildi; bu gece en azından Bayan Arkwright'in bir tehdit oluşturmadığına karar vermiş olmalıydı. Charlotte daha önce üşümemişti ama şimdi onun koruyucu dokunuşunun sıcaklığını özlüyordu. "Bay Arkwright size adamın adını söyledi mi?"

"Evet, Ned Plowers, ama bu ismi ne yolcu listesinde ne de mürettebat listesinde bulamadı, bu yüzden Plowers'ın da ismini değiştirdiğinden şüphelendi." Bayan Arkwright kardeşinin süitine doğru bir bakış attı. "Bu akşam yollarımızı ayırmadan önce Jacob bana hazırladığı bir isim listesini gösterdi - gemide gördüğü herkesi silmişti. Size ve Lord Ingram'a inanmayı seçmemin bir nedeni de buydu, çünkü lord hazretlerinin üzerini çizmişti - eski Ned Plowers her ne olduysa, asla iyi doğmuş bir beyefendiye dönüşmezdi."

"Listede kalan isimleri hatırlıyor musunuz?"

Bayan Arkwright başını salladı, yanakları hayal kırıklığıyla gerilmişti. "Jacob bilmemi ve dikkatli olmamı istedi; beni aramaya dahil etmek istemedi.

-Ya da Ned Plowers'a yakın bir yerde. Bu yüzden listeyi sadece bir saniyeliğine gördüm."

"O liste nerede Bayan Arkwright?" Lord Ingram, Bayan Arkwright'in kamarasına girdiklerinden beri ilk kez konuştu.

Bayan Arkwright sanki aralarında bir adam olduğunu unutmuş gibi ayağa kalktı. "Salonundaki yazı masasının üzerindeydi."

Charlotte sevgiliyle bakıştı. Liste, eğer varsa bile, artık orada değildi.

"GörünüŖe göre Plowers almıŖ," dedi. "Ağabeyin seni o adamın yakınında istememekte haklıydı, gerçekten de tehlikeli biri."

Bayan Arkwright alt dudağını çiğnedi. Salon sessizliğe gömüldü. DıŖarıda dalgalar gemiyi dövüyordu. Ayaklar altında zemin sıçrıyor ve titriyordu. Saniyeler geçti, Charlotte'un göze alamayacağı bir zaman kaybıydı bu.

"Ŗu anda kardeşiniz için yapabileceğiniz başka bir Ŗey yok, Bayan Arkwright," dedi. "Ama kendinizi düşünmelisiniz. Başınıza geleceklere hazırlıklı mısınız? Bir cinayet soruŖturması, önüne çıkan tüm mahremiyeti yerle bir eder. Bay Arkwright'ın Bay Shrewsbury ile olan son çatıŖması gündeme gelecektir. Sizi rahatsız edebilecek ayrıntılar hakkında sorgulanacaksınız."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Bayan Arkwright.

"Ama en kötüsü bu değil. İyi bir müfettiŖ kimseyi Ŗüpheden kurtaramaz. Kardeşinizin vasiyetinden siz de yararlanıyor musunuz, Bayan Arkwright?"

Bayan Arkwright tekrar kardeşinin süitine doğru baktı. Yüzündeki gölgeler uzamıŖ ve daha da koyulaŖmıŖ gibiydi. "Evet. Beni tek varisi yaptı."

"Onun tek varisi olarak -ve serveti miras aldığınız andan itibaren kontrol edebilecek yaŖta biri olarak- herkes kadar sizin de nedeniniz var."

Ölü adamın kız kardeŖi sarsıldı. İlk kez gerçekten korkmuŖ görünüyordu. "O zaman ne yapmalıyım?"

Yirmi üç

Bay Pratt'in ilgisizliği nedeniyle yapılan kabin araması, yolcuların çoğu öğle yemeğindeyken duyurulmuştu. Başka bir yerde oyalanan yolcular toplandı. Kamaralarına yemek gönderilmesini istemiş olan yolculardan da, eğer isterlerse, tepsilerini ellerine alarak yemek salonuna gitmeleri rica edildi.

Bayan Arkwright, *Provence* demir aldığından beri ilk kez salonda göründü ve varlığı korku dolu mırıltıların sesini bastırdı. Gözler onu takip ediyordu, dostça olmayan bir merak. Charlotte onun yarattığı dikkat dağınıklığından faydalandı ve Bayan Watson'ın tabağından bir parça patates çaldı. Altın renginde kızartılmış patatesin dışı çıtır çıtır, içi yumuşacıktı ve damak tadının daha fazlasını istemesini sağlayacak kadar tuzluydu.

Nafile bir özlemle dişlerinin arkasını yaladı ve kendi tabağını itti.

Onun yanında Bayan Watson, Bayan Arkwright'ı selamlamak için elini kaldırdı. Bayan Arkwright sert bir gülümsemeyle karşılık verdi ve yanlarından geaip gitti. Belki de Livia ve Bayan Newell aynı masayı paylaştıkları için onlarla oturmamayı tercih etmişti ya da belki de bu kararını değiştirmeyecekti. Fuller bir köşede durmuş Bayan Arkwright'a bakıyordu. Sıkışmış görünüyordu, bakışları hem endişeli hem de kırgındı.

Büyük ölçüde sessiz kalan Livia tısladı, sıkılmış dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı. "Anne Shrewsbury bana bakıyor. Bu ne cüret?"

Sandalyesinde çoktan yarı yarıya dönmüş olan Charlotte, Bayan Shrewsbury ile Bay Russell'in genellikle sancak tarafındaki pencerelerde oturdukları masaya doğru baktı. Bay Russell ilk kez Bayan Shrewsbury'nin yanına oturmamıştı. Roger Shrewsbury başını neredeyse göğsüne kadar indirmişti. Karısı onu test etti.

Açık Fransız yelpazesinin payandalarını teker teker, soluk parmak uçları boyalı mavi ipeğin üzerinde geziniyordu.

Livia'nın öfkeli yorumu, "Şimdi de yapmamış gibi davranıyor," oldu.

Bayan Schmidt ve Bayan Potter arka taraftan girdiler ve dört öğrencilerini yanlarına aldılar. Altı kişilik grup aynı masaya oturdu. Ön girişin yanında duran Norbert, merak dolu sorularla koşarak geldi. Kısa süre sonra Frau Schmidt'in yanına oturmuş, kolunu Rupert Pennington'ın omzuna atmıştı. Georg Bittner'i kucağına çekmeye çalıştı ama çocuk Ashburton çocuklarıyla dirsek temasında bulunmak için kıvrılarak uzaklaştı.

Öğle yemeğinden sonra beyler başka bir yere götürüldü, hanımlar ve çantaları arandı. Charlotte hayatında ilk kez bir çift kadına eteğini kaldırtarak büstiyerinin yapısını ortaya çıkardı ve orada hiçbir şey saklanmadığından emin oldu. Ayrıca özür dileyerek ellerini vücudunda gezdirdiler.

Ama tabii ki kozmetik solüsyonundan geriye kalanları içeren şişe, hosteslerin kontrol etmeyi akıl *edemeyeceği* bir yere yerleştirilmişti.

Yemek salonunun bir köşesine yerleştirilmiş mahremiyet perdesinin arkasından çıktıktan sonra, Charlotte mutlu bir şekilde baş hostesin başkanlık ettiği orta masaya ilerledi ve içinde bonbonlar, öksürük damlaları ve fitiller bulunan el çantasını uzattı. Ama dikkati yine Norbert'in üzerindeydi.

Bay Gregory belli nedenlerden dolayı Frau Schmidt'le arasına mesafe koymuştu. Onun hakkında gemide kötü niyetli bir dedikodu çıkmaması için kendisinin ve arkadaşlarının ellerinden geleni yapacakları mesajını iletenecekti ama Frau Schmidt anlaşılır bir şekilde endişeliydi.

Charlotte'un buluşma sonrası tanık olduğu ışıltı kaybolmuştu. Bitkin görünmüyordu, tam da olduğu gibiydi, ilk çiçeklenmesini onlarca yıl geçmiş bir mürebbiye, kendini sorgulayan ve geleceği için endişelenen bir kadın.

Norbert bu sıkıntılı senaryoya endişesi ve dayanışmasıyla kusursuz bir şekilde dahil olmuştu. Leydi Holmes, Frau Schmidt'in ifadesini alırken orada bulunmamıştı ama Charlotte onun mürebbiyenin içinde bulunduğu zor durumu bildiğinden emindi. Frau Schmidt'in itibarını korumasına ya da en azından polis sorgusunu atlatmasına yardım etmeyi teklif etmiş miydi?

Çok geçmeden el çantasının aranması sırası Frau Schmidt'e geldi. Baş hostes, yemek salonunun uzun orta masalarından birinde oturuyordu,

çantasının içindekileri gözden geçirdi ve her şeyi masanın üzerine koydu. Onun yanında başka bir hostes not alıyordu.

Norbert, Frau Schmidt'in çantasındaki her şeye bakmakla yetinmedi. Kendi el çantası karıştırılırken, Norbert'in yakından bakabilmesi için mürebbiyeye yeniden doldurulmuş çantasını açtırdı ve birkaç parça eşya çıkardı.

Charlotte'un söyleyebildiği kadarıyla, kadınların üzerlerinde ve çantalarında yapılan aramada, banknotu kaybettiğini düşündüğü için Bayan Newell'ı heyecanlandıran beş pound dışında hiçbir şey bulunamadı.

Kabinlerin aranması da benzer şekilde soruşturmayı ilerletememiştir.

Charlotte öğleden sonrasının geri kalanını diğer yolcularla sohbet ederek geçirdi, ancak Bay Pratt'in hikâyesini hemen hemen herkese anlattığını öğrendi. Müfettiş Brighton zamanını, kurbanla tanışmış olan mürettebat üyelerini sorgulamak için kullandı. O günkü işi bittiğinde Lord Ingram, Bay Arkwright'ı görmemiş olan ve karşılığında onun tarafından da görülmemiş olan herkesin bir listesini çıkardı. Ama katilin mürettebat arasında olması halinde bu konuda yalan söylemeyeceğini kim söyleyebilirdi?

O akşam saat dokuz buçukta Charlotte, Norbert'le Livia'nın kulübesinde buluştu. Daha doğrusu Livia, özel bir görüşme yapmak istediğini söyleyerek Norbert'i çağırdı. Ama Norbert geldiğinde onu sadece Charlotte bekliyordu.

Kırk saatten fazla bir süredir yüzüne yapışmış olan kılığının altında teni sızlayan Charlotte, Norbert'e yatağa oturmasını işaret etti. "*Him şæs liffrea, wuldres wealdend, woroldare forgeaf.*"

Norbert iç çekti. "*Beowulf wæs breme blæd wide sprang, Scyldes eafera Scedelandum in.*"

Beowulf'tan alınan satırlar Lord Remington'ın astlarını tanımlamak içindi. Hiç değilse Moriarty'ye bu fırsatı vermemek için Holmes'un evine birini yerleştirmesi mantıklıydı.

Şifre, Bay Gregory'nin kendisini Charlotte ve Lord Ingram'a ifşa etme şekliydi. Norbert ise Charlotte'a teorik olarak onun tarafında olduğunu belli etmemeyi tercih etmişti.

Charlotte bir seyahat fincanına viski doldurdu, kehribar rengi sıvı parlak gümüşe sıçradı ve Norbert'e uzattı.

Norbert boğazını temizledi ve Charlotte'a tam olarak bakmadan kabul etti. Charlotte hiç tereddüt etmeden onu inceledi. İnsanlara bakmamak alıştırma yapması gereken bir şeydi; birine uzun uzun bakmak hiçbir zaman zorluk yaratmamıştı.

Norbert viskisinden bir yudum aldı ve tekrar boğazını temizledi. "Kılık değiştirmenizin çok iyi olduğunu söyleyebilir miyim, Bayan Holmes?"

Charlotte, Lord Remington'ın koruma himayesiyle yetinmek istememişti; açıkçası bu himayenin gücünden ve etkisinden de pek emin değildi. Asıl istediği onun ajanlarının kendisine ödünç verilmesiydi. Çiçeği burnunda bir dahi olarak yetenekleri, planlarını uygulayacak yeterli sayıda yetenekli kişi olmazsa boşa gidecekti.

Ancak bir dahaki sefere böyle bir sonuç istiyorsa, Remington'la bir aracı vasıtasıyla değil, doğrudan pazarlık yapacaktı. Taleplerini efendisine ileten elçisi Bay Dannell, geçici bir süre için de olsa ona tabi olmak istememişti. Ve Norbert, eğer çok yanılmıyorsa, Dannell dosyayı Charlotte'tan başka birinin, kendi adamlarından birinin almasını istediği için gelmişti.

"Özür dilemeyi de unutmayayım." Norbert ayağa kalktı ve başını eğdi. "Leydi Holmes'un evden uzakta bu kadar alingan olacağını bilseydim, onu gemiye getirmezdin. Bay Dannell haber gönderdiğinde, yerime geçecek bir aday bulmadan önce görevimden aniden ayrılmamam iyi bir fikir gibi göründü."

Charlotte'un gemide gördüğü her kamarada pencerenin altında bir kanepa vardı ve Livia'nınki de bir istisna değildi. Charlotte oraya doğru yürüdü ve üzerine oturdu. "Sanırım biletleri bulmasını sen ayarladın?"

"Evet, hanımefendi. Londra'da kendini huzursuz hissediyordu ve onu 'bulduğu' biletleri kullanmaya ikna etmek zor olmadı. "

Lord Ingram, Norbert'in kibar tavrının büyük bir kayıtsızlığı gizlediğini söylemişti -en azından Müfettiş Brighton söz konusu olduğunda. Norbert burada da aynı derecede saygılıydı, yüzünde hoş bir gülümseme vardı, cevapları hızlı ve zorlamasızdı. Ama Charlotte için de aynı şekilde bir engel teşkil edecek miydi?

Livia kamarasına bisküvi koyacak kadar düşünceli davranmıştı. Charlotte bir tane aldı. Hmm, limonlu bir bisküvi, tatlılığı parlak ve keskin

dilinde. "Bayan Norbert, Bayan Schmidt'in çantasının içindekileri öğrenmek istiyorum."

"Bir bakayım," diye mırıldandı Norbert.

Ve konsantrasyon içinde kaşlarını örmeye devam etti.

Charlotte, "Bay Dannell benim otoritem altında olmaktan korkuyor," dedi, "o kadar ki, size karşıt amaçlar için çalışmanızı ayarladı. Bunu Lord Remington'dan gizlemek için bir neden göremiyorum. Aslında, mümkün olan en kısa sürede ona haber vermeyi planlıyorum."

Norbert'in ifadesi sertleşti.

"Yine de sizin için iyi şeyler söylemem için bir neden yok, Bayan Norbert," diye devam etti Charlotte. "Ne de olsa bu olayda -nispeten-masum olan taraf sizsiniz."

Ama ters yönde çalışmaya devam ederseniz sizin için iyi bir kelime olmayacaktır. Tam tersi olabilir.

Norbert bir an tereddüt etti, sadece bir an. "Biliyor musunuz hanımefendi, neredeyse unutuyordum ama aslında Bayan Schmidt'in çantasında ne olduğunun bir listesini yazmıştım."

Eteğinin gizli cebinden küçük bir defter çıkardı, arkasındaki bir sayfaya kadar açtı ve öne çıkıp Charlotte'a uzattı.

Liste okundu:

Bir yığın mendil, hepsi dört tane

Defter ve kalem (Defter sadece R. Pennington'ın derslerindeki ilerlemeyi içerir)

Bir paket yapıştırıcı yara bandı Bir

adet çok amaçlı çakı

Bir kavanoz merhem

Bir şal

Bir çift yedek eldiven

Bir dikiş kesesi ve küçük bir düğme çantası Bir

kağıt kese fenasetin hapı

Bir paket delikli kağıt mendil Bir kutu

güvenlik kibriti

İki aile mektubu

A. Dumas'nın Monte Kristo Kontu kitabının kısaltılmış bir cildi

Böylece mürebbiyenin en azından kendisi için bir kitabı oldu.

"Soruşturmanın ortaya koyduğu her şey bu kadar," dedi Norbert. "Ama doğal olarak çantanın dibinde her zamanki döküntüler de bulunur -kutudan kaçmış bir iki kibrit, birkaç çeyreklik, birkaç çengelli iğne ve benzerleri."

"Ne düşünüyorsun?"

Norbert başını salladı. "Şu anda aradığımız her neyse, Bayan Schmidt'in bagajdaki vapor sandıklarında olması gerektiğini söyleyebilirim."

"Fırtınanın olduğu gece Lord Ingram ve ben kamarasındaki herkese ait sandıkları aramıştık bile."

"O gece gözünü bile kırpmamış olmalısın."

Charlotte elini salladı; bu tarifsiz bir acıydı; en iyisi bundan bir daha söz etmemekti. "Sanırım Londra'dayken onun evini de aramışsınızdır?"

"Evet, yaptım."

Norbert'in sesinde ilk kez bir hayal kırıklığı vardı. Charlotte listeyi tekrar okudu. Bay Arkwright'ın katilini çok yakında teşhis edebileceğine inanmaya başlamıştı. Ama *Provence*'tan ayrılmak zorunda kalmadan önce dosyayı da bulabilecek miydi?

Gece aydınlık ve berraktı. Livia'nın şapkasının kurdeleleri dans ediyor, taze, canlandırıcı akıntılar tarafından havada tutuluyordu. Geminin dümen suyunda çalkalanan ve sıçrayan mavimsi bir köpük izi, neredeyse çakıllı bir kumsalın kenarına vuran yumuşak dalgalarınki kadar rahatlatıcı ve sessiz bir sestti.

Livia ilk kez bir buharlı gemiye bindiğinde -Manş Denizi'ni gece geçerken- hava son derece soğuktu. Ay yoktu, yıldız yoktu, sadece ufuktan ufka sarkan kalın bulutlar vardı. Ama ender rastlanan bir coşkuyla doluydu. Özgürlük için, macera için, aşk için.

Sevgili Bay Marbleton onun yanında durmuş, gülümsüyordu ve bu harikaydı. Her şey harikaydı.

Kıç küpeşteden iskele kordonuna doğru ilerledi ve uzaktaki Portekiz'in taşlı silüetini seçmeye çalıştı. *Provence* gecenin bir vakti İber Yarımadası'nın, hatta tüm Avrupa anakarasının en güneybatı noktası olan St Vincent Burnu'nu dönecekti. Ve o da

Hayatının en mutlu günlerinden bazılarını geçirdiği İspanya'nın güneyindeki Endülüs'e hiç olmadığı kadar yakındı.

Ama o, kafesteki kuş hapsinde, hiç bu kadar uzakta olmamıştı.

"Bayan Holmes, biraz konuşabilir miyiz?"

Livia arkasını döndü. Anne Shrewsbury dik duruyordu, pelerini dalgalanıyordu, yüz hatları ay ışığında belirgindi.

Livia birden merhum Bay Arkwright'ın o sabah otelin fuayesinde neler hissetmiş olabileceğini anladı. Sıcak bir öfke. Vahşi bir enerji dalgası. Sanki ağır toparla fırlatılmış gibi ileriye doğru savrulan bir yumruk.

Başkalarına yumruk atma konusunda daha tecrübeli olsaydı -ya da hiç tecrübesi olmasaydı- Anne Shrewsbury güverteye yığılır, miyavlardı. Livia'nın tırnakları avucunun ortasına battı ama eli yanında kaldı ve şiddeti hayali olarak kaldı.

"Kız kardeşimden özür dilemediğin sürece senden bir şey duymak istemiyorum," dedi soğuk bir sesle.

Bayan Shrewsbury güldü, gecenin içinde çabucak kaybolan yumuşak, aslı olmayan bir *kahkaha*. "Hayır, bunu alamayacaksınız."

"O zaman gidebilirsiniz."

Livia cevap beklemeden arkasına döndü ve ellerini üst parmaklığa koydu. Anne Shrewsbury'nin de parmaklığa yaklaşması onu şaşırttı. Aşağı baktı. "Özür dilemeyeceğim ama size şunu söyleyeceğim Bayan Holmes. Kızıl bir kadını alaşağı etmenin, hiç değilse kendimi haklı hissetmemi sağlayacağına inanmışım. Ama öyle olmadı. Başka hiç kimseyi rahatsız etmediğim bir şekilde, sabah akşam kız kardeşinizi düşünmeme neden oldu."

Livia da teknenin denizle buluştuğu yerdeki köpük çizgisine baktı. Anne Shrewsbury haklıydı, bu bir özür değildi. Ama bir itiraftı. Suçluluk, mutsuzluk ve hatta belki de endişe.

Seni aptal kadın.

Bu haksız bir yargı değildi: Charlotte'un düşüşüne karışan herkes, en çok da Charlotte'un kendisi şaşırtıcı bir alçaklık sergilemişti.

"Sizi perişan görmekten çok mutluyum," dedi Livia, "siz ve kocanız."

Anne Shrewsbury irkildi ama hiçbir şey söylemedi.

"Ama anlamadığım nedenlerden dolayı kız kardeşim sizi hiç suçlamadı, ikinizi de. Anlayabildiğim kadarıyla, Toplum'u hiç özlemiyor. Ve o

geçen yazdan bu yana gelişti."

"Öyle mi?" Anne Shrewsbury'nin kendisiyle dalga geçen cümlesi bir rüzgârla uçup gitti.

Arkasını dönüp ağlamak için uzaklaştı, "Güzel. Belki de artık onu bir daha düşünmeme gerek kalmayacak!"

Yükselen güneş bir bulut kümesini yararak ufku kırmızı ve altın rengine boyadı. Gemi doğrudan güneşin doğuşuna doğru yol alırken Lord Ingram baş tarafta duruyordu. *Provence* gece boyunca İber Yarımadası'nı dolaşmış ve şimdi doğuya yönelmişti.

Bu gece Cebelitarık'a ulaşmaları gerekiyor.

Ellerini başlığın korkuluğuna dayadı ve gözlerini kapattı. Rüzgâr saçlarını karıştırdı ve kulaklarında yankılandı. Elinin üzerine birkaç damlacık düştü, dalgaların serin ve nemli dokunuşu.

Nefes verdi, döndü ve şimdi bir Château d'If hapisane hücresinin tüm cazibesini sergileyen kütüphaneye yöneldi. Eşiğinden geçme düşüncesinden nefret ediyordu, duvarlarının ve raflarının içine kapanma hissinden nefret ediyordu, yağlamayı ve eşit yoğunlukta parçalamayı arzuladığı gıcırtılı kürenin görüntüsünden nefret ediyordu.

Müfettiş Brighton'ı çoktan kütüphanede otururken buldu. Polis memurunun gözleri yine kan çanağına dönmüştü. Ceketini buruş buruştu, kravatı sanki kulübesinden çıkmadan önce aynaya bakmamış gibi belirgin bir şekilde sola doğru eğikti.

Basit bir selamlaşmanın ardından Müfettiş Brighton tam bir sessizlik içinde iki fincan siyah çay içti. Zengin, acı bir aroma yayılıyordu. Kalp atışları her geçen dakika hızlanan Lord Ingram, öne bakan pencerelerden dışarı baktı. Köprü ile üst güverte arasındaki dar aralıkta kahverengi-yeşil bir kara parçası görünüyordu.

Bu gece Cebelitarık, diye tekrarladı kendi kendine. Bu gece Cebelitarık, yarın kurtuluş mu?

Ama önce bu günü atlatması gerekiyor.

Müfettiş Brighton Bay Russell'ın tekrar içeri alınmasını istediğinde terlemeye başlamıştı. Çok açık bir şekilde nefes vermemek için alt dudağını ısırıldı.

Russell bu sabah daha temkinliydi, bir tilki tuzağı kokluyordu. Herhangi bir düşmanca harekette bulunmadı ama oturup bekledi.

"Bay Russell, Sydney'de Bay Arkwright'ın evlenmek isteyebileceği bir Bayan Corwin tanıyor m u s u n u z ?"

Lord Ingram bu beklenmedik soru karşısında başını kaldırdı.

Russell gözlerini kırptırdı. "Hayır, bilmiyorum. Bay Arkwright'ın evliliğe ilgi duyduğu bilinmiyordu. Son duyduğuma göre, metresi Bayan Saunders adında zengin bir duldu. Onunla Bayan Corwin diye biri hiç olmadı. Ve inanın bana, onun haberlerini takip ettim."

Bu son cümleyi dudaklarını bükerek kendini küçümseyerek söyledi. "Bundan emin misiniz Bay Russell?"

"Evet, kesinlikle eminim."

"Teşekkür ederim, Bay Russell. Gidebilirsiniz."

Lord Ingram, Bay Arkwright'ın uşağı Fuller'ın ilk görüşme sırasında Bayan Arkwright'tan Bayan Corwin diye söz ettiğini, sonra da kendini tutamayıp yanlışlıkla Avustralyalı bir genç bayana ait bir isimle hitap ettiğini açıkladığını hayal meyal hatırlıyordu.

"Notları tekrar okudunuz mu, Müfettiş?" İnsan polisin ısrarcılığına hayran kalıyordu.

Müfettiş Brighton iki şakağını da ovuşturdu. "Sadece suçluyu daha çabuk yakalama umuduyla. Ya da en azından her şeyi Cebelitarık Polis Teşkilatı'na düzgün bir şekilde teslim etmek için."

Fuller kısa bir süre sonra geldi.

Polis bir bisküvi yedi ve onu bekletti. Uşak kıpırdanmamayı başardı ama gözlerini giderek daha hızlı kırptırıyor.

Müfettiş Brighton bisküvisini bitirdi, peçeteyle parmak uçlarını sildi ve kürenin tepesine vurdu. "Lordum, Bay Fuller'ın Bayan Corwin hakkında söylediklerini tekrar okur musunuz?"

Lord Ingram, Bay Fuller'ın röportajındaki noktayı buldu ve konuşmayı kelimesi kelimesine aktardı.

Uşağın adem elması sallanıyordu. "Bütün bunları söyledim mi? Korkarım o sabahla ilgili çok az şey hatırlıyorum, Müfettiş."

"İlk ifadenizin arkasında mısınız?"

Fuller, Lord Ingram'a karanlık bir bakış fırlattı, sanki şimdi kendi söyledikleriyle ilgili sorulara cevap vermek zorunda olması Lord Ingram'ın suçuymuş gibi. "Neden bunun arkasında durmayayım, Müfettiş?"

"İyi düşünün Bay Fuller. Yakında ifadelerinizi kablo aracılığıyla doğrulamak mümkün olacak."

"Ama bu ifadenin doğru olup olmadığının ne önemi var?"

"Herhangi bir ifadenin doğruluğunun önemli olup olmadığına ben karar vereceğim, Bay Fuller. Sizden sadece basit bir cevap istiyorum. İlk ifadenizin arkasında duruyor musunuz?"

Fuller ellerini birbirine kenetledi. Tekrar yutkundu. "Evet, biliyorum."

Müfettiş Brighton avucunu kürenin ortasına koydu ve önce bir yönde, sonra diğer yönde birkaç derece döndürdü. Bu herhangi bir gıcırtı yaratmadı ama Lord Ingram'da içgüdüsel bir rahatsızlık uyandırdı, sanki polis memuru doğal olmayan bir şey yapmış gibiydi.

"Bundan emin misiniz, Bay Fuller? Bir kanun görevlisine açıkça yalan söylerken yakalanmak istemezsiniz."

Fuller alt dudağını ısırdı. "Evet, bundan eminim."

Kapı açıldı ve Bayan Arkwright içeri girdi. Fuller ayağa kalktı ve merhum işverenin kız kardeşini selamladı, Bayan Arkwright başını eğdi ama ikisi de birbirinin gözlerine bakmadı.

Müfettiş Brighton yüzünü buruşturarak ayağa kalktı, Fuller'ı kovdu ve Bayan Arkwright'ı oturmaya davet etti. Herkes yerine oturduktan sonra, "Bayan Arkwright, bana çocukluğunuzu anlatır mısınız?" dedi.

Bayan Arkwright kıpırdandı, kolalı kombinezonunun katları sustu. "Liverpool sahilinde sıradan bir çocukluk geçirdim."

"Böyle bir şey mümkün mü?" Müfettiş Brighton'ın sorusu sohbet havasındaydı. Bir akşam yemeğinde olabilir ve Eiffel Kulesi'nin temelini atıldığını yeni öğrenmiş olabilirdi. "Liverpool'un rıhtımını yakından tanımıyor olabilirim ama işim gereği o civarda yaşayan pek çok suçluyla tanıştım. 'Sıradan' derken Bayan Arkwright, yoksul ve çaresiz mi demek istiyorsunuz?"

Bayan Arkwright neredeyse cevap vermeyecekmiş gibi görünüyordu, sonra, "Kolay olmadı," dedi.

"Hayır, gerçekten. Bazen böyle bir çocukluktan sağ çıkanlara şaşıyorum. Yine de çoğu kurtuluyor. Kardeşiniz milyonlarıyla dönmeden önce bile sadece hayatta kalmakla kalmayıp bir şekilde geliştiğiniz için sizi tebrik etmeliyim."

Müfettiş Brighton'ın sesi yumuşak, neredeyse nazikti, ancak Bayan Arkwright'in çenesi sıkıştı.

"Mendil nakışlama operasyonları hakkında pek bir şey bilmiyorum, özellikle de Savile Row mağazalarına hizmet verenler hakkında," diye devam etti polis memuru,

"Ama çalışanlarınızın hepsinin evden çalıştığını ve sizi dükkan masrafından kurtardığını varsaysak bile, Bayan Arkwright, yine de toplu olarak ipek ve keten mendil satın almanız, iğne ve iplik tedarik etmeniz gerekiyordu. Kendiniz için şık giysiler temin etmeniz ve en iyilere hizmet veren o gösterişli terziler nezdinde itibar kazanmak için yıllarca yatırım yapmaya hazır olmanız gerektiğinden bahsetmiyorum bile."

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Liverpool sahillerinde yaşayan, erkek kardeşi daha reşit olmadan evden kaçmış yetim bir kız, böylesine saygın bir girişim için gerekli kaynağı nereden buldu?"

Müfettiş Brighton karşılaşmış olması gereken zorlukları analiz ettikçe yüzü daha da kapanan Bayan Arkwright sadece, "Bir hayırseverim vardı," dedi.

"Kalbinin iyiliğinden dolayı size yardım eden bir hayırsever mi?"

"Hayır, tabii ki onun için çalıştım."

"Ne tür işler?" "Ev işleri
ve ayak işleri."

Müfettiş Brighton sandalyesinin yanındaki katlanabilir masadan bir kalem aldı ve parmaklarının arasında döndürdü. "Ne tür ev işleri ve ayak işleri, henüz çok genç bir kadinken kendi bağımsız girişiminizi kurmanıza yetecek kadar iyi para kazandırıyor? Hayır, alınmayın Bayan Arkwright. Meslek hayatım boyunca pek çok fahişeye karşılaştım ve Bay Shrewsbury ne düşünürse düşünsün, sizin onlardan biri olduğunuzu sanmıyorum, en azından alışkanlık olarak değil. Bu da beni meraklandırıyor, bu hayırseveriniz için ne yaptınız?"

Bayan Arkwright taştan bir heykelin kör bakışlarına karşılık verdi. "Olağandışı bir şey yok. O sadece cömertti ve ben de sadece şanslıydım."

"Böyle bir geçmişten gelen hiç kimse o kadar şanslı değildir. Elde ettikleri şansın da bir bedeli olmalı." Polis memuru yumuşak ama uğursuz bir tıkırtıyla kalemi yerine koydu. "Sizin bedeliniz neydi, Bayan Arkwright?"

"Geçerli bir soru -Bayan Arkwright'ın hikâyesi gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor," diye mırıldandı Holmes.

Lord Ingram'ın kucağından. Saçları yanağını gıdıkladı. Tamamen hareketsiz kalmakta bu kadar iyi olan biri için çok hareketli olan eli, omurganın ortasından aşağıya indi, gezinmiyordu ama metodik olarak omur omur keşfediyordu.

Kız durduğu anda, adam onu tutuşunu gevşetti: Uzun süre sarılmaktan hoşlanmıyordu. Artık onu özlediğini açıkça söylese de -birkaç *saatlik* yokluğun ardından- ve kucaklaşmalar başlatsa da -örneğin bu- içgüdüsel tercihleri değişmemişti. O da bu tercihlere her zaman kulak verdiğinden emin olmak istiyordu.

Adam yarım adım geri çekildi ama kadın salonun ortasında olduğu yerde kaldı, hâlâ kısa olan saçları hâlâ kızarmış olan yüzünün etrafında altın bir hale oluşturunuyordu. Elini kaldırdı ama ona dokunamadan durdu.

"Acıyor mu?"

"Bir sızı hissi var ama tolere edilebilir."

Neredeyse iki gün boyunca makyaj yapmıştı ve dün gece Norbert'le buluştuktan sonra onun kamarasına gelene kadar bu katmanı çıkarmadı. O zamandan beri de çıkmamıştı. Bayan Ramsay'in mutlaka insan içine çıkması gerektiği zamanlar için solüsyondan geriye kalan çok az şeyi saklaması gerekiyordu ve onun özel banyosu, kılık değiştirmemiş halinin meraklı gözlerden uzak kalmasını kolaylaştırıyordu.

Sonunda dikkati adamın kütüphaneden getirdiği sorgulama yemeğine kaydı. Hâlâ yüzünün yanında duran avucuna hızlı bir öpücük kondurduktan sonra masanın üzerindeki tabağa uzanmak için onun etrafından dolandı.

"Müfettiş Brighton Bayan Arkwright'ı kovduktan sonra, Bay Pratt'in hamamdaki kanlı su hikâyesini anlattığı yolcuları sorguladı," dediğinde avucunun ortasındaki sıcaklık henüz kaybolmamıştı.

Burada öğrenilecek başka bir şey yok, demişti polis memuru son seansını bitirdikten sonra yorgun bir şekilde. Artık bu yüzyılın teknolojik mucizelerine güvenmeliyiz.

"Sanırım suçlunun kim olduğuna karar verdi," diye devam etti Lord Ingram. "Ve sadece şüphelerinin geri kalanının gece boyunca öğrenebilecekleri tarafından doğrulanmasını bekliyor."

Holmes bir bisküvi seçti. "Birine karar vermesinin zamanı gelmişti. Ben buldum." Onun çıkarımlarına güveniyordu. Ama katilin suçlu olduğunu kanıtlamak için, daha yapacak çok işleri vardı. "Gidip çocuklarım için şu turu ayarlayayım."

Onlara *Provence*'a güç veren motorları ve kazanları bizzat kaptanın eşliğinde birlikte gezeceklerine dair söz vermişti. Kaptan Pritchard'ın doğal olarak soruşturmadaki son gelişmelerden haberdar edilmesi gerekiyordu. Ama aynı zamanda adamdan istekleri de vardı.

Holmes'un hareketleri geçici olarak kısıtlandığı için -davayla ilgili soruşturma yürütme yetkisi olmadığından bahsetmiyorum bile- onun kılıç kolu olarak görev yapacaktı. Bir gece önce konuyu enine boyuna tartışmışlar ve planlarını buna göre oluşturmuşlardı. Geriye kalan tek şey bu planları uygulamaktı.

Ona veda öpücüğü vermek için eğildi ama kadın onun yaklaştığını fark etmedi, bakışları masanın arkasındaki boş duvardaydı. "Holmes?"

Başını kaldırdı ve bisküvisinin kenarını alt dudağına vurdu. "Bu konuya daha önce dikkat etmeliydim ama belki de hala çok geç değildir."

Gerildi. "Ne oldu?"

Roger Shrewsbury yüzünün sol tarafı morluklarla kaplı, pembe yanakları ve parlak gözleriyle Lord Ingram'ın süitine davet edilmenin heyecanıyla geldi. "Merhaba Ash. Beni mi görmek istedin?"

Lord Ingram kapıyı arkasından kapattı. "Bana Bayan Arkwright'ı ordövrlerde gördüğünüz olayı anlatın."

Shrewsbury'nin bakışları anında karardı. Dudakları titredi. "Neden, neden bilmek istiyorsun?"

"Soruşturmayla ilgili olabilir."

"Tanrıya şükür." Shrewsbury yine azarlanmayacağı için rahatlamış bir halde göğsünü birkaç kez tokatladı. Sonra yüzünü kalın bir şaşkınlık kapladı. "Nasıl? Bunun bu gemide olanlarla ne ilgisi olabilir?"

"Şu anda bunu bilmemen senin için en iyisi, Roger. Sadece bana güven," dedi Lord Ingram.

Roger Shrewsbury'den defalarca kendisine güvenmesini istemişti ama Shrewsbury *ona* ne kadar ümit bağladıklarını biliyor muydu? Lord Ingram her ne kadar Müfettiş Brighton'ın

Cinayet gecesinden beri atılmış tabancayı bildiğinden, Shrewsbury'nin gerçekte uyurgezer olmadığını, sadece Lord Ingram'ın emriyle öyle davranmış olduğunu ağzından kaçırmasından daha da çok korkmuştu.

"Sana güvendiğimi biliyorsun Ash. Müfettiş Brighton'ın önünde çok korkarsam annemden ve Stern Hollow davasından bahsetmemi söylemiştin ve bu işe yaradı." Shrewsbury başını salladı ve vurgulamak için tekrar salladı. "Ve o toplantıya gelince, Richard Sutton'ın taşradaki bekârlığa veda partisiydi."

"Richard Sutton, ikinci kuzeninizin kayınbiraderi mi?"

"Evet, doğru."

Lord Ingram kaşlarını çattı. "Peki bu parti ne zamandı?"

"Geçen Eylül'den önce."

1887 ilkbaharıydı. *Geçen Eylül*, partiyi 1885 sonbaharına yerleştirdi.

"Richard Sutton karısını altı ya da yedi yıl önce kaybetti, değil mi?" diye sordu Lord Ingram. "Geçtiğimiz kışa kadar yeniden nişanlanmadı. Bırakın düğün tarihini, nişanlısı olmadan on beş ay önce neden bir bekârlığa veda partisi versin ki?"

Roger Shrewsbury gözlerini kırıştırdı. "Biliyor musun, nişanlandığını duyduğumda ben de bunu merak etmişim - belki de bekârlığa veda partisi önceki nişanlısının ağlayıp kaçmasına neden olacak kadar korkunçtur diye düşünmüştüm. Düşündüm de, onu o partide hiç görmedim. Bir arkadaşım beni götürdü ve Richard Sutton'dan bahsetti, ben de Richard Sutton'ın partisi olduğunu düşündüm."

Lord Ingram iç geçirdi. Shrewsbury sahtekâr değildi, ama bazen yalancılardan olduğu kadar dağınık beyinlilerden de işe yarar bilgi almak zahmetli olabiliyordu. "Ev sahibi yok muydu?"

"Bir sürü hizmetçi ve hayal edebileceğimden çok daha fazla sayıda açık saçık giyimli genç kadın hatırlıyorum." Shrewsbury yüzünü buruşturdu, derin bir hatırlama içindeydi. "Ama ne tuhaf, hiç kimsenin ev sahibi rolünü oynadığını hatırlamıyorum."

Lord Ingram'ın içine bir huzursuzluk çöktü. "Konuklar partide süs eşyalarına bakmaktan başka ne yapıyorlardı?"

Shrewsbury kızardı. "Biraz kart oyunu vardı. Yemek dolu masalar. Sanırım keklik avı da vardı ama kesin olarak bilmiyorum. O sırada annem hâlâ hayattaydı ve içeri girer girmez, böyle bir yere gittiğimi bilseydi beni öldürürdü diye düşündüm."

"Ben de büfeye yakın durmaya karar verdim, çünkü bu şekilde başım belaya girmezdi. Büfe masasında Bayan Arkwright'ı gördüğümde neredeyse tabağımı düşürüyordum. Çok kızgın ve sıkışmış görünüyordu."

"Ona parti hakkında bir şey sordun mu? Size su istediğinden başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır ve hayır. Çaresizce ayrılmak istiyordum. Neyse ki o sırada arkadaşım geri geldi. O da bu yerden hiç hoşnut değildi ve birlikte oradan ayrıldık."

Lord Ingram'ın tedirginliği sertleşerek bir önsezi duygusuna dönüştü. "Bu parti neredeydi?"

"Kent kırsalında bir yer. Bir şube hattının sonuna yakın bir yerde indik ve bekleyen vagonlar bizi eve götürdü. Ayrıldığımızda da aynı tren istasyonuna döndük ve bir sonraki trene bindik."

"Yani tam olarak nerede olduğunuzu bilmiyor muydunuz?"

"Tam olarak değil. Ama mülk yeni. Vestiyerlerdeki donanımlar, aman Tanrım. Son yirmi yıl içinde inşa edildiğini sanıyordum. Arkadaşım en fazla on yıl dedi."

"Orada başka kimler vardı?"

Shrewsbury ürperdi, biri annesine haber vermeden önce oradan uzaklaşamayacağı korkusunu yeniden yaşadı. "Esasen görünmemeye çalışıyordum, anlıyorsunuz ya. Arkadaşım ayrılırken tanıdığı birkaç kişi gördüğünü söyledi ama kim olduklarını söylemedi, ben de bilmek istemedim."

Lord Ingram birkaç soru daha sordu ama kısa süre sonra öğrenilecek başka bir şey kalmadığı anlaşıldı. Shrewsbury'ye dışarı çıkmasını işaret etti ve bir süre alnını kapı pervazına dayayarak kapı kolunu tuttu.

Artık İngiltere'nin çok güneyindeydiler, Akdeniz'e yaklaşıyorlardı ve güneş bütün gün parlıyordu, yine de soğuk, sürüngen bir sürüngen gibi kol ve bacaklarına doğru süzülüyordu.

Ayak sesleri yaklaştı. Sıcak bir el omzuna yerleşti.

Elini tuttu, sıkıca kavradı ve kendini "Château Vaudrieu'yu mu düşünüyorsun?" diye sormaya zorladı.

Moriarty'nin Paris'in dış mahallelerindeki kalesi Vaudrieu Şatosu, aynı zamanda bir sanat müzayedesini olan yıllık bir yılbaşı balosuna ev sahipliği yapıyordu. Çoğu katılımcının haberi olmadan, balo gecesi şatoda patavatsızlık yapanlar, tam da böyle bir amaç için gizlice yerleştirilmiş kameralar tarafından fotoğraflarının çekilmesi riskiyle karşı karşıya kalırlardı.

Fotoğraflar daha sonra şantaj ve haraç için kullanıldı.

Roger Shrewsbury'nin rastladığı bu sözde "bekârlığa veda partisi" Château Vaudrieu'deki yılbaşı balosunun sofistikeliğinden ve geleneğinden yoksundu. Daha çok sabırsız bir taklit, burada ve şu anda günah işlemeye yönelik inceliksiz bir kışkırtma gibi görünüyordu.

"Partiyi kim düzenlediyse, hedef kitlesinin ruh halini yanlış okumuş gibi görünüyor," diye cevapladı Holmes. "İsimsiz bir ev sahibi tarafından düzenlenen şeffaf bir seks partisi -Roger Shrewsbury kaçtı, bu size her şeyi anlatmalı."

"Roger Shrewsbury işe yaramaz, serseri değil."

"Ve serseriler pek yararlı hedefler oluşturmazlar. Ahlaksızlık yaparken yakalanan, toplumun görünüşte namuslu sütunlarına ihtiyaç vardır." Kollarını ona doladı. "Ama evet, taklit ne kadar kalitesiz ve yanlış yönlendirilmiş olursa olsun, gerçekten de Château Vaudrieu'yu düşünüyordum."

Ona yaslandı ve korkusuyla nefes aldı. "Bunca zaman Moriarty için çalışanın Müfettiş Brighton ya da belki de Yüzbaşı Pritchard olacağını düşünmüştüm. Oysa Bayan Arkwright... *ve o sizi gördü*. O gece sizi gördü, hem de hiç kılık değiştirmeden."

Moriarty'ye kızının hayatta ve iyi olduğunu kanıtlamak için Sherlock Holmes'un önceki soruşturması sırasında Holmes'un Bayan Moriarty ile çekilmiş bir fotoğrafını sunmuşlardı. Bayan Watson o resimde yer almamış olsa da, bir zamanlar sahneye çıkmıştı ve biraz araştırmayla eski fotoğraflar bulunabilirdi. Bayan Arkwright'ın da onu tanıdığından neredeyse emindi.

Holmes ona daha sıkı sarıldı, kadının sıcaklığı ve gücü Holmes'unkini dolduruyordu. "Çok fazla endişelenme. Her halükarda, Bayan Arkwright ile konuşmam gerekiyor. Sizin de görevleriniz var. Yapmamız gereken şeye konsantre olalım."

Cinayet gecesini, ellerinden gelen her şeyi yaptıktan sonra, çabalarının yetersiz kalacağına ikna olmuştu. Ama zihninin daha da kötü senaryolar kurmasına izin vermek yerine, Holmes'a soruşturmaya katılmanın bir yolunu bulacağını söylemişti, muhtemelen Yüzbaşı Pritchard'ın önünde steno yazma konusundaki yeterliliğini gündeme getirerek. Bayan Ramsay kılığına girmesi çok aktif bir rol oynamasına elverişli değildi ama meseleyi hızlı bir çözüme kavuşturmak için Müfettiş Brighton'ın öğrendiği her şeyi bilmesi gerekiyordu.

Ve kütüphanede geçirdiği o sıkıntılı saatler boşuna değildi: Getirdiği transkriptler, onun bir tutarsızlığı gözetlemesini sağlamıştı.

katilin kimliğine işaret etti.

Yapmaları gereken řeye konsantre olarak çok yol kat etmişlerdi. Ancak katilin maskesini dūřürmeden önce hâla yapılması gereken çok řey vardı ve paniğe kapılacak zamanı değildi.

Arkasını döndü ve onu öptü. Sonra başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirerek mırıldandı, "Ben ıkıyorum. Kendine iyi bak, Holmes."

Yirmi dört

Provence Cebelitarık'a ulaştığında ne limana girmiş ne de limanın sınırlarını belirleyen insan yapımı dalgakıranlardan birine yanaşmıştı. Bunun yerine gemi at nalı şeklindeki Cebelitarık Körfezi'nin ortasına demirlemişti. Körfez neredeyse doğrudan güneye açılıyordu ve Livia kış güvertede manzaranın tadını çıkarıyordu.

Doğuda, Cebelitarık Kayası'nın keskin sırtı ve büyük kütlesi uzanıyordu, bin üç yüz metre yüksekliğinde, keskin kaya yüzleri çıplak beyaz kireçtaşı, daha yumuşak omuzları bitki örtüsüyle kalındı. Güneyde, on mil bile uzakta olmayan, Fas kıyısındaki Atlas Dağları'nın en kuzeydeki mahmuzu yükseliyordu, zirveleri neredeyse deniz ve gökyüzü kadar maviydi. Ve batıda, Cebelitarık kasabasının neredeyse tam karşısında, Endülüs'ün yeşil tepelerine yaslanmış, kırmızı çatılı villaları ve eski müstahkem surlarının bölümleriyle şirin, küçük bir İspanyol yerleşimi yer alıyordu.

Ama güvertede toplanan herkes gibi Livia'nın da gözü *Provence*'a doğru yol alan römorkörden başkasını görmüyordu. Cebelitarık Sivil Polis Teşkilatı temsilcileri geliyordu. Ve onlar geldikten sonra, Kaptan Pritchard ve Dr. Bhattacharya'nın da katılacağı bir kolluk kuvvetleri ve maddi tanıklar toplantısı yapılacaktı.

Leydi Holmes başından yaralandığı için toplantıya katılamayacaktı ama Livia annesinin yerine orada olması için ısrar etti. Norbert, Leydi Holmes'un Bay Pratt'in görünüşe göre sonunun geldiği gece kulübesinden hiç çıkmadığına tanıklık edebilirdi ama Livia yine de Müfettiş Brighton'ın Bay Arkwright cinayetini Leydi Holmes'un üzerine yıkmayacağına güvenmiyordu.

Toplantı hemen gerçekleşmedi. Karşılama ve tanışma faslından sonra Müfettiş Brighton ve Cebelitarık Emniyet Müdürü

kendilerini kütüphanede buldular. Çok sayıda yolcu üst güverte geçitlerini ve hatta merdivenleri doldurmuş, bir göz atmaya çalışıyordu.

Davayla ilgili olduğu düşünülen kişilerin nihayet toplanması istendiğinde Livia'nın gözleri seğirdi. Roger Shrewsbury, yüzündeki koyu mavi çürükler artık sarı irin parçalarıyla beneklenmiş, dehşete düşmüş görünüyordu. Yüzbaşı Pritchard bile sanki kalbi çok hızlı atıyormuş gibi göğsünü ovuşturuyordu.

Başka bir aksilik olmadan Cebelitarık'a ulaştığı için en mutlu kişi kaptan olmalıydı: Tanrı biliyordu ki, Bay Pratt'in kayboluşundan beri yolcular peşini bırakmamıştı ve mürettebatın da güven tazelemeye çok ihtiyacı olmalıydı. Ama Livia onun yüz ifadesinde bir rahatlama değil, sadece acımasız bir endişe okudu.

Yemek salonuna girdiler. Alan diğer yolculardan ve mürettebattan temizlenmişti ama yine de kahvaltı servisinden kalma hafif bir pastırma kokusu vardı. Tanıklar ortadaki uzun bir masanın etrafına yerleştirilmişti. Charlotte, son kozmetik solüsyonuyla birlikte o gün için Bayan Ramsay olmaya geri dönmüştü ve masanın sancak tarafında, kış ucuna yakın bir yere oturmuştu. Bay Russell onun yanındaki koltuğa, Fuller ve Livia da daha ön tarafa oturdular. İskele tarafında ise Roger Shrewsbury, Lord Ingram ve Bayan Arkwright oturuyordu. Cebelitarık polis teşkilatının üyeleri sancak tarafındaki bir koltuktan, kaptan ve gemi cerrahı ise iskele tarafındaki bir koltuktan onları izliyorlardı.

Müfettiş Brighton, Charlotte ve Roger Shrewsbury'nin arasında durmuş, ellerini bir sandalyenin arkasına dayamıştı. Cebelitarık Körfezi korunaklıydı ve gemi neredeyse hiç sallanmıyordu ama çenesi hâlâ sıkılıydı. Belki de baş dönmesi ve mide bulantısına karşı dişlerini pek sıkıyordu, sadece acımasız bir kararlılık içindeydi.

Dedektif müfettiş cızırtılı bir sesle Kaptan Pritchard'a ve tüm mürettebata şükranlarını sundu, Cebelitarık Polis Teşkilatı'ndan Başmüfettiş Morris'e ve iki üniformalı memuruna minnettarlığını ilettiler ve yolculara, özellikle de yardımları olmadan bu kadar etkili bir soruşturma yürütemeyeceği Lord Ingram'a işbirlikleri için teşekkür etmeyi unutmadı.

Üniformalı polis memurlarından biri tutanak tuttu. Sonunda stenografik görevlerinden kurtulan Lord Ingram, Müfettiş Brighton'ın onayıyla başını eğdi.

Nezaket gösterilerini bitiren Müfettiş Brighton, milyonerin İngiltere'yi terk etme kararından başlayarak Bay Arkwright'in öldürülmesine yol açan olayları anlatmaya devam etti. Anlatırken hiçbir kelimeyi atlamadı.

Otel fuayesindeki olay. Roger Shrewsbury kıpkırmızı kesildi; Bayan Arkwright sanki tekrarlanan iddiaların kendisiyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi, sanki bunları ilk duyduğunda çaresizlik içinde kaçmamış gibi boş boş dinledi.

Ama Livia'nın Bayan Arkwright'a sadece kısa bir bakış atacak zamanı vardı. Masanın altında dizlerinin bağı çözülmüyordu. Müfettiş Brighton, Leydi Holmes'un zihninin iğrenç ama acınası iç işleyişini açığa çıkaracak mıydı ve ne dereceye kadar?

Hayretle Leydi Holmes'a sadece kısa bir satır ayırmış ve onu Bay Arkwright'ın kamarasından kaçmaya çalışan bir katilin istenmeyen kurbanı olarak resmetmişti. Toplantıya katılmaları istenmemiş olan Frau Schmidt ve Bay Gregory'den söz bile edilmemişti.

Bu mükemmeldi, değil mi? En azından Charlotte için?

Livia oturduğu yerden, boynunu uzatmadığı sürece Charlotte'un bastonu dışında pek bir şeyini göremiyordu. Ama masanın karşısındaki Lord Ingram sevinçli ya da rahatlamış görünmüyordu. Aslında Müfettiş Brighton konuştuğu yüz ifadesi daha da ciddileşiyordu.

Bay Pratt'in ortadan kayboluşuna ulaştığında polisin kendi yüzü de sıkıntılı bir hal aldı. "Burada açıkça tehlikeli ve acımasız bir zihinle karşı karşıyayız, medeni davranış kurallarını çok az önemseyen bir zihinle. Umarım bugün suçlumuzun özgürce nefes aldığı son gün olur."

Livia'nın nabızı hızlandı. Sabah serindi ama yemek salonunun pencereleri ve kapıları kapalı olduğu için boğulmak üzereydi ve terlemenin eşiğindeydi.

"Gemi dün gece demir aldıktan sonra," diye devam etti Müfettiş Brighton, "kaptanın hızlı desteği sayesinde Cebelitarık Polis Teşkilatı'nın beyefendileriyle bağlantı kurabildik ve dünyanın dört bir yanına telgraflar gönderdik. Ve bu sabah Başmüfettiş Morris bana gelen cevapları getirdi."

Livia yutkundu. Charlotte onun bu sabah burada olmasını istememişti. Charlotte ayrıca dün gece bir notla onu tamamen giyinik ve bir sandalyeyi

kulübenin kapısına dayayarak uyuması konusunda uyarmıştı. Bir şey *olacağını sanmıyorum*, demişti notunda. *Katil muhtemelen suçun başkasının üzerine kalacağından emin. Ama her durumda, tedbiri elden bırakmayın.* Provence'ın Cebelitarık'a varışı dışında gece boyunca hiçbir şey olmamıştı. Yeni gün son derece berrak bir şekilde doğmuştu, gökyüzü

Livia'nın hayatında daha önce hiç görmediği bir mavilikteydi, sıcak iklimlerin maviliği

Akdeniz'in. Ve Charlotte'un hiçbir tehlikeyle tek başına yüzleşmesine izin vermeyeceğine karar vermişti.

Ama şimdi, gerçek an yaklaşırken, Charlotte için korkuyordu. Masanın etrafına göz gezdirdi. Charlotte'a zarar vermeyeceğine güvendiği tek kişi Lord Ingram'dı. Diğer şüphelilere gelince... Neredeyse, kimseye tehdit oluşturamayacak kadar işe yaramaz olan Roger Shrewsbury'nin olmasını dileyecekti.

Müfettiş Brighton cebinden bir yığın kablo çıkardı ve onları düzeltti. "Yanlış davranmak insani bir şeydir, aksi takdirde benim onurlu mesleğim var olmazdı. İnsanın kendini yanlış davranışının sonuçlarından korumak için yalan söylemesi de insanidir.

"Bir cinayet soruşturması herkesi belirli bir saatle ilgili gerçeğe zorlar - ya da en azından zorlamaya çalışır. Çok az insan cinayet işler, ancak pek çoğu herhangi bir zamanda kabahat işlemiş olabilir.

"Yani bir araştırmacı yalan ormanını ayıklamak zorundadır. Yalanların çoğu küçük ve zararsızdır. Ancak küçük yalanları, sıradan bir düşüncesizliği değil, cinayet eylemini örtbas etmeye çalışan büyük yalanlardan ayırmak zaman alır.

"Ancak önceki gece, tutanakları bir kez daha okuduğumda ve dava üzerinde düşündüğümde, daha önce gözden kaçırdığım şeyi gördüm. Bay Fuller'ın en ufak bir dil sürçmesi."

Livia'nın bakışları hemen solunda oturan uşağa kaydı. Nefesini tutuyormuş gibi görünüyordu, elleri kucağında yumruk olmuş, dudakları birbirine yapışmıştı.

Müfettiş Brighton da ona doğru bir bakış fırlattı. "Görüşmemiz sırasında Bay Fuller kendini düzeltmeden önce Bayan Arkwright'a 'Bayan Cor-' diye hitap etmişti. Sorulduğunda, Bay Arkwright'ın neredeyse evlenmek üzere olduğu Bayan Corwin adında Avustralyalı bir kadın olduğunu ve Bayan Arkwright'ı yanlış isimle çağırdığını söyledi.

"Sydney sosyeta hakkında bir şeyler bilen Bay Russell, Bay Arkwright'ın yörüngesinde böyle bir kadının varlığını kesin bir dille reddetti. Ancak Bay Russell sandığı kadar bilgili olmayabilir ve doğru cevap vermemek için kendine göre nedenleri olabilir..."

Müfettiş Brighton, Bay Russell'a itiraz etme fırsatı verircesine durakladı. Ama Russell hiçbir şey söylemedi. Küçümseyerek homurdanmadı bile.

"Müfettiş Brighton sözlerini şöyle sürdürdü: "Biz de Sydney polisine Bay Arkwright'ın hizmetçisini sordurduk. "Onun cevabı da Bay Russell'inkiyle aynı oldu: Bay Arkwright'ın tanıdıkları arasında Bayan Corwin adında biri yoktu ve Bay Arkwright kimseyle evlenmeyi ciddi olarak düşünmemiştir.

"Ancak değerli Avustralyalı meslektaşlarıma sormaları için emanet ettiğim tek soru bu değildi. Bay Fuller'ın adı bu heceyle başlayan herhangi biriyle yazışıp yazışmadığını da öğrenmek istedim. Hizmetçi buna olumlu yanıt verdi. Bayan W. Corbett'e ve ondan gelen mektupları hatırladı. Corbett."

W? Bayan Arkwright'ın adı Willa değil miydi?

Lord Ingram ile arasında boş bir sandalye bulunduran Bayan Arkwright, Livia'nın tam karşısına oturdu. Bakışlarını yere dikmiş dinliyordu ama bu isimden bahsedilince göz kapakları bir santim kadar kalktı.

Müfettiş Brighton bakışlarını Bayan Arkwright'a dikerek konuştu. "Tasadüfe bakın ki, Londra'daki Metropolitan Polisi'ne de yardım talep eden telgraflar gönderilmişti. Bay Arkwright'ın kamarasında bıraktığı kâğıtlardan İngiliz avukatlarının kimliğini tespit edebildim. Scotland Yard'daki meslektaşlarımla onlarla, özellikle de Bay Arkwright'ın son vasiyetiyle ilgilenen avukatla konuşabildiler.

"Ya da belki de son vasiyetnameleri demeliyim, çünkü İngiltere'den ayrılmadan önce iki tane vasiyetname hazırlamıştı; biri tamamen Avustralya'daki mallarının elden çıkarılmasıyla ilgiliydi - vasiyeti yerine getirecek kişi her şeyi değiştirilebilir fonlara dönüştürecek ve toplamı İngiliz vasiyetini yerine getirecek kişiye iletecekti. İngiliz vasiyetnamesi ise Avustralya'dan alınacak her şeyin Bayan Willa Corbett'e verilmesini öngörüyordu.

"O sırada Bayan Willa Corbett'in Avustralya'da soyadını Arkwright olarak değiştirmeyi planladığı ve zamanı geldiğinde bunu yansıtacak yeni bir vasiyetname hazırlanacağı kaydedildi. Avukat ayrıca Bayan Willa Corbett'in bu olayda Bay Arkwright'a eşlik ettiğini ve iki vasiyetnamenin şartlarını çok iyi bildiğini belirtmiştir."

Ne kadar küçük olursa olsun böyle bir nezaketsizlikte bulunmayacak kadar terbiyeli olan Lord Ingram da dahil olmak üzere herkes Bayan Arkwright'a baktı.

Müfettiş Brighton sonunda masanın başındaki yerini terk etti ve Livia'nın hemen arkasında yerini aldı. Livia'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Dizlerini vurmayı bırakmaya zorladı.

"Kardeşinizin vasiyetinin içeriği hakkında hiçbir şey bilmediğinizi söylemişsiniz Bayan Arkwright."

Livia'nın kalbi sanki kendisi de korkunç bir yalanın içinde yakalanmış gibi çarpıyordu.

Bayan Arkwright hiçbir şey söylemedi. Ve başını kaldırıp bakmadı.

Müfettiş Brighton kadının cevap vermemesine şaşırmamış görünüyordu. "İşte ilginç bir hikâyemiz var. Bay Jacob Arkwright -doğum adı Jacob Corbett, sanırım- küçük yaşta evden kaçmış. Kendisinden çok daha küçük olan kız kardeşi, dirençli ve girişimci bir mizaca sahip olduğundan, Liverpool rıhtımlarının yakınında geçen çocukluğunu atlatmakla kalmamış, kaliteli işlemeli mendiller üreten bir dükkânın sahibi olacak kadar da zenginleşmiştir."

Sonunda polis memuru Livia'dan uzaklaşarak Fuller, Bay Russell ve Charlotte'un yanında durdu. Şimdi masanın etrafında dönerek gözleri fal taşı gibi açılmış Roger Shrewsbury'nin arkasında duruyordu. "Mendil dükkânı küçük ölçekte işliyordu ama kâr ediyordu ve kız kardeşinin kendi kendine yetmesini sağlıyordu; bu, sadece kendine güvenen genç bir kadın için takdire şayan bir başarıydı."

Lord Ingram'ı atlayarak yürümeye devam etti. Ama Bayan Arkwright'ın arkasında pozisyon almadı. Bunun yerine ellerini ikisinin arasındaki boş sandalyenin arkasına koydu. "Ama bu genç kadının, görünürdeki başarısının altında bir sorun vardı. Ona şantaj yapılıyordu. Ödemeye zorlandığı miktar dudak uçuklatacak cinsten sayılmazdı, şurada beş pound, burada on pound. Ancak bir mendil dükkânı altın madeni değildi ve bu şantajcının talepleri boynuna geçirilmiş bir ilmik gibi hissediyordu.

"Ve sonra bir gün, birdenbire Avustralya'dan bir mektup aldı. Genç kadınla mektubu yazan kişi arasındaki tanışıklığın derecesini bildiğimi söylersem spekülasyon yapmış olurum; şu kadarını söyleyeyim ki, mektubu yazan kişi genç kadına, şu anda kendisine çok benzeyen bir beyefendi için çalıştığını bildirme zahmetine katlanmıştı. Bu beyefendiyi tanıyor olma ihtimali var mıydı?"

Boş sandalye Fuller'a dönüktü, Müfettiş Brighton da öyle. "Sanırım bir fotoğraf gönderilmişti, ki bu da kişinin uşağı olarak çalışan ve işverenin özel odalarına ve kişisel eşyalarına erişimi olan bir adam için elde edilmesi çok da zor olmayan bir şeydi."

Fuller'ın elleri polisin göremediği bir yerde, masanın altındaki önlük parçasını kavradı.

Müfettiş Brighton başını Bayan Arkwright'a doğru çevirdi. "Genç kadınıımız sadece uzun zamandır kayıp olan kardeşini değil, kurtuluşunu da tanıdı. Artık yeryüzünden kaybolabilir ve Antipodes'te sıcak bir şekilde karşılanacağından emin olabilir.

"Ne yazık ki, şantajcı onu maddi olarak tüketmişti ve Avustralya'ya seyahat edecek parası yoktu, bırakın sadece birinci sınıf yolcu taşıyan gemilere binmeyi, üçüncü sınıf bir bilet bile alamazdı. Ama kısa süre sonra daha da iyi haberler aldı. Erkek kardeşi İngiltere'ye doğru yola çıkmıştı. Şimdi tek yapması gereken onunla bir buluşma ayarlamaktı, zaten onun ekibinde bir arkadaşı olduğu için bu hiç de zor bir iş değildi.

"Ve ne kadar neşeli bir buluşma. Merhemdeki sinek? Bu gelişmeyi öğrenen şantajcısı ona daha da sıkı sarıldı. Süzüldü de denebilir. Sessizliğin bedelini ağır bir şekilde ödemedi onun kaçmasına izin vermeyecekti.

"Ama sonra hiç beklenmedik bir şey oldu. Kimseye şantaj yapma niyeti olmayan başka bir adam ortaya çıktı ve geçmişinde unutmayı tercih ettiği bir olaydan herkesin önünde bahsetti."

Masanın etrafındaki kafalar Roger Shrewsbury'ye doğru döndü, ama Livia Fuller'dan Bayan Arkwright'a ve geriye baktı, köşeye sıkıştığında hangisinin daha tehlikeli olacağına karar vermeye çalıştı.

Bayan Arkwright. Şüphesiz, Bayan Arkwright.

Müfettiş Brighton tekrar konuştu. "Bay Shrewsbury'nin davranışı, ne kadar üzücü olursa olsun, şantajcının tehdidini bir dereceye kadar etkisiz hale getirdi - genç kadınıımızın artık geçmişini kardeşinden saklamasına gerek kalmadı. Ama şimdi daha da zor bir sorunla karşı karşıyaydı. Ağabeyi onu bulduğuna o kadar sevinmişti ki servetinin tamamını ona vasiyet etmişti. Başarısının ardındaki gerçeği, *tüm* gerçekleri öğrendiğinde hâlâ memnun olacak mıydı?

"Cevap hayırdı. O kadar utanmıştı ki, kaptanın onu davet ettiği akşam yemeğine katılamadı. O kadar utanıyordu ki, kamarasından ayrıldığı bir seferinde, onu geri getirmek için kendisi geldi.

"Peki özel hayatlarında ne kadar yoğun ve mutsuz konuşmalar yaptılar? Hayal etmesi kolay, değil mi? Genç kızımızın yaşadığı tüm ateşli umutlar, tüm o harika yenilenme duygusu, ağabeyinin öfkesi ve hoşnutsuzluğunun saldırısı altında solup gitti. Her şeyi ona mı bırakacaktı? Ne düşünüyordu ki? Avustralya'ya vardıklarında yeni bir vasiyetname hazırlayacaktı.

"Aslında o kadar uzun süre beklemesine gerek yoktu. Cebelitarık'ta karaya çıkmak mümkün olur olmaz, Londra'daki avukatlarına telgraf çekerek imzaladığı sözleşmeleri geçersiz kılmak niyetindeydi.

"Peki ya genç kadınıımız ne yapardı, dünyada birdenbire yükselmişken, kendisine o büyük zirveden aşağı atılmak üzere olduğu söylenseydi?"

Müfettiş Brighton'ın sesi neredeyse sempatikti, neredeyse bir okşamaydı. Daha bir dakika önce kendini çok sıcak hisseden Livia titredi. Bayan Arkwright da ürpermiş ve küçülmüş gibi geldi ona.

"Bulunduğu noktaya her şeyi yapmaya istekli olmadan gelmedi. Kriz yaklaşırken, muazzam bir fırsatın farkına vardı. Teknolojinin henüz gemiden karaya iletişime izin verecek kadar gelişmediği göz önüne alındığında, *Provence*'ın limana ulaşmasına ve adının çok kazançlı bir belgeden geri dönülmez bir şekilde silinmesine birkaç gün kala çok az zamanı kalmıştı.

"Ama sadece çok kısa bir süre. Öfkesi yüzünden -ki öfkeli olmasa bile hiçbir zaman kurnaz bir adam olmamıştı- ağabeyi yarın onu alenen reddedebilirdi. Böyle bir açıklamadan sonra ölürse, şüpheler onun üzerine çok daha kolay düşerdi. Kaybedecek zaman yoktu.

"Bu çabasında biraz yardım aldı. Uzun zamandır kayıp olan kardeşini ihbar edecek kadar iyi bir arkadaş olan Bay Fuller, şimdi yine sadakatini ve güvenilirliğini kanıtlıyordu."

Livia sol tarafına baktı. Fuller'ın çenesi kendini sabit tutma çabasıyla dışarı doğru çıkmıştı. Ne Bayan Arkwright'a ne de ona bir kez bile bakmadı.

"Bay Arkwright'ı karanlıkta vurmak yeterince kolaydı - ne de olsa, kendisiyle paylaşacak kadar cömert olduğu en-suite banyodan kamarasına erişebiliyordu. Ama bazı karışıklıklar ortaya çıktı; bunlardan ilki, Bay Arkwright'ın kendisine yaptığı hakaretlere sinirlenen Leydi Holmes'un kamarasının önüne gelerek kapıya kaba sözler yazmasıydı.

"Bayan Arkwright yine bir fırsatın farkına vardı. Neden bunun yerine bu gözü pek kadını suçlamasın ki? Leydi Holmes etkisiz hale getirildi ve salona sürüklendi, allığı tam da kapının üzerine yazacağı kelimeleri karalamak için kullanıldı."

Müfettiş Brighton, güçlü ve ikna edici, mükemmel bir anlatıcıydı. Ama daha iyi bir anlatıcı da hikâyenin hakkını verebilirdi. Burada inanılmayacak hiçbir şey yoktu. Bayan Arkwright'ın kaybedecek ve kazanacak çok şeyi vardı. Bir insan nasıl olur da -hayır, o nasıl olur da

Hayatında bu kadar güçlü bir şekilde, onu bir daha hiçbir şey ve hiç kimse yapmayacak bir kararı kabul edecek miydi?

"Ancak Bayan Arkwright ve Bay Fuller, Leydi Holmes'un rujuyla duvarı tahrip ederken bile başka bir sorunla karşı karşıya kaldılar. Kadını ne yapacaklardı? Onu Bay Arkwright'ın salonunda bırakmak söz konusu bile olamazdı.

-Kendine gelir ve çılgılık atmaya başladılar. Onu sancak tarafındaki geçitte dışarıda bırakmak da istenmeyen bir ilgi uyandırabilirdi.

"Şansları yaver gitti: Elektrik lambaları söndü. Yanlarına gelen gemi subayı onlara yaklaşık çeyrek saat karanlıkta kalacaklarını bildirdi. Yarım yamalak yazılmış son sözlerinden vazgeçerek risk aldılar ve Leydi Holmes'u kendi kamarasına sürüklediler. Talihsiz kadını daha iyi suçlayabilmek için Bay Arkwright'ın kamarasının anahtarını da cebine bıraktılar ve soruşturmanın dikkatini çekmesi için kapısını işaretlediler.

"Ancak bundan sonra işler yine de yolunda gitmedi. Birileri bir şeyler gördü. Ve bu kişi şantajcımız Bay Pratt'ten başkası değildi. Bu, Bay Pratt'in kamarasında bulduğum bir not defteri, diğerlerinin yanı sıra W. Corbett'ten aldığı ödemeleri de kaydetmiş."

İfadesi Cebelitarık polisine gönderilmişti. Üniformalı bir memur geldi ve defteri ondan aldı. Lord Ingram'ın kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. Soruşturmanın önemli bir üyesi olan kendisi bu defterden haberdar edilmemiş miydi?

"Bay Pratt kendini dünyanın en şanslı adamı sanıyor olmalı. Bayan Arkwright, tam da geçmişteki davranışlarınız kamuoyuna yansıdığı için sizi bir şantaj konusu olarak kaybetmişken, sizi daha da iyi bir şantaj konusu olarak geri kazandı çünkü artık kardeşinizin cinayetini sizin üzerinize yıkabilirdi.

"Hikâyesini gemideki pek çok farklı kişiye anlattı - tam da size ulaşması niyetiyle. Ama sizin kararlılığınıza güvenmedi, o kadar aptal ki, şimdi Atlantik'in dibinde yatıyor."

Müfettiş Brighton yorgunlukla ama aynı zamanda büyük bir memnuniyetle iç geçirdi. "Müfettiş Morris, Bayan Arkwright ve Bay Fuller'ı Bay Jacob Arkwright'ı öldürmekten tutuklamanızı tavsiye ederim."

Sessizlik sonsuza dek dalgalandı ve genişledi. Fuller titredi. Livia'nın karşısındaki masada Bayan Arkwright tamamen hareketsiz duruyordu. Bu, konsantrasyonun verdiği bir durgunluk olabileceği gibi, kaçamayacağı bir yırtıcıyla karşı karşıya olan küçük bir yaratığın taşlaşmış korkusu da olabilirdi.

Not almayan üniformalı polis memuru uzun masaya yaklaştı. Fuller daha sert salladı. Bayan Arkwright yavaşça ayağa kalktı. Çift göğüslü, bej renkli, altın rengi örgülerle süslenmiş bir ceket giymişti. Ceket ve etekten oluşan bu kıyafet onu bunaltmıyordu ama kendinden emin erkeksi yapısı yine de onun çekingen tavrıyla çelişiyordu.

Sürüklenerek götürülme aşağılamasından kaçınmak için teslim olmayı mı planlıyordu?

Müfettiş Brighton, yakın görüş noktasından onu inceledi. Yandaki sandalyede oturan Lord Ingram her ikisine de bakıyor, yüz ifadesinden sadece derin bir dikkat okunuyordu. Livia, Charlotte'a doğru bir göz atmaya cesaret etti, ama Fuller ve Bay Russell'in engel olması nedeniyle yine sadece Charlotte'un bastonunu görebildi.

Bayan Arkwright doğruldu. "Yüzbaşı Pritchard, Başmüfettiş Morris, Müfettiş Brighton'ın bize yönelttiği bu çok ciddi suçlamalara karşı Bay Fuller'ı ve kendimi savunmak için bir dakikanızı alabilir miyim?"

Müfettiş Brighton'ın gözleri kısıldı. Masanın etrafında dönmeye başlayan üniformalı polis memuru durdu ve Başmüfettiş Morris'e doğru baktı. Ama boğazını temizleyen Yüzbaşı Pritchard oldu. "Eğer isterseniz, Bayan Arkwright, elbette."

Üniformalı polis birkaç adım geri çekildi. Müfettiş Brighton kaşlarını kaldırdı ama ayaklarını sürüyerek masanın başına geldi ve bir sandalyeye oturdu. "Lütfen Bayan Arkwright, soruşturmaya çoktan söylemiş olmanız gereken şeyi herkese anlatın."

Bayan Arkwright derin bir nefes aldı ve yemek salonuna baktı. Artık ayağa kalktığına göre Başmüfettiş Morris'i iyi görebilmeliydi. Gerçekten de ona doğru baktı ama sonra bakışları Livia'ya takıldı.

"Müfettiş Brighton ikna edici bir senaryo ortaya koydu," dedi, gözleri Livia'ninkileri tutarak, "o kadar ikna ediciydi ki ben bile ona inanmaya yaklaştım. Ne de olsa, öğrendiği bazı şeyler lanetleyiciydi ve tahmin ettiği her şey kulağa son derece makul geliyordu. Bir erkek kardeş, benim gibi yaşamış bir kız kardeşe neden öfkelenmesin ki? Neden benim gibi yaşamış

Bana bahşettiği her şeyi elimden almasını mı? Ve neden zorlukla elde ettiğim tüm kazanımlarımı korumak için ondan intikam almak istemeyeyim?"

Livia'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Bayan Arkwright neden bu soruları doğrudan ona yöneltiyordu? Livia ona inansa bile, onun görüşü kimseyi etkilemeyecekti. Yoksa Bayan Arkwright stratejik olarak sempati duyması en muhtemel kişiyle konuşmayı mı seçmişti?

Bayan Arkwright bakışlarını birkaç derece Fuller'a doğru kaydırды. "Bay Fuller ile Londra'da tanışmıştık, kendisini Avustralya'da mahsur bırakan o dünya turuna çıkmadan önce. Bazı titiz beyefendiler için çalışıyordu ve efendilerine sunduğu moda aksesuarlar konusunda çok titizdi. Mendillerimi duymuş ve Oxford Caddesi'nde çok küçük bir yer olan ama benim son derece gurur duyduğum dükkanımı incelemeye karar vermiş.

"Kumaşı biliyordu. Nakıştan anlardı. Ama aynı zamanda kaliteli işi de tanırdı. Mallarımı Savile Row'daki bazı mağazalara sokmamda bana yardımcı olan kişi oydu; en başından beri çok iyi bir dosttu."

Yumuşak bir sesle ve bariz bir sevgiyle konuşuyordu ama Fuller sanki onu kırbaçlamış gibi sarsıldı; kabulü ikisini de kaçıışı olmayan iki mahkûm gibi birbirine zincirlemişti.

Gözleri tekrar Livia'nıninkilerle buluştu. "Ne yazık ki, Bay Fuller o talihsiz yolculuk için ayrıldı ve benim kötü talihim Bay Pratt'in benim yakınımıdaki bir otele taşınmasıyla başladı. Beni uygunsuz bir anımdan tanıdı ve bunu para koparmak için kullanmaya karar verdi. İki arada bir derede kalmıştım. Saygın işimi yürütmek için saygınlığıma ihtiyacım vardı. Ancak Bay Pratt'e sessizliği için para ödemeye devam edersem işim zarar görecektir ve nihayetinde batacaktı.

"Ama sonra bir mucize oldu. Bay Fuller'ın mektubu geldi, kardeşim İngiltere'ye döndü ve artık dünyada yalnız değildim."

Bu sözler üzerine parladı, sonunda elektriğe bağlanan akkor bir ışık gibi. Hatta belli belirsiz gülümsedi. "Jacob şaşkına dönmüştü. Yeterince para kazandığında beni bulmaları için adamlar tutmuştu. Ama annemiz yıllar önce ölmüştü ve ben de Liverpool'u çoktan terk etmiştim. Eski mahallemizdekiler için yeryüzünden kaybolmuşum. Adamları Londra'da da benim gibi bir kızın gitmesi beklenen köhne yerlere baktılar. Tabii ki beni bulamadılar.

"Pek çok kişinin ortak kaderinden kaçtığıma inanamıyordu. Mütevazı da olsa kendime ait bir dükkan için yeterli sermayeyi nasıl biriktirdiğimi anlayamadı. O zaman ona, eğer bu işi yapabilseydi ne yapacağını sordum.

beni bir gecekondlu mahallesinde fahiş olarak çalışırken buldu. Ve onun cevabını asla unutmayacağım."

Gözlerinin kenarları kızardı. Sesi kesildi. " 'Bunu telafi ederim, Willa,' dedi. "Hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayabilirim.

"Ben de o anda ona, hayatımı hiçbir zaman sırtımdan kazanmak zorunda kalmamış olsam da, talihsiz bir olayda bir insanın merkezinde yer almam için baskı gördüğümü ve şantaj yapan bir adam tarafından görüldüğümü söyledim."

Gözlerini uzaklara dikti ve sessizce ağladı; gözyaşları çenesinin ucunda toplandıktan sonra küçük ama duyulabilir sıçramalarla masaya düştü. Ve sonra, sanki bir trans halinden uyanır gibi, ayağa kalktı, bir mendil çıkardı ve gözlerini sildi.

"Özür dilerim. Nerede kalmıştım? Doğru ya, Jacob'a bana şantaj yapıldığını söyledim. İlk başta Bay Pratt'i eşek sudan gelinceye kadar dövmek istedi ama sonra sakinleşti. Hemen Avustralya'ya gidemezdi çünkü İngiltere'ye dair pek çok planı vardı. Ayrıca Bay Pratt'in istediği meblağlar onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Avustralya'ya hareket edene kadar bu meblağları ödemeye devam edecektim, bu noktada Bay Pratt beni bir daha asla bulamayacaktı - benden koparabileceği küçük paralar için beni dünyanın öbür ucuna kadar kovalamaya kesinlikle değmeyeceğini düşünecekti.

"Ne yazık ki Bay Pratt bir keresinde Jacob'la bana rastladı. Jacob'ın çok zengin bir adam olduğunu öğrenince de hemen kendini benim samimi talibim olarak tanıttı, benim uzun zamandır kayıp olan kardeşime geçmişte yaşadığım bir skandalla ilgili tek bir kelime bile etmeye cesaret edemeyeceğimi düşünerek, Jacob'ın onu zaten hor gördüğünü bilmeden, çünkü onun ne olduğunu çok iyi biliyordu; aptal bir mirasçının kucağına düşmesini beklerken bir yandan da biraz haraç kesmekten çekinmeyen bir servet avcısı.

"Jacob İngiltere'de kalış süresi konusunda fikrini değiştirdiğinde, Bay Pratt'ten kurtulamadık. Bizi Southampton'a kadar takip etti, hâlâ talibim olma numarasına devam ediyordu. Ve Bay Shrewsbury otel fuayesinde olay çıkardıktan sonra bile rol yapmaya devam etti."

Yüzünü kurulayan Bayan Arkwright, mendili masanın üzerindeki gözyaşı birikintisini ıslatmak için kullandı. Daha sonra bezi yeniden katlayarak düzgün bir kare haline getirdi. "Oteldeki olay beni çok üzdü. Kendimi satmamak ya da herhangi bir erkeğe bağımlı olmamak için çok çalışmışım ama o bir anlık dezavantaj aklımdan çıkmıyordu. Fırtına gecesine kadar öfke ve kendime acıma içindeydim. İlk olarak Bayan Fenwick'le karşılaştım.

insanlığa olan inancımı biraz olsun azalttı. Sonra Jacob benimle konuştu ve onun sorunu benimkinden daha büyük bir aciliyet kazandı."

Yerine ilk oturduğundan beri başı öne eğik oturan Roger Shrewsbury şimdi ona kaçamak bir bakış fırlatıyordu. Müfettiş Brighton bir gecede gelen kablo yığınının yeniden sıraladı, onun sahtekârlığını ve cinayet niyetini kanıtlayan kablolar.

Bayan Arkwright göz ucuyla o kabloları mı baktı? Yoksa Charlotte'a mı? Ama sonra dikkati Livia'ya döndü, bir çift el gibi bir ağırlık Livia'nın omuzlarına baskı yapıyordu.

"Kardeşim İngiltere'ye ilk geldiğinde uzun süre kalmayı planlıyordu. Ama aniden fikrini değiştirdi. O zaman bana nedenini söylemedi ve ben de Bay Pratt'ten uzaklaşmaya hevesli olduğum için boşa kürek çekmemeyi tercih ettim.

"Ama fırtınanın olduğu gece, gemi sarhoş bir şekilde yan yatarken bana gerçeği söyledi. Yıllar önce cinayet suçunu üzerine atan aynı kişi tarafından ayrılmaya zorlanmıştı: Adam ona bir not göndermiş ve İngiltere'den çıkmasını, aksi takdirde kaçak olduğunun ortaya çıkacağını söylemişti. Daha da kötüsü, Ned Plowers olarak tanıdığı bu adam aynı zamanda *Provence* gemisinde yelken açıyordu."

Livia nefesini içine çekti. Bayan Arkwright'ın bakışları net ve samimiydi ama anlattığı hikâye fazlasıyla elverişliydi. Müfettiş Brighton onun kendisine hayal bile edilemeyecek bir servet kazandıracak bir vasiyetten haberdar olduğuna dair sağlam kanıtlara dayanıyordu. Kardeşinin düşmanının gerçekten de bu gemiye bindiğine dair kendi itirafından başka ne kanıt sunabilirdi ki?

"Kardeşim gemiyi aramaya başladı. Bir liste yaptı ve Ned Plowers olamayacak herkesi listeden çıkardı. Ama cinayet gecesi benimle konuştuğunda, aceleciliğinden pişmanlık duymaya başlamıştı.

"Jacob zeki bir adamdı. Ama anlattığına göre Ned Plowers açık ara üstün bir entrikacıydı. Elini çok erken açıp açmadığını merak ediyordu. Eğer Plowers, Jacob'ın kendisini *Provence*'ta aradığını ve suç dolu, cinayet dolu geçmişini dünyaya ifşa etmeyi amaçladığını anladiysa, Plowers'ın kaybedecek çok şeyi vardı.

"Jacob kendi güvenliğinden korkmuyordu. Daha çok benim için endişeleniyordu - eğer iş o noktaya gelirse Ned Plowers'ın onu tehdit etmek için kullandığı aracın ben olacağımı düşünüyordu. Bana kapılarımı kilitli tutmamı ve çocukken kullandığı özel kapıyı çalmadıkça kimseye cevap vermememi söyledi."

Bayan Arkwright'ın yanaklarından yine yaşlar süzüldü. "Ona iyi geceler diledim ve bu onu son görüşüm oldu."

Müfettiş Brighton sert bir ifadeyle, "Bayan Arkwright, görüşmelerinizde diğer şeylerin yanı sıra Ned Plowers'tan bahsetmemiş olmanızı şüpheli buluyorum," dedi.

Bayan Arkwright ilk kez onun gözlerinin içine baktı ve acıyla gülümsedi. "Bir cinayet soruşturmasında kısa sürede şüpheli durumuna düşebileceğim bana belirtilmişti. Kardeşimin kulübesine giriş iznim vardı. Vasiyetinde adım geçiyordu. Ve dünyanın gözünde, bana kızgın olmalı ve bu nedenle muazzam bir mirası kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalmalıyım, bu da bana en makul nedeni veriyor.

"Ayrıca bana kendimi kurtarmak için yapılacak en iyi şeyin kardeşimin işine devam etmek ve bu gemide kimleri görüp görmediğini öğrenmek olduğu belirtildi. Gördükleri muhtemelen Ned Plower olmadıkları için değerlendirme dışı bırakılabilirdi. Ancak görmediklerini aklımda tutmalıyım.

"Örneğin ..." Bakışları topluluğu taradı ve bir adamın üzerine indi. "Siz, Yüzbaşı Pritchard."

Yirmi beş

ÖNCEKİ ÖĞLEDEN SONRA

Üzgünüm, size ikram edecek çayım yok," dedi Charlotte.

Her şeyi düşünmeyi seven Bayan Watson bir Etna sobası almıştı ama o da bagajdaki vapur bavulundaydı. Hepsi dışarıda olduğu için Lord Ingram'ın kamerasına, hatta çocuklarınınkine bile çay sipariş etmek mümkün değildi.

Bayan Arkwright, "Bu çok doğru," diye mırıldandı.

Onunla bir buluşma ayarlamak söylemekten daha kolaydı ama işte Lord Ingram'ın salonundaydı ve pencerenin altındaki kanepeye oturmuştu. Charlotte kapının yanındaki yazı masası sandalyesine oturmuş, bastonunu da yanına almıştı. "Sizi görmek istememin nedenini anlıyorsunuzdur umarım, Bayan

Arkwright?"

"Ama korkarım ki bilmiyorum. Pek sayılmaz." Bayan Arkwright çok nazik bir hareketle ellerini kucağına koydu. "Lord Ingram'ın metresi olarak, alışılmışın dışındaki geçmişim nedeniyle konuşacak bir şeyimiz olabileceğini düşünmüyorsanız tabii?"

"Ben Lord Ingram'ın sevgilisiyim, metresi değil. Ve alışılmışın dışındaki geçmişinizle de pek ilgilenmiyorum - tek ilgilendiğim, Bayan Arkwright, Moriarty'nin örgütünün bir üyesi olarak şu anki çabalarınız."

Provence gemisi Vincent Burnu'nu döndükten sonra, Lord Ingram'ın salonundaki pencere kuzeye bakıyordu ve güneşin batı ufkuna doğru alçaldığı günün bu saatinde pek fazla ışık almıyordu. Bayan Arkwright'ın zaten yarı yarıya gölgeler içinde olan yüzü daha da arka planda kalmış gibiydi.

Bir süre sonra, "Ama şu anki şabalarım size zarar vermiyor, Bayan Holmes," dedi.

Charlotte'un kim olduğunu tam olarak bildiğini itiraf ediyordu. O gece bu kadar açık sözlü olmasının, Charlotte'a kardeşinin vasiyetini ve Ned Plowers'ı anlatmasının nedeni buydu. Danışman dedektif Sherlock Holmes ile konuşuyordu.

"Öyle mi? Benim için hiç zararlı değil mi?"

"Bayan Watson bana karşı çok nazikti. Siz de kendi tarzınızda." şimdi en azından biraz dürüst olmaya karar verdiğine göre, Bayan Arkwright'ın sesi samimiyetle çınlıyordu. "Hayatım boyunca çok fazla cömertlik görmedim ama hiçbir zaman bir iyilik borcumu ödemedim. Size söz veriyorum Bayan Holmes, nerede olduğunuza dair hiçbir haber ağızımdan çıkmayacak. Bu yolculukta sadece Cambridgeshire'lı Bayan Ramsay ve refakatçisi Bayan Fenwick'le karşılaştım ve onları da vereceğim herhangi bir bilgidен mümkün olduğunca uzak tutmak için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim Bayan Arkwright," diye cevap verdi Charlotte soğukkanlılıkla. "Sanırım Bay de Lacey ile çalıştınız - büyük olasılıkla birkaç Bay de Lacey ile. Onun için ne yaptınız?"

Moriarty'nin Britanya'daki baş teğmenliği görevini üstlenen adam her zaman de Lacey olarak anılırdı.

"Ben bir hırsızdım, mükemmel bir hırsız." Bayan Arkwright gönülsüzce gülümsedi. "Daha sonra, reşit olduktan sonra, tabiri caizse tarlada daha az çalıştım, ama çalışanları denetledim."

Bu kulağa doğru geliyordu. Onun gibi görünen biri için, en azından akılda kalıcı olması gereken özelliklere sahip biri için, hiçbir şey olmasa bile, varlık eksikliği pekala yıllar - on yıllar - yasadışı faaliyetler boyunca geliştirilmiş olabilirdi.

"Peki bacchanal'da ne oldu? Başrol oyuncusu eksik miydi?"

"İki orta oyuncumuz eksikti, kiraladığımız iki kız gelmedi." Bayan Arkwright'ın gülümsemesi acılaştı. "Bundan ben sorumlu bile değildim."

Yine de, tüm hayatını adadığı organizasyon tarafından kıyafetlerini çıkarması ve aşağılayıcı bulduğu bir kapasitede hizmet etmesi için baskı görmüştü.

"Özür dilerim," dedi Charlotte.

Bayan Arkwright kahkahaya yakın bir ses çıkardı. "Ben de öyle. Ama daha acil konulardan bahsedelim."

"Bunu yapmadan önce, Bay Fuller'ın o gece güvertede ne yaptığını bilmek istiyorum."

"Söylediği gibi somurtuyor." Bayan Arkwright kısa bir süre için yanaklarını içine çekti. "Birbirimizi Avustralya'ya gitmeden önce de tanıyorduk ve kardeşimi bulmama yardım etmişti. Oldukça iyi arkadaş olarak kalmamız gerektiğini düşünürsünüz. Ama içine itildiğimiz yakınlık bizim için çok fazla oldu."

"Jacob'a aşkı ve bazen haddini aşıyordu - *bu* şekilde değil ama başka şekillerde, makamına yakışmayacak bir şekilde kardeşimin kararlarını etkilemeye çalışıyordu. Bundan hoşlanmıyordum. Bay Shrewsbury bir keresinde herkesin içinde çıplak olduğumu tüm dünyanın duyması için bağırduğında zaten benden hoşnut değildi."

"Fırtına akşamı Yakup'un kapısını çaldı. Cevap alamayınca benimkini çaldı. Korkarım aramızdaki konuşma hararetlendi. O gittiğinde, gemi yola çıktığından beri ilk kez kamaramdan dışarı çıkmaya cesaret edecek kadar üzgündüm - kütüphaneye gittim ve orada Bayan Watson'la tanıştım. O da yatakhaneinde bir süre daha kalmak yerine gecenin bir vakti kendini ıslatmayı tercih etti."

Arkadaşlık, aşk kadar kırılgan ve tutarsız olabilir.

Charlotte, Fuller'ın dışarı çıkmasıyla ilgili bu kadar yavan bir açıklamanın Müfettiş Brighton'ı tatmin edeceğinden şüpheliydi ama artık yapacak bir şey yoktu. "Lord Ingram ve ben o gece ayrıldıktan sonra, kardeşinizin kamarasına tekrar gittiniz mi?"

Onun güvenliği için Bayan Arkwright'tan yerinde kalmasını istemişlerdi. Ancak kişinin kendi güvenliğiyle ilgili endişeleri her zaman en güçlü caydırıcı unsur değildi.

"Tavsiyene kulak vermek istedim, gerçekten istedim. Ama gecenin ilerleyen saatlerinde, onun cesedini kendi gözlerimle görme isteği doğdu içimde. Kilit açma aletlerimi neredeyse İngiltere'de bırakacaktım ama son anda çantama koydum. Onlar yanımda olduğu için, kendimi onun salonuna bıraktım."

Gözleri karardı. Charlotte ve Lord Ingram'ın kurbanın kimliği konusunda yanılmış olabileceklerini umut etmesine izin vermiş miydi? "Ben onun salonundayken koridorda bazı sesler duydum. Katilin geri dönmüş olabileceğinden korktum ve bağlantı kapısından kamarama döndüm."

Sesler, Bay Gregory için yeni yatak takımları getiren ya da Roger Shrewsbury'yi kamarasına geri götürmeye çalışan Kamarot Smith tarafından çıkarılmış olabilir.

Bağlantı kapısının namlu sürgüsü gecenin erken saatlerinde katil tarafından kilitlenmişti. Çıkarken ardında kilitlenmemiş bir cihaz bırakmak istemeyen Bayan Arkwright, ya bir ip ya da bir lastik bant ve bir kibrit çöpüyle küçük bir el çabukluğu yaparak sürgüyü kendi tarafından yeniden kilitlemiş olmalıdır.

Her iki durumda da namlunun sürgüsünde bir şey kalmış olacaktı ve sabah kimse görmeden onu çıkarması gerekecekti. Bu yüzden kusmak için değil ama kanıtları silmek için banyoya koştu.

"Müfettiş Brighton'ın hoşuna gitmeyen bir başka nokta," dedi Charlotte. "O sabah banyoda ne yaptığınızı tam olarak bilmiyor olabilir ama bir şey yaptığınızdan emin."

"Bu konuda haklı. Ve bu gece Cebelitarık'a vardığımızda, kardeşimin vasiyetinden başından beri haberdar olduğumu da çok çabuk öğrenecek."

Bayan Arkwright kuru bir kahkaha attı. Ama bu neşe taklidi hızla yüzünden silindi. Kucağında parmakları birbirine düğümlendi. "Ne yapmalıyım?"

Fırtına gecesi bu soruyu sorduğunda Charlotte ona, diğer şeylerin yanı sıra, ne yaparsa yapsın Fuller'ın desteğini almasının en iyisi olacağını, Müfettiş Brighton'ın önünde birbirlerinin kuyusunu kazmamaları gerektiğini söylemişti. Ve Bayan Arkwright'a sabah Bayan Fenwick'i bulmasını, böylece Charlotte'un ilk fırsatta Bay Arkwright'ın süitini tekrar inceleyebileceğini, katilin olay yerini tekrar ziyaret ettiğinde neler yapmış olabileceğini görebileceğini söylemişti.

Ancak Charlotte şimdi sadece sandalyesinde geriye yaslandı. "Bayan Arkwright, daha önce nezaketen size yardımcı olacağını umduğum önerilerde bulundum. Ama siz sıkıntı içinde bir genç kız değilsiniz. Aslında, bu gemideki herkesten daha fazla kendine sahip ve yetkin olabilirsiniz. Benim ya da bir başkasının sizi kurtarmak için acele etmesini gerektirecek bir neden göremiyorum."

"Ama tehlikedeyim. Yarın bu saatlerde yapmadığım bir şey yüzünden kelepçelenerek götürülebilirim."

Bayan Arkwright'ın yalvarışına Charlotte boş bakışlarla karşılık verdi. Bazıları Charlotte'un yüzündeki tipik ifadesizliği masum bir bakış olarak algılamıştı ama Bayan Arkwright'ın acımasızlığın ne olduğunu bildiğinden emindi. "Benden yardım mı istiyorsunuz, Bayan Arkwright? İşim için ücret alırım."

"Ama size zaten nerede olduğunuzu üstlerime söylemeyeceğimi söylemiştim."

"Ve bunun Bayan Watson'ın ve benim size gösterdiğimiz nezaketin karşılığı olduğunu söylemişsiniz. Sizi muhtemel bir cinayet suçlamasından - yani cinayetlerden- kurtarmak, kendi başına ayrı bir ücret gerektirir."

Bayan Arkwright'ın boğazı düğümlendi; Charlotte'un son derece ciddi olduğunu anlamıştı. Charlotte, Bayan Arkwright'a sadece iyi niyetinden dolayı yardım etmekle kalmayacak, sadece anonim kalmaya devam edeceği sözü karşılığında parmağını bile kıpırdatmayacaktı. "Ne kadar? Üzerimde yeterince olmayabilir ama kalanını daha sonra havale edebilirim."

Charlotte hafifçe, "Sizden para almakla ilgilenmiyorum, Bayan Arkwright," dedi. "Kendimi tekrarlamama izin verin: Ben sadece şu anki çabalarınızla ilgileniyorum. Bu gemide Moriarty için ne yaptığınızı bilmek istiyorum."

Moriarty de kendi payına düşen zorluklarla karşılaşmıştı, bunlardan biri de bir iç darbenin ardından yaşanan personel sıkıntısıydı. Charlotte, de Lacey'nin sırf Charlotte Holmes'u gemide bulma umuduyla *Provence*'a birini gönderecek kadar personeli olduğuna inanmıyordu. O halde deneyimli bir astın gönderilmesini gerektirecek kadar önemli olan şey neydi?

"Avustralya'ya sadece kardeşim ona eşlik etmemi istediği için gidiyor olamaz mıyım?"

Bayan Arkwright, çaresizliğin eşiğindeki bir kadın gibi, tam kıvamında bir yorgunluk ve ıstırapla konuşuyordu. Charlotte etkilenmemişti. "Yapabilirsin. Ama Bay Fuller'ın ifadesine göre biletleri onun değil de sizin almış olmanızı tuhaf buldum, olayların olağan akışı içinde muhtemelen bu tür sıradan ayrıntılarla ilgilenen uşak. Bay Pratt'in de aynı sefer için bilet aldığını fark ettiğinizde, daha erken kalkan bir gemiye binerek onu sarsabilirdiniz. Yolculuk boyunca onun iğrenç arkadaşlığından kurtulmuş olurdunuz ki bu da küçük bir ödül sayılmaz. Ama bunu yapmadınız, bu da bana sizin ya da en azından Moriarty'nin organizasyonundan birinin bu gemide olması gerektiğini söylüyor. Sebebi nedir?"

Bayan Arkwright'ın çenesi çalıştı. "Peki ya bu bilgiyi vermemeyi seçersen?"

"O zaman tahmin ettiğiniz gibi, *Provence*'tan kelepçeli olarak ya da en azından rezil bir şekilde çıkarılırsınız."

Müfettiş Brighton, Bayan Fenwick'in cinayet gecesi saat ona yirmi kala bayanlar tuvaletini kullanırken odada başka birini görüp görmediğini ya da duyup duymadığını sormak için Bayan Watson'ı geri çağırma zahmetine bile girmemişti.

Banyolar: Ödüle odaklanmak için Frau Schmidt'i bir araştırma alanı olarak bırakmıştı ve bu ödöl Bayan Arkwright'tı.

"Eminim ki sadakatiniz karşılığında," diye ekledi, "Bay de Lacey zaman içinde aklanmanızı sağlayacaktır."

Bayan Arkwright'ın dudaklarının aralanması, bunun olasılığı hakkında ne düşündüğünü açıkça ifade ediyordu.

Bir sessizlik oldu. Charlotte kısa bir süre için hâlâ ters gidebilecek her şeyi düşündü. Ama bunları daha önce düşündüğü ve hiçbir şey değişmediği için, bunun yerine dalgaların soluklarıyla ilerleyen geminin hafifçe sallanmasının keyfini çıkarmayı seçti.

"Pekâlâ," dedi Moriarty'nin kölesi ani bir sesle. "Sana bilmek istediğin şeyi söyleyeceğim. Peki karşılığında?"

Charlotte bir parmağını bastonunun tepesindeki gümüş dişi aslanın keskin dişlerine sürttü. "Karşılığında Bayan Arkwright, sizi darağacından kurtaracağım."

"Kendimi darağacından kurtarabilirim, jüriyi masumiyetime ikna edemeyebilirim ama bir kaçık ayarlayabilirim," diye cevap verdi Bayan Arkwright. "İhtiyacım olan şey, Bayan Holmes, kardeşimin intikamını almanız."

Gözleri Charlotte'a dikilmişti. "Bunu yapabilir misin?"

Yirmi altı

Livia'nın çenesi düştü.

Bayan Arkwright, Kaptan Pritchard'ın Bay Arkwright'la yüz yüze gelmediğine işaret ederek şunu mu ima ediyordu?

"Ne?" diye haykırdı Bay Russell.

Roger Shrewsbury sandalyesinde dönerek kaptana baktı. Lord Ingram bile başını çevirdi. Ancak Müfettiş Brighton'ın bakışları Bayan Arkwright üzerinde sabit kaldı.

Kaptan Pritchard ayağa fırladı. "Bay Arkwright'la talihsiz ölümünden önce tanışmadığım doğru. Ama çok istedim, ikinizi de yemeğe davet ettim!"

Bayan Arkwright sakince, "Sizin için ne kadar da iyi oldu, efendim, biz gelmedik," diye cevap verdi. "Yoksa bir olay çıkabilirdi."

"Bayan Arkwright, gerçekten-"

Bayan Arkwright mendilini masadan kaldırıp kolunun içine soktu ve dantelli kenarlarını bileğinin etrafına doladı. "Alınmamalısınız Kaptan. Sizi kardeşimi öldürmekle suçlamıyorum. Sadece kardeşimin listesine üstünkörü bir göz attığımda hatırladığım birkaç isimden biri sizinki olduğu için sizi gündeme getirdim."

Görünüşte yatıştırmaya yönelik bu sözler karşısında yüzbaşı sadece kızardı ve çılgına döndü. "Ben hiç kimseyi cinayetle suçlamadım, hayatımda tek bir suç bile işlemedim! Ve yarım düzine onurlu ve dürüst adam, cinayet gecesi akşam yemeğinden fırtınanın nihayet dindiği gece yarısına kadar köprüde bulunduğuma tanıklık edebilir!"

Bayan Arkwright diğer kolunu hafifçe çekti. "Bu durumda sizi tamamen şüpheden kurtarabiliriz, Kaptan."

Yüzbaşı Pritchard gözlerini kırıştırdı, kadının ciddi olup olmadığına ya da masumiyetini daha yüksek sesle savunması gerekip gerekmediğine karar vermekte zorlanıyordu.

Ama yemek salonunun diğer tarafındaki Başmüfettiş Morris'e hitap etmek üzere arkasını dönmüştü bile. "Müfettiş Brighton özetinde, Bay Pratt'in beyefendiler hamamında kanlı su gördüğüne dair oldukça şifreli hikâyesinden bahsetti. Ayrıca başka hiçbir tanığın o gece hamamda böyle bir manzara görmediğini de belirtmiştir. Başmüfettiş, Kaptan Pritchard, izninizle, Bay Pratt'in hikayesini bizzat dinlemiş olan yolcuların görüşme kayıtlarını dinlemek istiyorum."

Başkomiser Pritchard ne yapacağını şaşırmış görünüyordu. İki üniformalı polis de Başmüfettiş Morris'e baktı ve Morris onlara yerlerinde kalmalarını işaret etti. Cebinden bir çift gözlük çıkarıp burnunun üzerine yerleştirdi ve önündeki masanın üzerinde duran dosyayı çevirdi.

Aradığı şeyi bulduğunda sayfalara göz gezdirdi, sonra da birbirini tekrarlayan üç röportajı yüksek sesle okudu. Birinde, Bay Pratt'le bu konuda konuşmuş olan yolcular erkekler hamamındaki kanlı sudan söz ediyor, sonra da Bay Pratt'in bunun nasıl olabileceğine dair çeşitli spekülasyonlarını aktarıyorlardı.

Başmüfettiş Morris gözlüğünün üstünden bakarak, "Bu tür görüşmelerden daha çok var," dedi, "ama bunların davayı anlamamıza katkıda bulunacağını sanmıyorum."

"Gerçekten de Başmüfettiş, haklı olduğunuza inanıyorum. Bay Pratt'in Müfettiş Brighton'a bu bilgiyi verirken söylediklerini de yüksek sesle okur musunuz?"

Başmüfettiş Morris şaşkın görünüyordu.

"Herkesin zamanını boşa mı harcıyorsunuz Bayan Arkwright?" dedi Müfettiş Brighton, yumuşak sesi Livia'nın kollarına bir ürperti göndererek. "Sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyorsunuz."

Bayan Arkwright'ın elleri masanın kenarını kavradı, ancak bir kez daha Cebelitarık polisine hitaben düzgün bir şekilde konuştu. "Başmüfettiş, sizi temin ederim ki oyun oynamıyorum. Yapmam gereken ciddi bir soruşturma var."

Başmüfettiş Morris hiçbir şey söylemedi. Müfettiş Brighton'ın arkasında duran üniformalı polis memuru Bayan Arkwright'a doğru bir adım attı.

Bir sandalye yere sürdü, o ana kadar sessiz ve hareketsiz duran Charlotte arkasını döndü. "Başmüfettiş," diye yükseldi Bayan Ramsay'in sesi, "dua edin

Bayan Arkwright'ın duymamızı istediği şeyi duyabilmemiz için hesabı okuyun."

Lord Ingram ceketinin içine uzandı ve Livia birden, yanında tutanağın bir kopyasını daha taşıdığını ve Başmüfettiş Morris Bayan Arkwright'ın isteğini yerine getirmeye, yemek salonundaki herkesin Bay Pratt'in orijinal ifadesini kelimesi kelimesine duymasını sağlayacağını düşündü.

"Pekâlâ," dedi Başmüfettiş Morris. "Onu bulmama izin verin."

Lord Ingram parmak uçlarını ceketinin içinden çekip yakasına hafif bir fırça attı. Müfettiş Brighton, Charlotte'a kapüşonlu bir bakış fırlattı. Başmüfettiş Morris gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti ve Bay Pratt'in röportajını okudu.

Sözlerini bitirdiğinde Bayan Arkwright tekrar topluluğu taradı. "Birbirine çok benzeyen üç hikâyeyi arka arkaya dinledikten sonra, bazılarınızın bu hikâyedeki farkı fark ettiğine inanıyorum.

"Bay Pratt diğer yolculara sadece hamamdaki su konusunu açtı. Ancak polisle yaptığı görüşmede, kamarasının ameliyathanenin hemen yanında olduğunu ve oradan gelen sesler duyduğunu defalarca dile getirmiştir."

Livia aradaki farkı anlamıştı ama ancak Bayan Arkwright'ın tekrarlamasıyla uğursuz görünmeye başlamıştı. Ameliyat, gürültüler, Bay Pratt'in gecenin bir yarısı kafasını dışarı çıkarması...

"Şantajın başarısı, istismar edilebilecek bilginin yalnızca şantajcı ve şantaj yapılan kişi tarafından bilinen bir sır olmasına bağlıdır. Açıkçası, hamamdaki su buradaki en önemli bilgi olamaz - aslında, bunun konuyla ilgisiz olduğunu ve dikkat dağıtmak için tamamen uydurulmuş olabileceğini iddia ediyorum.

"Bunun yerine, Bay Pratt'in kulübesinin yeri ve katile o gece görüldüğüne dair işaret veren kulak misafiri olduğu seslerle ilgili önemsiz görünen kısım olmalı."

Müfettiş Brighton soğuk bir ifadeyle, "Saçmalık," dedi.

Bayan Arkwright onu görmezden geldi. "Ama katilin geminin o bölümünde ne işi vardı? Soruşturmada dikkat edilmeyen bir şey de o gece atılan ateşli silahtı. Tabancanın önüne düştüğü Bay Shrewsbury'ye göre, silindirde bir mermi eksikti.

"Olay yerinde bırakılan silahla üç el ateş edilmişti. Katilin neden herkesin sadece üç el ateş edildiğini düşünmesini istediğine gelince,

Çünkü kardeşimin kurşunu onu yaralamıştı ve kimsenin bu yönde araştırma yapmasını istemiyordu.

"Sabah cesedin bulunacağını bilen katil, elbette geminin cerrahına bir kurşun yarası gösteremezdi. Ama yine de sargı bezi ve antiseptiğe ihtiyacı vardı ve bunları da ancak ameliyathaneden çalabilirdi.

"Haneye tecavüzün gerçekleştiği anda Bay Pratt hırsızlığın önemini fark etmemiş olabilir. Ama bir şantajcının içgüdüleriyle not aldı. Ertesi gün, kardeşimin ölümü duyulduğunda, ikiyle ikiyi bir araya getirdi."

Bayan Arkwright yemek salonunda etrafına bakındı. "Çok fazla şüphe görüyorum ama bu yüzden hazırlıklı geldim. Dr. Bhattacharya, lütfen dün iş yerinizin envanterini çıkarmanız istendiğinde neler keşfettiğinizi aktarın."

Dr. Bhattacharya'nın kaşları havaya kalktı; belli ki konuşmaya çağrılmayı beklemiyordu. Ama oyunbazca ayağa kalktı. "Yüzbaşı Pritchard benden talepte bulunduğunda, istediğini yaptım. Her şeyi kontrol ettim ve iki rulo sargının, bir şişe karbolik asidin ve bir şişe mutlak alkolün kaybolduğunu gördüm; hepsi de kilitli malzeme dolaplarından alınmıştı. Hırsız akıllıca davranmış ve dolapların arkasındaki eşyaları çalmıştı, böylece önden bakıldığında hiçbir şey eksik görünmüyordu. Yaptığım gibi her şeyi boşaltıp saymasaydım, ameliyatın bozulmadan kaldığına dair inancımı sürdürecektim."

Mırıltılar dalgalanıyordu. Livia'nın nefesleri kısa kesiliyordu. Ama Bayan Arkwright'ın yüzünde yükselen bir zafer yoktu, sadece daha büyük bir temkinlilik vardı.

"Gemide yaptığınız aramada herhangi bir kaçak bandaj buldunuz mu, Müfettiş Brighton?" diye sordu.

"Hayır, yapmadım," diye cevap verdi Müfettiş Brighton, taş suratlı. "Sanırım kaptanın kamarasını aramadınız?"

Yerine yeni oturmuş olan Yüzbaşı Pritchard bir kez daha ayağa fırladı. "Bayan Arkwright-"

"Lütfen Kaptan, biraz sabırlı olun. Müfettişin cevabını duymak istiyorum."

Müfettiş Brighton'ın parmakları önündeki kablo yığını sıkıca kavradı. "Hayır, kaptanın kamarasını aramadık, çünkü o gece köprüdeydi ve ondan şüphelenmek için bir nedenim yoktu."

"Yani bu gemideki her yer aranmadı mı?"

"İsterseniz öyle de diyebilirsiniz."

Bayan Arkwright yemek salonuna baktı. "Başmüfettiş Morris, yüzbaşının kardeşimin cinayetine karıştığına inanmadığımı tekrar belirtmek isterim. Ben sadece aramanın tamamlanmamış olduğunu tespit etmek istedim. Ama aramadan muaf tutulan tek yer kaptanın kamarası değildi. İncelemeye tabi tutulmayan en az bir kamara daha var ve o kamara Müfettiş Brighton'a ait."

Fuller ve Roger Shrewsbury'nin nefesi kesildi. Livia'nın çenesi düştü. Müfettiş Brighton ayağa kalktı, boyu heybetliydi, yüzü öfkeden kararmıştı. "Size hatırlatmak isterim ki Bayan Arkwright, ben bir kanun adamıyım ve cinayet şüphesi altındasınız."

Bayan Arkwright çenesini bir santim kadar kaldırdı. Birdenbire, altın örgülü ceketinin içinde, savaşa giden bir general kadar güçlü görünmeye başladı. "Müfettiş, bu gemideki herkes cinayet şüphesi altında-aslında iki cinayet. Hiçbir istisna olamaz, sizin için bile. Bu sabah siz kütüphanede Başmüfettiş Morris'le görüşürken kamaranızda bir arama yapıldı. Kaptan, bize ne bulunduğunu gösterir misiniz?"

Kaptan nefes verdi ve Dr. Bhattacharya'ya başıyla işaret etti. Geminin cerrahı çantasını açtı ve bir rulo sargı bezi ile yarımşar şişe alkol ve karbolik asit çıkardı. "Arama Kaptan Pritchard, İkinci Subay Spalding, baş kamarot ve benim tarafından yapıldı."

Bayan Arkwright Müfettiş Brighton'a baktı. Brighton homurdandı. "Eğer katil dediğiniz gibi gecenin bir yarısı muayenehaneye girebiliyorsa, o zaman kilitleri de açabiliyor olmalı. O eşyaları benim odama yerleştirdi, suçu benim üzerime atmayı umuyordu."

"Katil belki bunu yapabilir, ama size tüm bu malzemeleri gerektirecek bir yara da açabilir mi? Masumiyetinizi kanıtlamak çok kolay, Müfettiş. Dr. Bhattacharya'ya şahsınızı muayene ettirin. Eğer kurşunla sıyrılmış gibi bir yaranız yoksa, korkacak bir şeyiniz yok demektir. Eğer bunu kabul etmezseniz, o zaman siz Ned Plowers'sınız ve-"

Müfettiş Brighton Charlotte'a doğru hamle yaptı. Sol eliyle onu ayağa kaldırdı. Sağ elinde bir tabanca belirmişti. Livia'nın boğazından bir çığlık koptu. Charlotte'un güvenliğini tehdit edecek ve kaçmaya çalışacaktı. Ama çok yaşlı bir kadının hayatı Cebelitarık polisi için o kadar da önemli olmayabilirdi. Onlar-

Charlotte'un sopası şimşek hızıyla yukarı fırladı ve kafatasına çarptı. Adam geri çekildi ve onu bıraktı. Adamın elinden kurtulan Charlotte bastonunu indirdi ve adamın sağ eline vurdu. Adam miyavladı ve silah düştü.

Charlotte'un bastonu geri savruldu ve bu kez sağ kalçasına bir kez daha vurdu. Çok daha yüksek bir sesle çığlık attı ve yana doğru sendeledi ama hemen kendini yere düşen tabancaya doğru attı. Livia ayağa fırladı. Diğerlerinin dağıldığının belli belirsiz farkındaydı ama ileri atıldı ve elindeki retikülü Müfettiş Brighton'ın kafasına indirdi - kahvaltı servisinden bir fincan tabağı aşırırmıştı ve kafatasına çok tatmin edici bir *darbe* indirdi.

Lord Ingram masanın üzerinden atladı, tabancayı kaptı ve polise doğrulttu. "Teslim ol," dedi soğuk bir sesle. "Ateş etmekte tereddüt etmeyeceğim. Ve öldürmekte de tereddüt etmeyeceğim."

Yirmi yedi

O tehdit notunu yazmanız için hiçbir neden yoktu, Müfettiş. Saygın ve başarılıydınız; mesleğinizde yükselmek için her türlü şansa sahiptiniz. Ama yıllar önce sizin suçunuzu üstlenen o hiç kimsenin şimdi bir milyoner olduğu ve lüks çevrelerde dolaştığı düşüncesine katlanamıyordunuz, değil mi? Bunca yıldır içinde saklı duran ama asla yok edemediğin kötülüğe engel olamıyordun."

Bayan Arkwright bu sözleri üniformalı polisler Müfettiş Brighton'ı kelepçeledikten hemen sonra söyledi. Müfettiş kurbağa yürüyüşüyle yemek salonundan çıkarılırken şöyle seslendi: "Ned Plowers'ı bulup kardeşimin intikamını alacağımdan korktuğunuz için işlediğiniz suçtan dolayı asılmamı istediniz. Ne kadar haklıymışsınız, Müfettiş!"

Livia yemek salonundan çıktığında haber yayılmıştı ve tüm gemi gerçek suçlunun kimliği konusunda şaşkınlık içinde ancak tutarlı konuşmalar yapan bir arı kovanına dönmüştü.

"Görüşmeler arasında pencereleri açmamızı istemesine şaşmamalı!" diye haykırdı Livia'nın tanıdığı ve birkaç gündür kütüphanenin dışında görev yapan bir görevli. "Üzerindeki kan, antiseptik ve benzeri şeylerin kokusundan endişelenmiş olmalı."

"Bahse girerim Bay Pratt'in odasında 'bulduğu' kilit açma seti Bay Pratt'e ait değil, kendisine aitti," diye sözlerini tamamladı bir misyoner bilgece.

Livia ve Charlotte, Charlotte'un kamarasına gidip bol miktarda çay sipariş ettiler, artık Charlotte'un ne kadar yediğini gizlemesine gerek kalmamıştı. Charlotte'u yemek yerken izlemek Livia'nın iştahını hep kabartırdı. Güldü - bir an için kız kardeşler bir tabak sandviç için kavga ediyormuş gibi hissetti, ki böyle bir şey hiç olmamıştı.

Livia davanın bazı ayrıntılarını kendisi için bir araya getirebildi. Örneğin, Müfettiş Brighton, Kaptan Pritchard ve Lord Ingram'la yediği akşam yemeğinde Bay Arkwright'ın *Provence*'ta olduğunu öğrenince, hemen kendine baş dönmesi hissi vermeye karar vermiş olmalıydı ki, sonraki günlerde kamarasında saklanıp, İngiltere'den bir değil iki kez kovduğu adamla kazara karşılaşmaktan kaçınabilsin. Ve Bay Arkwright'ı öldürdükten sonra, kendi suçunu araştırmaktan başka çaresi kalmadığından, yaralı bir uzuvla hareket ettiği gerçeğini gizlemek için, genellikle vertigo ile ilişkili semptomlar olan baş dönmesi ve denge­sizlik numarası yapmaya devam etmişti.

Bir başka örnek olarak, annesinin kayıp kombinezonuna ne olmuş olabileceği de anlaşıldı: Hem sargı bezi olarak, hem de Bay Arkwright'ın salonunda başka birinin yaralandığına işaret edebilecek kan damlalarını silmek için kullanılmıştı.

Ancak diğer yönler kafasını kurcalamaya devam ediyordu. İki düşman nasıl olmuştu da karşılaşmışlardı? Charlotte, polisin muhtemelen günlerce lazımlık kullanmak istemediğini ve Bay Arkwright'ın kendi banyosu olduğu için beyefendilerin banyosunda güvende olacağını düşündüğünü tahmin etti. Ama elbette Bay Arkwright, kız kardeşi özel banyosundayken doğanın çağrısına kulak vermek zorunda kalırsa, umumi tuvalete giderdi.

Bir de davanın Livia'nın hiç bilmediği yönleri vardı, çünkü ne Müfettiş Brighton'ın özetinde ne de Bayan Arkwright'ın­kinde bunlardan bahsedilmiyordu. Charlotte ona, Müfettiş Brighton'ın Leydi Holmes'u kamarasına sürükledikten ve gecenin geri kalanında bilincini kaybetmesine yetecek kadar afyonu boğazından aşağı döktükten sonra Bay Arkwright'ın süitine nasıl geri döndüğünü anlattı.

"Ne için?" diye haykırdı Livia, tehlike geçmiş olmasına rağmen bu yeni bilgi karşısında bir ürperti hissetti.

"Pasajdaki birkaç kan lekesini temizledi ve annemin allık kabını salonun bir köşesine koydu. Ama daha çok onu yaralayan kurşunu geri almakla ilgiliydi."

Bay Arkwright fırtınanın koptuğu gece kız kardeşine Ned Plowers'ın peşine düşmekte aceleci davranmış olabileceğini söylemişti. Yine de daha sonra yolcu katlarında bir kez daha devriye gezmiş, baş düşmanını bulma dürtüsünü dizginleyememişti. Bayan Watson onunla karşılaştığında

Kadınlar hamamına en yakın iskele kamarasına sahip olan polis memuru, muhtemelen aralarındaki konuşmalara kulak misafiri oluyordu.

Düşmanı yaklaşıırken, Müfettiş Brighton da kulübesinde kalmaya devam ederek daha akıllıca bir yol izlemekten vazgeçti. Saklanmayı ve yüzleşmekten kaçınmayı umursamıyordu. Tanrı aşkına, o başkalarına hükmetmeyi seven bir adamdı.

Bay Arkwright ayrıldığında, o da onu takip etti. Bay Arkwright sigara odasına gitti; Müfettiş Brighton da Bay Arkwright'ın süitine girdi. Belki de sadece konuşmak istemişti, ama Bay Arkwright'ın otoriter tavırları ve Müfettiş Brighton'ın geçmişte işlediği suçları tüm dünyaya ifşa etme niyeti göz önüne alındığında, her şeyin ters gitmesi pek de şaşırtıcı değildi.

"Müfettiş Brighton cinayetin ardından olayları son derece net bir şekilde düşünmedi. Yaralıydı, acı çekiyordu ve olası sonuçların büyüklüğü karşısında sersemlemişti. Annemizi hemen günah keçisi olarak seçebilmesi zekâsının bir göstergesiydi ama bunu yaparken biraz fazla ileri gitti.

"Muhtemelen ancak kendi kamarasına döndükten sonra kendisini sıyıran kurşunu hatırladı. Eğer Bay Arkwright sadece iki kez vurulduysa, o zaman fazladan bir kurşunun varlığını nasıl açıklayacaktı, hem de kan lekeli olabilecek bir kurşunun. Bu yüzden risk aldı, geri döndü, masanın altında kurşunu buldu, allık kabını yerine koydu ve annesini daha iyi suçlamak için Bay Arkwright'ın kamarasının anahtarını çaldı.

"Ama o gece kurşunu gördüm. Ve onu değiştirerek, katilin yaralandığını ve kimsenin bilmesini istemediğini anlamamı sağladı."

Charlotte bir sandviç daha ısırdı. "Öyle görünüyor ki Müfettiş Brighton, Bay Arkwright'a haddini bildirme dürtüsüne bir kez boyun eğdi mi, yaptığı diğer her şey adım adım kendi çöküşüne yol açıyor."

"Onu görmeliydiniz, Bayan Newell." Livia şemsiyesini gösteriş için salladı. "Şöyle yaptı, sonra böyle yaptı ve adamın silahı havada uçtu. Ve sonra, *vurdu* ve dengesini kaybetti."

"Aman Tanrım!" diye haykırdı heyecanlı hikâyeleri seven Bayan Newell.

"Kolay görünüyordu, sanki bir çocuk bile yapabilirmiş gibi. Ama düşündüğümde, vuruşlarının hızına ve kesinliğine hayret ediyorum - her şey bir saniyeden fazla sürmedi. Geçen sonbahar bana her yazdığında, Bayan Watson'la yaptığı *canne de combat* seansları yüzünden tüm vücudunun nasıl ağrıdığını ve hiç gelişemediğini anlatıp duruyordu. Ama o gelişti. Artık çok yetenekli."

Livia şemsiyeyi göğsüne bastırdı, hem gurur hem de istekle dolup taşı. "Ben *de canne de combat* öğrenmek istiyorum Bayan Newell. I-"

Kapı çalındı. "Orada mısınız, Bayan Holmes?" Olamaz.

Norbert. Leydi Holmes *şimdi* ne istiyordu?

Norbert özür diledi. "Hanımefendi, kendisi için en iyisinin burada, Cebelitarık'ta karaya çıkıp İngiltere'ye dönmek olduğuna karar verdi. Ve sizin de onunla gelmeniz gerektiği konusunda kesin bir kanaate sahip."

Norbert'in konuşmasının yumuşaklığı Leydi Holmes'un emrinin etkisini azaltmaya yetmemişti. Livia kendini nefes nefese canlı ve muzaffer hissediyordu. Ama Norbert'in ayrılışından sonra sadece yatağın kenarına doğru sendeleyip başını tutabildi.

Kendini gömülmüş hissetti.

Bayan Newell gelip onun yanına oturdu, elini Livia'nın sırtına koydu. "Canım, bunu sana söyleyen oldu mu bilmiyorum ama hayatın boyunca çok saygılı bir çocuk oldun."

Gözyaşları Livia'nın gözlerine hücum etti. "Teşekkür ederim, Bayan Newell." "Ne yazık ki aileniz aynı şeyi söylemeyecektir." Bayan Newell iç çekti. "Senin saygılı davranman onların hakkı. Sizden ellerinden gelenin en iyisini bekliyorlar, size çok az karşılık veriyorlar ve bu durum için minnettar olmanız gerektiğine inanıyorlar."

Bu, Sör Henry ve Leydi Holmes'un ebeveynleri için fazlasıyla doğru bir tanımlamaydı. Livia'nın gözleri daha da acıyla doldu.

"Bu noktada, anneniz için ne yaparsanız yapın asla yeterli olmayacağını anladığınızdan eminim. Bu yüzden kendine sormalısın, eskisi gibi devam etmek mi istiyorsun, yoksa farklı bir karar mı vermek istiyorsun?"

Bayan Newell gitti. Livia uzun bir süre başını kucağına gömüp oturdu. Sonra kalktı, yüzünü yıkadı, Bay Marbleton'ın kendisine verdiği aytaşı kabaşonu korsajının içine, kalbinin yanına yerleştirdi ve dışarı çıktı.

Annesinin kamarasına vardığında Norbert telaş içindeydi, Leydi Holmes emirler yağdırıyor ve yatağındaki hataları düzeltiyordu. Baş

Yarası iyileşiyordu ve artık yatağa bağlı kalması gerekmiyordu, ancak safradan dolayı orada kalmaya devam etti.

"Neden bu kadar uzun sürdü, Olivia?" diye homurdandı. "Toplandın mı? Hosteslere vapur bagajının bagaj bölümünden alınmasını istediğini söyledin mi?"

Livia hizmetçiye döndü. "Norbert, bize biraz izin verir misin?"

"Elbette." Norbert hiç vakit kaybetmeden dışarı çıktı.

Leydi Holmes gözlerini devirdi. "Nedir bu? Norbert'in önünde söyleyemediğin şey ne?"

Livia'nın baldırları titriyordu. Kulübesinden ayrıldığında şehitlere özgü bir sükûnet onu sarmıştı ama şimdi bu sahte sükûnet tamamen dağılmıştı.

Çok itaatkâr bir çocuk olmuştu. İçinden ne kadar homurdanırsa homurdansın, bazen öfkelenirse öfkelenisin, çoğu zaman anne babasına itaat etmişti. Onlardan çok şey saklamış, onlara güvenmemiş ve sürekli kaçış planları yapmıştı ama onlara nadiren karşı gelmişti ve kesinlikle bu ölçekte bir karşı gelmeyi hiç uygulamamıştı.

Şimdi baldırlarındaki kaslar acıyla kasılıyordu. Acıyı memnuniyetle karşıladı.

-Başlayan paniğini delip geçti. "Anne, seninle birlikte eve dönmem iyi bir fikir olmaz."

Sözleri sanki birbirine yapıştırılmış ve sonra bir yığın halinde atılmış gibi ortaya çıktı. Ama sonunda söylenmişlerdi. Muhalefetin başlangıcı.

"Ne?" diye bağırdı Leydi Holmes. "Yaralandım ve siz yalnız seyahat etmeme izin mi vereceksiniz?"

"Yalnız olmayacaksın, anne. Norbert sana eşlik edecek."

"Peki bu komşulara nasıl görünecek?"

"Sen söylemediğin sürece komşular aynı gemide olduğumuzu bilmeyecekler. Onlara söyler miydin? Babama haber vermeden Bombay'a gittiğinizin duyulmasına izin verir miydiniz?"

Leydi Holmes'un çenesi düştü. "Olivia, yeter. Benimle eve geliyorsun ve hepsi bu kadar."

Sadece birkaç değiş tokuş yapmıştı ve Livia şimdiden kendini tuğla bir duvara defalarca fırlatmış gibi hissediyordu. Ama tuğla duvarlar bile yeterince büyük balyozlar karşısında boyun eğiyordu ve o henüz kendi balyozunu bile savurmamıştı.

"Hayır, anne. Bu senin için gerçekten iyi bir fikir olmaz. Bay Gregory'ye ne kadar hayran olduğunuzu biliyorum. Bugün gidiyorsun çünkü bunun herkes tarafından bilinmesini istemiyorsun. Ama Bayan Ramsay bana her şeyi anlattı.

Bay Gregory'nin kulübesine bir ziyaret. Neden beni eve sürüklemek istiyorsunuz? Babamdan önce ağzımdan bir şey kaçırırım diye endişelenmiyor musun?"

Ağzının içi yanıyordu. Yirmi sekiz yıl boyunca kendisine hükmetmiş olan küçük despota söylediklerine inanamıyordu.

Leydi Holmes'un gözleri büyüdü. "Beni tehdit mi ediyorsun, Olivia?"

Evet, öyleyim. Tanrım, öyleyim. Ve seni sadece Port Said'e gitmekle tehdit etmiyorum.

Kamaranın penceresinin diğer tarafındaki Cebelitarık Kayası'nın sarp kayalıklarına neredeyse dokunabiliyordu. Dünyada görececek o kadar çok şey, deneyimleyecek o kadar çok yeni şey vardı ki. Ve bu çok küçük fırsatı değerlendirip kendisi için yepyeni bir hayata adım atacaktı.

Yanakları titriyordu ama yine de gülümsedi. "Son zamanlarda senin iyiliğini çok düşünüyorum anne. Sürekli bir hayal kırıklığı ve utanç kaynağı oldum; Bayan Newell'ın evinde kalıcı olarak ikamet edersem senin için büyük bir rahatlama olur."

Ve siz bakmadığınızda, Bayan Newell'ın daimi ikametgahı, Charlotte ile birlikte Bayan Watson'ın daimi ikametgahına dönüşebilir.

"Sadece seni rahatsız etmemiş olurum anne, ben gidersem babamın yanlışlıkla sana zarar verecek bir şey öğrenme ihtimali neredeyse hiç olmaz."

"Sen-sen-"

Livia daha geniş gülümsedi. Baldırları hâlâ acıyordu; şimdi yanakları da acıyordu. Ama ayak tabanlarının altındaki on beş santimlik hava dışında hiçbir şey hissetmiyordu. "Anlaştık o zaman, gördüğüme sevindim. Norbert'e içeri gelmesini söyleyeceğim anne. Eminim ikinizin de karaya çıkmadan önce yapmanız gereken çok şey vardır."

Bayan Watson, Georg Bittner'e bakmamak için kendini zor tuttu.

Çocuk tereddütlü bir mutlulukla önündeki keklere, sandviçlere ve böreklerle baktı. Bayan Watson çocuklar için özel olarak hazırladığı bu ikinci çayında onların gözlerini kamaştırmak istemişti ve bunu çok iyi başarmış görünüyordu.

"Limonata mı zencefilli bira mı? Limonata ve ananaslı suyumuz da var," dedi ve elini, içleri canlı ve güzel cam sürahilerin üzerinde gezdirdi.

"Zencefilli bira," dedi Georg Bittner tereddüt etmeden.

"Gördüğüm kadarıyla zevk sahibi bir adam." Ona dolu bir fincan doldurdu. "Midenizde biraz yer açın. Dondurma da yiyeceğiz."

Rupert Pennington, "Midemdeki odanın en az yarısını dondurma için ayıracağım," diye heyecanlandı.

"Bu çok güzel," diye mırıldandı Frau Schmidt. "Çocuklar için bunu yaptığınız için teşekkür ederim."

"Son birkaç gün onlar için kolay olmamış olmalı," dedi Bayan Charlotte, hâlâ Bayan Ramsay kılığında, "ama en azından herkes Cebelitarık'ta iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor."

Gemi saatler önce limana yanaşmıştı. Yolcuların karaya çıkmasına izin verildikten sonra, Bayan Schmidt'in adamları büyük kaya oluşumunun tepesine tırmanmışlardı bile. Ashburton'ların çocukları, babaları şu anda Başmüfettiş Morris'e davada yardımcı olduğu için sadece şehirde dolaşmışlardı ama yarın onları tırmanışa götüreceğine söz vermişti.

Bayan Watson çocuklara günlerinin nasıl geçtiğini sordu ve dondurmanın gelmesini beklerken oyun oynamalarını önerdi. Çocuklar hangi oyunu oynayacaklarını tartışırken, Bayan Charlotte yirmi poundluk bir banknot çıkardı, o kadar parlaktı ki darphaneden birkaç saat önce çıkmış olabilirdi ve "Eğer benim oyunumda kazanırsanız bunu ödül olarak koyacağım" dedi.

Çocuklar şaşkındı; masanın etrafındaki büyükler bile şaşırmıştı; yirmi poundluk banknotlar nadiren tedavülde görülürdü.

"Gerçekten mi? Kazanırsak gerçekten bize verecek misiniz?" diye bağırdı Rupert Pennington. "Evet. Ve oyun basit. Bozuk parası olan var mı? Ben istiyorum

Çocukların her birine altı peni verin; bunları oyun oynamak için kullanacaklar."

Gemide günlük mali işlemler çok azdı -yolculuk ücretine dahil olmayan içecek ve hizmetler sipariş eden yolcular, karaya çıkmadan önce hesaplarını bir kerede kapatabilirlerdi. Dolayısıyla, hâlâ Bayan Fenwick kılığındaki Bayan Charlotte ve Bayan Watson'ın el çantalarını yanlarına almamak için gayet geçerli bir mazeretleri vardı.

Çay partisine katılan anne-kız ikilisi birkaç kuruş katkıda bulundu. El çantasını da geride bırakmış olan Bayan Potter avuçlarını teslimiyetle yukarı kaldırdı. Frau Schmidt çantasından bir bozuk para cüzdanı çıkardı ve içinde birkaç kuruş buldu ama Charlotte'un istediği otuz kuruşun çok altındaydılar.

"Peki ya el çantalarınızın dibinde? Orada bozuk para var mı?" Bayan Watson, kalbi küt küt atarak öneride bulundu.

Bayan Schmidt çantasının derinliklerine uzanarak, "Burada bir avuç dolusu var," dedi. "Ama bunlar bozuk para -oh, bak, bir pfennig'im bile var."

Pfennig, on sekiz yetmişli yılların başında Alman İmparatorluğu'nun kuruluşundan daha eski olamasa da karanlık ve eski görünüyordu.

Bayan Charlotte, "Her şey yardımcı olur ama pfennig biraz kafa karıştırıcı olabilir, çünkü belirgin bir 'baş' tarafı yok," dedi. "Bunu saklayacağım ve biraz daha peni bulup bulamayacağımıza bakacağım."

Bulamadılar. Bayan Fenwick rolündeki Bayan Watson, daha fazla bozuk para bulmak için kulübelerine geri dönmek zorunda kaldı ve bunu yaptı. Ve döndüğünde, çocuklar olasılık konusunda zor bir ders aldılar: Gözleri bağlıyken altı madeni parayı yazı ya da tura gelecek şekilde sıralamak neredeyse imkansızdı.

Bayan Ramsay gülümseyerek elindeki yirmi poundluk banknotu bir kenara koydu.

"O çocuk - o çocuk -"

Güverte boştu; yolcular ya hâlâ kıyıda ya da kamaralarında ayaklarını uzatmışlardı. Ama yine de Livia, Bayan Watson'ın dikkatle kulağına fısıldadığı şeyi yüksek sesle söylememek için bir elini ağzına götürdü.

Bayan Schmidt'in geçici olarak görevlendirdiği Georg Bittner, Bayan Moriarty ve Bay Finch'in umutsuzca bulmaya çalıştıkları ve Bayan Arkwright'in başka bir gemi yerine *Provence*'la yola çıkmasının nedeni olan oğuldan başkası değildi: Zaten doğuya gittiği için, farkında olmayan Frau Schmidt'in çocuğu güvenli bir şekilde "babasına" teslim etmesini sağlamakla görevlendirilmişti.

Ama çocuğun gerçek babası olan Bay Finch, Livia ve Charlotte'un üvey kardeşiydi ve bu da onu onların yeğeni yapıyordu.

Livia, sırf kan bağı olduğu için başkalarıyla güçlü, anlık bağlar kurmazdı - yakın akrabalarının çoğu tanımamayı tercih edeceği insanlardı. Ama zor bir hayat yaşayacağı kesin olan bu çocuk için büyük bir sempati duyuyordu.

Ne yazık ki Bayan Watson, Livia'ya Charlotte ile Bayan Arkwright arasındaki anlaşmanın bir parçası olarak Charlotte'un Georg Bittner'i kaçırap ailesine geri veremeyeceğini söylemeye devam etti.

Bayan Arkwright kardeşinin cesediyle birlikte karaya çıkmıştı bile; polis cesedi bir süre daha alıkoyabilirdi, ama d a h a sonra Bay Arkwright'in vasiyetine göre İngiltere'de gömülecekti. Yola çıkmadan önce Charlotte'tan, o da Bayan Moriarty'den Georg Bittner teslim edilene kadar hiçbir şey yapmamalarını istemişti, böylece Bittner'in ortadan kaybolması ne Bayan Schmidt'in ne de kendisinin üzerine atılabilecekti.

Ama yine de, artık çocuğun nerede olduğunu ve nereye gittiğini bildiklerine göre, zayıf da olsa, yakında endişeli anne babasıyla yeniden bir araya gelme ihtimali vardı. Ve belki de, eğer onlar şanslıysa ve o da şanslıysa, Bay Marbleton gibi olağanüstü biri olarak büyüye bilirdi, hayattaki sıkıntıları onda sadece daha büyük, daha saf bir yaşama sevinci yaratmış biri.

Cebelitarık Körfezi'nden batı kıyısına doğru baktı. Endülüs, burası Endülüs'tü. Daha önce karaya çıkmak istememişti çünkü Charlotte ve Bayan Watson'la mümkün olduğunca çok vakit geçirmek istiyordu. Ama yarın, onlar gittikten sonra, kendisini karşıya geçirecek bir tekne bulacak ve sevgili Bay Marbleton'ın bir zamanlar çok mutlu olduğu yere ayak basacaktı.

"Yollarımızı ayırmadan önce size söylemek istediğimiz bir şey daha var, sevgili Bayan Livia," diye mırıldandı Bayan Watson, beyaz dantel şemsiyesinin saçakları rüzgârda dans ederken. "Bay Marbleton'ın nerede olduğuna dair haberlerimiz var. Ve bundan yararlanmayı planlıyoruz."

Ayaklarının altında hiçbir şeyin hareket etmediği karaya geri dönmek biraz tuhaf hissettiriyordu. Ama Charlotte ve Bayan Watson karada uzun süre kalmayacaklardı; Bayan Watson Malaga'ya giden ve her an demir almak üzere olan yerel bir vapurda yer ayırtmıştı bile.

Bavulları taşınmış, *Provence* yolcularıyla vedalaşmışlardı. Yolcular, özellikle de Bayan Ramsay'in harika bir arkadaş olduğunu düşünen genç teğmenler, onların gidişine üzülmüşlerdi. Ama yaşlı bir kadın için iki cinayetin çok fazla olduğunu ve elbette seyahatinin geri kalanını başka bir gemide ve muhtemelen çok farklı bir rotada gerçekleştirmek isteyeceğini anlamışlardı.

Charlotte artık sadece *Provence* limana yanaştığından beri karakolda olan Lord Ingram'ı görmek için bekliyordu.

Önce Shrewsbury'leri gördü. Karı koca birbirlerine garip davranıyorlardı. Aralarında büyük bir nefret yoktu, sadece büyük bir uyumsuzluk vardı. Charlotte, Bayan Ramsay olarak gülümsedi ve el salladı. Belki Avustralya onlar için yeni bir başlangıç olabilirdi. Ya da belki de boşanmaların daha yaygın olduğu bir bölgede yollarını ayıracaklardı.

Daha sonra Bay Gregory döndü. O ve Charlotte birbirlerine veda edip iyi yolculuklar dilemeden önce kısa bir süre sohbet ettiler. Lord Ingram sonunda Bay Gregory'ye o geceyi sormuştu. Ve anlaşıldığı kadarıyla onunla Frau Schmidt arasında hiçbir şey geçmemişti. Büyük aşık, Frau Schmidt onu kamerasında aradığında bile, istediği şeyin daha fazlası, onun bölünmemiş, sempatik ilgisi olduğunu anlamıştı. Ve Lord Ingram'ın şahit olduğu hafif şaşkınlığının nedeni tutkulu öpücükler değil, gitmek için ilk kez ayağa kalktığında ışıkların sönmesi, tökezlemesine ve saçlarını savurmasına neden olmasıydı.

Charlotte, Bay Gregory'nin *Provence*'in iskelesine tırmanışını izledi. Merhum Bay Newell onu sadece nadir bulunan yanlış basılmış pulu için değil, aşkı için de kıtanın dört bir yanında kovalamıştı. Ancak sonunda, Bay Newell'in takibi tam da harareti yüzünden başarısız olmuştu: Bay Gregory çalışmadığı zamanlarda yalnız kalmayı tercih ediyordu.

Charlotte da yalnız kalmaktan çok hoşlanıyordu. Ama şanslıydı: Onu sevenler hiçbir zaman onun yalnızlığa olan eğilimini kendilerine yer açmak için alaşağı edilmesi gereken bir şey olarak görmediler.

Güneş ufka doğru yaklaşıyordu. Rıhtımda dikilirken kendini dikkat çekici hissetmeye başlamıştı ki, sonunda sevgilisi bir arabadan atlayarak geri döndü. Onu görünce yüz ifadesini kibar bir gülümsemeye dönüştürdü ve sakin bir tempoyla yaklaştı. Polisle yapacağı ciddi iş için siyah bir günlük ceket ve çizgili bir pantolon giymişti. Onun böyle resmi kıyafetlere ne kadar uygun olduğunu unutmuştu, sanki güzelce paketlenmiş ve açılmaya hazır bir hediye gibiydi.

"Sevgili Bayan Ramsay, ayrıldığınızı duyduğuma çok üzüldüm. Daha yeni tanıştık," diye mırıldandı, kısaca elini tuttu, gözleri gerçek yaşlı kadınlara apoplektik krizler geçirtebilecek bir şehvetle kararmıştı.

Ya da onlarda öylesine enerjik bir şehvet uyandırır ki, kendini bunalmış ve merhamet dilenirken bulurdu; bu tür şeylerde ne olacağı hiç belli olmazdı.

Çoktan paketlenmiş olan bastonuyla değil, katlanmış bir ipek yelpazeyle omzuna vurdu. "Biliyorum. Ama buluştuğumuzda

Bir dahaki sefere eski dostlar olacağız ve size *daha fazla* yakınlık gösterilmesine izin vereceğim, Lordum."

Dudakları bastırılmış bir neşeyle titriyordu ama el ele tutuştukları sırada kadının avucuna sıkıştırdığı küçük zarfa baktığında ifadesi ciddileşti. Zarfın içinde Bayan Schmidt'ten aldığı pfennig vardı; bu gerçek bir para değil, içine mikro-fotoğraf filmi pelikülleri gizlenmiş küçük bir kutuydu. Lord Remington'ın elçisi bir konuda haklıydı: Dosyada Alman olduğu anlaşılan bir şey olacaktı. Ve Bayan Schmidt'in çantasına bir Alman bisküvisi teklifiyle birlikte konmuştu.

"Yani ... Lordum Remington'ın koruma himayesi yakında sizin olacak." Tekrar ona baktı, bakışları artık hüznünlüydü. "Mektuplar bekliyorum, cömertçe yazılmış, önlü arkalı on sayfalık mektuplar."

Onun için bu kadar çok şey yapmış olan sevgilisi hâlâ dinlenmemiş görünüyordu. Bir cinayet davasında soruşturmacıdan şüphelenilebileceği fikri karşısında hayrete düşen yüzbaşmayı ikna etme başarısı olmasaydı - aslında, cinayet gecesinden beri üstlendiği her şey olmasaydı- bir sonraki adımları konusunda bu kadar emin olamazdı.

"Hatta hafif erotik hikâyemin bir sonraki bölümünü bile yazabilirim," diye abartılı bir şekilde söz verdi.

"O zaman kendim için bir arınma ritüeli hazırlasam iyi olur," diye cevap verdi sahte bir korkuyla.

"Yoksa ikinci yazarlık çalışmam için zaman kalmayabilir. Çok yakında tekrar buluşacağımıza inanıyorum."

Nadiren hızlı bir şekilde yeniden bir araya gelme vaatleriyle ayrılırlardı; birbirlerini bir daha ne zaman görecekleri çoğu zaman belli olmazdı. Ama bu sefer uzun sürmeyeceğini biliyordu, parçalar çoktan harekete geçmişti.

Yüzünü birkaç derece indirdi, sonra uzun, koyu kirpiklerinin altından ona baktı. "Beni özleyecek misin - yoksa bunun için çok kısa bir süre ayrı mı kalacağız?"

Göğsü acı tatlı bir zevkle daraldı. "Seni özleyeceğim. Ben seni şimdiden özledim."

"O zaman ben de seni özleyeceğim."

Kadının kendisine verdiği zarfı dikkatlice paltosunun gizli cebine yerleştirdi. Batan güneş şapkasının kenarlarını yaldızlıyor ve yüz hatlarını altın bir ışıltıya bürüyordu. Başını kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı, bakışları o kadar parlaktı ki kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

"Seni her zaman özlüyorum Holmes," dedi. "Yıllardır seni özlüyorum. Ve seni her zaman, her zaman özleyeceğim."

TEŞEKKÜRLER

Kerry Donovan ve Berkley'deki ekip, neşeleri ve adanmışlıklarıyla yayın sürecini neredeyse zen haline getirdikleri için.

Kristin Nelson, GOAT.

Janine Ballard, her seferinde en iyi işimi üretmemi sağlayan kişi. Srinadh

Madhavapeddi, ihtiyacım olduğunda her zaman bilgi kaynağı olduğu için. Kate

Reading, anlatımında daha muhteşem olamazdı.

Turtle Enclave'in hanımları Liz Essex ve Tracy Brogan, yavaş bir yazar olmayı eğlenceli hale getirdikleri için - ya da en azından daha eğlenceli.

Ailem ve arkadaşlarım, hayatımdaki pek çok harika insan.

Beynim, bu kitabı yazarken kaç kez patladığı düşünüldüğünde hala şaşırtıcı derecede sağlam.

Ve sen, eğer bunu okuyorsan, teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim.

Fotoğraf: Jennifer Sparks Harriman

USA Today çoksatan yazarı Sherry Thomas, iki yıl üst üste RITA Ödülü kazanan ve *Publishers Weekly*, *Kirkus Reviews*, *Library Journal*, *Dear Author* ve *All About Romance* gibi sayısız "Yılın En İyileri" listesinde yer alan, günümüzde yazan en beğenilen tarihi kurgu yazarlarından biridir. Romanları arasında *A Study in Scarlet Women*, *A Conspiracy in Belgravia*, *The Hollow of Fear*, *The Art of Theft*, *Murder on Cold Street* ve *Miss Moriarty, I Presume?*, *Lady Sherlock* serisinin ilk altı kitabı; *My Beautiful Enemy*; ve *The Luckiest Lady in London* bulunmaktadır. Kocas ve oğullarıyla birlikte Austin, Teksas'ta yaşamaktadır.

ONLINE BAĞLAN

SherryThomas.com

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

*Okuma listenizde
sırada ne var?*

**Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!**

**Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.**

Şimdi kaydolun.

142841689

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.